STEELHEART

BRANDON SANDERSON

youngart

Brandon Sanderson

STEELHEART

Prima carte din seria RĂZBUNĂTORILOR

Traducere din limba engleză și note de Laura Ciobanu

Young Art

Pentru Dallin Sanderson, care luptă cu răul în fiecare zi înarmat cu un zâmbet

PROLOG

L-am văzut pe Steelheart sângerând.

S-a întâmplat acum zece ani. Eu aveam opt pe-atunci. Tata și cu mine ne aflam la First Union Bank, pe Adams Street. Pe vremea aceea, înainte de Anexare, foloseam vechile nume ale străzilor.

Banca era imensă. O unică sală vastă, cu stâlpi albi înconjurând o podea mozaicată, cu uși largi ce duceau în măruntaiele clădirii. Două uși rotative dădeau în stradă, fiecare având alături și câte o ușă obișnuită. Prin ele, bărbați și femei se scurgeau înăuntru și afară ca și cum încăperea ar fi fost inima unei fiare enorme pulsând, în loc de sânge, oameni și bani.

Îngenuncheasem de-a-ndăratelea pe un scaun prea mare pentru mine, privind curgerea mulțimii. Îmi plăcea să mă uit la oameni. Formele diferite ale chipurilor, pieptănăturile, hainele, expresiile. Pe vremea aceea exista atâta varietate. Era fascinant.

— David, întoarce-te, te rog, mi-a zis tata.

Avea o voce blândă. Nu-l auzisem niciodată strigând, cu o singură excepție, la înmormântarea mamei mele. Și acum mă înfior când îmi amintesc cât a suferit în acea zi.

M-am răsucit îmbufnat. Ne aflam într-o parte a încăperii principale, într-unul dintre compartimentele în care lucrau tipii de la credite. Laturile compartimentului nostru erau din sticlă, ceea ce îl făcea mai puțin sufocant, dar tot avea ceva fals. Pe pereți erau mici fotografii de familie în rame de lemn, pe birou, un bol cu bomboane ieftine sub un capac de sticlă, iar pe fișet, o vază cu flori de plastic decolorate.

Era imitația unui cămin confortabil. La fel ca imitația de zâmbet pe care o arbora bărbatul din fața noastră.

— Dacă am avea mai multe garanții suplimentare… spunea tipul de la credite, arătându-și toți dinții.

— Aici e tot ce am, a zis tata, arătând spre hârtia aflată pe birou în fața noastră.

Mâinile îi erau îngroșate de bătături, iar pielea, bronzată după atâtea zile petrecute muncind în bătaia soarelui. Mama s-ar fi

îngrozit dacă l-ar fi văzut venind la o întâlnire simandicoasă ca asta purtând blugii lui de lucru și un tricou vechi cu un personaj dintr-o bandă desenată imprimat pe el.

Măcar își pieptănase părul care începea să i se rărească. Asta nu părea să-l preocupe la fel de mult ca pe alți bărbați. „Abia trebuie să mă tund de mai puține ori, Dave”, îmi zicea el râzând, în timp ce-și trecea degetele printre șuvițele lui rare. Nu i-am atras atenția niciodată că nu avea dreptate. Ar fi trebuit să se tundă tot de-atâtea ori, cel puțin până îi cădea tot părul.

— Pur și simplu nu cred că pot face nimic, a zis tipul de la credite. Vi s-a mai spus asta.

— Celălalt angajat a zis că e de-ajuns, a răspuns tata, încleștându-și în poală mâinile lui mari.

Părea îngrijorat. Foarte îngrijorat.

Tipul de la credite a continuat să zâmbească. A ciocănit cu degetul în teancul de acte de pe birou.

— Lumea a devenit un loc mult mai periculos, domnule Charleston. Banca a decis să nu-și asume riscuri.

— Periculos? a întrebat tata.

— Păi știți, cu Epicii ăștia…

— Dar nu-s periculoși! a exclamat pătimaș tatăl meu. Epicii au venit să ne ajute.

„A, să nu-ncepem din nou”, mi-am zis eu în gând.

Zâmbetul tipului de la credite a dispărut în sfârșit, de parcă tonul tatălui meu l-ar fi descumpănit.

— Nu vedeți? a continuat tata, înclinându-se înainte. Nu trăim vremuri periculoase, trăim niște vremuri grozave!

Tipul de la credite l-a privit chiorâș.

— Nu cumva fosta dumneavoastră locuință a fost distrusă de un Epic?

— Acolo unde-s ticăloși vor fi și eroi, a zis tata. Așteptați. O să vină și ei.

Îl credeam. Pe vremea aceea erau mulți care gândeau ca el. Trecuseră abia doi ani de când se ivise Calamity pe cer. Și abia un an de când oamenii obișnuiți începuseră să se schimbe, transformându-se în Epici, aproape ca supereroii din basme.

Pe-atunci încă mai exista speranță. Și ignoranță.

— Ei bine, a zis tipul de la credite, împreunându-și mâinile pe masă dinaintea unei fotografii-standard ce înfățișa copii zâmbitori de diferite naționalități. Din nefericire, giranții noștri

nu împărtășesc opinia dumneavoastră. Va trebui să…

Au continuat să discute, dar nu le-am mai acordat atenție. Mi-am lăsat privirea să rătăcească asupra mulțimii, apoi m-am răsucit din nou, stând în genunchi pe scaun. Tata era prea absorbit de conversație ca să mă certe.

Așa că l-am văzut pe Epic chiar din clipa în care a intrat în bancă. L-am observat imediat, deși nimeni altcineva nu a părut să-i acorde atenție. Mulți spun că nu poți să deosebești un Epic de un om oarecare până nu începe să-și folosească puterile, dar se înșală. Epicii au o postură diferită. Emană încredere și o subtilă mulțumire de sine. Întotdeauna m-am priceput să-i deosebesc.

Până și copil fiind, am știut că bărbatul acela era cumva diferit. Purta un costum negru, lejer, cu o cămașă bej deschis, fără cravată. Era înalt și zvelt, dar parcă mai masiv, cum sunt mulți dintre Epici. Îi distingeai mușchii puternici până și pe sub hainele acelea lejere.

A înaintat până în centrul încăperii. Avea niște ochelari de soare agățați de buzunarul de la piept și și i-a pus zâmbind. Apoi a ridicat un deget, ațintindu-l cu nonșalanță către o femeie care trecea pe lângă el.

Aceasta s-a transformat în pulbere, cu hainele arzând, iar scheletul i s-a înclinat în față și s-a prăbușit zgomotos pe podea. Cerceii și verigheta n-au fost distruse. Au căzut pe pardoseală cu un clinchet limpede pe care l-am auzit în ciuda zgomotelor din jur.

În încăpere s-a lăsat tăcerea. Oamenii au încremenit îngroziți. Discuțiile au încetat, deși tipul de la credite a continuat să bată câmpii, dându-i lecții tatei.

A amuțit și el, în cele din urmă, când au început țipetele.

Nu-mi amintesc ce-am simțit atunci. Nu-i așa că-i ciudat? Pot să-mi amintesc cum era luminată sala, candelabrele acelea maiestuoase care împrăștiau în încăpere stropi de lumină refractată. Îmi amintesc mirosul de lămâie și amoniac al podelei recent spălate. Îmi amintesc mult prea bine țipetele stridente de groază, rumoarea mulțimii înnebunite, oamenii care se repezeau către ieșire.

Cel mai limpede îmi amintesc zâmbetul larg al Epicului, rânjetul lui, mai degrabă, în timp ce-și ațintea degetul către oamenii care treceau pe lângă el, transformându-i cu un simplu

gest în cenușă și oase.

Încremenisem. Eram probabil în stare de șoc. M-am agățat de spătarul scaunului, holbându-mă la măcelul ce se desfășura dinaintea mea.

Unii oameni, aflați mai aproape de uși, au scăpat. Oricine s-a apropiat prea mult de Epic a murit. Câțiva angajați și clienți s-au îngrămădit laolaltă pe podea ori s-au ascuns sub birouri. Sala a devenit nefiresc de liniștită. Epicul a rămas singurul în picioare. Bucăți de hârtie zburau prin aer, iar podeaua din jurul lui era presărată cu oase și cenușă neagră.

— Numele meu e Deathpoint, a zis el. Nu-i cel mai deștept nume, recunosc. Dar cred că-i memorabil.

Avea un ton nefiresc de colocvial, de parcă ar fi stat de vorbă cu prietenii la un pahar.

A început să se plimbe prin încăpere.

— În dimineața asta mi-a trecut prin cap un gând, a zis el.

Sala era atât de vastă că vocea sa avea ecou.

— Făceam duș când deodată m-a lovit revelația: Deathpoint, de ce vrei tu să jefuiești azi o bancă?

Și-a ațintit neglijent degetul către doi paznici care se iviseră dintr-un coridor lateral, aflat chiar lângă compartimentele departamentului de credite. Paznicii s-au transformat în țărână, iar insignele, cataramele curelelor, pistoalele și oasele acestora au căzut pe jos. Am auzit oasele ciocnindu-se în timp ce se prăbușeau. Sunt o mulțime de oase în trupul unui om, mai multe decât credeam eu, și au făcut o mare mizerie când s-au împrăștiat pe podea. Foarte straniu să reții un asemenea detaliu în toiul unei scene oribile ca asta, dar mi-l amintesc limpede.

O mână m-a apucat de umăr. Tata se ghemuise în spatele scaunului său și încerca să mă tragă și pe mine în jos ca să nu mă vadă Epicul. Dar eu nu eram de clintit și tata nu mă putea sili s-o fac fără să provoace o scenă.

— Vedeți voi, plănuiesc să fac asta de săptămâni întregi, a continuat Epicul. Dar acest gând mi-a venit abia azi dimineață. De ce? De ce să jefuiesc o bancă? Oricum pot să iau orice îmi trece prin cap. E ridicol!

A trecut dintr-un salt în spatele unui ghișeu, făcând-o să țipe pe casiera ascunsă în dosul lui. De-abia puteam desluși forma ei ghemuită pe podea.

— Banii n-au valoare pentru mine, a zis Epicul. N-au absolut

nicio valoare.

A țintit cu degetul. Femeia s-a transformat în cenușă și oase.

Epicul s-a răsucit, arătând cu degetul ici și colo prin încăpere, ucigând oamenii care încercau să fugă. În cele din urmă și l-a ațintit asupra mea.

În acel moment am simțit, în sfârșit, ceva. Un fior de groază.

Un craniu s-a ciocnit de biroul din spatele nostru, a ricoșat împroșcând cenușă în jur și a zăngănit pe podea. Epicul nu mă ochise pe mine, ci pe tipul de la credite, ascuns sub biroul aflat în spatele meu. Încercase oare să fugă?

Epicul s-a întors spre casierele din spatele ghișeului. Încordat, tata încă-și mai ținea mâna încleștată pe umărul meu. Îi simțeam grija pentru mine aproape fizic, o simțeam traversându-i brațul și scurgându-se în trupul meu.

Atunci m-a copleșit groaza. O groază în stare pură, paralizantă. M-am ghemuit pe scaun scâncind, tremurând, încercând să-mi alung din minte imaginea morților cumplite la care fusesem martor.

Tata și-a retras mâna.

— Nu te mișca, mi-a zis el din vârful buzelor.

Am încuviințat, prea speriat ca să fiu în stare de altceva. Tata a privit pe după scaunul lui. Deathpoint i se adresa uneia dintre casiere. Am auzit oasele căzând, deși de văzut nu le-am văzut. Le executa pe rând.

Tata s-a întunecat la față. Apoi a aruncat o privire către coridorul lateral. Căuta o ieșire?

Nu. Privea înspre locul unde căzuseră paznicii. Prin peretele de sticlă al compartimentului am zărit un pistol zăcând pe podea, cu țeava îngropată sub cenușă, cu mânerul odihnindu-se deasupra unei coaste omenești. La asta se uita tata. În tinerețe fusese membru al Gărzii Naționale.

„Nu face asta!” m-am gândit panicat. „Tată, nu!” Însă n-am reușit să rostesc cuvintele cu glas tare. Am încercat să vorbesc, dar bărbia îmi tremura de-ai fi zis că-mi clănțăne dinții de frig. Dacă mă auzea Epicul?

Nu-mi puteam lăsa tatăl să facă o asemenea nebunie. El era tot ce-mi rămăsese. Nu aveam casă, familie sau mamă. Când a dat să se miște m-am silit să mă întind și să-l apuc de mână. Am clătinat din cap, încercând să găsesc cuvintele care să-l facă să se oprească.

— Te rog, am reușit eu să-i șoptesc. Eroii. Ai zis că vor veni. Lasă-i pe ei să-l oprească!

— Uneori, fiule, trebuie să le dai eroilor o mână de ajutor, a zis tata, desprinzându-se din strânsoarea mea.

I-a aruncat o privire lui Deathpoint, apoi s-a târât în patru labe în compartimentul învecinat. Mi-am ținut răsuflarea și m-am uitat prudent pe după spătarul scaunului. Trebuia să știu. Chiar așa înfricoșat și tremurând, trebuia să văd.

Deathpoint a sărit înapoi peste ghișeu, aterizând de cealaltă parte, cea unde ne aflam noi.

— Așa că nu contează, a zis el, vorbind în continuare pe un ton relaxat în timp ce se plimba prin încăpere. Dacă aș jefui o bancă, asta mi-ar aduce bani, numai că n-am nevoie să cumpăr chestii.

Și-a ridicat degetul ucigaș.

— Un paradox. Din fericire, în timp ce făceam duș, mi-am mai dat seama de un lucru: să omor oameni ori de câte ori vreau ceva poate fi extrem de incomod. Ceea ce trebuie să fac de fapt este să-i bag pe toți în sperieți, să-mi demonstrez puterea. Așa încât, pe viitor, nimeni să nu îmi refuze lucrurile pe care le doresc.

A ocolit dintr-un salt un stâlp din partea opusă a băncii, descoperind îndărătul lui o femeie care își strângea copilul în brațe.

— Da, a continuat el, să jefuiesc o bancă pentru a face rost de bani e lipsit de sens, dar să arăt ce pot face… asta e cu adevărat important. Așa că am mers mai departe cu planul meu.

Și-a ațintit degetul, ucigând copilul și lăsând în brațele femeii îngrozite o grămadă de oase și cenușă.

— Nu te bucuri?

M-am holbat la priveliștea din fața mea, la femeia înnebunită ce încerca să strângă mai bine păturica din care oasele copilului se revărsau alunecând. În clipa aceea, totul a devenit mult mai real pentru mine. Oribil de real. Brusc m-a cuprins greața.

Deathpoint era în continuare cu spatele la noi.

Tata s-a târât afară din compartiment și a apucat pistolul căzut. Doi bărbați ascunși după un stâlp din apropiere s-au repezit către cea mai apropiată ieșire și, în graba lor, aproape că l-au doborât pe tata când au trecut pe lângă el.

Deathpoint s-a întors. Tata era în continuare îngenuncheat,

încercând să ridice arma, cu degetele alunecându-i pe metalul acoperit de cenușă.

Epicul și-a ridicat mâna.

— Ce faci aici? a bubuit o voce.

Epicul s-a răsucit. La fel și eu. Cred că toată lumea s-a întors în direcția acelei voci profunde, sonore.

Cineva stătea în ușa ce dădea spre stradă. Era luminat din spate, abia o siluetă în strălucirea puternică dindărătul său. O siluetă măreață, herculeană, demnă de venerație.

Probabil c-ați văzut fotografii ale lui Steelheart, dar dați-mi voie să vă spun că sunt absolut inexacte. Nu există fotografie, filmare sau pictură care să fi reușit vreodată să-l înfățișeze așa cum este. Era îmbrăcat în negru. O cămașă strâmtă peste pieptul inuman de larg și de puternic. Pantaloni comozi, dar nu largi. Nu purta mască, așa cum făceau unii dintre cei dintâi Epici, dar în spatele lui flutura o magnifică mantie argintie.

N-avea nevoie de mască. Acest bărbat nu avea de ce să se ascundă. Și-a desfăcut brațele și vântul a făcut ușile să sară în lături. Cenușa s-a împrăștiat pe podea și hârtiile și-au luat zborul. Steelheart s-a înălțat câțiva centimetri în aer, cu mantia fluturând. A început să înainteze plutind prin încăpere. Brațe ca niște grinzi de oțel, picioare ca munții, un gât ca un trunchi de copac. Și totuși nu era mătăhălos sau stângaci. Era *maiestuos*, cu părul lui negru ca cerneala, maxilarul pătrat, statura sa incredibilă și o înălțime de peste doi metri.

Și ochii aceia. Intenși, poruncitori, o privire neîndurătoare.

În timp ce Steelheart plutea grațios în încăpere, Deathpoint și-a înălțat grăbit degetul, ațintindu-l asupra lui. Un mic punct de pe cămașa lui Steelheart a fumegat ca și cum cineva și-ar fi stins o țigară pe țesătura ei, dar acesta nu a părut să simtă. A plutit în josul scărilor și a aterizat ușor pe podea, la câțiva pași de Deathpoint, cu mantia imensă așternându-i-se în jur.

Înnebunit, Deathpoint l-a țintit din nou. A urmat un nou sfârâit anemic. Steelheart s-a apropiat de Epicul mai scund, dominându-l cu statura sa.

În clipa aceea am înțeles că asta așteptase tatăl meu. Acesta era eroul în care toată lumea sperase, cel care avea să compenseze comportamentul crud al celorlalți Epici. Acest bărbat venise să ne salveze.

Steelheart și-a întins brațul și l-a înhățat pe Deathpoint, care

dădea să fugă. Deathpoint s-a oprit cu o smucitură, cu ochelarii zăngănindu-i pe podea, și a scos un icnet de durere.

— Te-am întrebat ceva, a zis Steelheart cu o voce ca un bubuit de tunet.

L-a răsucit pe Deathpoint, silindu-l să îl privească în ochi.

— Ce faci aici?

Deathpoint s-a zbătut. Părea cuprins de panică.

— Eu, eu…

Steelheart și-a înălțat cealaltă mână, ridicând un deget.

— Am revendicat acest oraș, Epic mititel. E al meu. Oamenii ăștia-mi aparțin. A făcut o pauză. Așa că eu am dreptul să-i domin pe cei de aici, nu tu.

Deathpoint l-a privit pieziș.

„Ce?!” mi-am zis eu în gând.

— Pari să ai ceva putere, Epic mititel, a zis Steelheart, aruncând o privire către oasele împrăștiate prin încăpere. O să îți accept vasalitatea. Jură-mi credință sau mori!

Auzeam cuvintele lui Steelheart și nu-mi venea să cred. Mă șocaseră la fel de tare precum crimele lui Deathpoint.

Acest concept – „servește-mă sau vei muri” – avea să devină principiul de bază al regimului său. A măturat încăperea cu privirea și a grăit cu glas răsunător:

— Acum eu sunt împăratul acestui oraș. Îmi veți arăta supunere. Pământul ăsta e al meu. Clădirile astea sunt ale mele. Când veți plăti taxe, ele vor ajunge la mine. Dacă nu vă supuneți, veți muri.

„Imposibil”, mi-am zis. „Nu poate fi și el așa!” Nu puteam să accept că această ființă incredibilă era la fel ca toți ceilalți.

Și nu eram singurul.

— Nu așa trebuie să stea lucrurile, a zis tata.

Steelheart s-a răsucit, părând surprins că unul dintre sclavii înfricoșați din încăpere îndrăznea să deschidă gura.

Tata a înaintat, cu pistolul pe lângă trup.

— Nu, a spus el. Tu nu ești la fel ca restul. Văd asta. Ești mai bun decât ei.

A continuat să înainteze, oprindu-se la numai câțiva metri de cei doi Epici.

— Ai venit să ne salvezi.

Sala amuțise, cu excepția suspinelor femeii care încă strângea în brațe ce mai rămăsese din copilul ei. Înnebunită,

încerca în zadar să adune oasele, să nu lase pe podea nici măcar una dintre vertebrele acelea micuțe. Rochia îi era acoperită de cenușă.

Înainte ca vreunul dintre Epici să apuce să răspundă, ușile laterale au zburat în lături. Oameni în armuri negre, purtând puști de asalt, s-au năpustit în bancă și au deschis focul.

Pe vremea aceea, guvernul încă nu se dăduse bătut, încă mai încerca să lupte cu Epicii, să-i facă să se supună legii ca oricare alt muritor. Chiar de la început fusese clar că, atunci când aveai de-a face cu Epicii, nu era loc nici de ezitare, nici de negociere. Năvăleai în forță și sperai că Epicul cu care te confruntai putea fi ucis cu gloanțe obișnuite.

Tata a rupt-o la fugă, mânat de vechile lui instincte de luptător să se adăpostească după stâlpul cel mai apropiat. Steelheart s-a întors cu o expresie uimită pe chip, în mijlocul unui roi de gloanțe. În contact cu pielea lui acestea au ricoșat, sfâșiindu-i hainele, dar neproducându-i altminteri nicio vătămare.

Cei ca el sunt motivul pentru care guvernul a votat Actul de Capitulare, oferindu-le tuturor Epicilor imunitate completă în fața legii. Focurile de armă nu-l pot răni pe Steelheart. Rachetele, tancurile, cele mai avansate arme produse de om nu-i lasă nici măcar o zgârietură. Chiar dacă ar putea fi capturat, nu există închisoare care să-l rețină.

În cele din urmă, guvernul i-a declarat pe cei asemeni lui Steelheart forțe ale naturii, precum uraganele sau cutremurele. Să-i spui lui Steelheart că nu poate lua ceea ce vrea el să ia e la fel de zadarnic ca încercarea de a da o lege prin care să-i interzici vântului să bată.

În acea zi, la bancă, am văzut cu ochii mei motivul pentru care atât de mulți oameni au decis să nu riposteze. Steelheart a ridicat o mână și energia a început să strălucească în jurul ei cu o lumină rece, gălbuie. Deathpoint se ascundea îndărătul lui, la adăpost de gloanțe. Spre deosebire de Steelheart, el părea să se teamă să nu fie împușcat. Nu toți Epicii sunt impenetrabili în fața focurilor de armă, ci numai cei mai puternici dintre ei.

Steelheart a eliberat o rafală de energie de un galben palid, spulberând un grup de soldați. Odată cu asta s-a dezlănțuit haosul. Soldații s-au repezit la adăpost, care pe unde a găsit. Aerul s-a umplut de fum și de țăndări de marmură. Unul dintre

soldați a lansat un soi de rachetă, ce a trecut pe lângă Steelheart – care continua să-și bombardeze inamicii cu energie – și s-a izbit de peretele din spate al băncii, explodând și făcând seiful să se deschidă.

Dinăuntru și-au luat zborul bancnote în flăcări. Monede au țâșnit în aer și au căzut pe podea ca o ploaie.

Țipete. Urlete. Nebunie.

Soldații au murit repede. Eu am rămas în continuare ghemuit pe scaunul meu, acoperindu-mi urechile cu palmele. Era atâta zgomot!

Deathpoint încă se mai ascundea în spatele lui Steelheart. În timp ce-l priveam, a zâmbit și a întins mâinile, încercând să-l apuce pe Steelheart de gât. Nu știu ce punea la cale. Probabil că avea o a doua putere. Majoritatea Epicilor la fel de puternici ca el n-au doar una singură.

Poate că asta ar fi fost de ajuns ca să-l ucidă pe Steelheart. Mă îndoiesc, dar oricum n-o să știm niciodată.

A răsunat un singur bang. Explozia de mai-nainte fusese atât de puternică încât mă asurzise și numai cu greu mi-am dat seama că era un foc de pistol. Apoi fumul provenit în urma exploziei s-a împrăștiat și l-am văzut pe tata. Stătea la mică distanță de Steelheart, cu brațele ridicate și cu spatele lipit de stâlp. Pe chip avea o expresie hotărâtă și pistolul din mâinile lui era ațintit asupra lui Steelheart.

Nu. Nu asupra lui Steelheart. Asupra lui Deathpoint, care stătea chiar în spatele acestuia.

Deathpoint s-a prăbușit cu o rană în frunte. Mort. Steelheart s-a răsucit iute și l-a contemplat pe Epicul mai mărunt. Apoi l-a privit din nou pe tata și și-a dus o mână la față. Acolo, pe obrazul lui Steelheart, chiar sub ochi, era o dâră de sânge.

Mai întâi am crezut că e al lui Deathpoint. Dar, după ce și-a șters-o, Steelheart a continuat să sângereze.

Tata îl împușcase pe Deathpoint, dar glonțul trecuse mai întâi pe lângă Steelheart, zgâriindu-l.

În timp ce gloanțele soldaților ricoșaseră, acel glonț îl rănise.

— Îmi pare rău, a zis tata cu îngrijorare în voce. Voia să te atace. Eu…

Steelheart a făcut ochii mari și și-a ridicat mâna dinaintea sa, contemplându-și propriul sânge. Părea uluit de-a binelea. S-a uitat la seiful din spatele lui, apoi la tata. Prin fum și prin praful

ce se așeza se vedeau cele două siluete, față în față: un Epic masiv, cu o ținută regală și un omuleț fără casă, cu un tricou stupid și o pereche de blugi tociți.

Steelheart s-a năpustit înainte atât de iute încât nu l-am văzut mișcându-se și și-a repezit palma în pieptul tatălui meu, strivindu-l de stâlpul de marmură albă. Oasele s-au frânt și din gura tatei a țâșnit sânge.

— Nu! am urlat eu.

Mi-am auzit propria voce sunând ciudat, de parcă aș fi fost sub apă. Am vrut să alerg către el, dar îmi era prea frică. Încă mă mai gândesc cât de laș am fost în acea zi și mi se face scârbă.

Steelheart a pășit în lături și a ridicat pistolul pe care îl scăpase tata. Cu ochii arzând de furie, a țintit arma spre pieptul tatei și a tras un singur glonț în trupul bărbatului deja doborât.

Așa-i stă în obicei. Steelheart ucide oamenii cu propriile lor arme. A devenit una dintre notele lui caracteristice. Este incredibil de puternic și poate să tragă rafale de energie care îi izvorăsc din mâini. Dar când trebuie să ucidă pe cineva pe care îl consideră demn de atenția lui specială, preferă să recurgă la arma acestuia.

Steelheart l-a lăsat pe tata să alunece în josul stâlpului și i-a aruncat arma la picioare. Apoi a început să tragă cu rafale de energie în toate direcțiile, aprinzând scaunele, pereții, ghișeele și tot ce era în jur. Una dintre exploziile sale a nimerit în apropierea mea, aruncându-mă de pe scaun și făcându-mă să mă rostogolesc pe podea.

Exploziile zguduiau încăperea, umplând aerul cu fragmente de lemn și sticlă. Pe durata a doar câteva bătăi de inimă, Steelheart a provocat atâta distrugere încât a făcut crimele lui Deathpoint să pară o nimica toată. A devastat sala, doborând stâlpi și ucigând pe oricine îi nimerea în fața ochilor. Nu sunt sigur cum am supraviețuit, târându-mă peste cioburi de sticlă și așchii de lemn, în timp ce în jurul meu ploua cu bucăți de tencuială și praf.

Steelheart a scos un urlet de furie ultragiată. Abia l-am putut auzi, dar l-am simțit cum cutremură pereții, făcând țăndări ferestrele care mai rămăseseră. Apoi dinspre el a început să se răspândească un val de energie și podeaua din jurul lui și-a

schimbat culoarea, transformându-se în metal.

Transformarea s-a răspândit în întreaga încăpere cu o viteză incredibilă. Podeaua de sub mine, peretele alăturat, cioburile de sticlă de pe jos, toate s-au transformat în metal. Acum știm că mânia lui Steelheart transformă în oțel obiectele neînsuflețite din jurul lui, deși lasă neatinse ființele vii și orice se află în apropierea acestora.

Până să se stingă ecoul urletelor lui, interiorul băncii fusese aproape complet transformat în oțel, deși o bucată mare de tavan era încă din lemn și ghips și la fel și o parte dintr-un perete. Deodată, Steelheart a țâșnit în aer, străpungând tavanul și etajele de deasupra lui pentru a se ridica în văzduh.

M-am împleticit către tata, sperând că el putea face ceva ca să oprească toată nebunia asta. Când am ajuns lângă el, era cutremurat de spasme, cu fața acoperită de sânge și cu rana din piept sângerând. M-am agățat de brațul lui, copleșit de panică.

În mod incredibil, a reușit să-mi vorbească, însă nu puteam să aud ce spune. În acel moment nu mai auzeam nimic. Tata și-a întins o mână tremurândă și mi-a atins bărbia. A mai spus ceva, dar tot nu l-am auzit.

M-am șters la ochi cu mâneca și l-am apucat de braț, într-o încercare de a-l face să se ridice și să vină cu mine. Toată clădirea se cutremura.

Tata m-a apucat de umăr și eu l-am privit cu ochii plini de lacrimi. A rostit un singur cuvânt, unul pe care l-am deslușit după mișcarea buzelor lui.

— Pleacă.

Am înțeles. Se petrecuse ceva de o importanță imensă, ceva ce îl vulnerabilizase pe Steelheart, ceva ce îl îngrozise. Pe atunci era un Epic abia apărut; nu era prea cunoscut în oraș, dar auzisem de el. Se presupunea că e de neatins.

Împușcătura aceea îl rănise și toți cei prezenți îi văzuseră slăbiciunea. N-avea cum să ne lase în viață. Trebuia să-și apere secretul.

Cu lacrimile șiroind pe obraji, simțindu-mă ca un laș pentru că-mi părăseam tatăl, m-am întors și-am rupt-o la fugă. Clădirea era în continuare zguduită de explozii. Zidurile crăpau, bucăți de tavan se desprindeau. Steelheart încerca s-o facă una cu pământul.

Unii au fugit pe ușile din față, dar Steelheart i-a ucis din aer.

Alții au fugit pe ușile laterale, dar acelea duceau către interiorul băncii. Aceștia au fost striviți când s-a prăbușit clădirea.

Eu m-am ascuns în seif.

Aș vrea să pot pretinde că am făcut o alegere inteligentă, dar de fapt era singura opțiune care îmi mai rămăsese, îmi amintesc vag că m-am târât într-un colț și m-am făcut ghem, plângând, în timp ce restul clădirii se năruia. Întrucât mânia lui Steelheart transformase încăperea principală aproape în întregime în metal, iar seiful fusese oricum din oțel, aceste zone nu s-au prăbușit odată cu restul.

Câteva ore mai târziu am fost scos dintre dărâmături de cineva din echipa de salvare. Când m-a eliberat eram amețit, abia conștient, și lumina zilei m-a năucit. Încăperea în care mă aflam se scufundase parțial și era înclinată într-o parte, dar altminteri straniu de intactă, cu pereții și mare parte din tavan acum din oțel. Restul enormei clădiri era o ruină.

Femeia din echipa de intervenții mi-a șoptit:

— Prefă-te mort.

Apoi m-a cărat până la un șir de cadavre și m-a acoperit cu o pătură. Înțelesese ce le-ar fi putut face Steelheart supraviețuitorilor.

După ce ea s-a întors să caute alți supraviețuitori, m-a cuprins panica și m-am strecurat afară de sub pătură. Era întuneric, deși n-ar fi trebuit să fie decât după-amiaza târziu. Nightwielder era printre noi. Domnia lui Steelheart începuse.

M-am îndepărtat împleticindu-mă și m-am târât pe o alee. Asta mi-a salvat viața pentru a doua oară. La câteva clipe după fuga mea, Steelheart s-a întors plutind pe deasupra luminilor echipelor de intervenție și a aterizat lângă ruinele clădirii. Adusese cu el pe cineva, o femeie slabă, cu părul prins în coc. Mai târziu aveam să aflu că o chema Faultline și că avea puterea de a face pământul să se miște. Deși într-o zi avea să-l provoace pe Steelheart, în acel moment îl slujea.

Ea și-a fluturat mâna și pământul a început să se cutremure.

Am rupt-o la fugă, confuz, îngrozit, panicat. În urma mea pământul s-a deschis, înghițind ruinele băncii, laolaltă cu cadavrele victimelor, cu supraviețuitorii care primeau îngrijiri medicale și cu echipele de intervenție. Steelheart nu voia să lase nicio dovadă. A pus-o pe Faultline să îi îngroape pe toți sub sute de tone de pământ, ucigând pe oricine ar fi putut vorbi

despre cele petrecute în bancă.

Cu excepția mea.

Mai târziu în acea noapte a provocat Marea Transfersie, o demonstrație uimitoare de putere prin care a transformat mare parte din Chicago – clădiri, mașini și străzi – în oțel. Asta a inclus și o porțiune largă din lacul Michigan, care a devenit o întindere lucioasă de metal negru. Și acolo și-a construit palatul.

Știu mai bine ca oricine că nu există eroi care să vină să ne salveze. Nu există Epici buni. Niciunul nu ne va apăra. Puterea corupe, iar puterea absolută corupe în mod absolut.

Trăim alături de ei. Încercăm să existăm în pofida lor. Odată ce Actul de Capitulare a fost adoptat, majoritatea oamenilor au încetat să mai lupte. În unele zone din ceea ce acum numim Statele Fracturate, vechiul guvern încă mai controlează oarecum lucrurile. Îi lasă pe Epici să facă ce vor și încearcă să mențină această societate sfărâmată, însă în majoritatea locurilor domnește haosul și nu există nicio lege.

În câteva locuri, cum ar fi Newcago, un singur Epic cu puteri asemeni zeilor domnește pe post de tiran. Aici Steelheart nu are rivali. Toți știu că e de neatins. Nimic nu-l rănește: nici gloanțele, nici exploziile, nici electricitatea, în cei dintâi ani, alți Epici au încercat să-l doboare și să-i ocupe tronul, cum a făcut Faultline.

Au murit cu toții. În zilele noastre arareori mai încearcă vreunul.

Cu toate astea, dacă există un fapt în care să ne punem speranțele, e acesta: fiecare Epic are o slăbiciune. Ceva care le anulează puterile, ceva care îi transformă în persoane obișnuite, fie și pentru o clipă. Steelheart nu face excepție. O dovedesc întâmplările din acea zi, de la bancă.

Mintea mea deține un indiciu despre felul în care poate fi ucis Steelheart. Ceva legat de bancă, de împrejurări, de pistol sau chiar de tata a reușit să-i contracareze invulnerabilitatea. Mulți dintre voi știți probabil despre cicatricea de pe obrazul lui Steelheart. Ei bine, din câte știu, eu sunt singura persoană care are idee cum anume a căpătat-o.

L-am văzut pe Steelheart sângerând.

Și am de gând să-l văd sângerând din nou.

PARTEA ÎNTÂI

1

Am coborât scara în goană și balastul din oțel de la poalele ei mi-a trosnit sub picioare. Am tras aer în piept și am țâșnit pe una dintre străzile subterane întunecate din Newcago. Trecuseră zece ani de la moartea tatei. Acea zi fatidică era cunoscută de majoritatea oamenilor drept Anexarea.

Purtam blugi și o jachetă largă de piele și pușca îmi atârna pe umăr. Pe stradă era întuneric, deși mă aflam într-unul dintre pasajele subterane puțin adânci, prevăzute cu grătare și găuri prin care se vedea cerul.

În Newcago e mereu noapte. Nightwielder a fost unul dintre cei dintâi Epici care i-au jurat supunere lui Steelheart și acum face parte din cercul său de apropiați. Din pricina lui Nightwielder nu există răsărituri și nici lună, doar un întuneric complet ce acoperă întreg cerul. Singurul lucru pe care-l vezi acolo sus e Calamity, care seamănă cu o stea roșie, strălucitoare sau cu o cometă. Calamity a apărut pe cer cu un an înainte ca oamenii să înceapă să se transforme în Epici. Nimeni nu știe cum sau de ce continuă să strălucească în beznă. Dar, desigur, nimeni nu știe nici de ce au apărut Epicii sau ce legătură există între ei și Calamity.

Am continuat să alerg, blestemându-mă că nu plecasem mai devreme. Luminile din tavanul străzii subterane clipeau sub aplicele lor colorate în albastru. Strada era plină de ratații de serviciu: dependenți de droguri înghesuiți prin colțuri, dealeri (sau chiar mai rău) la gurile strâmte ale aleilor. Erau și grupuri furișe de muncitori plecând sau venind de la lucru, în haine groase și cu gulerele ridicate ca să le ascundă fețele. Mergeau aduși de spate, cu ochii în pământ.

Îmi petrecusem majoritatea ultimilor zece ani printre oameni ca ei, muncind într-un loc căruia i se spunea, simplu, Fabrica. Pe jumătate orfelinat, pe jumătate școală, era de fapt un loc care exploata copiii punându-i la muncă pe gratis. Dar măcar Fabrica îmi oferise adăpost și hrană în cea mai mare parte a acestor zece ani. Fusese mult mai bine decât să trăiesc pe străzi și nu m-a deranjat nicio clipă ideea de a munci ca să-mi procur

mâncarea. Legile împotriva exploatării copiilor erau relicve ale unui timp în care oamenii își permiteau să le pese de așa ceva.

Mi-am croit drum pe lângă un grup de muncitori. Unul m-a înjurat într-o limbă ce aducea vag cu spaniola. Mi-am ridicat privirea ca să văd unde mă aflam. Majoritatea intersecțiilor erau marcate, numele străzilor fiind pictate cu spray pe pereții lucioși, metalici.

Când Marea Transfersie a transformat cea mai mare parte a Vechiului Oraș în oțel compact, a afectat inclusiv solul și stânca, până la zeci sau chiar sute de metri adâncime. În cei dintâi ani ai domniei sale, Steelheart s-a prefăcut că e un dictator binevoitor, deși sever. Săpătorii săi au tăiat în oțel câteva niveluri de străzi subterane, cu clădiri cu tot, și oamenii s-au îmbulzit în Newcago căutând de lucru.

Viața aici era dificilă, dar oriunde altundeva domnea haosul: Epicii se războiau între ei pentru teritoriu, diverse grupări guvernamentale sau paramilitare încercau să și-l revendice. Newcago era altfel. Aici puteai să fii ucis cu nonșalanță de un Epic căruia nu-i plăcea cum te-ai uitat la el, dar măcar aveai electricitate, apă și mâncare. Oamenii se adaptează. Ăsta-i felul nostru.

Mai puțin al celor care refuză s-o facă.

„Haide”, mi-am zis, verificând ora pe mobilul montat în suportul de pe antebraț. „Afurisit să fie metroul ăsta care nu mai merge!” Am luat-o pe altă scurtătură, năpustindu-mă pe o alee. Era vag luminată, dar eram obișnuit cu asta după zece ani trăiți într-o perpetuă penumbră.

Am trecut pe lângă siluetele ghemuite ale cerșetorilor adormiți, apoi am sărit peste unul întins de-a latul chiar în capătul aleii și am ieșit pe strada Siegel, un drum mai larg și mai bine luminat decât majoritatea. Aici, la un nivel sub pământ, Săpătorii creaseră încăperi pe care oamenii le foloseau ca prăvălii. În acest moment erau închise și nu puține aveau pe cineva care stătea de pază în fața lor, înarmat cu o pușcă. Teoretic, miliția lui Steelheart patrula pe străzile subterane, dar arareori sărea în ajutorul cuiva, cu excepția situațiilor cu adevărat grave.

La început, Steelheart vorbise despre un oraș subteran imens, care avea să se întindă pe zeci de niveluri. Asta era înainte ca Săpătorii să înnebunească, înainte ca Steelheart să fi renunțat

să mai pretindă că-i pasă de oamenii din subteran. Totuși, aceste niveluri superioare nu erau chiar atât de rele. Măcar exista o oarecare organizare și o mulțime de cavități care puteau fi folosite ca locuințe.

Aici, luminile din plafon erau verzui sau galbene, alternativ. Dacă știai tiparele coloristice ale fiecărei străzi puteai să navighezi cu destulă ușurință pe sub pământ. Cel puțin la nivelurile superioare. Până și veteranii orașului tindeau să evite nivelurile inferioare, denumite catacombele de oțel, unde era mult prea ușor să te pierzi.

„Două cvartale până pe strada Schuster” mi-am zis privind printr-o spărtură din plafon către zgârie-norii sclipitori și mult mai bine luminați de deasupra. Am parcurs în fugă cele două cvartale, am cotit către o scară care ducea către suprafață și am tropăit în susul treptelor de oțel ce reflectau luminile chioare, abia funcționând.

Am ieșit afară, pe o stradă de metal, și m-am adăpostit imediat într-un gang. Mulți spuneau că străzile de deasupra nu erau nici pe departe la fel de periculoase ca subteranul, dar eu nu mă simțeam niciodată confortabil aici sus. Ca să fiu cinstit, nu mă simțeam niciodată în siguranță, nici măcar la Fabrică, printre ceilalți copii. Dar aici sus… aici sus erau Epicii.

Să porți pușcă era ceva obișnuit pe străzile subterane, dar la suprafață asta le putea atrage atenția soldaților lui Steelheart sau vreunui Epic aflat în trecere. Era mai bine să rămân ascuns. M-am ghemuit în dosul unor lăzi din gang, ținându-mi răsuflarea. Mi-am consultat mobilul, căutând o hartă a zonei, apoi am privit în jur.

Chiar peste drum de mine se afla o clădire cu litere roșii de neon. Teatrul Reeve. În timp ce mă uitam spre ea, oameni au început să se reverse afară pe ieșirea principală, așa că am răsuflat ușurat. Reușisem să ajung chiar la sfârșitul piesei.

Oamenii erau toți locuitori de suprafață, purtând costume de culoare închisă și rochii colorate. Unii dintre ei erau Epici, dar cei mai mulți nu. Erau însă cei care cumva reușiseră în această nouă viață. Poate că Steelheart îi favoriza pentru că îi îndeplineau diverse sarcini sau poate că pur și simplu se născuseră în familii de bogătași. Steelheart putea să ia tot ce voia, dar ca să aibă un imperiu îi trebuiau oameni care să-l ajute să conducă. Birocrați, soldați în armata sa, contabili, guru ai

comerțului, diplomați. La fel ca pătura superioară a unei dictaturi clasice, oamenii aceștia trăiau de pe urma firimiturilor pe care le lăsa Steelheart.

Asta însemna că se făceau aproape la fel de vinovați ca Epicii de opresiunea în care eram ținuți noi, ceilalți, dar eu nu le purtam cine știe ce pică. La cum era lumea în aceste vremuri, făceai ce puteai ca să supraviețuiești.

Hainele lor erau demodate – ăsta era trendul momentului. Bărbații purtau pălării, iar rochiile femeilor semănau cu cele pe care le văzusem în fotografiile din vremurile de mult trecute ale Prohibiției. Contrastau foarte tare cu clădirile moderne, metalice și cu vuietul îndepărtat al unui elicopter al Forțelor de Ordine.

Brusc, toată mulțimea aceea opulentă a început să se tragă în lături, făcându-i loc unui bărbat într-un costum de un roșu viu cu dungulițe, o pălărie roșie și o mantie în nuanțe de stacojiu și negru.

M-am ghemuit și mai jos. Era Fortuity, un Epic cu darul precogniției. Putea, de exemplu, să ghicească numerele de la zaruri sau prognoza meteo. Putea de asemenea să simtă pericolul și asta îl ridicase până la statutul de Super Epic. Pe unul ca el nu-l puteai omorî cu o simplă împușcătură. Ar fi știut că glonțul venea și s-ar fi ferit dinainte să apeși tu pe trăgaci. Darul lui era atât de precis încât putea evita tirul unei mitraliere și în plus și-ar fi dat seama dacă mâncarea i-ar fi fost otrăvită sau dacă o clădire era înțesată cu explozibil.

Super Epicii. Sunt al naibii de greu de omorât.

Fortuity ocupa un rang mediu în ierarhia lui Steelheart. Nu făcea parte din cercul lui de apropiați, ca Nightwielder, Firefight sau Conflux, dar era suficient de puternic ca să fie temut de majoritatea Epicilor minori din oraș. Avea o față prelungă și un nas ca un plisc de șoim. S-a apropiat de bordura din fața teatrului, aprinzându-și o țigară, în timp ce ceilalți spectatori se revărsau în urma lui. Două femei cu rochii satinate i se agățau fiecare de câte un braț.

Ardeam de dorința de a-mi da pușca jos de pe umăr și a deschide focul. Era un monstru sadic. Pretindea că puterile lui funcționau cel mai bine dacă practica o artă numită haruspiciu: citirea viitorului în măruntaiele unor creaturi moarte. Fortuity prefera măruntaiele omenești și le prefera proaspete.

M-am abținut. În clipa în care aș fi decis să-l împușc puterile i

s-ar fi activat. Fortuity n-avea motive să se teamă de un țintaș singuratic. Probabil credea că nu are a se teme de nimic. Dacă informațiile mele erau corecte, următoarea oră avea să-i demonstreze că, în această privință, se înșela foarte tare.

„Haide”, mi-am zis. „Asta-i cel mai bun moment să-l ataci! Am dreptate! Trebuie să am dreptate!”

Fortuity a tras din țigară, salutând din cap câțiva trecători. Nu avea bodyguarzi. La ce-i trebuiau lui bodyguarzi? Degetele îi scânteiau de inele, deși pentru el bogăția nu însemna nimic. Chiar și fără regulile impuse de Steelheart, care-i dădeau dreptul să ia orice își dorea, Fortuity putea câștiga o avere în orice cazinou, oricând voia.

Nu s-a întâmplat nimic. Greșisem oare? Fusesem atât de sigur! Informațiile lui Bilko erau de obicei acurate. Pe străzile subterane se zvonea că Răzbunătorii reveniseră în Newcago. Fortuity era Epicul pe care îl aleseseră drept țintă. Știam. Îmi făcusem un obicei – poate chiar o datorie – din a-i studia pe Răzbunători. Eu…

Pe lângă Fortuity a trecut o femeie. Înaltă, zveltă, cu păr auriu, în vârstă de vreo douăzeci de ani, purtând o rochie roșie, subțire, cu un decolteu adânc. Chiar și cu cele două frumuseți la braț, Fortuity s-a întors și a studiat-o. Ea a șovăit, aruncându-i o privire peste umăr. Apoi a zâmbit și s-a apropiat unduindu-și șoldurile.

Nu puteam să aud ce-și spuneau, dar în cele din urmă nou-venita le-a luat locul celorlalte femei. L-a condus pe Fortuity mai departe pe stradă, șoptindu-i ceva la ureche și râzând. Cele două au rămas locului în așteptare, cu brațele încrucișate pe piept, fără să îndrăznească să protesteze. Lui Fortuity nu-i plăcea ca femeile lui să miște-n front.

Asta trebuia să fie. Voiam să le-o iau înainte, dar nu puteam să fac asta pe stradă. În schimb m-am retras, înfundându-mă pe alei. Cunoșteam zona la perfecție; fusesem cât pe ce să întârzii tocmai fiindcă studiasem hărți ale districtului unde se afla teatrul.

Grăbit, am ocolit prin spatele unei clădiri, menținându-mă în umbră, și am ieșit în alt gang. De aici puteam să trag cu ochiul către aceeași stradă ca mai devreme, dar din alt unghi. Fortuity înainta fără grabă pe trotuarul ei de oțel.

Zona era luminată de felinare atârnate de stâlpii electrici. În

timpul Transfersiei, sistemul de iluminat stradal fusese transformat în oțel, inclusiv circuitele electrice și becurile. Nu mai funcționa, dar stâlpii erau numai buni să agăți de ei felinare.

Acestea creau ici-colo băltoace de lumină prin care cuplul înainta, apărând și dispărând. I-am privit cu atenție, ținându-mi răsuflarea. Fortuity avea în mod sigur o armă. Costumul fusese croit ca să ascundă umflătura de la subraț, dar tot îmi puteam da seama unde era teaca pistolului.

Fortuity nu avea puteri agresive propriu-zise, dar asta nu conta. Abilitățile lui precognitive îl făceau să nu rateze niciodată când trăgea, indiferent cât de necontrolată părea împușcătura. Dacă se decidea să te ucidă, aveai vreo două secunde în care să reacționezi sau erai mort.

Femeia nu părea să fie înarmată, deși n-aveam cum să știu sigur. Rochia îi dezvăluia curbele voluptuoase. Poate că avea un pistol prins pe coapsă? Am examinat-o mai atent când a pătruns într-o nouă băltoacă de lumină, deși m-am pomenit mai degrabă uitându-mă la ea decât căutând arme. Era splendidă. Ochi strălucitori, buze roșii, păr auriu. Și decolteul ăla adânc…

M-am scuturat. „Idiotule”, mi-am zis, „ești aici cu un scop. Femeile și scopurile sunt chestii care nu se prea împacă.”

Dar până și un preot orb în vârstă de nouăzeci de ani s-ar fi oprit s-o privească pe femeia asta. Dacă n-ar fi fost orb, vreau să zic. „Ce metaforă cretină”, mi-am spus. „Trebuie să mai lucrez la ea.” Am probleme cu metaforele.

„Concentrează-te!” Mi-am ridicat pușca, lăsând piedica pusă și folosindu-mi luneta ca pe un binoclu. Unde aveau de gând să-l atace? În acest loc, strada străbătea câteva cvartale cufundate într-o beznă sumbră – întreruptă numai de felinare – înainte să se intersecteze cu Burnley Street. Acesta era un reper important pe scena locală a cluburilor. Cel mai probabil femeia îl ademenise pe Fortuity s-o însoțească la un club. Iar drumul cel mai scurt era pe această stradă întunecată și mai puțin circulată.

Strada pustie era un semn foarte bun. Răzbunătorii arareori atacau un Epic într-o zonă prea populată. Nu le plăcea să facă victime nevinovate. Mi-am înclinat țeava armei și am scanat prin lunetă ferestrele zgârie-norilor. Pe alocuri, sticla transformată în oțel fusese tăiată și înlocuită din nou cu geamuri. Stătea oare cineva acolo sus, la pândă?

Eram pe urmele Răzbunătorilor de ani de zile. Ei erau singurii care încă mai ripostau, o grupare din umbră care urmărea, prindea și asasina Epicii dăruiți cu mari puteri. Ei, Răzbunătorii, erau adevărații eroi. Nu așa cum și-i imaginase tatăl meu, ci fără superputeri și fără costume care să-ți ia ochii. Nu luptau pentru adevăr, pentru idealul american sau pentru alte nonsensuri de-astea.

Ei pur și simplu îi omorau. Unul câte unul. Țelul lor era să elimine orice Epic care se credea deasupra legii. Și întrucât asta însemna cam toți Epicii, aveau o grămadă de treabă.

Am continuat să examinez ferestrele. Cum aveau să încerce să-l ucidă pe Fortuity? Nu puteau exista decât câteva variante. Puteau încerca să-l pună într-o situație în care să-i fie imposibil să scape. Talentele de precog l-ar fi condus pe calea cea mai sigură către supraviețuire, dar dacă pregăteai o situație în care toate căile se terminau cu moartea lui, ai fi putut să-l ucizi.

Noi numim o asemenea situație un șah-mat, dar e tare greu de pus în practică. Cel mai probabil, Răzbunătorii cunoșteau slăbiciunea lui Fortuity. Fiecare Epic are măcar una: un obiect, o stare de spirit, o acțiune anume care îți permite să îi anulezi puterile.

„Acolo”, mi-am zis cu inima zvâcnind când, prin lunetă, am zărit o siluetă întunecată ghemuită într-o fereastră la cel de-al treilea etaj al clădirii de peste drum. Nu puteam desluși în amănunt, dar probabil că îl urmărea la rândul său pe Fortuity prin luneta unei puști.

Asta era! Am zâmbit. Îi găsisem! După toate antrenamentele și căutările mele, îi găsisem.

Am continuat să privesc, cu o nerăbdare crescândă. Lunetistul nu era probabil decât o piesă din planul de a-l ucide pe Epic. Mâinile au început să-mi transpire. Alți oameni încearcă senzații tari urmărind evenimente sportive sau filme de acțiune, dar eu nu am timp de extazuri prefabricate. Asta însă… șansa de a-i vedea în mod nemijlocit pe Răzbunători în acțiune, întinzând o capcană… Era pur și simplu împlinirea unuia dintre cele mai importante vise, chiar dacă pentru planurile mele acesta nu constituia decât primul pas. Nu venisem până aici numai ca să asist la asasinarea unui Epic. Înainte să se termine noaptea, intenționam să găsesc o cale de a-i face pe Răzbunători să mă accepte în rândurile lor.

— Fortuity! a strigat un glas din apropiere.

Mi-am coborât grăbit pușca și m-am retras, lipindu-mă de zidul gangului. O clipă mai târziu o siluetă a trecut în fugă pe lângă gura acestuia. Erau un ins îndesat, purtând smoching și pantaloni neasortați.

— Fortuity! a strigat el din nou. Așteaptă!

Mi-am ridicat iar arma și l-am inspectat pe noul sosit prin lunetă. Făcea parte din capcana Răzbunătorilor?

Nu. Era Donny „Curveball” Harrison, un Epic minor cu o singură putere, aceea de a trage cu pistolul fără să rămână vreodată în pană de gloanțe. Era bodyguard și asasin plătit în organizația lui Steelheart. Nu avea cum să facă parte din planul Răzbunătorilor, ei nu lucrau cu Epici. Niciodată. Răzbunătorii îi urau pe Epici. Îi ucideau numai pe cei mai răi dintre ei, e-adevărat, dar nu i-ar fi permis niciodată unuia dintre ei să se alăture echipei lor.

Înjurând încet printre dinți, l-am privit pe Curveball proțăpindu-se dinaintea lui Fortuity și a femeii. Ea părea îngrijorată: avea buzele pline strâns lipite și frumoșii ochi îngustați. Da, era îngrijorată. În mod sigur făcea parte dintre Răzbunători.

Curveball a început să vorbească, explicând ceva, și Fortuity s-a încruntat. Ce se petrecea?

Mi-am mutat atenția la femeie. „Are ceva...” mi-am zis cu ochii stăruind asupra ei. Era mai tânără decât crezusem inițial, având probabil optsprezece sau nouăsprezece ani, dar ceva din ochii aceia o făcea să pară mai în vârstă.

Îngrijorarea i-a dispărut cât ai clipi de pe chip, înlocuită de ceea ce mi-am dat seama că era o expresie intenționat neutră, în timp ce se întorcea către Fortuity, făcându-i semn să continue drumul. Indiferent în ce consta capcana, trebuia ca el să se afle mai în josul străzii. Era logic. E complicat să atragi în capcană un precog. Dacă ar fi avut până și cea mai vagă presimțire că i se întinde o cursă, ar fi zbughit-o. În mod sigur ea îi cunoștea slăbiciunea, dar probabil că nu voia să încerce să se folosească de ea până nu erau mai izolați.

Chiar și atunci s-ar fi putut să nu funcționeze. Fortuity era în continuare înarmat și de multe ori slăbiciunile Epicilor erau dificil de exploatat.

Am continuat să supraveghez scena. Oricare o fi fost

problema lui Curveball, nu părea să aibă legătură cu femeia. Continua să gesticuleze către teatru. Dacă îl convingea pe Fortuity să se întoarcă…

Atunci capcana nu avea să se declanșeze. Răzbunătorii aveau să abandoneze misiunea, făcându-se nevăzuți și alegându-și o nouă țintă. Ar fi putut să treacă ani până să mai dau peste o șansă ca asta.

Nu puteam permite așa ceva. Am tras adânc aer în piept, mi-am coborât pușca și mi-am atârnat-o pe umăr. Apoi am ieșit în stradă și am pornit în direcția lui Fortuity.

Sosise vremea să le prezint Răzbunătorilor CV-ul meu.

2

Am străbătut în grabă strada întunecată, intrând și ieșind din băltoacele de lumină.

Era posibil să fi luat o hotărâre cum nu se poate mai nesăbuită. La fel de nesăbuită ca aceea de a cumpăra carne de la vânzătorii ambulanți dubioși din subteran. Poate chiar mai nesăbuită de-atât. Răzbunătorii își planificau extrem de grijuliu asasinatele. Nu avusesem de gând să mă amestec, ci doar să privesc și apoi să încerc să-i conving să mă primească printre ei. Ieșind din alee făceam lucrurile să se schimbe. Mă amestecam în planul lor, oricare ar fi fost. Exista o șansă ca totul să se fi petrecut de fapt așa cum trebuia, ca Donny Curveball să fi făcut parte din plan.

Sau poate că nu. Niciun plan nu era perfect și până și Răzbunătorii mai dădeau greș. Uneori se retrăgeau lăsându-și ținta în viață. Era mai bine să se retragă decât să riște să fie capturați.

Nu știam care era cazul de data asta, dar trebuia măcar să încerc să-i ajut. Dacă aș fi ratat ocazia asta, nu mi-aș fi iertat-o ani în șir.

M-am apropiat alergând și cei trei – Fortuity, Curveball și frumusețea aceea periculoasă – s-au întors cu toții către mine.

— Donny! am zis. Avem nevoie de tine la Reeve!

Curveball s-a uitat la pușca mea și s-a încruntat. A vârât mâna în jachetă după pistolul lui, dar nu l-a scos. Fortuity, în costumul lui roșu și mantia lui stacojie, m-a examinat ridicând dintr-o sprânceană. Dacă aș fi reprezentat un pericol, puterile lui l-ar fi prevenit. Dar nu plănuiam să-i fac nimic în următoarele câteva minute, așa că n-a primit niciun avertisment.

— Cine ești? a întrebat Curveball.

M-am oprit.

— Cine sunt?! Scântei, Donny! Lucrez deja de trei ani pentru Spritzer. Chiar e așa greu să-ți aduci și tu aminte din când în când de numele oamenilor?

Inima îmi bubuia în piept, dar am încercat să n-o arăt. Spritzer era tipul care conducea teatrul Reeve. Nu era un Epic, dar se afla în serviciul lui Steelheart, ca mai toată lumea care avea vreun dram de influență în orașul ăsta.

Curveball m-a examinat bănuitor, dar știam că nu băga în

seamă haimanalele mărunte din jurul lui. De fapt, probabil că ar fi fost șocat să afle cât de multe știam eu despre el, ca și despre majoritatea Epicilor din Newcago.

— Ei? l-am întrebat. Vii sau ce?

— Nu face pe deșteptu' cu mine, băiete. Ce ești, ușier?

— Am fost în raidul din Idolin vara trecută, am zis, încrucișându-mi brațele pe piept. Avansez, Donny.

— Mie să-mi zici „domnule”, mă idiotule, s-a răstit Curveball scoțându-și mâna din jachetă. Dacă ai avansa n-ai mai umbla de colo-colo cu mesaje. Ce-i cu prostia asta că trebuie să mă întorc? A zis că-l vrea pe Fortuity ca să-i calculeze niște probabilități.

Am ridicat din umeri.

— Nu mi-a zis de ce, doar m-a trimis să te aduc. Mi-a zis să-ți spun că s-a înșelat și că nu trebuie să-l deranjezi pe Fortuity.

L-am privit pe Fortuity.

— Nu cred că Spritz știa despre, ăăă… că aveți planuri, domnule.

Am făcut semn din cap în direcția femeii.

A urmat o tăcere lungă și inconfortabilă. Eram atât de stresat că ai fi putut răzui un bilet de loterie ținându-l lângă articulațiile degetelor mele. În cele din urmă, Fortuity a pufnit.

— Zi-i lui Spritz că-l iert de data asta. Ar trebui să știe că nu-s calculatorul lui de buzunar.

S-a întors pe călcâie, întinzându-i brațul femeii și punându-se în mișcare, evident convins că aceasta avea să i se supună.

În timp ce se întorcea să-l urmeze, femeia mi-a aruncat o privire, cu genele ei lungi fluturând peste acei ochi albaștri. M-am pomenit zâmbind.

Apoi mi-am dat seama că, dacă îl păcălisem pe Fortuity, probabil că o păcălisem și pe ea. Asta însemna că acum atât ea, cât și Răzbunătorii credeau că sunt unul dintre lacheii lui Steelheart. Întotdeauna aveau grijă să nu pună în pericol civilii, dar nu aveau nimic împotrivă să scoată din circulație câțiva bătăuși sau asasini.

„Of, arză-m-ar scânteile!” mi-am zis. „Ar fi trebuit să-i fac cu ochiul! De ce nu i-am făcut cu ochiul?”

Aș fi părut idiot? Nu făcusem în viața mea cu ochiul. Puteai oare să n-o faci cum trebuie? Era ceva atât de simplu.

— Ai pățit ceva la ochi? m-a întrebat Curveball.

— Ăăă, mi-a intrat o geană în el, am zis eu. Domnule, îmi cer scuze. Ăăă, ar trebui să ne întoarcem.

Gândul că Răzbunătorii își pregăteau capcana în așa fel încât să ne scoată din joc pe Curveball și pe mine, ca un drăguț efect secundar, mă făcea să fiu foarte, foarte stresat.

Am pornit grăbit pe trotuar, călcând prin băltoace. Din cauza întunericului perpetuu, apa de ploaie nu se evapora prea repede și, terenul fiind din oțel, nici nu avea unde se duce. Săpătorii creaseră niște șanțuri de scurgere odată cu țevile care făceau aerul să circule prin subteran, dar nebunia lor întrerupsese aceste planuri și ele n-au mai fost finalizate.

Curveball mă urma într-un ritm normal. Am încetinit, potrivindu-mi pasul după al lui, îngrijorat că ar fi putut găsi un motiv să se întoarcă după Fortuity.

— Ce te grăbești așa, puștiule? a mârâit el.

În depărtare, femeia și Fortuity se opriseră sub un felinar stradal unde începuseră să-și exploreze reciproc gurile cu limbile.

— Nu te mai holba, mi-a zis Curveball depășindu-mă. Poate să ne doboare fără ca măcar să se uite și nimănui n-o să-i pese.

Era adevărat. Fortuity era un Epic suficient de puternic ca să aibă voie să facă tot ce poftea, cu condiția să nu-i încurce planurile lui Steelheart. Curveball nu se bucura de o asemenea imunitate. Când te aflai pe nivelul lui trebuia să fii în continuare prudent. Steelheart nu s-ar fi sinchisit dacă un Epic minor ca el ar fi fost înjunghiat pe la spate.

Mi-am desprins ochii de la cei doi și l-am ajuns din urmă pe Curveball. Și-a aprins din mers o țigară, o scăpărare luminoasă în beznă, urmată de sfârâitul vârfului care s-a ivit, roșu ca un cărbune încins, în aerul dinaintea lui.

— Arză-te-ar scânteile, Spritz, a zis el. Puteai să-ți fi trimis de la bun început unul dintre lachei după Fortuity. Nu-mi place să par un slontze![1]

— Știi cum e Spritz, am zis absent. S-a gândit că, dacă te trimite pe tine, Fortuity n-o să se simtă chiar așa de jignit, dat fiind că și tu ești un Epic.

— Probabil c-așa-i, a zis Curveball trăgând din țigară. Tu în echipa cui ești?

— A lui Eddie Macano, am zis folosind numele unuia dintre

1 Termen inventat de Brandon Sanderson.

subalternii lui Spritz.

M-am uitat peste umăr. Cei doi își vedeau în continuare de ale lor.

— El m-a pus să dau fuga după tine. N-a vrut să vină el. Era prea ocupat s-o agațe pe una dintre fetele pe care le-a lăsat baltă Fortuity. Ce slontze și ăsta!

— Eddie Macano? a zis Curveball întorcându-se către mine.

Vârful roșu al țigării îi așternea o nuanță portocaliu-stacojie pe chipul perplex.

— A murit în încăierarea aia cu degenerații de-acum două zile. Am fost de față…

Am înghețat. Hopaaa!

Curveball a dus mâna la armă.

3

Pistoalele prezintă un avantaj clar în comparație cu puștile: sunt rapide. Nici măcar n-am încercat să trag înaintea lui. Am sărit în lături și-am rupt-o la fugă cât de iute am putut către un gang.

Undeva în apropiere cineva a țipat. „Fortuity”, mi-am zis. „M-o fi văzut fugind? Dar nu stau în lumină și el nu se uita la noi. E altceva. Probabil cursa s-a…”

Curveball a deschis focul asupra mea.

Problema cu pistoalele e că-i al naibii de complicat să ținteşti. Chiar și profesioniștii cu pregătire și experiență ratează mai des decât nimeresc. Iar dacă îți ridici pistolul la nivelul ochilor și stai pieziș, ca în vreun film idiot de acțiune, o să nimerești și mai rar.

Exact așa a procedat Curveball, luminând bezna cu străfulgerarea repetată a pistolului său. Un glonț a nimerit solul în apropierea mea, ricoșând din trotuarul de oțel și împrăștiind scântei. M-am năpustit într-un gang și m-am lipit cu spatele de zid, ieșind din raza vederii lui.

Gloanțele continuau să împroaște zidul. Nu îndrăzneam să scot capul și să mă uit, dar îl auzeam pe Curveball blestemând și țipând. Eram prea panicat ca să număr împușcăturile. O magazie ca a lui nu putea să conțină mai mult de o duzină de gloanțe sau cam pe-acolo…

„A, nu!” mi-am zis. „Puterea lui ca Epic!” Omul putea să tragă la nesfârșit fără să i se termine gloanțele. Și în cele din urmă avea să cotească, ceea ce i-ar fi oferit ocazia unei împușcături directe.

Îmi rămânea un singur lucru de făcut. Am tras zdravăn aer în piept și am lăsat pușca să-mi alunece de pe umăr, prinzând-o în mână. M-am pus într-un genunchi în gura gangului, riscând să fiu împușcat, și am ridicat arma. Am întrezărit chipul lui Curveball în lumina țigării lui aprinse.

Un glonț a izbit zidul deasupra mea. M-am pregătit să apăs pe trăgaci.

— Oprește-te, slontze ce ești! a strigat o voce, făcându-l pe Curveball să se întrerupă.

Tocmai când am apăsat pe trăgaci, o siluetă s-a interpus între noi în lumina chioară. Împușcătura nu și-a nimerit ținta. Era Fortuity!

Mi-am coborât arma și de undeva de deasupra a răsunat o altă împușcătură. Lunetistul. Un glonț a nimerit solul în apropiere, cât pe ce să-l lovească pe Fortuity, dar acesta s-a smucit în lături exact la timp. Simțul pericolului îl avertizase.

Fortuity alerga poticnit și când s-a apropiat de un felinar am văzut de ce. Avea mâinile prinse în cătușe. Cu toate acestea, scăpa. Oricare o fi fost planul Răzbunătorilor, se pare că se alegea praful de el.

Curveball și cu mine am schimbat o privire, apoi el a luat-o la goană pe urmele lui Fortuity, trăgând încă vreo câteva focuri răzlețite în direcția mea. Faptul că dispunea de un număr infinit de gloanțe nu-l făcea însă un țintaș mai bun, așa că toate au trecut la mare distanță.

M-am ridicat în picioare și m-am uitat în direcția opusă, unde se aflase femeia mai înainte. Era teafără?

În aer a răsunat un pocnet sonor și Curveball s-a prăbușit țipând. Am zâmbit până când o a doua împușcătură a făcut să țâșnească scântei din zidul de care mă lipisem. Am înjurat, ascunzându-mă din nou în gang. O clipă mai târziu, femeia cu rochia roșie și lucioasă s-a ivit de după colț, ațintind asupra mea un mic pistol de tip Derringer.

Oamenii care trag cu pistolul ratează de obicei de la o distanță mai mare de zece pași, dar nu eram sigur ce spun statisticile despre situațiile în care pistolul se află la patruzeci de centimetri de fața ta. Probabil că nimic bun pentru țintă.

— Stai! am zis, ridicând mâinile și lăsând să-mi cadă pușca. Încerc să vă ajut! Curveball trăgea în mine, n-ai văzut?

— Pentru cine lucrezi? m-a întrebat femeia.

— Pentru fabrica Havendark, i-am răspuns. Mai înainte am condus un taxi, dar…

— Slontze, a zis ea.

Cu arma ațintită în continuare asupra mea, și-a ridicat cealaltă mână, atingându-și urechea cu un deget. Vedeam acolo un cercel care era probabil conectat cu mobilul ei.

— Tia, aici Megan. Aruncă-l în aer.

În apropiere s-a auzit o explozie și eu am sărit în sus.

— Ce-a fost asta?!

— Teatrul Reeve.

— Ați aruncat Reeve în aer? am zis eu. Credeam că Răzbunătorii nu rănesc oameni nevinovați!

Asta a făcut-o să înghețe, cu pistolul ațintit în continuare asupra mea.

— De unde știi cine suntem?

— Vânați Epici. Cine altcineva ați putea fi?

— Dar…

S-a întrerupt, blestemând în șoaptă, și și-a dus din nou mâna la ureche.

— N-avem vreme. Abraham, unde e ținta?

N-am auzit răspunsul, dar în mod evident a fost pe gustul ei. În depărtare au răsunat alte explozii.

M-a cântărit din priviri, dar țineam mâinile ridicate în continuare și probabil că-l văzuse pe Curveball trăgând în mine. Părea să fi decis că nu reprezint o amenințare. A lăsat în jos arma și s-a aplecat zorită să-și smulgă tocurile înalte ale pantofilor. Apoi a apucat o cusătură a rochiei și a sfâșiat-o.

Am făcut ochii cât cepele.

În mod normal mă consider un ins cu oarece sânge rece, dar nu te pomenești în fiecare zi într-un gang întunecos cu o femeie superbă care-și smulge de pe ea o parte din haine. Pe dedesubt purta un maiou decoltat și o pereche de pantaloni scurți de spandex, ca ai cicliștilor. Am remarcat cu satisfacție că teaca pistolului era într-adevăr prinsă de coapsa ei dreaptă. Pe partea exterioară a tecii era agățat mobilul.

Și-a aruncat rochia deoparte – fusese croită să fie ușor de dezbrăcat. Brațele-i erau zvelte și musculoase, iar aerul naiv pe care îl afișase mai-nainte dispăruse complet, făcând loc unei expresii dure și hotărâte.

Am făcut un pas și într-o secundă pistolul ei s-a ațintit din nou către fruntea mea. Am înghețat.

— Afară din gang, a zis ea, făcându-mi semn cu arma.

Speriat, i-am dat ascultare, revenind înapoi pe stradă.

— În genunchi și mâinile pe cap.

— Nu sunt…

— Jos!

Am îngenuncheat simțindu-mă ca un idiot și mi-am ridicat mâinile pe cap.

— Hardman, a zis ea, ducând degetul la ureche. Dacă domnul Genunchi aici de față scoate fie și un strănut, trage-i un glonț în gât.

— Dar… am dat eu să spun.

Ea a rupt-o la fugă de-a lungul străzii, mișcându-se mult mai iute acum, că-și lepădase tocurile și rochia. Am rămas singur. Mă simțeam ca un cretin stând așa în genunchi, cu perișorii de pe ceafă zburliți la gândul că un lunetist își ațintea arma asupra mea.

Câți agenți aveau Răzbunătorii la fața locului? Nu mi-i puteam imagina aplicând un plan de asemenea dimensiuni fără să fie cel puțin două duzini. O altă explozie a zguduit solul. De ce recurgeau la explozii? Aveau să alerteze Forțele de Ordine, armata lui Steelheart. Lacheii și bătăușii erau ei înșiși suficient de răi. Forțele de Ordine însă foloseau tehnică avansată și din când în când unități mecanizate: armuri robotice blindate de peste trei metri înălțime.

Următoarea explozie a fost mai aproape, la un cvartal distanță. Probabil că planul lor original nu mersese cum trebuie, altfel Fortuity n-ar fi scăpat de femeia în roșu. Megan? Așa zisese c-o cheamă?

Acesta era unul dintre planurile lor de rezervă. Dar ce încercau să facă?

O siluetă a țâșnit dintr-o alee din apropiere, făcându-mă cât pe ce să sar în sus. Am rămas neclintit, blestemându-l pe lunetist, dar tot mi-am întors puțin capul ca să mă uit. Silueta era îmbrăcată în roșu și încă mai avea cătușele. Era Fortuity!

„Exploziile”, mi-am dat eu seama. „Rolul lor era să-l alunge încoace.”

Fortuity a traversat strada, apoi a luat-o la fugă în direcția mea. Megan – dacă într-adevăr acesta era numele ei – a năvălit din aceeași alee de unde se ivise el. A pornit după el, încercând să-l ajungă din urmă, dar în spatele ei – în depărtare – un grup de persoane s-a ivit în goană dintr-o altă alee.

Erau patru dintre bătăușii lui Spritz, la costum și cu mitraliere ușoare. Și le-au îndreptat către Megan.

De pe cealaltă parte a străzii, i-am privit pe Megan și pe Fortuity trecând prin dreptul meu. Bătăușii se apropiau dinspre dreapta, iar Megan și Fortuity alergau pe la stânga mea, toți pe aceeași stradă întunecată.

„Hai odată!” m-am adresat în gând lunetistului de sus. „Ea nu i-a văzut! O s-o împuște. Doboară-i!”

Nimic. Bătăușii și-au potrivit țevile armelor. Am simțit sudoarea prelingându-mi-se pe ceafă. Am strâns din dinți și m-

am rostogolit într-o parte, apucându-mi pușca dintr-o mișcare și ochindu-l pe unul dintre ei.

Am tras zdravăn aer în piept, m-am concentrat și am apăsat pe trăgaci, așteptându-mă în orice clipă să fiu împușcat în cap de la înălțime.

4

Un pistol e ca un artificiu: imprevizibil. Aprinzi un artificiu, îl arunci și nu știi niciodată unde o să aterizeze sau ce pagube o să producă. E valabil și când tragi cu pistolul.

O Uzi este chiar mai rea: e ca un șir de artificii. Șansele să rănească pe cineva sunt mult mai mari, dar tot nesupusă și greu de mânuit e.

O pușcă e elegantă. Este o prelungire a voinței tale. Ținteşti, apeși pe trăgaci și se întâmplă lucruri. În mâinile unui expert cu sânge rece, nu există armă mai letală ca o pușcă bună.

Cel dintâi dintre bătăuși a căzut lovit de glonțul meu. Am schimbat ușor poziția țevii și am tras din nou. S-a prăbușit și al doilea. Ceilalți și-au coborât armele, ferindu-se.

Ochire. Trăgaci. Trei doborâți. Ultimul gonea deja cu toată viteza în momentul în care m-am concentrat asupra lui, așa că a reușit să se pună la adăpost. Am șovăit, cu spinarea încordată, așteptând să simt glonțul lunetistului lovindu-mă din spate. N-a sosit. Se părea că Hardman își dăduse seama că sunt unul dintre băieții buni.

M-am ridicat nesigur în picioare. Din păcate, nu era prima dată când ucideam. Nu se întâmplase prea des, dar o dată sau de două ori, în subteran, fusesem silit să mă apăr. Acum era altceva, dar n-aveam timp să mă gândesc la asta.

Am lăsat emoțiile deoparte și, neștiind ce altceva să fac, m-am întors spre stânga și am zbughit-o în josul străzii pe urmele lui Fortuity și ale femeii. Epicul înjura, alergând în zigzag către o străduță laterală. Străzile erau pustii cu toatele. Exploziile și focurile noastre de armă îi făcuseră pe toți cei aflați în zonă să spele putina; genul ăsta de întâmplări nu erau ceva ieșit din comun în Newcago.

Megan s-a repezit pe urmele lui Fortuity, iar eu am traversat în diagonală, reușind s-o ajung din urmă. S-a încruntat la mine în timp ce goneam prin intersecție, umăr la umăr, pe urmele Epicului.

— Ți-am spus să stai locului, Genunchi! mi-a strigat ea.

— Și ce bine că nu te-am ascultat! Tocmai ți-am salvat viața.

— De-aia nici nu te-am împușcat. Dispari de-aici.

N-am luat-o în seamă, ochindu-l pe Epic din fugă și trăgând. Glonțul s-a dus departe de țintă: era greu să alergi și să și tragi

în același timp. „E rapid!” m-am gândit iritat.

— N-are rost, a zis fata. Nu-l poți nimeri.

— Pot să-l încetinesc, am zis, coborând țeava puștii în timp ce treceam în goană pe lângă un bar cu luminile stinse și ușile ferecate. Un grup de clienți neliniștiți privea de la o fereastră.

— Dacă se ferește poate să-și piardă echilibrul, am mai spus.

— Nu pentru mult timp.

— Trebuie să tragem amândoi deodată, am insistat eu. Putem să-l prindem între două focuri, așa încât, indiferent în ce parte se ferește, să nimerească în calea unuia. Șah-mat.

— Ești nebun? a zis ea continuând să alerge. Ar fi aproape imposibil.

Avea dreptate.

— Păi hai atunci să ne folosim de slăbiciunea lui. Știu că știi care e, altfel n-ai fi ajuns să-i pui cătușele alea.

— N-o să ne fie de folos, a zis ea ocolind un stâlp de iluminat.

— La tine a mers. Spune-mi care e. O s-o folosesc.

— Slontze, m-a înjurat ea. Simțul pericolului îi e slăbit dacă-i atras de tine. Așa că n-o să-ți folosească la nimic, decât dacă te găsește mult mai drăguț decât îmi pari mie.

„Ah”, mi-am zis. Asta chiar era o problemă.

— Trebuie să... a început Megan, dar s-a întrerupt, ducându-și din nou degetul la ureche în timp ce continuam să alergăm. Nu! Nu fac asta! Nu-mi pasă cât de aproape au ajuns!

„Încearcă s-o convingă să se retragă”, am înțeles eu. Forțele de Ordine urmau să sosească în scurt timp.

În fața noastră s-a ivit de după colț un șofer ghinionist, aflat probabil în drum către zona cluburilor. Mașina s-a oprit scrâșnind din frâne și Fortuity a trecut în goană prin fața ei, tăind-o spre dreapta, către o alee care l-ar fi purtat spre străzi mai populate.

Mi-a venit o idee.

— Ține asta, i-am zis lui Megan, aruncându-i pușca.

Mi-am scos încărcătorul suplimentar și i l-am aruncat și pe acela.

— Trage în el! Încetinește-l!

— Ce? a întrebat Megan. Cine te crezi ca să-mi dai...

— Fă cum îți spun! i-am strigat oprind brusc lângă mașină.

Am deschis portiera din dreptul locului pasagerului.

— Afară! i-am zis femeii de la volan.

A ieșit și s-a îndepărtat în fugă, lăsând cheile în contact. Într-o lume plină de Epici cărora legea le dă dreptul să ia tot ce vor, puțini sunt oamenii care pun întrebări. Steelheart e crud cu hoții care nu-s Epici, așa că majoritatea n-ar încerca niciodată să facă ceea ce tocmai făcusem eu.

Lângă mașină, Megan a înjurat, apoi a dus pușca mea la ochi cu o mișcare expertă și a tras. Era un bun țintaș și Fortuity – aflat la mică distanță pe alee – s-a împleticit spre dreapta, căci simțul pericolului îl îmboldea să se ferească. Asta îl încetinea considerabil, exact cum sperasem.

Am turat motorul. Era un coupé sport tare drăguț și părea practic nou. Mare păcat.

Am demarat în viteză. Îi spusesem lui Megan că fusesem șofer de taxi. Era adevărat: încercasem, cu câteva luni în urmă, imediat după ce absolvisem și părăsisem Fabrica. Nu menționasem, însă, că slujba asta durase numai o zi. Mă dovedisem teribil de nepriceput.

„N-ai cum să știi cât de mult îți place un lucru până nu-l încerci." Asta fusese una dintre zicalele tatei. Compania de taxiuri nu se așteptase „să încerc" să conduc pentru prima oară într-una dintre mașinile ei. Dar cum altfel ar fi putut un tip ca mine să ajungă să pună mâna pe volan? Eram doar un orfan care fusese proprietatea Fabricii pentru cea mai mare parte a vieții sale. Cei ca mine nu câștigau bani cu căruța și pe străzile subterane oricum nu era loc pentru mașini.

Cu toate astea, condusul se dovedise mai complicat decât mă așteptasem eu. Am dat colțul străzii întunecate scrâșnind, cu accelerația apăsată până la podea, abia controlând mașina. Am dărâmat un semn de stop și un indicator stradal, dar am străbătut cvartalul cât ai clipi și am cotit din nou. M-am urcat pe bordură și am doborât câteva tomberoane, dar am reușit să păstrez controlul vehiculului la ieșirea din curbă și am oprit mașina cu fața spre sud.

Era orientată pe direcția aleii. Fortuity se împleticea înspre mine, împiedicându-se de gunoaie și cutii, în timp ce Megan îl încetinea.

S-a auzit un pocnet, Fortuity s-a ferit și parbrizul s-a fisurat brusc, străpuns de un glonț care a trecut la câțiva centimetri de capul meu. Era să-mi sară inima din piept. Megan continua să tragă.

„Știi ceva, David”, mi-am zis eu. „Ar trebui să-ți concepi planurile cu mai multă grijă de-acum încolo.”

Am apăsat pedala cât am putut, năpustindu-mă pe alee. Abia dacă era suficient de largă ca să încapă mașina și am văzut scântei țâșnind pe partea stângă în clipa în care am deviat cam mult în această direcție, pierzând oglinda laterală.

Farurile au luminat o siluetă într-un costum roșu, cu mâinile încătușate laolaltă și cu mantia fâlfâind în urma sa. Pe timpul fugii își pierduse pălăria. Ochii îi erau holbați. Era încolțit din ambele direcții

Șah-mat.

Sau așa credeam eu. Când m-am apropiat, Fortuity a sărit în aer, lovind parbrizul cu picioarele cu o dexteritate supraumană.

Am rămas complet șocat. Fortuity nu ar fi trebuit să aibă și abilități fizice ieșite din comun. Desigur, pentru un ins ca el, care evita pericolul cu atâta ușurință, nu existaseră probabil suficiente ocazii ca să demonstreze asemenea talente. În orice caz, picioarele lui mi-au lovit parbrizul cu o manevră expertă, pe care numai cineva cu super-reflexe ar fi putut s-o ducă la capăt. S-a propulsat înapoi, în timp ce parbrizul se spărgea în cioburi mărunte, și a folosit viteza mașinii ca să facă un salt peste cap.

Am călcat frâna brusc, clipind, în timp ce sticla îmi împroșca fața. Mașina a oprit scrâșnind într-o ploaie de scântei. Fortuity a aterizat cu grație.

Am scuturat năuc din cap. „Da, super-reflexe”, mi-am zis. „Ar fi trebuit să-mi dau seama. E completarea perfectă a portofoliului unui precog.” Păstrând acest secret, Fortuity se dovedise înțelept. Mulți dintre Epicii puternici își dăduseră seama că unul sau două talente ascunse însemnau un avantaj când un alt Epic încerca să-i ucidă.

Fortuity s-a repezit înainte. Privirea lui feroce a întâlnit-o pe a mea și pe față i s-a lățit un rânjet. Era un monstru – mă documentasem, și de numele lui erau legate peste o sută de crime. Și, judecând după expresia lui, avea de gând să adauge și numele meu pe lista aia.

A sărit în aer, spre capota mașinii.

Au răsunat două focuri de armă.

Pieptul lui Fortuity a explodat.

5

Trupul lui Fortuity s-a prăbușit pe capota mașinii. În spatele lui era Megan, cu pușca mea într-o mână – proptită de șold – și cu pistolul ei în cealaltă. Farurile mașinii o scăldau în lumina lor.

— Scântei! a exclamat ea. Nu-mi vine să cred c-a mers!

„A tras cu amândouă deodată”, mi-am dat eu seama.

„I-a dat șah-mat în aer, cu două împușcături.” Cred că funcționase doar pentru că el tocmai sărea: era probabil mai greu să se ferească din zbor. Chiar și-așa, să tragi în felul ăsta era incredibil. O armă în fiecare mână și una dintre ele o pușcă?

„Scântei”, mi-am zis îngânând-o. Chiar câștigaserăm.

Megan a tras trupul lui Fortuity de pe capota mașinii și i-a verificat pulsul.

— E mort, a zis ea.

Apoi a tras două gloanțe în capul cadavrului.

— Și-acum de două ori mort, ca să fim siguri.

În acel moment, vreo duzină de bătăuși de-ai lui Spritz s-au ivit la capătul aleii înarmați cu Uzi.

Am blestemat, târându-mă spre bancheta din spate a mașinii. Megan a sărit pe capotă și s-a lăsat să alunece înăuntru prin parbrizul spart, ghemuindu-se pe locul de lângă șofer chiar în clipa în care vehiculul a fost lovit de o grindină de gloanțe.

Am încercat să deschid portiera din spate, dar, desigur, pereții aleii erau prea aproape. Parbrizul din spate a fost spulberat, iar din scaunele sfârtecate de tirul Uzi-urilor au zburat bucăți de umplutură.

— Sfântă Calamity! am zis. Ce bine că nu-i mașina mea!

Megan m-a privit dându-și ochii peste cap, apoi a scos ceva de sub tricou. Un cilindru micuț ca un tub de ruj. I-a răsucit partea inferioară, a așteptat o întrerupere a focului și l-a azvârlit prin fereastra din față.

— Ce-a fost aia? am strigat printre împușcături.

Mi-a răspuns o explozie care a zguduit mașina, acoperindu-ne cu gunoaie provenite de pe alee. Pentru moment, tirul s-a oprit și am auzit oameni țipând de durere. Megan – care încă mai avea pușca mea – a escaladat spătarul zdrențuit, s-a strecurat agilă prin parbrizul din spate și a rupt-o la fugă.

— Hei! am exclamat târându-mă după ea, cu fragmente de sticlă securizată căzându-mi din haine.

Am sărit jos și am zbughit-o către capătul aleii, tăind-o în diagonală tocmai în clipa în care supraviețuitorii exploziei au deschis din nou focul.

„Poate să tragă ceva de vis și are grenade miniaturale sub tricou”, gândea o parte nu tocmai zdravănă a minții mele. „Cred că m-am îndrăgostit.”

Pe lângă focurile de armă am auzit un huruit surd, și de după colțul din fața noastră s-a ivit un camion blindat, gonind către Megan. Era imens și verde, impunător, cu niște faruri enorme. Și arăta al naibii de tare ca o...

— ...mașină de strâns gunoiul? am întrebat, alergând ca s-o ajung pe Megan.

Pe locul de lângă șofer se afla un bărbat negru cu un aspect dur. I-a deschis portiera lui Megan.

— Ăsta cine-i? a întrebat el, indicându-mă cu o mișcare din cap.

Avea un vag accent franțuzesc.

— Un slontze, a zis ea, aruncându-mi pușca. Dar unul folositor. Știe cine suntem, dar nu cred că reprezintă o amenințare.

Nu era tocmai o introducere entuziastă, dar era suficientă. Am zâmbit, iar ea s-a cățărat în camion împingându-l pe bărbat pe scaunul din mijloc.

— Pe el îl lăsăm aici? a întrebat bărbatul cu accent franțuzesc.

— Nu, a zis șoferul.

Nu puteam să-i disting chipul. Era doar o umbră, dar vocea lui era puternică și sonoră.

— Vine cu noi.

Am zâmbit, urcând nerăbdător în camion. Oare șoferul era Hardman, lunetistul? Văzuse cât de util mă dovedisem. Cei dinăuntru mi-au făcut loc cam fără chef. Megan s-a strecurat pe bancheta din spate, alături de un bărbat slăbănog care purta o jachetă de camuflaj din piele și avea o foarte frumoasă pușcă cu lunetă. Probabil că el era Hardman. De cealaltă parte a lui stătea o femeie de vârstă mijlocie cu un păr roșcat până la umeri. Purta ochelari și o ținută *business.*

Mașina gunoierilor a demarat, deplasându-se mai repede decât aș fi crezut că-i posibil. În urma noastră, un grup de bătăuși s-a ivit din gura aleii și a deschis focul asupra camionului. Nu le-a folosit la nimic, dar încă nu eram în afara

pericolului. Deasupra capului am auzit zgomotul inconfundabil al elicopterelor Forțelor de Ordine. Probabil că vreo câțiva dintre Epicii de prim rang erau și ei pe drum încoace.

— Fortuity? a întrebat șoferul.

Era un bărbat mai vârstnic, poate de vreo cincizeci de ani, și purta o haină lungă, neagră, ușoară. În mod straniu, avea o pereche de ochelari de protecție îndesați în buzunarul de la piept.

— Mort, i-a zis Megan de pe locul ei din spate.

— Ce n-a mers? a întrebat șoferul.

— Putere ascunsă, a zis ea. Super-reflexe. L-am încătușat, dar a șters-o.

— A mai fost și ăsta, a zis tipul cu jacheta de camuflaj – eram sigur de-acum că e Hardman. A apărut în toiul acțiunii și a provocat ceva probleme.

Avea un accent sudist pronunțat.

— O să discutăm mai târziu despre el, a zis șoferul, cotind cu viteză.

Inima mea și-a iuțit bătăile și am aruncat o privire pe fereastră, scanând cerul în căutare de elicoptere. N-avea să treacă mult și Forțele de Ordine aveau să afle ce anume să caute, iar camionul era cam bătător la ochi.

— Ar fi trebuit să-l fi împușcat pe Fortuity pur și simplu, a zis bărbatul cu accent franțuzesc. Un glonț de Derringer în piept.

— N-ar fi mers, Abraham, a zis șoferul. Abilitățile lui erau prea puternice. Până și atracția are limitele ei. Trebuia mai întâi să facem ceva non-letal ca să-l prindem în cursă și apoi să-l împușcăm. Precogii sunt cazuri complicate.

Probabil că avea dreptate în privința asta. Fortuity avusese un simț foarte dezvoltat al pericolului. Probabil plănuiseră ca Megan să-i pună cătușele și să-l priponească de un stâlp de iluminat. Apoi, având-ul parțial imobilizat, putea să-și lipească Derringerul de pieptul lui și să apese pe trăgaci. Dacă ar fi încercat să-l împuște mai întâi, puterile lui l-ar fi prevenit. Depindea probabil și de cât de atras era de ea.

— Nu m-am așteptat să fie atât de puternic, a zis Megan părând dezamăgită de ea însăși, în timp ce îmbrăca o jachetă de piele cafenie și niște pantaloni cu croială militară. Îmi pare rău, Profu’. N-ar fi trebuit să-l las să-mi scape.

Profu’. Acest apelativ mi-a atras atenția.

— Ce-a fost a fost, a zis șoferul – Profu’ – oprind brusc mașina gunoierilor. Abandonăm mașina. E compromisă.

Profu’ a deschis portiera și noi ne-am îngrămădit să ieșim.

— Eu… am început să spun, cu intenția de a mă prezenta celorlalți.

Însă bărbatul mai vârstnic, căruia ceilalți îi ziceau Profu’, mi-a aruncat o privire amenințătoare de dincolo de capota mașinii de gunoi. Am amuțit, cu cuvintele oprindu-mi-se în gât. Stând în umbră în haina lui lungă, cu barba încărunțită și părul înspicat cu cenușiu, bărbatul părea periculos.

Răzbunătorii au scos câteva pachete cu echipament din spatele camionului, inclusiv o mitralieră masivă pe care acum o purta Abraham. M-au condus pe niște trepte ce duceau către străzile subterane. De acolo, echipa a parcurs grăbită un drum șerpuit și îmbârligat. Am reușit să urmăresc destul de bine pe unde o luam, până când m-au condus în jos pe o scară lungă, pe adâncimea a câtorva niveluri, înăuntrul catacombelor de oțel.

Oamenii deștepți se țin departe de catacombe. Săpătorii au luat-o razna înainte ca tunelurile să fie terminate. Luminile din plafon funcționează doar arareori și dimensiunile tunelurilor rectangulare săpate în oțel se schimbă pe măsură ce înaintezi.

Echipa era tăcută, continuându-și coborârea prin pasaje, aprinzând luminile telefoanelor mobile pe care cei mai mulți le purtau prinse în partea din față a jachetelor. Mă întrebasem dacă Răzbunătorii aveau mobile și, văzând că le purtau, mă simțeam mai bine în privința faptului că și eu aveam unul. Toată lumea știa că atelierele Knighthawk erau neutre, iar conexiunile prin mobil erau complet sigure. Faptul că Răzbunătorii foloseau rețeaua era un alt indiciu că tipii de la Knighthawk erau demni de încredere.

Am înaintat o vreme. Răzbunătorii se deplasau repede, dar cu prudență. De câteva ori Hardman a luat-o înainte, în patrulare. Abraham ne păzea spatele cu mitraliera lui cea amenințătoare. Era greu să-mi mai dau seama unde mă aflu: jos, în catacombele de oțel, era ca într-o rețea de metrou care, la jumătatea construcției, se transformase într-un labirint pentru șobolani.

Existau gâtuituri, tuneluri care nu duceau nicăieri și unghiuri nefirești. În anumite locuri, cabluri electrice țâșneau din zid ca arterele alea scârboase pe care le găsești câteodată într-o

bucată de carne de pui. În alte locuri, pereții din oțel nu erau compacți, ci aveau bucăți de panou smulse de oamenii care căutaseră ceva ce să poată fi vândut. Bucățile de metal n-aveau însă nicio valoare în Newcago, unde materialul ăsta se găsea pe toate drumurile.

Am depășit grupuri de adolescenți cu chipuri sumbre, adunați în jurul unor tomberoane în care ardea focul. Păreau nemulțumiți că le tulburam liniștea, dar niciunul nu s-a legat de noi. Poate datorită mitralierei enorme a lui Abraham. Chestia avea gravatroni sclipind albăstrui în partea de jos ca să-l ajute s-o poarte.

Am umblat prin tunelurile alea mai bine de o oră. Din când în când treceam pe lângă guri de ventilație care suflau aer. Săpătorii făcuseră și chestii funcționale aici jos, dar cele mai multe lucruri nu aveau logică. Aer curat însă se găsea. Uneori.

Profu' mergea în fruntea grupului în haina lui lungă, neagră. „E un halat de laborator”, mi-am dat seama în timp ce coteam din nou. „Unul care a fost vopsit în negru.” Pe dedesubt purta o cămașă neagră cu nasturi.

Răzbunătorii erau în mod evident preocupați să nu fie urmăriți, dar aveam senzația că exagerau. Eu, unul, mă simțisem pierdut fără cale de ieșire după primele cincisprezece minute, iar Forțele de Ordine nu coborau niciodată până la acest nivel. Era o înțelegere nescrisă. Steelheart îi ignora pe cei care trăiau în catacombele de oțel, iar aceștia nu făceau nimic care să atragă asupra lor judecata lui.

Desigur… Răzbunătorii încălcaseră acest armistițiu. Un Epic important fusese asasinat. Cum avea să reacționeze Steelheart?

În cele din urmă, Răzbunătorii m-au condus după un colț care arăta ca oricare altul, numai că acesta ducea către o încăpere micuță tăiată în oțel. În catacombe se găseau o mulțime ca ea. Locuri unde Săpătorii plănuiseră să pună toalete, mici prăvălii sau locuințe.

Lunetistul Hardman s-a postat lângă intrare. Scosese o șapcă de camuflaj și și-o pusese pe cap; pe ea era cusută o emblemă nefamiliară. Arăta ca un blazon regal sau ceva de genul ăsta. Ceilalți patru Răzbunători s-au aliniat cu fața la mine. Abraham a scos o lanternă mare și a apăsat pe un buton care i-a făcut laturile să se lumineze, transformând-o într-un felinar. A așezat-o pe podea.

Profu' și-a încrucișat brațele și m-a examinat cu un chip care nu exprima nicio emoție. Femeia cu părul roșcat ședea alături de el. Ea părea îngândurată. Abraham ținea în continuare mitraliera lui enormă, iar Megan și-a scos jacheta și și-a prins la subțioară teaca unui pistol. Am încercat să nu mă holbez, dar era ca și cum aș fi încercat să nu clipesc. Mă rog… taman pe dos cumva.

Am făcut un pas șovăitor înapoi, dându-mi seama că eram încolțit. Începusem să cred că eram pe punctul de a fi acceptat în echipă. Dar, privindu-l pe Profu' în ochi, mi-am dat seama că nu era deloc vorba despre asta. El mă considera o amenințare. Nu fusesem adus aici pentru că mă dovedisem folositor; fusesem adus aici pentru că nu voia să umblu de capul meu cine știe pe unde.

Eram prizonier. Și la o asemenea adâncime în catacombele de oțel nimeni nu avea să remarce un țipăt sau zgomotul unei împușcături.

6

— Tia, testează-l, a zis Profu'.

Am dat înapoi strângându-mi nervos pușca. În spatele Profului, Megan se rezemase de zid, îmbrăcată din nou în jachetă, cu pistolul prins la subraț. Învârtea ceva pe degete. Încărcătorul de rezervă al puștii mele. Nu mi-l înapoiase.

Megan mi-a zâmbit. Îmi aruncase pușca în brațe pe când încă ne aflam la suprafață, dar m-a cuprins bănuiala că îmi golise încărcătorul, lăsându-mă fără gloanțe. Am început să mă panichez.

Roșcata – Tia – s-a apropiat de mine ținând în mână un soi de dispozitiv. Era plat și rotund, mare cât o farfurie, cu un ecran pe o latură. L-a ațintit asupra mea.

— Nu citește nimic.

— Test de sânge, a zis Profu' cu o expresie aspră.

Tia a încuviințat.

— Nu ne obliga să te ținem. O să simți o înțepătură, dar nu ți se va întâmpla niciun rău, mi-a zis ea desprinzând dintr-o parte a dispozitivului o curea conectată la disc prin cabluri electrice.

— Ce-i aia? am întrebat.

— O ansă.

O ansă: un dispozitiv care verifica dacă o persoană era sau nu un Epic.

— Ăăă. Credeam că ăsta-i doar un mit.

Abraham a zâmbit strângând arma lui enormă. Era zvelt și musculos și părea foarte calm, spre deosebire de Tia și de Profu' și de starea lor de încordare vizibilă.

— Atunci n-ai de ce să te opui, nu, amice? m-a întrebat el cu accentul lui franțuzesc. Ce contează dacă te înțeapă un dispozitiv mitologic?

Asta nu m-a făcut să mă simt mai bine, dar Răzbunătorii erau un grup de asasini cu experiență, pentru care asasinarea Super-Epicilor era mod de viață. Nu prea aveam ce face.

Femeia mi-a înfășurat în jurul brațului o manșetă lată, cam ca acelea pe care le folosești ca să iei tensiunea. Era legată prin cabluri de dispozitivul din mâna ei. Înăuntrul manșetei era o cutiuță și am simțit-o când m-a înțepat.

Tia a studiat ecranul.

— E curat în mod clar, a zis ea privindu-l pe Profu'. N-a ieșit

nimic nici la testul de sânge.

Profu’ a încuviințat fără să pară surprins.

— Bine, fiule. A venit momentul să răspunzi la câteva întrebări. Gândește-te bine înainte să vorbești.

— OK, am zis în timp ce Tia îmi desprindea manșeta de pe braț.

Am masat locul unde fusesem înțepat.

— Cum ai aflat unde urma să dăm lovitura? m-a întrebat Profu’. Cine ți-a zis că ținta noastră era Fortuity?

— Nu mi-a zis nimeni.

S-a întunecat la față. Alături de el, Abraham a ridicat dintr-o sprânceană, schimbând poziția armei.

— Nu, pe bune, am zis în timp ce începeau să mă treacă toate apele. OK, am auzit de la niște tipi de pe stradă că s-ar putea să fiți în oraș.

— Noi nu spunem nimănui cine-i ținta, a zis Abraham. Chiar dacă ai știut că eram aici, de unde ai aflat ce Epic voiam să omorâm?

— Păi, am zis eu, pe cine altcineva să fi ales?

— Sunt mii de Epici în orașul ăsta, fiule, a zis Profu’.

— Sigur, am răspuns eu. Dar majoritatea nu-s demni de atenția voastră. Voi aveți ca ținte Super Epicii, și în Newcago nu-s decât vreo câteva sute. Iar dintre ei numai vreo două duzini au invincibilitate de prim rang și voi mereu alegeți pe cineva cu invincibilitate de prim rang.

Pe de altă parte, însă, nu-i atacați niciodată pe cei prea puternici sau prea influenți. Vă gândiți că sunt bine protejați. Asta îi scoate din calcul pe Nightwielder, Conflux și Firefight și în general cam pe toți cei din cercul de apropiați ai lui Steelheart. Îi scoate din calcul și pe majoritatea baronilor subterani.

Așa că nu mai rămân decât vreo duzină de ținte și dintre cei rămași Fortuity era cel mai rău. Toți Epicii sunt ucigași, dar el a omorât de departe cei mai mulți inocenți. Plus că modul ăla dement în care se juca el cu intestinele oamenilor e exact genul de atrocitate căreia Răzbunătorii ar vrea să-i pună capăt.

I-am privit nervos, ridicând din umeri.

— Cum ziceam: era evident pe cine aveați să alegeți.

În mica încăpere se lăsase tăcerea.

— Ha! a exclamat lunetistul, plantat în continuare lângă intrare. Flăcăi și doamne, cred că asta-nseamnă c-am devenit

nițeluș cam previzibili.

— Ce-i aia invincibilitate de prim rang? m-a întrebat Tia.

— Scuze, am zis, dându-mi seama că nu aveau cum să cunoască terminologia mea. Așa numesc eu genul de putere care face inutile metodele convenționale de asasinat. Știți voi, regenerare, precogniție, reîncarnare, chestii de-astea.

Un Super Epic era o persoană care deținea una dintre aceste puteri. Din fericire, nu auzisem să existe vreunul care să aibă două.

— Hai să zicem că într-adevăr ai ghicit singur, a zis Profu'. Asta nu explică însă cum de-ai știut unde o să îi întindem cursa.

— Fortuity întotdeauna venea la piesele de teatru ale lui Spritz în cea dintâi sâmbătă a lunii, am zis eu. Și întotdeauna își căuta un anumit tip de distracție după aceea. Era singurul moment în care puteați să-l găsiți singur și într-o dispoziție care să-l facă ușor de momit.

Profu' i-a aruncat o privire lui Abraham, apoi Tiei. Ea a ridicat din umeri.

— Nu știu ce să zic.

— Profule, eu cred că spune adevărul, a zis Megan cu brațele încrucișate peste jacheta descheiată.

„Nu te holba", m-am silit să-mi amintesc.

Profu' s-a întors spre ea.

— De ce?

— E logic. Dacă Steelheart ar fi știut unde urma să dăm lovitura, ar fi pus la cale o strategie ceva mai elaborată în loc să ne trimită un băiat c-o pușcă. În plus, Genunchi aici de față chiar a încercat să ne ajute. Oarecum.

— V-am ajutat! am țipat eu. Dacă n-aș fi fost eu, ai fi moartă. Spune-i tu, Hardman!

Răzbunătorii s-au privit nedumeriți.

— Cine?! a întrebat Abraham.

— Hardman, am zis eu, indicându-l pe lunetistul de lângă intrare.

— Puștiule, pe mine mă cheamă Cody, a spus el amuzat.

— Atunci unde-i Hardman? am întrebat. Megan mi-a spus că era deasupra, urmărind prin lunetă…

M-am oprit.

„N-a fost niciun lunetist acolo, sus", am înțeles eu. „Sau cel puțin nu unul căruia să i se fi spus să stea cu ochii pe mine."

Megan zisese asta numai ca să mă facă să stau locului.

Abraham a râs cu poftă.

— Ai înghițit șmecheria aia veche cu lunetistul invizibil, ai? Te-a făcut să stai în genunchi convins că poți fi împușcat în orice clipă. De aia-ți zice ea „Genunchi”?

Am roșit.

— Bine, fiule, a zis Profu’. O să fiu drăguț cu tine și o să mă prefac că nimic din toate astea nu s-a petrecut. Odată ce ieșim pe colo, vreau să numeri foarte încet până la o mie. După aia poți să pleci. Dacă încerci să ne urmărești, o să te împușc.

Le-a făcut semn celorlalți să se pună în mișcare.

— Nu, așteptați! am zis întinzând mâna către el.

Într-o clipă, fiecare dintre ceilalți patru avea o armă în mână și toate erau ațintite asupra mea.

Am înghițit în sec și mi-am coborât brațul.

— Vă rog, așteptați! am zis ceva mai timid. Vreau să mă înrolez și eu.

— Vrei să ce?! m-a întrebat Tia.

— Să intru în rândurile voastre, am zis. De asta am fost azi acolo. Nu voiam să mă amestec. Voiam numai să…

— Nu prea scoatem posturi la concurs, a zis Abraham.

Profu’ mă examina.

— A fost de un oarecare ajutor, a spus Megan. Și… recunosc că nu-i un țintaș rău. Profule, poate ar trebui să-l luăm în echipă.

Ei bine, în ciuda a orice altceva, măcar pe ea reușisem s-o impresionez. Mi s-a părut o victorie la fel de mare ca doborârea lui Fortuity.

În cele din urmă, Profu’ a clătinat din cap.

— Nu facem recrutări, fiule. Îmi pare rău. O să plecăm și nu vreau să te mai văd niciodată prin preajma vreuneia dintre operațiunile noastre. Nu vreau nici măcar să aflu că ești în același oraș cu noi. Rămâi în Newcago. După mizeria de azi n-o să mai dăm pe-aici multă vreme.

Asta a părut să pună punct discuției. Megan a ridicat din umeri în chip de scuză, cu aerul că zisese ce zisese drept mulțumire pentru că-i salvasem viața de bătăușii cu Uzi. Ceilalți s-au adunat în jurul Profului, urmându-l către ieșire.

Am rămas locului, simțindu-mă neputincios și frustrat.

— Dați chix, am zis cu o voce moale.

Din nu știu ce motiv, asta l-a făcut pe Prof să șovăie. S-a oprit

și m-a privit peste umăr, deși ceilalți ieșiseră.

— Niciodată nu atacați ținte adevărate, am zis eu cu amărăciune. Întotdeauna vă alegeți unele sigure, ca Fortuity. Epici pe care îi puteți izola și ucide. Monștri, așa-i, dar niște monștri relativ neimportanți. Niciodată adevărații monștri, Epicii care ne-au distrus și au transformat națiunea noastră în ruine.

— Facem și noi ce putem, a zis Profu'. N-ar folosi la nimic să ne lăsăm uciși încercând să doborâm un Epic dintre cei invincibili.

— Nici să omori inși ca Fortuity nu-i de cine știe ce folos, am zis eu. Sunt prea mulți și, dacă o să continuați să vă alegeți ținte ca el, nimeni n-o să se teamă de voi. Nu reușiți decât să îi sâcâiți. Nu puteți schimba lumea în felul ăsta.

— Nici nu încercăm, a zis Profu'. Omorâm Epici și-atât.

— Ce-ai vrea să facem, flăcăule, a zis amuzat Hardman – pardon, Cody. Să îl atacăm pe Steelheart în persoană?

— Da, am zis eu cu înflăcărare, înaintând către ei. Vreți să schimbați lucrurile, vreți să-i faceți să se teamă? Atunci el e cel care trebuie atacat! Arătați-le că nimeni nu scapă de răzbunarea noastră!

Profu' a clătinat din cap. Și-a reluat drumul, cu halatul fâșâind.

— Fiule, asta-i o hotărâre pe care am luat-o cu ani în urmă. Trebuie să ne alegem bătăliile pe care avem șanse să le câștigăm.

A ieșit pe coridor. Am rămas singur în mica încăpere, cu lanterna pe care o lăsaseră în urmă și care împrumuta camerei de oțel o strălucire rece.

Dădusem greș.

7

Am rămas în încăperea tăcută și încremenită, mai mult o cutie decât o cameră, alături de lanterna abandonată. Dădea semne că bateriile îi erau pe terminate, dar pereții de oțel reflectau bine lumina ei slabă.

„Nu”, mi-am zis.

Am ieșit din încăpere ignorând avertismentul primit. „N-au decât să mă împuște.”

Siluetele lor se îndepărtau luminate de telefoanele mobile, un grup de forme întunecate pe culoarul îngust.

— Nimeni altcineva nu mai luptă, am strigat în urma lor. Nimeni altcineva nu-ncearcă măcar! Sunteți singurii care-au rămas. Dacă până și vouă vă e frică de Steelheart și de cei ca el, cum poate oricine altcineva să gândească altfel?

Răzbunătorii au continuat să se îndepărteze.

— Ceea ce faceți e important! am strigat. Dar nu-i de ajuns! Atâta timp cât cei mai puternici dintre Epici se consideră imuni, nu se va schimba nimic. Dacă îi lăsați în pace, practic demonstrați ceea ce au susținut ei tot timpul. Că, dacă un Epic e suficient de puternic, poate să ia ce vrea și să facă ce-are chef. Recunoașteți, de fapt, că ei merită să stăpânească.

Grupul a continuat să înainteze, deși Profu’, aflat în coadă, a părut să șovăie. Dar numai pentru o clipă.

Am tras o gură de aer. Nu-mi mai rămăsese decât un singur lucru de încercat.

— L-am văzut pe Steelheart sângerând.

Profu’ a încremenit.

Asta i-a făcut și pe ceilalți să se oprească. Profu’ m-a privit peste umăr.

— Ce-ai zis?!

— L-am văzut pe Steelheart sângerând.

— Imposibil, a zis Abraham. Omul e practic de neatins.

— L-am văzut, am zis eu, cu inima bubuind și cu chipul acoperit de sudoare.

Nu mai povestisem nimănui despre asta. Secretul era prea periculos. Dacă Steelheart ar fi știut că există un supraviețuitor al atacului său asupra băncii, nu s-ar fi lăsat până nu m-ar fi prins. N-aș fi avut unde să fug, unde să mă ascund, dacă el ar fi știut că-i cunosc slăbiciunea.

Nu i-o cunoșteam, sau nu complet. Dar aveam o idee, eram poate singurul care avea așa ceva.

— Fiule, minciunile n-o să te ajute să intri în echipa noastră, mi-a zis Profu’ vorbind rar.

— Nu mint, am zis înfruntându-i privirea. Nu în privința asta. Dă-mi câteva minute să-ți spun povestea. Măcar ascultă-mă.

— Asta-i o nebunie. Profule, hai să mergem, a zis Tia, apucându-l pe Profu’ de braț.

Profu’ nu i-a răspuns. M-a examinat, sfredelindu-mă cu privirea de parcă ar fi căutat ceva. M-am simțit expus dinaintea lui, gol. Ca și cum ar fi putut să-mi citească fiecare dorință și fiecare păcat.

S-a apropiat de mine fără să se grăbească.

— Bine, fiule, mi-a zis el, ai un sfert de oră.

Mi-a făcut semn să revenim în încăpere.

— O să ascult ce-ai de zis.

Am revenit în cămăruță, acompaniați de câteva bodogăneli din partea celorlalți. Începeam să înțeleg care era rolul fiecăruia în cadrul echipei. Abraham, cu mitraliera lui imensă și brațele lui solide, trebuia să fie cel cu armamentul de mare calibru. Era cel care trebuia să le acopere retragerea dinaintea Forțelor de Ordine dacă lucrurile mergeau prost. La nevoie obținea informații jucând la intimidare și probabil manevra utilaje grele dacă așa cerea planul.

Roșcata Tia, cu chipul îngust și vorbirea ei precisă, era probabil savantul grupului. Judecând după îmbrăcăminte, probabil că nu participa direct la lupte, iar Răzbunătorii aveau nevoie de oameni ca ea: cineva care știa exact cum funcționează puterile Epicilor și putea să-i ajute în descifrarea slăbiciunilor țintelor lor.

Megan trebuia să fie înaintașul. Ea era cea care se expunea pericolului, atrăgând Epicul în cursă. Cody, cu costumul lui de camuflaj și pușca lui cu lunetă, asigura cel mai probabil sprijinul armat. Presupuneam că după ce Megan neutraliza cumva puterile Epicilor, Cody le dădea șah-mat pe rând, cu focuri precise de armă.

Mai rămânea Profu’. Liderul grupului, probabil. Poate un al doilea înaintaș când era nevoie? Nu-i găsisem încă locul precis, deși ceva legat de numele lui nu-mi dădea pace.

În timp ce reveneam în cameră, am observat că Abraham

părea interesat de ceea ce aveam de spus. Pe de altă parte, Tia părea iritată, iar Cody de-a dreptul amuzat. Lunetistul s-a rezemat cu spatele de perete într-o postură relaxată, încrucișându-și brațele pe piept și supraveghind holul. Ceilalți m-au înconjurat în așteptare.

I-am zâmbit lui Megan, dar fața ei devenise inexpresivă. Rece chiar. Ce se schimbase?

Am tras aer adânc în piept.

— L-am văzut pe Steelheart sângerând, am repetat eu. S-a întâmplat acum zece ani, când aveam opt ani. Tata și cu mine eram pe Adams Street, la First Union Bank…

Am amuțit. Terminasem de povestit și ecoul ultimelor mele cuvinte încă mai plutea prin aer: „Și am de gând să-l văd sângerând din nou.” Acum, stând dinaintea unui grup de oameni care își dedicaseră viețile uciderii Epicilor, vorbele mele îmi sunau ca o fanfaronadă.

Cât timp povestisem, nervozitatea mea se evaporase. Straniu, cât de liniștitor era să-mi împărtășesc povestea în cele din urmă, dând voce acelor evenimente teribile. În sfârșit, mai știa cineva. În caz că muream, alții aveau informația pe care până acum doar eu o deținusem. Chiar dacă Răzbunătorii ar fi decis să nu îl atace pe Steelheart, aveau informația și poate c-aveau s-o folosească într-o bună zi. Cu condiția să mă creadă.

— Hai să ne așezăm, a zis Profu’ în cele din urmă, procedând ca atare.

Ceilalți i-au urmat exemplul, Tia și Megan fără niciun chef, iar Abraham în continuare relaxat. Cody a rămas în picioare lângă intrare, de pază.

M-am așezat și eu, cu pușca în poală. Aveam piedica pusă, deși eram aproape sigur că nu era încărcată.

— Ei? și-a întrebat Profu’ echipa.

— Am auzit despre asta, a admis Tia cam fără tragere de inimă. Steelheart a distrus banca în Ziua Anexării. Banca închiria unele dintre birourile de la etajul superior: nimic important, niște consilieri juridici și contabili care lucrau pentru guvern. Majoritatea loriștilor cu care am vorbit presupun că Steelheart a atacat clădirea pentru că în ea erau birourile astea.

— Da, s-a arătat de acord Abraham, a atacat mai multe clădiri în ziua aia.

Profu’ a încuviințat gânditor.

— Domnule, am început eu.

— Fiule, tu ai zis ce-ai avut de zis, mi-a tăiat-o el. Faptul că discutăm despre asta aici, unde ne poți auzi tu, e o dovadă de respect. Nu mă face s-o regret.

— Ăăă, da, domnule.

— Eu mereu m-am întrebat de ce a atacat mai întâi banca, a continuat Abraham.

— Mda, a zis Cody din ușă. A fost o alegere cam ciudată. De ce să scoți din luptă mai întâi o gașcă de contabili și abia pe urmă să-l ataci pe primar?

— Dar ăsta nu-i un motiv suficient ca să ne schimbăm planurile, a adăugat Abraham, clătinând din cap. Sunt convins că ești un tip grozav, amice, dar nu cred că ar trebui să ne bazăm deciziile pe informații primite de la cineva pe care de-abia l-am cunoscut, a adăugat el, înclinând din cap spre mine, cu arma lui imensă pe umăr.

— Megan? a întrebat Profu’. Tu ce crezi?

I-am aruncat o privire. Megan stătea puțin mai la o parte de ceilalți. Profu’ și Tia păreau superiorii acestei celule a Răzbunătorilor. Abraham și Cody interveneau adesea, ca niște prieteni apropiați. Dar Megan?

— Cred că-i o tâmpenie, a zis ea cu răceală.

M-am încruntat. „Dar... acum câteva minute era cea mai prietenoasă dintre ei!”

— Mai înainte i-ai luat partea, a zis Abraham de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Asta a făcut-o să se încrunte.

— Da, înainte să aud nebunia asta. Minte ca să intre în echipă.

Am deschis gura gata să protestez, dar o privire de-a Profului m-a făcut să-mi înghit remarca.

— Arăți de parcă ai lua în calcul povestea asta, i-a zis Cody Profului.

— Profule? a zis Tia. Cunosc expresia asta. Adu-ți aminte ce s-a întâmplat cu Duskwatch.

— Îmi aduc aminte, a zis el.

Continua să mă examineze.

— Ce? a întrebat Tia.

— Știe despre echipele de intervenție, a zis Profu’.

— Ce-i cu echipele de intervenție? a întrebat Cody.

— Steelheart a ascuns faptul că i-a ucis pe cei din echipele de intervenție, a spus Profu’ încet. Puțini știu ce le-a făcut lor și supraviețuitorilor, ce s-a întâmplat la First Union Bank. În cazul celorlalte clădiri pe care le-a distrus, nu i-a ucis pe cei care au sărit să ajute. N-a ucis decât echipa de intervenții de la First Union. În cazul distrugerii băncii, ceva e diferit. Știm că în această clădire a intrat și că le-a vorbit oamenilor dinăuntru. N-a mai făcut asta nicăieri altundeva. Se spune că a ieșit din First Union turbat de furie. Ceva s-a întâmplat înăuntru. Știu asta de ceva timp. Ceilalți lideri de celule o știu și ei. Am presupus că l-o fi înfuriat Deathpoint cumva.

Profu’ își pusese o mână pe genunchi și bătea darabana cu degetele, studiindu-mă.

— Aceea a fost ziua în care Steelheart și-a căpătat cicatricea. Nimeni nu știe cum.

— Eu știu, am zis.

— Poate că da, a zis Profu’.

— Poate că da, a zis Megan. Și poate că nu. Profule, poate c-a auzit despre crime și, știind despre cicatricea lui Steelheart, a inventat restul! N-are cum să dovedească asta, dacă spune adevărul, singurii martori sunt el și Steelheart.

Profu’ a încuviințat încet.

— Ar fi aproape imposibil să-l atacăm pe Steelheart, a zis Abraham. Chiar dacă am reuși să ghicim care-i slăbiciunea lui, are gărzi. E bine păzit.

— Firefight, Conflux și Nightwielder, am încuviințat eu. Am un plan cu privire la fiecare dintre ei, cred că le-am ghicit slăbiciunile.

Tia s-a încruntat.

— Serios?

— Zece ani, am zis eu încet. De zece ani nu fac decât să plănuiesc cum să-l ucid.

Profu’ era în continuare cufundat în gânduri.

— Fiule, cum ai spus că te cheamă? m-a întrebat el.

— David.

— Bine, David. Ai ghicit că aveam de gând să-l atacăm pe Fortuity. Ce crezi că vom face mai departe?

— O să părăsiți Newcago înainte de căderea nopții, am zis eu imediat. Asta face întotdeauna o echipă după ce așterne o

capcană. Sigur, aici e noapte mereu. Dar o să plecați în câteva ore și-o să vă alăturați celorlalți Răzbunători.

— Și care ar fi următorul Epic pe care plănuim să-l lovim? a întrebat Profu'.

— Păi, am zis eu, trecând rapid în revistă listele și proiecțiile mele, nimeni din echipa voastră n-a mai fost activ în Preeriile Mijlocii sau în Califat în ultima vreme. Presupun că următoarea voastră țintă va fi fie Armsman din Omaha, fie Lightning, unul dintre Epicii din banda lui Snowfall din Sacramento.

Cody a fluierat ușor. Se părea că o nimerisem, spre norocul meu. Nu fusesem chiar sigur. În ultima vreme reușeam să ghicesc cam o dată din patru când încercam să prevăd unde aveau să dea lovitura celulele de Răzbunători.

Profu' s-a ridicat brusc.

— Abraham, pregătește Borta Paișpe. Cody, vezi dacă poți să lași o urmă falsă care să ducă spre Califat.

— Borta Paișpe? a zis Tia. Rămânem în oraș?

— Da, a zis Profu'.

— Jon, a zis Tia adresându-i-se Profului. (Probabil că așa-l chema de fapt.) Nu pot…

— Nu spun că o să-l atacăm pe Steelheart, a zis el ridicând o mână și arătându-mă cu degetul. Dar dacă puștiul și a dat seama ce urmează să facem, e posibil să se fi prins și alții. Asta înseamnă că trebuie să ne schimbăm planurile. Imediat. O să ne ascundem aici câteva zile.

M-a privit.

— Cât despre Steelheart… mai vedem. Mai întâi de toate vreau să-ți aud din nou povestea. Vreau s-o aud de zeci de ori. Apoi o să mă hotărăsc ce vom face.

Mi-a întins o mână. I-am luat-o șovăind și l-am lăsat să mă tragă în picioare. În ochii lui era ceva, ceva ce nu mă așteptasem să văd. O ură față de Steelheart aproape la fel de profundă ca a mea. Se manifesta în felul în care rostea numele Epicului, în felul în care i se lăsau colțurile gurii, în felul în care ochii i se îngustau, părând să ardă ori de câte ori rostea acest cuvânt.

Am avut sentimentul că, în acea clipă, noi doi ne-am înțeles unul pe altul.

„Profu'", mi-am zis. „Profesor, PhD.[2] Pe tipul care a înființat

---

2 Doctorat, în limba engleză (n. r.).

Răzbunătorii îl cheamă Jonathan Phaedrus. P-h… d.”

Acest bărbat nu era doar comandantul unei echipe, șeful uneia dintre celulele Răzbunătorilor. Era Jon Phaedrus în persoană. Liderul și fondatorul.

8

— Deci… am zis eu în vreme ce părăseam camera. Unde-i locul ăsta? Borta Paișpe?

— Nu-i treaba ta să știi, mi-a întors-o Profu’.

— Pot să-mi capăt înapoi încărcătorul?

— Nu.

— Nu trebuie să cunosc… știu și eu? Strângeri de mână secrete? Semne speciale? Coduri ca să știe alți Răzbunători că sunt unul dintre ei?

— Fiule, mi-a zis, Profu’, nu ești unul dintre noi.

— Știu, știu, am spus eu grăbit. Dar nu vreau să ne ia cineva prin surprindere și să creadă că sunt dușmanul sau ceva și să…

— Megan, a zis Profu’, indicându-mă cu o smucitură a degetului mare. Distrează-l pe puști. Trebuie să mă gândesc.

A pornit înainte, alăturându-i-se Tiei, și au început să discute amândoi în șoaptă.

Megan m-a privit încruntată. Probabil c-o meritam pentru că îl asaltasem pe Profu’ cu întrebări. Dar eram emoționat. Phaedrus însuși, fondatorul Răzbunătorilor! Acum, că știam la ce să mă uit, l-am recunoscut din descrierile – așa sumare cum erau – pe care le citisem.

Omul era o legendă, privit ca un zeu de luptătorii pentru libertate și de asasini deopotrivă. Fusesem copleșit și întrebările pur și simplu mi se îmbulziseră pe buze. De fapt eram mândru că nu îi cerusem să-mi dea un autograf pe pușcă.

Comportarea mea nu mă făcuse însă să câștig puncte în ochii lui Megan și era evident că nu-i plăcea să îndeplinească rolul de dădacă. Cody și Abraham discutau între ei în fața noastră, ceea ce ne silea pe Megan și pe mine să mergem unul lângă altul, înaintând în ritm susținut printr-unui dintre tunelurile întunecate de oțel. Ea tăcea.

Era tare drăguță. Și era probabil cam de o vârstă cu mine sau poate cu un an mai mare. Tot nu înțelegeam de ce se răcise așa deodată. Poate că o conversație inteligentă ar fi putut schimba lucrurile.

— Deci, ăăă, am zis. De când ești… știi tu, cu Răzbunătorii? Și așa mai departe?

Inteligentă mișcare.

— De destul timp, a zis ea.

— Ai fost implicată în vreunul dintre asasinatele recente? Gyro? Shadowblight? Earless?

— Poate. Nu cred că Profu’ ar vrea să-ți dau detalii.

Am mai mers un timp în tăcere.

— Știi, i-am zis, nu prea ești distractivă.

— Ce?

— Profu’ ți-a zis să mă distrezi.

— Asta era numai ca să abată întrebările tale către altcineva. Mă îndoiesc că lucrurile pe care le fac eu ți s-ar părea din cale-afară de distractive.

— N-aș spune asta. Mi-a plăcut striptease-ul ăla.

Ea s-a încruntat.

— Ce?

— Sus, pe alee. Când ai…

Expresia ei era atât de înghețată că ai fi putut-o folosi ca să răcești țeava unei mitraliere staționare cu rată mare de tragere. Sau poate niște băuturi. Să răcești băuturile – asta era o metaforă mai reușită.

Nu credeam totuși că ea ar fi apreciat-o chiar în momentul ăla.

— Las-o baltă, am zis.

— Bine, a spus ea întorcându-și privirea și continuând să înainteze.

Am dat drumul aerului din piept și am chicotit.

— Pentru o clipă, am crezut că o să mă împuști.

— Nu împușc oameni decât când misiunea o impune, a zis ea. Tu încerci doar să faci conversație și nu prea te pricepi. Asta nu-i genul de infracțiune pentru care să împuști pe cineva.

— Ăăă, mersi.

Ea a încuviințat cu un aer rezervat, ceea ce nu era chiar reacția la care speram din partea unei fete drăguțe căreia îi salvasem viața. Sigur, era cea dintâi fată – drăguță sau nu – căreia îi salvasem viața, așa că nu prea aveam termen de comparație.

Totuși, mai înainte fusese oarecum prietenoasă față de mine, nu? Poate că pur și simplu trebuia să insist.

— Dar ce poți să-mi spui? am întrebat. Despre echipă, despre ceilalți membri?

— Aș prefera să găsim alt subiect de discuție, a zis ea. Unul care să nu aibă legătură nici cu Răzbunătorii, nici cu hainele

mele, dacă nu te superi.

Am tăcut. Adevărul era că nu prea cunoșteam alte subiecte cu excepția Răzbunătorilor și a Epicilor din oraș. Da, făcusem ceva școală la Fabrică, dar numai chestii elementare. Și înainte de asta trăisem un an pe străzi, căutând de mâncare pe te miri unde, subnutrit, cât pe ce să mor.

— Cred c-am putea vorbi despre oraș, am zis eu. Știu o mulțime despre viața în subteran.

— Câți ani ai? m-a întrebat Megan.

— Optsprezece, am zis defensiv.

— Și o să te caute cineva? Există oameni care să se întrebe unde ai dispărut?

Am clătinat din cap.

— Am ajuns la majorat acum două luni. Am fost dat afară din Fabrică, unde lucram.

Asta era regula. Lucrai acolo numai până când împlineai optsprezece ani. După aceea trebuia să-ți găsești altă slujbă.

— Ai lucrat într-o fabrică? a întrebat ea. Câtă vreme?

— Vreo nouă ani. La o fabrică de armament, mai precis. Făcea puști pentru Forțele de Ordine.

Unii dintre locuitorii subteranului, mai ales cei mai vârstnici, mârâiau nemulțumiți că Fabrica exploata copiii punându-i să muncească. Erau lamentări stupide, venite din partea unor bătrâni care-și aminteau o lume diferită. O lume mai sigură.

În lumea mea, cei care îți ofereau șansa să muncești pentru masă și casă erau niște sfinți. Martha avea grijă ca lucrătorii ei să aibă hrană și îmbrăcăminte și să fie apărați, inclusiv unii de alții.

— Era bine?

— Oarecum. Nu-i muncă silnică așa cum crede lumea. Eram plătiți.

Oarecum. Martha ne punea salariile deoparte și ni le înmâna în ziua în care nu mai eram proprietatea Fabricii. Suficienți bani ca să ne stabilim undeva, să ne apucăm de o afacere.

— Punând totul în balanță, nu-i rău să crești în locul ăla, am zis nostalgic în timp ce continuam să înaintăm. Să nu fi fost Fabrica mă îndoiesc că aș fi învățat să trag cu arma. Copiii n-au voie să folosească arme, dar, dacă erai bun, Martha – ea conduce locul – se făcea că nu vede.

Mai mulți dintre copiii ei ajunseseră să lucreze pentru Forțele

de Ordine.

— Interesant, a zis Megan. Mai povestește-mi.

— Păi e…

Am privit-o și m-am întrerupt. Abia acum mi-am dat seama că, în tot acest timp, mersese alături de mine cu privirea ațintită înainte, abia acordându-mi atenție. Punea întrebări numai ca să mă facă să vorbesc în continuare și poate chiar ca să mă împiedice s-o plictisesc în alte moduri mai indiscrete.

— Nici măcar nu mă asculți, i-am reproșat.

— Păreai să vrei să vorbești, mi-a zis ea cu bruschețe. Ți-am oferit ocazia.

„Scântei!” mi-am zis, simțindu-mă ca un slontze. Am amuțit amândoi, continuând să mergem, ceea ce lui Megan părea să-i convină de minune.

— Habar n-ai cât e de enervant, am zis eu în cele din urmă.

Ea mi-a aruncat o privire, ascunzându-și orice emoție.

— Enervant?

— Da, enervant. Mi-am petrecut ultimii zece ani din viață studiindu-i pe Răzbunători și pe Epici. Acum sunt cu voi și mi se spune că n-am voie să pun întrebări despre nimic important. E enervant.

— Gândește-te la altceva.

— Nu există altceva. Nu pentru mine.

— Fete.

— Niciuna.

— Hobby-uri.

— Niciunul. Numai voi, Steelheart și notițele mele.

— Stai așa, a zis ea. Notițe?

— Sigur, am zis. În timpul zilei am lucrat în Fabrică și am stat cu urechea ciulită la zvonuri. Zilele libere mi le-am petrecut cheltuind banii, atâția câți aveam, pe ziare sau pe povești ale celor care au călătorit peste graniță. Am ajuns să cunosc niște brokeri de informații. Am lucrat la notițe în fiecare noapte, punând totul cap la cap. Știam că trebuie să fiu expert în materie de Epici, așa că am devenit unul.

Ea s-a încruntat îngândurată.

— Știu, am zis eu strâmbându-mă. Ai zice că n-am o viață. Nu ești prima care-mi spune asta. Cei de la Fabrică…

— Șșș, a zis ea. Ai scris despre Epici, dar ai scris și despre noi? Despre Răzbunători?

— Sigur c-am scris, am zis eu. Ce era să fac? Să țin totul în cap? Am umplut vreo două agende și, deși majoritatea sunt presupuneri, mă pricep destul de bine să-mi dau cu presupusul…

Am amuțit, dându-mi seama de ce era ea atât de îngrijorată.

— Unde-s toate astea? m-a întrebat ea cu blândețe.

— În apartamentul meu, am zis. Ar trebui să fie în siguranță. Adică, niciunul dintre bătăușii ăia nu s-a apropiat suficient de mult de mine ca să mă vadă limpede.

— Dar femeia pe care-ai dat-o jos din mașină?

Am șovăit.

— Da, mi-a văzut fața. E posibil să mă poată descrie. Dar, vreau să zic, asta n-ar trebui să fie destul ca să-mi ia urma, nu?

Megan amuțise.

„Ba da”, mi-am zis. „Ba da, ar putea fi suficient.” Cei din Forțele de Ordine știau să-și facă bine meseria. Și din păcate în trecutul meu existau câteva incidente, ca de exemplu distrugerea taxiului ăluia. Aveam un dosar și Steelheart avea să le ofere Forțelor de Ordine o ditamai motivația să urmărească orice pistă legată de moartea lui Fortuity.

— Trebuie să vorbim cu Profu’, a zis Megan, trăgându-mă de braț către ceilalți, care mergeau în fața noastră.

9

Profu' mi-a ascultat explicațiile cu un aer preocupat.

— Da, a zis el când am terminat. Ar fi trebuit să prevăd asta. E logic.

M-am relaxat. Mă temusem că avea să se înfurie.

— Care-i adresa, fiule? m-a întrebat Profu'.

— Ditko Place 1532, am zis.

Era săpat în oțel în apropierea unui parc, într-una dintre zonele cele mai plăcute din subteran.

— E micuț, dar locuiesc singur. Îl țin bine încuiat.

— Forțele de Ordine n-o să aibă nevoie de cheie, a zis Profu'. Cody, Abraham, duceți-vă acolo. Plasați o bombă, asigurați-vă că nu e nimeni înăuntru și aruncați încăperea în aer.

Am tresărit alarmat, de parcă cineva mi-ar fi conectat degetele de la picioare la bateria unei mașini.

— Ceee?!

— Nu-l putem lăsa pe Steelheart să pună mâna pe informațiile alea, fiule, a zis Profu'. Nu numai pe informațiile despre noi, ci și pe informațiile pe care le-ai strâns despre ceilalți Epici. Dacă sunt atât de detaliate pe cât spui tu, le-ar putea folosi împotriva altor Epici puternici din regiune. Or, Steelheart deja are prea multă influență. Trebuie să distrugem informațiile alea.

— Nu se poate! am exclamat cu vocea răsunându-mi între pereții de oțel ai tunelului îngust.

Notițele alea erau munca mea de o viață! Sigur, nu era o viață prea lungă, dar... zece ani de osteneală? Să le pierd ar fi fost ca și cum mi-aș fi pierdut o mână. Dacă aș fi avut de ales, aș fi preferat să-mi pierd mâna.

— Fiule, nu forța nota, a zis Profu'. Poziția ta e fragilă.

— Vă trebuie informațiile alea, am zis eu. Domnule, o important. De ce să ardeți sute de pagini de informații despre puterile Epicilor și despre posibilele lor slăbiciuni?

— Ai zis că le-ai adunat din auzite, a spus Tia cu brațele încrucișate. Mă îndoiesc că ai pe-acolo ceva ce noi să nu știm deja.

— Știți ce slăbiciune are Nightwielder? am întrebat cu disperare.

— Nu, a recunoscut Tia. Și mă îndoiesc că tu știi.

— Lumina soarelui, am zis. În lumina soarelui devine solid. Am

fotografii.

— Ai fotografii cu forma corporală a lui Nightwielder? a întrebat Tia.

— Așa cred. Persoana de la care le-am cumpărat nu era chiar convinsă, dar eu sunt destul de sigur.

— Auzi, flăcăule, mi-a strigat Cody. Nu vrei să-ți vând Loch Ness-ul? Ți-l las la un preț bun.

L-am privit încruntat, dar el s-a mulțumit să ridice din umeri. Loch Ness-ul era în Scoția, măcar atât știam și eu, iar blazonul de pe șapca lui Cody era, se pare, o chestie scoțiană sau englezească. Dar accentul nu se potrivea.

— Profule, am zis, întorcându-mă din nou către el. Domnule Phaedrus, te rog. Trebuie să-ți prezint planul meu.

— Planul? m-a întrebat el, fără să pară surprins că-i ghicisem numele.

— Pentru uciderea lui Steelheart.

— Ai un plan? m-a întrebat Profu'. Ca să-l ucizi pe cel mai puternic Epic din țară?

— V-am spus asta și mai-nainte.

— Credeam că vrei să ni te alături și să ne convingi pe noi s-o facem.

— Am nevoie de ajutor, am recunoscut eu. Dar n-am venit cu mâna goală. Am un plan amănunțit. Cred c-o să meargă.

Profu' s-a mulțumit să clatine din cap cu un aer mirat.

Dintr-odată Abraham a izbucnit în râs.

— Îmi place de el. Are ceva. *Un homme téméraire*.[3] Ești sigur că nu facem recrutări, Profule?

— Da, a zis Profu' inexpresiv.

— Măcar uitați-vă la planul meu înainte să-l distrugeți, am zis eu. Vă rog.

— Jon, a zis Tia. Mi-ar plăcea să văd fotografiile alea. Probabil că-s false, dar chiar și-așa…

— Bine, a zis Profu' aruncându-mi ceva – încărcătorul puștii mele. Schimbare de plan. Cody, ia-i pe Megan și pe băiat și mergeți la el acasă. Dacă Forțele de Ordine sunt acolo și ai impresia că-s pe punctul de a pune mâna pe informații, distruge-le. Dar dacă locul pare sigur, adu-le încoace.

Mi-a aruncat o privire.

— Distruge tot ce nu poți să cari cu tine fără probleme. S-a

---

3 Un bărbat îndrăzneț (fr.).

înțeles?

— Da, a zis Cody.

— Mulțumesc, am zis eu.

— Nu-i o favoare, fiule, a zis Profu'. Și sper să nu fie o greșeală. Plecați. S-ar putea să nu avem prea mult timp până să-ți dea de urmă.

Când ne-am apropiat de Ditko Place peste străzile subterane începuse să se aștearnă liniștea. Ai zice că, dat fiind întunericul permanent, în Newcago n-ar trebui să existe noapte și zi, dar există. Oamenii au tendința să vrea să doarmă toți deodată, așa că s-a stabilit o anumită rutină.

Desigur, există o minoritate căreia nu-i place să facă ce i se spune, chiar și când vine vorba de lucruri simple. Eu făceam parte din ea. Să stai treaz toată noaptea înseamnă să fii treaz când toți ceilalți dorm. E mai liniște, mai intim.

Luminile din plafon erau conectate la un ceas aflat undeva și se diminuau pe timpul nopții. Schimbarea era subtilă, dar locuitorii subteranului învățaseră s-o observe. Așa se face că, deși Ditko Place era aproape de suprafață, pe străzi nu era cine știe ce mișcare. Oamenii dormeau.

Am ajuns în parc, o încăpere subterană spațioasă tăiată în oțel. În tavan erau numeroase găuri care lăsau să intre aer proaspăt și pe margine se aflau proiectoare ce emiteau o lumină albastru-violetă. În centrul încăperii înalte erau aglomerate pietre aduse de afară, pietre adevărate, nu dintre cele transformate în oțel. Exista și un teren de joacă, dotat cu piese făcute din lemn, într-o stare destul de bună, care fuseseră culese de altundeva. Ziua locul era plin de copii, cei prea mici ca să lucreze sau cei ale căror familii își puteau permite să nu-i trimită la muncă. Bătrânele și bătrânii se adunau aici ca să tricoteze ciorapi sau ca să facă alte treburi simple.

Megan a ridicat o mână, oprindu-ne.

— Mobilele? a șoptit ea.

Cody a pufnit.

— Mă iei drept un amator? a întrebat el. E pe modul silențios.

Am șovăit, apoi mi l-am desprins pe al meu din suportul lui de pe umăr și am verificat. Din fericire era pe silențios. I-am scos și bateria, așa, ca să fiu sigur. Megan a ieșit neauzită din tunel, a traversat parcul și s-a ascuns în umbra unui bolovan de

dimensiuni considerabile. Următorul a fost Cody, apoi eu, ținându-mă aplecat și făcând cât mai puțin zgomot cu putință, trecând pe lângă pietrele mari acoperite de licheni.

Deasupra noastră, câteva mașini au străbătut vuind strada ce trecea pe lângă deschizăturile din tavan. Navetiști întârziați, revenind la casele lor. Uneori aruncau gunoaie în capul nostru. Un număr surprinzător de bogătași aveau încă slujbe obișnuite. Contabili, profesori, vânzători, tehnicieni IT, deși datanetul lui Steelheart era accesibil numai celor mai de încredere dintre ai săi. Nu văzusem în viața mea un computer adevărat, doar mobilul.

Deasupra era o altă lume, și slujbe odinioară banale erau ocupate acum numai de cei privilegiați. Restul munceau în fabrici sau coseau haine în parc în timp ce-și supravegheau copiii aflați la joacă.

Am ajuns lângă bolovan și m-am ghemuit alături de Megan și de Cody, care examinau pe furiș doi pereți mai îndepărtați ai încăperii, în care fuseseră săpate locuințele. Zeci de găuri în oțel ofereau adăposturi de diferite mărimi. Ca să asigure accesul la acestea, scări metalice de incendiu fuseseră luate de la clădirile abandonate de la suprafață și montate aici.

— Deci care-i? a întrebat Cody.

I-am arătat.

— Vezi ușa aia de la etajul doi, pe colțul din dreapta? Aia-i.

— Drăguț, a zis Cody. Cum de-ți permiți tu un loc ca ăsta?

Pusese întrebarea nepăsător, dar îmi dădeam seama că avea bănuielile lui. Toți mă bănuiau. Ei, presupun că era de așteptat.

— Îmi trebuia o cameră numai a mea ca să fac cercetări, i-am zis. Fabrica unde am lucrat pune deoparte toate salariile din perioada când ești copil și ți le dă în patru tranșe anuale după ce împlinești optsprezece ani. A fost de ajuns ca să îmi asigur un an într-o cameră numai a mea.

— Tare, a zis Cody.

M-am întrebat dacă explicația mea trecuse sau nu testul.

— S-ar părea că Forțele de Ordine n-au ajuns aici deocamdată. Poate n-au reușit să te identifice după descriere.

Am încuviințat, deși lângă mine Megan privea în jur cu ochii mijiți.

— Ce-i? am întrebat-o.

— Pare prea ușor. N-am încredere în lucrurile care par prea

ușoare.

Am examinat și eu pereții. Am văzut câteva pubele goale și niște motociclete legate cu lanțuri lângă o scară. Unele porțiuni de metal fuseseră gravate de niște artiști ai străzii îndrăzneți. Nu aveau voie să facă asta, dar lumea îi încuraja discret. Era una dintre puținele forme de rebeliune pe care și le permiteau oamenii de rând.

— Bun, păi putem să așteptăm aici holbându-ne până apar ei sau putem pur și simplu să ne urnim, a zis Cody, frecându-și obrazul cu un deget îmbrăcat în piele. Hai să terminăm odată.

S-a ridicat.

Unul dintre coșurile de gunoi a scânteiat.

— Stai! am zis, apucându-l pe Cody și trăgându-l în jos, în timp ce inima părea gata să-mi sară din piept.

— Ce-i? a întrebat el neliniștit, dându-și pușca jos de pe umăr.

Era o pușcă de calitate, veche, dar bine întreținută, cu o lunetă mare și un amortizor de ultimă generație. Nu reușisem niciodată să pun mâna pe una din astea. Cele mai ieftine funcționau prost și descoperisem că era greu să ținteşti cu ele.

— Acolo, i-am zis indicându-i pubela. Uită-te bine.

S-a încruntat, dar a făcut ce i-am cerut. Mintea îmi gonea, răscolind crâmpeie de amintiri legate de cercetările mele. Îmi trebuiau notițele. Scânteiere… un Epic iluzionist… cine să fie oare?

„Refractionary”, mi-am zis agățându-mă de nume. „Iluzionist de clasa C cu capacitate de invizibilitate personală.”

— După ce să mă uit? a întrebat Cody. Te-ai speriat de vreo pisică sau…

A amuțit în clipa în care pubela a scânteiat din nou. Cody s-a încruntat, apoi s-a ghemuit și mai mult.

— Ce-i asta?

— Un Epic, a zis Megan îngustându-și ochii. Unii dintre Epicii minori dăruiți cu puterea de a crea iluzii au adeseori probleme când trebuie să le mențină.

— O cheamă Refractionary, am zis eu încet. E destul de abilă, capabilă să creeze manifestări vizuale complexe. Dar nu-i foarte puternică și iluziile ei au întotdeauna defecte care o dau de gol. De obicei scânteiază ca și cum ar reflecta lumina.

Cody și-a orientat pușca înspre pubelă, privind prin lunetă.

— Adică tu spui că de fapt coșul ăla de gunoi nu-i cu adevărat

acolo. Că ascunde altceva. Membri ai Forțelor de Ordine, poate?

— Cred că da, am zis eu.

— Gloanțele o pot răni, flăcăule? a întrebat Cody.

— Da, nu-i un Super Epic. Dar, Cody, s-ar putea ca ea să nu fie ascunsă acolo.

— Păi tocmai ai zis...

— E un iluzionist din clasa C, i-am explicat eu. Dar cea de-a doua putere a ei este invizibilitatea personală de clasa B. Iluziile și invizibilitatea vin adesea la pachet. În fine, ideea-i că se poate face invizibilă pe sine, dar nu și pe alții. Când vine vorba despre alții, trebuie să creeze o iluzie în jurul lor. Sunt convins că sub iluzia aia cu falsa pubelă se ascunde o brigadă a Forțelor de Ordine, dar dacă-i deșteaptă – și este – ea se află altundeva.

Am simțit o furnicătură pe spinare. Îi uram pe Epicii iluzioniști. Nu știai niciodată unde pot fi. Până și cei mai slabi dintre ei – de clasa D sau E conform propriului meu sistem de clasificare – puteau produce iluzii suficient de mari ca să se poată ascunde după ele. Dacă aveau și invizibilitate personală era și mai rău.

— Acolo, a șoptit Megan, arătând către o construcție de pe terenul de joacă, un fel de fortăreață din lemn bună pentru cățărat. Vezi cutiile alea din vârful turnului de pe terenul de joacă? Tocmai au scânteiat. Cineva se ascunde acolo.

— E spațiu numai pentru o persoană, am șoptit. Din poziția aia, oricine-i acolo poate vedea direct în apartamentul meu, prin ușă. Un lunetist?

— Cel mai probabil da, a zis Megan.

— Asta înseamnă că Refractionary e pe-aproape, am zis eu. Ca să poată menține iluziile trebuie să poată vedea și terenul de joacă, și falsa pubelă. Raza de acțiune a puterilor ei nu-i foarte mare.

— Cum o facem să iasă la lumină? a întrebat Megan.

— Din câte-mi amintesc, îi place să se implice. Dacă îi putem determina pe soldații Forțelor de Ordine să se deplaseze, ea o să încerce să se afle prin preajma lor, în caz că trebuie să le dea dispoziții sau să creeze iluzii ca să-i ajute.

— Scântei! a șoptit Cody. De unde știi toate astea, puștiule?

— N-ai fost atent? l-a întrebat Megan încet. Asta face el. În jurul chestiei ăsteia și-a construit viața. Îi studiază.

Cody și-a mângâiat bărbia. Avea aerul unuia care până atunci luase drept lăudăroșenie tot ce spusesem eu.

— Îi știi slăbiciunea?

— E în notițele mele, am zis. Încerc să-mi aduc aminte. Ăăă… păi, de obicei iluzioniștii nu pot să vadă dacă devin complet invizibili. Lumina trebuie să le atingă pupilele. Așa că poți să le cauți ochii. Dar un iluzionist cu adevărat talentat poate să-și facă ochii să se potrivească cu nuanța mediului înconjurător. Însă nu asta-i slăbiciunea ei, e mai mult o limitare a iluziilor însele.

Care era?

— Fumul! am exclamat, apoi am roșit pentru că vorbisem prea tare.

Megan mi-a aruncat o căutătură încruntată.

— Asta-i slăbiciunea ei, am șoptit. Întotdeauna evită persoanele care fumează și se ține la distanță de orice fel de foc. Asta e un lucru de notorietate, susținut de destule dovezi, mă rog, atât cât poți documenta slăbiciunile Epicilor.

— Cred că am revenit la planul ăla în care dăm foc locuinței, a zis Cody.

Părea încântat de această perspectivă.

— Ce? Nu!

— Profu' a zis…

— Încă mai putem să punem mâna pe informații, am zis eu. Mă așteaptă, dar au trimis numai un Epic minor. Asta înseamnă că mă vor, dar încă nu s-au prins că Răzbunătorii au fost implicați în asasinatul din această noapte. Sau poate că nu știu în ce anume constă implicarea mea. Probabil că nici nu mi-au golit camera încă, chiar dacă au intrat și au controlat ce-i înăuntru.

— Un motiv excelent să dăm foc locului, a zis Megan. Îmi pare rău, dar dacă-s atât de aproape…

— Dar, vezi tu, acum e important să intrăm înăuntru. Trebuie să vedem dacă a fost deranjat ceva și, dacă da, ce anume. Asta ne va spune ce anume au descoperit. Dacă ardem locul acum, ne orbim singuri.

Ceilalți doi au șovăit.

— Putem să-i oprim, am zis eu. Și s-ar putea să reușim chiar să ucidem un Epic pe parcursul acțiunii. Refractionary are și ea destul sânge pe mâini. Luna trecută, cineva i-a luat fața în trafic. Ea a creat o iluzie ca și cum drumul ar fi cotit și l-a făcut pe cel care o jignise să iasă de pe carosabil și să se izbească de o

clădire. Șase morți. Erau și copii în mașină.

Epicii dădeau dovadă de o evidentă – ba chiar incredibilă – lipsă a oricărei urme de conștiință sau de simț moral. La nivel filosofic, problema asta îi preocupa pe anumiți oameni – teoreticieni, savanți. Aceștia se minunau de totala neomenie manifestată de Epici. Oare Epicii ucideau pentru că, dintr-un motiv sau altul, Calamity alesese numai oameni groaznici care să capete puteri? Sau ucideau pentru că o putere atât de uimitoare putea deforma o persoană, făcând-o iresponsabilă?

Nu ajunseseră la o concluzie clară, dar mie nici că-mi păsa. Nu eram savant. Da, făceam cercetări, dar la fel făcea și un împătimit al sporturilor care își urmărea echipa preferată. Nu-mi păsa de ce făceau Epicii ceea ce făceau, la fel cum un fan al baseball-ului nu se sinchisește de procesele fizice care au loc când bâta lovește mingea.

Un singur lucru conta: Epicii nu dădeau doi bani pe viața oamenilor de rând. În mintea lor, uciderea brutală a vinovatului era o pedeapsă potrivită până și pentru cele mai mărunte infracțiuni.

— Profu’ nu ne-a dat aprobare să atacăm un Epic, a zis Megan. Nu e în conformitate cu procedurile.

Cody a chicotit.

— Să omori un Epic e mereu în conformitate cu procedurile, fătucă. Doar că n-ai fost tu cu noi de suficientă vreme ca să pricepi.

— Am o grenadă fumigenă în camera mea, am zis eu.

— Ce? a întrebat Megan. De unde?

— Am crescut lucrând la fabrica de muniție, am zis eu. Fabricam în general puști și pistoale, dar colaboram și cu alte fabrici. Câteodată mai culegeam ceva bun-bun din grămada de chestii respinse de controlul calității.

— O fumigenă e ceva bun-bun? a întrebat Cody.

M-am încruntat nedumerit. Ce voia să spună? Sigur că era! Cine n-ar fi vrut o fumigenă dacă i s-ar fi oferit una? Megan în schimb aproape că a zâmbit. Ea înțelegea.

„Fato, nu te înțeleg”, mi-am zis în sinea mea. Umbla cu explozibili ascunși sub tricou și era un țintaș excelent, dar când venea vorba să omoare un Epic își făcea probleme din cauza procedurilor? De îndată ce m-a surprins privind-o, expresia ei a devenit din nou rece și distantă.

O jignisem cu ceva?

— Dacă reușim să punem mâna pe fumigena aia, pot s-o folosesc ca să neutralizez puterile lui Refractionary, am zis eu. Îi place să stea în apropierea echipelor sale. Dacă îi putem atrage pe soldați într-un spațiu închis, ea probabil că îi va urma. Pot să lansez grenada și s-o împușc când fumul o va face să apară.

— Nu-i rău, a zis Cody. Dar cum să facem asta și să luăm și notițele tale?

— Floare la ureche, am zis eu, înmânându-i cam fără chef pușca mea lui Megan.

Aveam mai multe șanse să-i duc de nas dacă nu eram înarmat.

— Le oferim ceea ce așteaptă. Pe mine.

10

Am traversat strada către apartamentul meu, cu mâinile în buzunarele jachetei, jucându-mă cu rola de bandă adezivă pentru uz industrial pe care o păstram de obicei înăuntru. Celor doi nu le plăcuse planul meu, dar nu avuseseră nicio idee mai bună. Speram că vor fi capabili să-și joace rolurile.

Mă simțeam complet gol fără pușca mea. Aveam în cameră două pistoale, dar un om nu e cu adevărat periculos decât dacă are o pușcă. Sau, mă rog, nu-i din cale-afară de periculos. Întotdeauna când nimeream ceva cu pistolul mi se părea că o făcusem din întâmplare.

„Megan a reușit”, mi-am zis. „Nu numai că a nimerit, dar a nimerit un Super Epic în mijlocul unui salt, trăgând cu două arme deodată, dintre care cu una lipită de șold.”

Pe parcursul luptei noastre cu Fortuity ea manifestase niște emoții. Pasiune, mânie, enervare. Cele din urmă direcționate către mine, dar măcar existaseră. Și apoi, preț de câteva clipe după ce el fusese ucis… între noi fusese o conexiune. Mulțumire și o apreciere la adresa mea care se manifestase când îmi luase partea în fața Profului.

Acum dispăruseră. Ce însemna asta?

M-am oprit la marginea terenului de joacă. Chiar mă gândeam la o fată în momentul ăsta? Eram la numai cinci pași de locul unde se ascundea un grup de membri ai Forțelor de Ordine, care probabil își ațințeau asupra mea armele lor automate sau pe bază de energie.

„Idiotule”, mi-am zis urcând scara de metal înspre apartamentul meu. Aveau de gând să vadă dacă nu o să scot ceva incriminator înainte să mă înhațe. Sau cel puțin așa speram.

Să urc scările astfel, cu spatele la dușman, era o tortură. Așa că am făcut ce făceam ori de câte ori îmi era frică. M-am gândit la tata prăbușindu-se, sângerând rezemat de stâlpul din holul distrus al băncii, în timp ce eu mă ascundeam. Nu-l ajutasem.

N-aveam să mai fiu niciodată atât de laș.

Am ajuns la ușa apartamentului și mi-am făcut de lucru cu cheile. Am auzit un scrâșnet îndepărtat, dar m-am prefăcut că nu-l observ. Era probabil lunetistul din vârful echipamentului de joacă, schimbându-și poziția ca să mă ia la ochi. Da, din acest

unghi vedeam clar. Construcția era suficient de înaltă pentru ca lunetistul să poată trage prin ușa apartamentului.

Am intrat în unica mea cameră. Fără holuri sau dependințe, o simplă gaură tăiată în oțel, ca majoritatea locuințelor din subteran. N-aveam eu baie sau apă curentă, dar tot locuiam în condiții satisfăcătoare, judecând după standardele subteranului. O cameră întreagă pentru o singură persoană?

O țineam în dezordine. Niște castroane de unică folosință în care fuseseră tăiței stăteau îngrămădite lângă ușă, răspândind miros de condimente. Pe podea erau împrăștiate haine. Pe masă se afla o găleată cu apă veche de două zile și niște tacâmuri murdare și zgâriate stăteau grămadă lângă ea.

Nu le foloseam ca să mănânc. Erau de ochii lumii. La fel și hainele: nu le purtam niciodată. Adevăratele mele haine – pentru ținute rezistente, întotdeauna curate și spălate – stăteau împăturite într-un cufăr aflat lângă salteaua mea întinsă pe podea. Dezordinea din încăpere era intenționată. De fapt chiar mă enerva: mie-mi plăcea ordinea.

Descoperisem că dezordinea îi făcea pe oameni să fie neatenți. Dacă proprietăreasa mea și-ar fi băgat nasul pe aici, ar fi găsit ceea ce se aștepta să găsească. Un adolescent abia ajuns la majorat care își cheltuia câștigurile ducând un trai ușor timp de un an, înainte ca responsabilitățile să-l copleșească. Nu ar fi cotrobăit după ascunzători secrete.

M-am grăbit către cufăr. L-am descuiat și mi-am scos rucsacul, în care deja se aflau un schimb de haine, încălțări de rezervă, niște rații uscate și doi litri de apă. Într-un buzunar lateral era un pistol, iar în cel de pe partea opusă se afla fumigena.

M-am apropiat de saltea și am desfăcut fermoarul husei. Înăuntru se afla viața mea. Zeci de dosare pline cu tăieturi din ziare și crâmpeie de informații. Opt agende conținând ideile și descoperirile mele. Una și mai mare, cu indexurile.

Poate c-ar fi trebuit să le iau pe toate cu mine când mă dusesem să urmăresc atacul asupra lui Fortuity. În fond, sperasem că o să plec împreună cu Răzbunătorii. Mă gândisem la asta, dar în final decisesem că n-ar fi fost înțelept. În primul rând, erau prea multe. Puteam să le car pe toate la o adică, dar m-ar fi încetinit.

Și erau prea prețioase. Cercetarea aceasta era cel mai

valoros lucru din viața mea. Fusesem cât pe ce să fiu ucis în timp ce adunam unele dintre aceste informații, spionându-i pe Epici, punând întrebări care nu trebuiau puse, plătind informatori dubioși. Eram mândru de ea, ca să nu mai spun că mă și temeam de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla. Crezusem că va fi mai în siguranță aici.

Afară, palierul metalic al scării s-a zgâlțâit sub impactul unor cizme. M-am uitat peste umăr și am văzut priveliștea cea mai temută în lumea subterană: membri ai Forțelor de Ordine în echipament complet de luptă. Stăteau pe palier cu armele automate în mâini, cu capetele acoperite de căști negre, aerodinamice, cu armura militară protejându-le piepturile, genunchii și brațele. Erau trei.

Căștile lor aveau viziere întunecate lăsate pe ochi, expunându-le gurile și bărbiile. Vizierele le asigurau vedere nocturnă și emanau o vagă strălucire verzuie cu un straniu model fumuriu care se învolbura și unduia pe întreaga lor suprafață. Efectul era hipnotic, ăsta fiind și scopul din câte se spunea.

Am făcut ochii mari, încordându-mă, și zău că n-a fost nevoie să mă prefac.

— Mâinile pe cap, mi-a zis conducătorul grupului, sprijinindu-și pușca de șold și îndreptând-o spre mine. În genunchi, supusule.

Așa le spuneau oamenilor, „supuși”. Steelheart nu-și pierdea vremea cu prefăcătorii prostești menite să demonstreze că imperiul lui era, chipurile, o republică sau vreo altă formă de guvernământ. Nu le spunea oamenilor „cetățeni” sau „tovarăși”. Ei erau supuși ai imperiului. Și cu asta basta.

Mi-am ridicat mâinile în grabă.

— N-am făcut nimic, m-am văicărit eu. M-am dus numai să mă uit!

— MÂINILE SUS ȘI ÎN GENUNCHI! s-a răstit ofițerul.

M-am conformat.

Au intrat în încăpere lăsând ușa deschisă, pentru ca lunetistul lor să poată vedea în interior. Din câte citisem, aceștia trei erau parte dintr-o echipă de cinci persoane numită un Nucleu. Trei soldați de rând, un specialist – în acest caz un lunetist – și un Epic minor. Steelheart avea vreo cincizeci asemenea Nuclee.

Aproape tot efectivul Forțelor de Ordine consta din echipe pentru operațiuni speciale. Dacă trebuia dusă vreo bătălie la

scară largă, ceva din cale-afară de periculos, Steelheart, Nightwielder, Firefight sau poate Conflux – care era șeful Forțelor de Ordine – se ocupau personal de ea. Forțele de Ordine erau folosite pentru problemele mai mărunte din oraș, cele cu care Steelheart nu voia să-și bată capul. Într-un fel, el nu avea nevoie de Forțele de Ordine. Acestea erau echivalentul băieților care parcau mașinile, așa cum și i-ar fi imaginat un dictator cu tendințe criminale.

Unul dintre cei trei soldați stătea cu ochii pe mine, în timp ce ceilalți îmi răscoleau conținutul saltelei. „E și ea înăuntru?” m-am întrebat. „Invizibilă, ascunsă pe undeva?” Instinctele mele și tot ce-mi aminteam din cercetările despre ea îmi spuneau că trebuia să se afle prin apropiere.

Nu puteam decât să sper că era în încăpere. Însă nu puteam acționa până ce Cody și Megan nu își îndeplineau rolul pe care-l aveau în planul meu, așa că am așteptat, încordat, să treacă la fapte.

Cei doi soldați au scos agendele și dosarele dintre cele două bucăți de spumă poliuretanică ce alcătuiau salteaua. Unul a frunzărit notițele.

— Domnule, astea-s informații despre Epici, a zis el.

— Am crezut c-o să-l văd pe Fortuity luptându-se cu un alt Epic, am zis eu, privind în podea. Când mi-am dat seama că se petrecea ceva îngrozitor am vrut să fug. Mă dusesem numai ca să văd ce se întâmplă, înțelegeți?

Ofițerul a început să se uite prin agende. Soldatul care mă supraveghea părea cumva stânjenit. Se tot uita când la mine, când la ceilalți.

Am așteptat, cu inima bubuindu-mi în piept. Megan și Cody urmau să atace în curând. Trebuia să fiu pe fază.

— Ai dat de belea, supusule, mi-a zis ofițerul, aruncând una dintre agendele mele pe podea. A murit un Epic, și încă unul important.

— N-am avut de-a face cu asta, am zis. Jur. Eu…

— Da-da, a zis ofițerul, făcându-i semn unuia dintre soldați: Adună astea!

— Domnule, a zis soldatul care mă supraveghea. Probabil că spune adevărul.

Am șovăit. Vocea aia…

— Roy? am exclamat șocat.

Ajunsese la majorat cu doi ani înaintea mea... și după aceea se alăturase Forțelor de Ordine.

Ofițerul s-a uitat din nou la mine.

— Îl cunoști pe acest supus?

— Da, a zis Roy fără să pară prea încântat.

Era înalt și roșcat. Îmi plăcuse de el. Fusese adjunct la Fabrică, poziție pe care Martha o oferea băieților mai mari. Rolul lor era să împiedice hărțuirea lucrătorilor mai tineri sau mai slabi. Roy își făcuse treaba bine.

— Și n-ai zis nimic? a întrebat ofițerul cu asprime în glas.

— Eu... îmi pare rău, domnule. Ar fi trebuit s-o fac. Întotdeauna a fost fascinat de Epici. L-am văzut traversând jumătate din oraș pe jos și așteptând în ploaie numai pentru că auzise că un nou Epic ar fi putut trece prin oraș. Dacă ar fi auzit că există șansa să-i privească pe doi dintre ei luptându-se, s-ar fi dus, chiar dacă nu era o idee prea bună.

— Sună exact a genul de persoană care nu ar trebui să umble în libertate, a zis ofițerul. Adună astea. Fiule, spune-ne exact ce-ai văzut. Dacă faci treabă bună, s-ar putea chiar să apuci dimineața. Se...

Afară a răsunat o împușcătură. Pe chipul ofițerului s-a deschis o floare roșie, iar partea din față a căștii a explodat sub impactul unui glonț.

M-am rostogolit către rucsacul meu. Cody și Megan își făcuseră treaba, doborându-l discret pe lunetist și ocupând o poziție de unde să mă poată sprijini.

Am deschis dintr-o smucitură un buzunar al rucsacului, mi-am scos pistolul și am tras rapid, ochind coapsa lui Roy. Gloanțele au nimerit o deschizătură din armura lui avansată, făcându-l să cadă, deși am fost cât pe ce să ratez. Arză-le-ar scânteile de pistoale!

Celălalt soldat s-a prăbușit ca urmare a unui glonț bine plasat de-al lui Cody, instalat probabil în interiorul construcției de pe terenul de joacă. N-am stat să mă asigur că cel de-al treilea soldat era mort. Refractionary putea să se afle în cameră, înarmată și gata să tragă. Am scos fumigena și i-am smuls cuiul.

Am lăsat-o să cadă. Un jet de fum cenușiu a izbucnit din cutia de tablă, umplând camera. Mi-am ținut răsuflarea, cu arma pregătită. Puterile lui Refractionary aveau să fie anulate la contactul cu fumul. Am așteptat-o să apară.

Nu s-a întâmplat nimic. Nu era înăuntru.

Înăbușindu-mi o înjurătură și continuând să-mi țin răsuflarea, l-am privit pe Roy. Încerca să se miște, strângându-și piciorul rănit și străduindu-se să mă prindă în vizorul puștii. Am făcut un salt prin fumul din încăpere și i-am lovit arma cu piciorul, făcând-o să zboare cât colo. Apoi i-am scos pistolul din teaca laterală și l-am aruncat. Niciuna dintre arme nu mi-ar fi fost de folos: fuseseră sincronizate cu mănușile lui.

Roy avea mâna în buzunar. I-am pus pistolul la tâmplă și i-am smucit mâna afară. Încercase să tasteze ceva pe mobil. Am armat pistolul și el a lăsat telefonul să cadă.

— Oricum e prea târziu, David, a șuierat Roy, apoi a început să tușească din pricina fumului. Conflux o să-și dea seama din clipa în care n-o să mai fim online. Alte Nuclee sunt pe drum încoace. O să trimită drone de supraveghere. Probabil că sunt deja aici.

Ținându-mi în continuare răsuflarea, i-am controlat buzunarele pantalonilor militari. Nu mai avea alte arme.

— Ești nebun, David, mi-a zis Roy tușind.

L-am ignorat și am continuat să scanez camera. Trebuia să reîncep să respir și fumul era din ce în ce mai dens.

Unde era Refractionary? Pe palier poate. Am expediat fumigena afară dintr-un șut, sperând că se afla acolo.

Nimic. Fie nu-i nimerisem slăbiciunea, fie hotărâse să nu se alăture echipei sale când aceasta venise să mă captureze.

Dacă se furișa către Megan sau Cody? Ei nici n-ar fi știut că se apropie.

Mi-am coborât privirea. Mobilul lui Roy!

„Merită încercat."

Am înhățat telefonul și am deschis agenda. Refractionary era trecută în listă cu numele ei de Epic. Majoritatea Epicilor le preferă pe-astea.

Am apelat.

Aproape imediat, dinspre terenul de joacă a răsunat o împușcătură.

Nu mai puteam să-mi țin răsuflarea. M-am repezit afară, mergând aplecat și am expediat cu un șut grenada aflată pe palier. Am coborât scările și am luat o gură zdravănă de aer.

Apoi am examinat terenul de joacă cu ochi înlăcrimați. Cody era îngenuncheat în vârful construcției, cu pușca la umăr. La

baza turnului stătea Megan, cu pistolul în mână, iar la picioarele ei se afla un trup în veșminte negre și galbene. Refractionary.

Megan a tras din nou, doar ca să fie sigură, dar femeia era în mod evident moartă.

Încă un Epic fusese eliminat.

11

Prima mea mișcare a fost să revin înăuntru și să arunc afară din încăpere pușca lui Roy, către care acesta începuse să se târască. Apoi i-am verificat pe ceilalți doi soldați, unul era mort. Celălalt avea puls, dar slab, și mi-era clar că nu avea să se trezească în viitorul apropiat.

Trebuia să mă mișc repede. Am tras agendele afară din saltea și le-am îndesat în rucsac. Șase agende groase și un index pot să umfle bine de tot un rucsac. Am stat un moment pe gânduri, apoi am scos afară încălțămintea de rezervă. Încălțări noi îmi puteam cumpăra, dar agendele astea nu le puteam înlocui.

Așa au încăput în rucsac și ultimele două și am strecurat alături de ele dosarele despre Steelheart, Nightwielder și Firefight. După o clipă l-am adăugat și pe cel despre Conflux. Era cel mai subțire. Nu se știau prea multe despre Super Epicul misterios care conducea Forțele de Ordine.

Roy continua să tușească, deși fumul se împrăștiase. Și-a scos casca. Era de domeniul suprarealismului să văd fața aceea familiară – una pe care o cunoșteam de ani de zile – purtând uniforma dușmanului. Nu fuseserăm prieteni, eu unul nu aveam așa ceva, dar îl admirasem.

— Lucrezi cu Răzbunătorii, a zis Roy.

Trebuia să încerc să-l pun pe o pistă falsă, să-l fac să creadă că lucram pentru altcineva.

— Ce?! am zis străduindu-mă să par cât mai uluit.

— Nu încerca să negi, David. E evident. Toți știu că Răzbunătorii l-au atacat pe Fortuity.

Am îngenuncheat alături de el cu rucsacul pe umăr.

— Uite ce-i, Roy, nu-i lăsa să te vindece, OK? Știu că Forțele de Ordine au Epici capabili de-așa ceva. Nu-i lăsa, dacă poți.

— Ce? De ce…

— În perioada următoare e mai bine să fii bolnav, Roy, i-am zis încet, dar cu patimă. O să aibă loc un transfer de putere în Newcago. Limelight vine după Steelheart.

— Limelight? a zis Roy. Cine naiba-i ăsta?

M-am apropiat de locul unde zăceau celelalte dosare ale mele și, fără tragere de inimă, am scos o canistră de butan din cufăr și am turnat-o pe pat.

— Lucrezi pentru un Epic? a șoptit Roy. Chiar crezi că îl poate

înfrânge cineva pe Steelheart? Dar-ar scânteile, David! Câți rivali și-a ucis?

— Acum e altceva, i-am zis eu, scoțând niște chibrituri. Limelight e altceva.

Am aprins chibritul.

Nu puteam să iau restul dosarelor. Erau materiale din care mă documentasem, fapte și articole din care strânsesem informațiile din agendele mele. Aș fi vrut să le iau cu mine, dar nu mai era loc în rucsac.

Am aruncat chibritul. Patul a luat foc.

— Unul dintre prietenii tăi s-ar putea să mai fie în viață, i-am zis lui Roy, făcând semn către cei doi membri ai Forțelor de Ordine care zăceau pe podea.

Conducătorul echipei fusese împușcat în cap, dar celălalt fusese lovit în coaste.

— Scoate-l de-aici. Și apoi ține-te departe, Roy. Urmează zile periculoase.

Mi-am pus rucsacul pe umăr și am ieșit în grabă, năpustindu-mă pe scări. La jumătatea treptelor am întâlnit-o pe Megan.

— Planul tău a dat chix, a zis ea încet.

— A mers destul de bine, i-am răspuns eu. A murit un Epic.

— Numai pentru că și-a lăsat mobilul pe vibrații, a zis Megan, coborând zorită treptele alături de mine. Dacă n-ar fi fost neglijentă…

— Am avut noroc, am fost eu de acord. Dar tot se cheamă c-am câștigat.

Telefoanele mobile erau parte din viața de zi cu zi. Or fi trăit oamenii în găuri, dar toată lumea avea câte un mobil pentru distracție.

Ne-am întâlnit cu Cody la baza turnului de pe terenul de joacă, lângă cadavrul lui Refractionary. El mi-a restituit pușca.

— Flăcăule, a fost grozav, mi-a zis el.

Am clipit dezorientat. Mă așteptasem la o nouă săpuneală, ca aceea primită de la Megan.

— Profu' o să fie invidios că n-a venit el însuși, a continuat Cody punându-și pușca pe umăr. Tu ai fost ăl de-a sunat-o?

— Da.

— Grozav, a repetat Cody bătându-mă pe spate.

Megan nu părea nici pe departe la fel de încântată. I-a aruncat lui Cody o privire tăioasă și s-a întins să-mi ia rucsacul.

M-am împotrivit.

— Ai nevoie de două mâini pentru pușca aia, a zis ea desprinzându-mi-l de pe braț și așezându-și-l pe umăr. Hai să ne urnim. Forțele de Ordine o să…

S-a oprit la vederea lui Roy, care se chinuia să-l târască pe celălalt membru al Forțelor de Ordine din camera în flăcări pe palier.

M-am simțit vinovat, dar nu pentru multă vreme. Elicoptere zumzăiau deasupra. În curând avea să primească ajutor. Am traversat parcul în grabă, îndreptându-ne spre tunelele care duceau în adâncul subteranului.

— I-ai lăsat în viață? m-a întrebat Megan în timp ce fugeam.

— Ne sunt mai utili așa, am zis. I-am pus pe o pistă falsă. Am mințit că aș lucra pentru un Epic care vrea să-l provoace pe Steelheart. Sper că asta o să-i împiedice să îi caute pe Răzbunători.

Am ezitat.

— În plus, nu ei sunt dușmanii noștri.

— Ba sigur că sunt, s-a răstit ea.

— Ba nu, a zis Cody alergând alături de ea. Are dreptate, măi fată. Nu-s. Or fi lucrând pentru dușman, dar nu-s decât niște oameni obișnuiți. Fac și ei ce pot ca să supraviețuiască.

— Nu putem să gândim așa, a zis ea în timp ce ajungeam în dreptul unui tunel ce se ramifica. Mi-a aruncat o privire rece, disprețuitoare. Nu putem să le arătăm milă. Ei nu s-ar purta milos cu noi.

— Nu putem să devenim la fel ca ei, fătucă, a zis Cody clătinând din cap. Să-l asculți pe Prof când o mai vorbi despre asta. Dacă trebuie să facem ce fac Epicii ca să reușim să-i înfrângem, atunci nu merită.

— L-am ascultat, a zis ea continuând să mă privească. Nu din cauza lui îmi fac griji. Îmi fac griji din cauza lui Genunchi ăsta.

— O să împușc un membru al Forțelor de Ordine dac-o să trebuiască, am zis înfruntându-i privirea. Dar n-o să mă las distras apucându-mă să-i vânez. Am un scop în viață. Să-l văd pe Steelheart mort. Asta-i tot ce contează.

— Hm, a făcut ea întorcându-mi spatele. Ăsta nu-i un răspuns.

— Hai să ne vedem de drum, a zis Cody indicându-mi o scară ce ducea către niște tuneluri aflate mai în adâncime.

— E om de știință, flăcăule, mi-a explicat Cody în timp ce străbăteam coridoarele înguste ale catacombelor de oțel. I-a studiat pe Epici încă din primele zile și a creat niște dispozitive remarcabile bazate pe ceea ce a aflat despre ei. De-aia îi spune toată lumea Profu' în loc să-i zică pe nume.

Am încuviințat îngândurat. Acum că eram în adâncuri, Cody se relaxase. Megan încă mai era încordată. Mergea înaintea noastră, ținând în mână mobilul pe care-l folosea ca să-i transmită Profului un raport despre misiune. Cody își activase lanterna telefonului și și-l agățase de buzunarul de la piept al jachetei lui de camuflaj. Eu scosesem cardul de rețea dintr-al meu, o idee bună, a spus el, până când aveau Abraham sau Tia timp să se ocupe de el.

Am descoperit că nu aveau încredere nici măcar în Atelierele Knighthawk. De obicei Răzbunătorii nu foloseau rețeaua comună, își uneau mobilele conectate doar între ele, iar transmisiunile lor erau încriptate la ambele capete. Până când căpătăm și eu o codare puteam să-mi folosesc mobilul doar pe post de cameră de filmat sau de lanternă.

Cody pășea relaxat, purtându-și pușca pe umăr, cu un braț petrecut pe după ea și atârnându-i. Odată cu moartea lui Refractionary păream să-i fi câștigat aprobarea.

— Deci unde a lucrat? am întrebat, dornic să aflu informații despre Prof.

Pe seama Răzbunătorilor circulau tot soiul de zvonuri, dar se cunoșteau puține fapte concrete.

— Nu știu, a recunoscut Cody. Nimeni nu știe sigur care e trecutul Profului, deși probabil că Tia are ea o idee. Dar nu vorbește despre asta. Abe și cu mine am pus un pariu cu privire la locul de muncă de dinainte al Profului. Eu sunt destul de sigur că a lucrat la vreo organizație guvernamentală secretă.

— Pe bune? am întrebat.

— Sigur, a zis Cody. N-aș fi surprins dacă ar fi taman cea care a provocat apariția lui Calamity.

Asta era una dintre teorii: că Statele Unite – sau, după alții, Uniunea Europeană – îl crease cumva pe Calamity încercând să pună bazele unui proiect de creare a unui supraom. După părerea mea, ipoteza asta era cam trasă de păr. Întotdeauna fusesem convins că de fapt Calamity era un soi de cometă care devenise prizoniera gravitației Pământului, dar nu știam dacă

așa ceva era posibil din punct de vedere științific. Poate că era un satelit. Asta s-ar fi potrivit cu teoria lui Cody.

Nu era singurul care credea că totul mirosea a conspirație. Erau o grămadă de chestii despre Epici care nu se potriveau.

— Opa, ai expresia aia, a zis Cody arătându-mă cu degetul.

— Expresia aia?

— Mătăluță mă crezi nebun.

— Nu. Nici vorbă.

— Ba da. Nu-i nimic. Știu eu ce știu, chiar dacă Profu' își dă ochii peste cap de fiecare dată când pomenesc despre asta, a zis Cody zâmbind. Dar asta-i altă poveste. Cât despre meseria Profului, cred că trebuie să fi lucrat în vreo fabrică de armament. În fond, el a creat tensorii.

— Tensorii?

— Profului nu i-ar face plăcere să știe că vorbești despre asta, a zis Megan privind peste umăr. Nimeni nu l-a autorizat pe el să știe asta, a adăugat ea privindu-mă.

— Îl autorizez eu, a zis Cody relaxat. Oricum o să-i vadă, măi fată. Și nu-mi cita tu mie din regulile Profului.

Ea a închis gura. Avea aerul că tocmai asta fusese gata să facă.

— Tensorii? am repetat eu.

— O chestie pe care-a inventat-o Profu', a zis Cody. Fie imediat înainte, fie imediat după ce a părăsit laboratorul. Are câteva chestii de-astea, invenții care reprezintă principalul nostru avantaj împotriva Epicilor. Jachetele astea ale noastre sunt una dintre ele – țin zdravăn la tăvăleală – și tensorii sunt o altă invenție.

— Dar ce anume sunt?

— Mănuși, a zis Cody. Mă rog, dispozitive în formă de mănuși. Creează vibrații care dezintegrează obiectele solide. Funcționează cel mai bine pe materii dense, cum ar fi piatra sau metalul sau anumite soiuri de lemn. Le transformă în pulbere, dar nu ar răni o ființă vie.

— Glumești.

În toți anii mei de documentare nu auzisem despre o asemenea tehnologie.

— Nț, a făcut Cody. Dar nu-s ușor de folosit. Abraham și Tia se descurcă cel mai bine. Dar o să vezi tu. Tensorii ne permit să mergem în locuri unde nu ar trebui să ne aflăm. Unde nu se

așteaptă nimeni să fim.

— Uimitor, am zis cu mintea zbârnâindu-mi.

Răzbunătorii chiar aveau reputația că sunt în stare să pătrundă acolo unde nimeni nu ar fi crezut că-i posibil. Existau povești… Epici uciși în propriile camere, bine păzite și considerate sigure. Răzbunători evadați aproape ca prin minune.

Un dispozitiv care putea transforma piatra și metalul în pulbere… Puteai să pătrunzi prin uși încuiate, indiferent de dispozitivele de securitate care le protejau. Puteai să sabotezi vehicule. Poate chiar să dărâmi clădiri. Deodată unele dintre cele mai mari mistere care-i învăluiau pe Răzbunători își găseau explicație. Cum de pătrunseseră înăuntru și îl prinseseră pe Daystorm în cursă, cum scăpaseră când Calling War aproape că-i încolțise.

Trebuiau să-și plănuiască accesul cu șiretenie ca să nu lase găuri evidente, de natură să-i dea de gol. Însă îmi dădeam seama cum funcționa treaba.

— Dar de ce îmi spui toate astea? l-am întrebat uimit.

— După cum am zis, flăcău, oricum o să le vezi în curând la treabă. M-am gândit că-i mai bine să fii pregătit. În plus, știi deja atâtea despre noi, încât un lucru în plus nici nu mai contează.

— OK, am rostit eu relaxat, dându-mi seama abia apoi de tonul sumbru al vocii sale.

Lăsase un anumit lucru nespus: știam deja atât de multe, încât nu puteau să mă lase să plec.

Profu’ îmi oferise o ocazie să mă retrag. Eu insistasem să mă ia cu ei. În acest moment, fie îi convingeam pe deplin că nu eram o amenințare și mă alăturam grupului lor, fie aveau să mă lase în urmă. Mort.

Am înghițit cu greu, simțind că mi se uscase brusc gura. „Eu am vrut-o”, mi-am zis sumbru. Știusem că odată ce mă alăturam lor – dacă mă alăturam lor – nu aveam să mai părăsesc organizația. Intram și intrat eram.

— Deci… am zis, silindu-mă să nu stărui asupra ideii că acest bărbat – sau oricare dintre ei – ar fi putut decide într-o bună zi că trebuia să fiu împușcat în numele binelui comun. Deci cum a născocit el mănușile astea? Tensorii? N-am auzit niciodată de ceva asemănător.

— Epicii, a zis Cody cu vocea din nou binevoitoare. Profu’ a

lăsat să-i scape asta la un moment dat. A inventat tehnologia după ce a studiat un Epic care putea face ceva similar. Tia spune că s-a întâmplat în primele zile. Înainte ca societatea să se prăbușească, unii Epici au fost prinși și ținuți în captivitate. Nu toți sunt suficient de puternici încât să poată evada cu ușurință. Mai multe laboratoare au făcut teste pe ei, încercând să înțeleagă cum le funcționează puterile. Din acele zile provine tehnologia pentru chestii de genul tensorilor.

Până acum nu auzisem despre asta și dintr-odată lucrurile au început să se lege. Pe vremuri, chiar înainte de venirea Calamității, făcuserăm mari progrese tehnologice. Arme alimentate cu energie, surse de alimentare și baterii avansate și chiar o nouă tehnologie pentru telefoanele mobile, acesta fiind motivul pentru care ale noastre funcționau sub pământ și aveau o rază mare de acoperire fără să recurgă la antene.

Sigur, multe dintre acestea se pierduseră când Epicii începuseră să preia puterea. Și ce nu se pierduse era controlat de Epici ca Steelheart. Am încercat să-mi imaginez acei primi Epici supuși testelor. De aceea erau cruzi atât de mulți dintre ei? Ne purtau pică pentru testele alea?

— A participat vreunul dintre ei de bunăvoie la teste? am întrebat. Câte laboratoare se ocupau de așa ceva?

— Nu știu, a zis Cody. Cred că nu prea contează.

— De ce să nu conteze?

Cody a ridicat din umeri, cu pușca la locul ei, cu lanterna mobilului luminând coridorul ca o criptă. Catacombele miroseau a praf și umezeală.

— Tia vorbește tot timpul despre baza științifică a existenței Epicilor, a zis el. Eu nu cred că pot fi explicați în asemenea termeni. Când vine vorba despre ei, sunt prea multe chestii care nu se petrec așa cum spune știința că ar trebui să se petreacă. Uneori mă întreb dacă nu cumva au apărut tocmai pentru că am crezut că putem explica totul.

N-a mai trecut mult și am ajuns. Observasem că Megan ne călăuzea folosindu-se de mobilul ei, care afișa pe ecran o hartă. Remarcabil! O hartă a catacombelor de oțel? Nu crezusem că există așa ceva.

— Aici, a zis Megan gesticulând către un strat gros de cabluri care atârnau ca o cortină dinaintea unui perete.

Așa ceva era un lucru obișnuit aici, jos, unde Săpătorii

lăsaseră treaba neterminată.

Cody s-a apropiat și a lovit cu zgomot o plăcuță aflată lângă cabluri. Câteva clipe mai târziu i-a răspuns un sunet asemănător.

— Înăuntru, Genunchi, mi-a zis el făcând semn către cabluri.

Am tras aer în piept și am înaintat, dându-le deoparte cu țeava puștii. Dincolo de ele era un mic tunel care ducea abrupt în sus. Trebuia să mă târăsc prin el. L-am privit pe Cody peste umăr.

— Niciun pericol, mi-a promis el.

Nu-mi dădeam seama dacă mă silea să intru eu primul din cauza unei neîncrederi latente sau pentru că voia să mă vadă târându-mă. Nu părea un moment bun să mă îndoiesc de el sau să dau înapoi. Am început să mă târăsc.

Tunelul era îngust și m-am temut că, dacă îmi puneam pușca pe spinare, aceasta s-ar fi frecat de pereți dereglându-și aliniamentul lunetei. Așa că m-am târât ținând-o în mână, ceea ce mi-a îngreunat și mai mult înaintarea. La capătul tunelului se zărea o lumină îndepărtată, blândă, și târâșul până la ea a durat suficient ca să mă aleg cu o durere de genunchi. O mână puternică m-a apucat de brațul stâng, ajutându-mă să ies din tunel. Era Abraham. Bărbatul cu piele întunecată se schimbase în pantaloni militărești și un tricou verde, fără mâneci, care îi punea în evidență brațele musculoase. Mai înainte nu observasem că avea la gât un mic pandantiv de argint care îi atârna peste tricou.

Încăperea în care pătrunsesem era neașteptat de spațioasă. Suficient de mare pentru ca echipa să își poată întinde echipamentul și câțiva saci de dormit fără să dea senzația de înghesuială. În cameră se mai afla o masă mare de metal care răsărise de-a dreptul din podea, la fel ca banchetele care se întindeau de-a lungul pereților și scaunele din jurul mesei.

„Au săpat-o aici”, mi-am dat seama privind pereții scobiți. „Au construit camera asta folosind tensorii. Au cioplit mobilierul odată cu ea.”

Era impresionant. M-am dat în lături, cu gura căscată, permițându-i lui Abraham să o ajute pe Megan să iasă din tunel. Încăperea avea două ieșiri ce duceau spre alte camere, aparent mai mici. Era luminată de lămpi electrice și pe podea erau întinse cabluri – lipite cu bandă adezivă ca să nu le iei în picioare

– care coborau într-un alt tunel mic.

— Aveți electricitate, am zis eu. De unde aveți electricitate?

— Ne alimentăm de la o veche rețea de metrou, a zis Cody, târându-se afară din tunel. Una care a fost construită pe jumătate și apoi uitată. Locul ăsta e în așa fel făcut că nici măcar Steelheart nu știe toate ascunzișurile și fundăturile.

— Încă o dovadă că Săpătorii erau nebuni, a zis Abraham. Au conectat cablurile electrice în cele mai stranii moduri. Am descoperit încăperi complet închise, dar având becuri care stăteau aprinse de ani de zile. *Repaire des fantômes*.[4]

— Megan mi-a zis că ai recuperat informațiile, dar că metodele tale au fost… neconvenționale, mi s-a adresat Profu', ivindu-se dintr-una din încăperile alăturate.

Bărbatul mai vârstnic, dar în putere purta în continuare halatul lui negru.

— Da, pe toți dracii, a zis Cody punându-și pușca pe umăr.

Profu' a pufnit.

— Bine, păi înainte să mă hotărăsc dacă e cazul sau nu să țip la tine, hai să vedem ce-ai recuperat.

S-a întins să ia rucsacul din mâna lui Megan.

— De fapt, am zis eu pășind către el, pot să…

— Fiule, ia loc cât timp mă uit eu peste astea, a zis Profu'. Peste toate astea. După aia stăm de vorbă.

Vocea-i era calmă, dar am înțeles mesajul. M-am așezat îngândurat la masa de oțel, iar ceilalți s-au adunat în jurul rucsacului și au început să scormonească prin viața mea.

---

4 Sălașul fantomelor (fr.).

12

— Uau, a zis Cody. Flăcăule, sincer acum, eu am crezut că exagerai. Dar chiar că ești un tocilar în toată regula!

Așezat în continuare pe scaunul meu, am roșit. Deschiseseră dosarele pe care le adusesem cu mine și le răspândiseră conținutul pe masă, apoi trecuseră la agendele mele, împărțindu-le între ei și studiindu-le. În cele din urmă, Cody și-a pierdut interesul și a venit să se așeze lângă mine, cu spatele la masă și cu coatele proptite pe ea.

— Aveam o treabă, i-am zis. M-am decis s-o fac cum se cuvine.

— Chiar e impresionant, a zis Tia.

Stătea pe podea, cu picioarele încrucișate. Se schimbase în blugi, dar purta aceeași bluză și același sacou, iar părul ei scurt și roșcat era în continuare perfect coafat. A ridicat una dintre agendele mele.

— Organizarea materialului este rudimentară și nu folosește clasificările standard, a zis ea. Dar materialul e foarte vast.

— Există clasificări standard? am întrebat.

— Există câteva sisteme diferite, a zis ea. S-ar părea că ai aici câțiva termeni folosiți de mai multe sisteme, cum ar fi cel de Super Epic, deși eu personal prefer sistemul pe niveluri. În alte locuri ai venit cu chestii interesante. Îmi plac anumite părți din terminologia ta, cum ar fi „invincibilitatea de prim ordin”.

— Mulțumesc, am zis, deși mă simțeam puțin cam jenat.

Sigur că existau diverse moduri de a-i clasifica pe Epici. Nu avusesem parte de educația – sau de resursele – care să-mi permită să aflu asemenea lucruri, așa că inventasem propria mea clasificare.

Era surprinzător cât de ușor fusese. Existau și aberații, firește, Epici bizari cu puteri care nu se încadrau în niciuna dintre clasificări, dar un număr surprinzător de mare prezenta similitudini. Existau întotdeauna neajunsuri individuale, cum ar fi scânteierea iluziilor lui Refractionary. Abilitățile de bază, însă, erau adesea foarte asemănătoare.

— Explică-mi asta, a zis Tia, ridicând o altă agendă.

Șovăitor, m-am lăsat să alunec de pe scaun și m-am așezat alături de ea pe podea. Mi-a indicat un simbol pe care îl desenasem la sfârșitul unei note despre un Epic pe nume

Strongtower.

— E semnul cu care-l desemnez pe Steelheart, am zis. Strongtower are o abilitate foarte asemănătoare cu a lui Steelheart. Pe Epicii de acest soi îi urmăresc cu mare atenție. Dacă sunt uciși sau dacă manifestă limitări ale puterii lor, vreau să știu.

Tia a încuviințat.

— De ce nu i-ai pus la grămadă pe iluzioniști cu manipulatorii de fotoni?

— Îmi place să-i grupez pe baza limitărilor lor, am zis, luând indexul și răsfoindu-l ca să-i arăt o pagină anume.

Epicii cu puterea de a crea iluzii se încadrau în două categorii. Unii chiar provocau schimbări în comportamentul luminii, construind iluzii cu ajutorul fotonilor. Alții creau iluzii afectând creierele celor din preajmă. De fapt creau halucinații, nu adevărate iluzii optice.

— Uite, am zis, arătându-i. Cei care creează iluzii mentale au tendința să aibă limitările pe care le au toți ceilalți mentaliști: cei cu puteri hipnotice sau cei care pot controla mintea. Iluzioniștii care pot altera lumina funcționează altfel. Sunt mai apropiați de Epicii capabili să manipuleze electricitatea.

Cody a fluierat ușor. Scosese un bidonaș și-l ținea într-o mână, rezemat în continuare cu spatele de masă.

— Flăcăule, cred că trebuie să avem o discuție despre timpul tău liber și cum anume l-ai putea folosi mai bine.

— Mai bine decât făcând cercetări ca să afle cum să omoare Epici? a întrebat Tia, ridicând dintr-o sprânceană.

— Sigur, a zis Cody, luând o înghițitură din bidonaș. Gândește-te ce ar putea face dacă l-aș pune să organizeze toate barurile din oraș în funcție de mărcile de bere.

— Te rog frumos, a zis Tia cu răceală, dând pagina uneia dintre agendele mele.

— Abraham, a zis Cody. Întreabă-mă de ce e așa o tragedie faptul că tânărul David și-a petrecut atâta timp cu agendele astea.

— De ce e așa o tragedie că băiatul a făcut aceste cercetări? a întrebat Abraham, continuând să-și curețe arma.

— E o întrebare cum nu se poate mai pertinentă, a zis Cody. Îți mulțumesc mult că ai pus-o.

— Cu plăcere.

— Și oricum, a zis Cody, ridicând bidonașul, de ce îți dorești atât de tare să-i omori pe Epici?

— Ca să mă răzbun, am zis. Steelheart mi-a ucis tatăl. Vreau…

— Da, da, mi-a tăiat-o Cody. Vrei să-l vezi sângerând din nou și așa mai departe. Foarte frumos devotamentul tău familial. Dar ascultă la mine, asta nu-i de ajuns. Simți pasiunea de a ucide, dar trebuie să-ți descoperi și o pasiune pentru care să trăiești. Cel puțin asta-i părerea mea.

N-am știut ce să-i răspund. Pasiunea mea era să-l studiez pe Steelheart și să aflu cât mai multe despre ceilalți Epici, ca să descopăr o metodă de a-l omorî. Dacă era să-mi aflu locul, care putea fi acesta dacă nu în rândul Răzbunătorilor? Nu asta era munca lor de o viață?

— Cody, a zis Profu’, de ce nu termini tu lucrul la cea de-a treia cameră?

— Sigur, Profu’, a zis lunetistul, strângând dopul bidonașului său.

Apoi a părăsit încăperea cu pași vioi.

— Nu-l lua prea în serios pe Cody, fiule, a zis Profu’, punând una dintre agendele mele înapoi în teanc. La fel ne spune și nouă. Este îngrijorat că o să ne concentrăm atât de tare asupra uciderii Epicilor încât o să uităm să ne trăim viețile.

— S-ar putea să aibă dreptate, am zis. Eu… nu prea am avut cine știe ce viață în afară de asta.

— Ceea ce facem noi nu are legătură cu viața, a zis Profu’. Meseria noastră este să ucidem. Îi lăsăm pe oamenii obișnuiți să-și trăiască ei viețile, să-și afle bucuria în ele, să savureze apusurile și ninsorile. Treaba noastră este să facem în așa fel încât ei să aibă parte de toate astea.

Îmi aminteam cum fusese lumea de dinainte. În fond trecuseră numai zece ani. Numai că este greu să-ți amintești o lume unde soarele strălucește când toată ziua nu vezi decât întunericul. Să-mi amintesc acele vremuri… era ca și cum as fi încercat să-mi amintesc trăsăturile tatei. Treptat uiți genul ăsta de lucruri.

— Jonathan, i-a zis Abraham Profului, montând la loc țeava armei, te-ai gândit la chestiile pe care le-a zis băiatul ăsta?

— Nu-s băiat, am zis eu.

Toată lumea s-a uitat la mine. Până și Megan, din locul ei de

lângă intrare.

— Vreau doar să se ia act de asta, am zis, simțindu-mă deodată stânjenit. Adică am optsprezece ani. Am ajuns la majorat. Nu mai sunt copil.

Profu' mi-a aruncat o privire. Apoi, spre surprinderea mea, a încuviințat.

— Vârsta n-are a face, dar ne-ai ajutat să ucidem doi Epici și pentru mine asta e suficient. Ar trebui să fie pentru toți.

— Foarte bine, a zis Abraham cu blândețe. Dar, Profule, am mai discutat despre asta: omorând Epici ca Fortuity oare chiar realizăm ceva?

— Ne opunem, a zis Megan. Suntem singurii care facem asta. E important.

— Și totuși ne temem să ne luptăm cu cei mai puternici dintre ei, a zis Abraham, adăugând o nouă piesă mitralierei lui. Și astfel tiranii continuă să domnească. Atâta vreme cât ei nu se prăbușesc, ceilalți nu se vor teme cu adevărat de noi. O să le fie frică de Steelheart, de Obliteration și de Night's Sorrow. Dacă noi nu înfruntăm asemenea făpturi, cum putem spera că într-o bună zi li se vor împotrivi și alții?

În încăperea cu pereți de oțel s-a așternut tăcerea, iar eu mi-am ținut răsuflarea. Cuvintele erau aproape aceleași pe care le rostisem și eu mai devreme, dar venind din partea lui Abraham, cu vocea lui blândă și cu accentul ei vag, păreau să aibă mai mare greutate.

Profu' s-a întors către Tia.

Ea a ridicat o fotografie.

— Asta chiar e Nightwielder? m-a întrebat ea. Ești sigur?

Fotografia era unul dintre bunurile mele cele mai de preț, o imagine a lui Nightwielder alături de Steelheart în Ziua Anexării, chiar înainte ca bezna lui să acopere orașul. Din câte știam, era ceva unic și-mi fusese vândută de un puști al cărui tată făcuse poza cu un vechi aparat polaroid.

În mod normal, Nightwielder era translucid, acorporal. Putea să treacă prin obiecte și putea controla întunericul. Își făcea adesea apariția în oraș, dar numai în forma sa acorporală. Această fotografie îl înfățișa în carne și oase, purtând un costum negru, elegant, și o pălărie. Avea trăsături asiatice și părul negru, lung până la umeri. Aveam și alte poze cu el, în forma lui acorporală. Fața era aceeași.

— El este, în mod evident, am zis.
— Și poza n-a fost trucată? a întrebat Tia.
— Ăăă…
Nu puteam demonstra că nu era.
— Nu pot să garantez că nu-i trucată, deși fiind făcută cu un polaroid, probabilitatea e mai mică. Tia, trebuie să fie corporal măcar o parte din timp. Fotografia asta e cea mai bună dovadă, dar mai am și altele. Oameni care au simțit miros de fosfor și au văzut trecând pe cineva care se potrivea descrierii lui.
Fosforul era unul dintre indiciile că Nightwielder își folosea puterile.
— Am dat peste zeci de surse care susțin toate această idee. Lumina soarelui e răspunzătoare, bănuiesc că partea ultravioletă din ea. Scăldat în această lumină, Nightwielder devine corporal.
Tia și-a ținut fotografia în fața ochilor, examinând-o. Apoi a început să se uite peste notițele mele despre Nightwielder.
— Jon, cred că trebuie să investigăm pista asta, a zis ea. Dacă avem o șansă să îl doborâm pe Steelheart…
— Avem, am zis eu. Am un plan. O să meargă.
— E o prostie, a intervenit Megan.
Stătea rezemată de perete, cu brațele încrucișate.
— E curată prostie, a continuat ea. Nici măcar nu-i cunoaștem slăbiciunea.
— O putem ghici, am replicat eu imediat. Sunt sigur. Avem indiciile necesare.
— Chiar dacă am ghici-o, oricum n-ar folosi la nimic, a zis Megan, ridicând un braț ca să-mi stăvilească obiecțiile. Există obstacole de netrecut până să ajungi măcar în preajma lui Steelheart!
I-am înfruntat privirea, luptându-mă să-mi înăbuș mânia. Aveam senzația că mă contrazicea nu pentru că n-ar fi fost de acord, ci fiindcă, din cine știe ce motiv, nu mă putea suferi.
— Eu… am început, dar Profu’ m-a întrerupt.
— Toată lumea să mă urmeze, a zis el, ridicându-se.
Eu și Megan ne-am încruntat unul la celălalt, apoi toată lumea s-a pus în mișcare, urmându-l pe Prof în cămăruța mai mică aflată în dreapta camerei principale. Până și Cody s-a ivit din cea de-a treia încăpere: deloc surprinzător, ascultase discuția. Pe mâna stângă purta o mănușă. Palma acesteia emana o

lumină verde, discretă.

— Imagerul e pregătit? a întrebat Profu’.

— Aproape, a zis Abraham. E unul dintre primele lucruri pe care le-am instalat.

Abraham a îngenuncheat pe podea lângă un dispozitiv conectat de perete prin câteva fire. L-a pornit.

Deodată, toate suprafețele metalice din încăpere au devenit negre. Am sărit în sus. Aveam senzația că plutim cu toții în întuneric.

Profu’ a ridicat o mână și a ciocănit în perete urmând un tipar anume. Pereții s-au transformat, oferind o imagine a orașului văzut de cineva care ar fi stat în vârful unui bloc cu șase etaje. În întuneric scânteiau luminile sutelor de clădiri din oțel care formau Newcago. Clădirile vechi erau mai puțin armonioase; cele noi, răspândite pe suprafața a ceea ce fusese cândva lacul, aveau toate un aspect modern. Fuseseră construite din alte materiale, apoi transformate deliberat în metal. Din câte auzisem, se puteau face chestii interesante cu arhitectura, dacă exista opțiunea asta.

— Acesta este unul dintre cele mai avansate orașe din lume, a zis Profu’. Condus probabil de cel mai puternic Epic din America de Nord. Dacă îl atacăm, ridicăm miza în mod dramatic și deja ne-am întins cam cât ne ține plapuma. Eșecul ar putea însemna sfârșitul definitiv al Răzbunătorilor. Ar putea fi un dezastru, ar putea pune capăt celei din urmă forme de rezistență împotriva Epicilor pe care o mai are omenirea.

— Dă-mi voie să îți spun planul meu, am zis eu. Cred că o să te convingă.

Aveam o intuiție. Profu’ voia de fapt să-l atacăm pe Steelheart. Dacă aș fi pledat convingător, ar fi trecut de partea mea.

Profu’ s-a întors către mine, întâlnindu-mi privirea.

— Vrei să facem asta? Bine, îți dau o șansă. Dar nu pe mine vreau să mă convingi.

Mi-a indicat-o pe Megan, care stătea lângă ușă, continuând să-și țină brațele încrucișate.

— Convinge-o pe ea.

13

Convinge-o pe ea. „Grozav”, mi-am zis în sinea mea. Ochii lui Megan ar fi putut săpa găuri în… mă rog, cred că în orice. Vreau să zic că în mod normal ochii nu pot săpa găuri în nimic, deci metafora funcționează oricum, da?

Ochii lui Megan ar fi putut săpa găuri în unt. „S-o conving?” mi-am zis. „Imposibil.”

Dar nu aveam de gând să mă dau bătut înainte să încerc. M-am apropiat de peretele din metal strălucitor acoperit de imaginea orașului Newcago.

— Imagerul ne poate arăta orice? am întrebat.

— Orice vede sau ascultă rețeaua de spionaj a orașului, mi-a explicat Abraham, ridicându-se de lângă dispozitivul care proiecta imagini.

— Rețeaua de spionaj? am exclamat, simțindu-mă brusc inconfortabil.

M-am apropiat. Dispozitivul era remarcabil. Aveam senzația că ne aflam într-adevăr cu toții pe acoperișul unei clădiri de-afară, din oraș, și nu într-o încăpere cât o cutie. Iluzia nu era perfectă: dacă mă uitam în jur cu atenție, vedeam colțurile încăperii unde ne aflam și imaginea 3D nu era grozavă când lucrurile se aflau în apropiere.

Totuși, atâta timp cât nu priveam prea îndeaproape – și nu acordam atenție lipsei vântului sau a mirosului orașului chiar îmi puteam imagina că mă aflam afară. Chiar creau imaginea asta folosind rețeaua de spionaj? Rețeaua de spionaj era sistemul de supraveghere a orașului, înființat de Steelheart pentru ca Forțele de Ordine să fie la curent cu ceea ce făceau oamenii din Newcago.

— Știam că ne urmărește, dar nu-mi dădusem seama că rețeaua lui e atât de vastă, am comentat eu.

— Din fericire, am găsit metode să influențăm ceea ce aude și vede rețeaua, a zis Tia. Așa că nu-ți face griji că Steelheart ne-ar putea spiona.

Tot nu mă simțeam în largul meu, dar nu era momentul să mă gândesc la asta. M-am apropiat de marginea acoperișului și am privit strada de dedesubt. Treceau câteva mașini și imagerul a transmis zgomotul motoarelor lor. Am întins brațul și mi-am apăsat palma pe perete, părând că ating ceva invizibil aflat în

aer. Experiența se anunța dificilă.

Spre deosebire de tensori, de imageri mai auzisem: oamenii plăteau bani frumoși ca să vizioneze filme făcute cu imagerul. Discuția mea cu Cody mă pusese pe gânduri. Învățaserăm să facem asemenea lucruri studiind Epicii capabili să producă iluzii?

— Eu… am dat să încep.

— Nu, a zis Megan. Dacă trebuie să mă convingă pe mine, atunci eu conduc discuția.

A venit lângă mine.

— Dar…

— Dă-i drumul, Megan, a zis Profu'.

Am mârâit în barbă și m-am retras până când n-am mai avut senzația că eram pe punctul de a cădea în gol de la mare înălțime.

— E simplu, a zis Megan. Există o problemă foarte mare dacă vrei să-l înfrunți pe Steelheart.

— Una? a zis Cody, rezemându-se de zid și dând impresia că se rezema de aer. Hai să vedem: putere incredibilă, poate să lanseze rafale de energie ucigașă din vârfurile degetelor, poate să transforme orice substanță neînsuflețită din jurul lui în oțel, poate controla vântul și zboară perfect… a, și mai e și complet impenetrabil în fața gloanțelor, a armelor albe, a focului, a radiațiilor, a loviturilor, sufocării și explozibililor. Astea ar fi vreo… trei chestii, fătucă.

A ridicat patru degete în aer.

Megan a dat ochii peste cap.

— Adevărat, a zis ea, apoi s-a întors către mine. Dar niciuna dintre astea nu-i cea dintâi problemă.

— Cea dintâi problemă e să-l găsești, a zis Profu' încet.

Desfăcuse un scaun pliant, la fel ca Tia, și stăteau amândoi în mijlocul acoperișului imaginar.

— Steelheart e paranoic. Ia măsuri ca nimeni să nu știe unde se află.

— Exact, a zis Megan, ridicându-și mâinile și controlând imagerul cu mișcări ale degetelor mari.

Ne-am deplasat prin oraș, ale cărui clădiri treceau pe sub noi ca o ceață. M-am clătinat, simțind că mi se întoarce stomacul pe dos. Am încercat să mă sprijin de perete, dar nu eram sigur unde anume se afla, așa că m-am împleticit în lături până am

dat de el. Ne-am oprit subit, suspendați în aer în fața palatului lui Steelheart.

Era o fortăreață sumbră din oțel anodizat care se înălța la marginea orașului, pe acea porțiune din lac ce fusese transformată în oțel. Se întindea în toate direcțiile, o lungă linie întunecată de metal, cu turnuri, grinzi și pasarele. Părea o combinație între un vechi conac victorian, un castel medieval și o platformă petrolieră. Din măruntaiele lui, lumini de un roșu viu izbucneau afară prin firide, iar fumul se ridica din hornuri, negru pe fundalul negru al cerului.

— Se spune că l-a construit intenționat în așa fel încât să dezorienteze pe toată lumea, a zis Megan. Palatul are sute de camere și el doarme în fiecare noapte în alta și la fel procedează și când ia masa. Se presupune că nici personalul lui nu știe unde se va afla de fiecare dată.

S-a întors către mine cu ostilitate.

— N-o să-l găsești niciodată. Asta-i cea dintâi problemă.

M-am clătinat, având în continuare senzația că plutesc în aer, deși ceilalți nu păreau să aibă probleme.

— N-am putea să… am zis copleșit de greață, privind către Abraham.

El a chicotit și-a gesticulat, făcându-ne să ne retragem pe acoperișul unei clădiri din apropiere. Pe el se afla un mic horn și, când am „aterizat”, hornul s-a turtit, devenind o pată bidimensională pe podea. Nu era o hologramă. Din câte știam eu, nimeni nu reușise să redea cu atâta acuratețe, prin mijloace tehnologice, puterea de a crea iluzii. Era doar o metodă foarte avansată de a folosi șase ecrane și niște imagini 3D.

— Bun, am zis, simțindu-mă mai stabil. Da, aia ar putea fi o problemă.

— Numai că? a întrebat Profu’.

— Numai că nu trebuie să-l găsim pe Steelheart, am zis eu. O să vină el să ne caute.

— Nu mai apare decât foarte rar în public, a spus Megan. Și când o face e întâmplător. Cum, pe toate focurile Calamității, o să…

— Faultline, am zis eu.

Epicul care făcuse pământul să înghită banca în ziua aceea îngrozitoare când fusese ucis tata și care, mai târziu, îl înfruntase pe Steelheart.

— David are dreptate, a zis Abraham. Când Faultline a încercat să preia controlul în Newcago, Steelheart chiar a ieșit din ascunzătoare ca să se lupte cu ea.

— Și când Ides Hatred a venit aici ca să-l înfrunte, Steelheart a răspuns personal provocării, am zis eu.

— Din câte îmi amintesc, au distrus un întreg cvartal în timpul luptei, a spus Profu'.

— Pare să fi fost o petrecere pe cinste, a comentat Cody.

— Da, am zis eu.

Aveam poze de la confruntarea aceea.

— Deci tu zici că trebuie să convingem un Epic puternic să vină în Newcago și să-l provoace, a zis Megan pe un ton inexpresiv. Atunci o să aflăm unde va fi. Pare simplu.

— Nu, nu, am zis întorcându-mă către ei, cu spatele la masa întunecată și fumegândă care era palatul lui Steelheart. Asta-i prima parte a planului. Îl facem pe Steelheart să *creadă* că un Epic puternic va veni să-l provoace.

— Cum putem face asta? a întrebat Cody.

— Am început deja, am explicat eu. Acum o să răspândim zvonul că Fortuity a fost ucis de agenții unui nou Epic. Începem să atacăm și alți Epici, lăsând impresia că totul este opera aceluiași rival. Apoi îi trimitem lui Steelheart un ultimatum, spunându-i că dacă vrea să oprească uciderea subordonaților săi trebuie să iasă afară și să lupte.

Și va ieși. Dacă suntem suficient de convingători, va ieși. Ai zis că-i paranoic, Profule. Ai dreptate. Este. Și în plus nu poate suporta să-i fie contestată autoritatea. Întotdeauna se ocupă personal de Epicii rivali, exact cum a procedat cu Deathpoint cu ani în urmă. Dacă e un lucru la care Răzbunătorii se pricep, acela este să ucidă Epici. Dacă doborâm destui dintre cei aflați în oraș, într-un interval scurt de timp, Steelheart se va simți amenințat. Îl putem scoate afară din bârlog, putem să ne alegem singuri locul unde să-l înfruntăm. Putem să-l facem să vină el la noi și să intre direct în cursă.

— Asta n-o să se întâmple, a zis Megan. O să-i trimită pur și simplu pe Firefight sau pe Nightwielder.

Firefight și Nightwielder, doi Super Epici extraordinar de puternici, care acționau ca bodyguarzi și oameni de bază ai lui Steelheart. Erau aproape la fel de periculoși ca el.

— V-am arătat care-i slăbiciunea lui Nightwielder, am zis.

Radiațiile ultraviolete din lumina soarelui. Nu știe că i-o cunoaște cineva. Putem să ne folosim de asta ca să-l prindem.

— N-ai demonstrat nimic, a zis Megan. Ne-ai arătat că are o slăbiciune. Dar orice Epic are una. Nu știi dacă a lui e lumina soarelui.

— Am aruncat o privire peste sursele lui, a zis Tia. S-ar părea… că David chiar e pe o pistă bună aici.

Megan și-a încleștat fălcile. Dacă totul se reducea la a o convinge pe ea, atunci urma să dau greș. Avea aerul că nu va fi de acord cu mine oricât de bune mi-ar fi fost argumentele.

Dar, indiferent ce zisese Profu', nu eram convins că aveam nevoie de sprijinul ei. Văzusem cum îl priveau pe Prof ceilalți Răzbunători. Dacă el hotăra că ideea mea era bună, ei l-ar fi urmat. Trebuia doar să sper că raționamentul meu avea să se dovedească destul de bun pentru el, chiar dacă zisese că Megan era cea pe care trebuia să o conving.

— Firefight, a zis Megan. Cu el ce facem?

— E simplu, am zis înviorându-mă. Firefight nu-i ceea ce pare.

— Ce-nseamnă asta?

— Îmi trebuie notițele ca să explic, am zis eu. Dar, dintre ei trei, el va fi cel mai ușor de doborât, ai cuvântul meu.

Megan a făcut o mutră jignită, de parcă ar fi enervat-o faptul că nu voiam să mă confrunt cu ea fără notițele mele.

— În fine, a zis ea și a gesticulat, făcând camera să se învârtă și pe mine să mă clatin, deși practic nu ne mișcaserăm.

M-a privit și am întrezărit umbra unui zâmbet jucându-i pe buze. Ei, măcar știam un lucru care răzbătea dincolo de răceala ei: plăcerea de a mă face să fiu cât pe ce să-mi regurgitez cina.

Când încăperea a încetat să se mai învârtă, ne uitam cu toții în sus, stând pieziș. Fiecare părticică din mine îmi spunea că ar fi trebuit să alunec de-a-ndăratelea către perete, dar știam că totul era numai o chestiune de perspectivă.

Exact deasupra noastră, trei elicoptere se deplasau zburând foarte jos deasupra orașului. Erau negre și zvelte, având fiecare câte două elice mari. Pe laturile lor era pictată cu alb emblema Forțelor de Ordine: spada și scutul.

— Probabil că nici n-o să ajungem să ne confruntăm cu Firefight și Nightwielder, a zis ea. Ar fi trebuit să aduc vorba mai întâi despre asta: Forțele de Ordine.

— Are dreptate, a zis Abraham. Steelheart e întotdeauna

înconjurat de soldați ai Forțelor de Ordine.

— Atunci îi eliminăm mai întâi pe ei, am zis eu. Oricum, probabil așa ar proceda orice Epic rival: ar neutraliza armata lui Steelheart ca să poată ataca orașul. Asta o să ne ajute să-l convingem că suntem un Epic rival. Răzbunătorii n-ar ataca niciodată Forțele de Ordine.

— N-am face-o pentru că ar fi curată idioțenie, a zis Megan.

— Asta pare într-adevăr să ne cam depășească posibilitățile, fiule, mi-a zis Profu', deși vedeam că îi captasem atenția.

Urmărea disputa cu interes. Îi plăcea ideea de a-l atrage pe Steelheart afară din bârlog. Ăsta era genul de lucru pe care Răzbunătorii chiar îl făceau: foloseau aroganța Epicilor împotriva acestora.

Mi-am ridicat mâinile, imitând gesturile celorlalți, și le-am repezit înainte, ca să mut camera mai aproape de cartierul general al Forțelor de Ordine. Încăperea s-a clătinat, s-a înclinat într-o parte și a gonit prin oraș până când s-a izbit de latura unei clădiri. Acolo a încremenit, incapabilă să își continue înaintarea undeva unde rețeaua de spionaj nu avea ochi. Întreaga încăpere tremura de parcă ar fi dorit cu disperare să-mi îndeplinească dorințele, dar nu ar fi știut încotro s-o ia.

Am intrat cu umărul în perete, apoi am căzut în fund, amețit.

— Ăăă...

— N-ai vrea să mă ocup eu de asta? m-a întrebat Cody amuzat din cadrul ușii.

— Ba da. Mersi. Cartierul general al Forțelor de Ordine, te rog.

Cody a gesticulat făcând camera să se ridice, a îndreptat-o, apoi a răsucit-o și a deplasat-o pe deasupra orașului până când am ajuns să planăm în apropierea unei clădiri mari, ca o cutie neagră. Semăna vag cu o închisoare, deși nu adăpostea criminali. Sau mă rog, adăpostea numai criminali autorizați de stat.

M-am ridicat, decis să nu mă fac de râs în fața celorlalți. Deși nu eram sigur că mai era posibil în acest moment.

— E o cale foarte simplă de a neutraliza Forțele de Ordine, am zis eu. Îl scoatem din joc pe Conflux.

Măcar de data asta ideea mea nu a smuls niciun protest din partea nimănui. Până și Megan părea să fi căzut pe gânduri, la mică distanță de mine, cu brațele încrucișate. „Mi-ar plăcea s-o mai văd zâmbind", mi-am zis și mi-am silit pe dată mintea să se

gândească la altceva. Trebuia să îmi păstrez concentrarea. Nu era momentul să las pământul să-mi fugă de sub picioare. Cel puțin din punct de vedere metaforic.

— V-ați mai gândit la asta, am ghicit, plimbându-mi privirea prin încăpere. L-ați ucis pe Fortuity, dar discutaserăți de fapt să-l atacați pe Conflux.

— Ar fi fost o lovitură importantă, a zis Abraham încet, rezemat de perete alături de Cody.

— Abraham ne-a propus-o, a zis Profu'. Chiar s-a luptat pentru ea. A folosit unele dintre argumentele la care ai recurs și tu: că nu facem destule, că nu alegem Epici suficient de importanți drept ținte.

— Conflux nu e doar șeful Forțelor de Ordine, am zis eu încântat că, în sfârșit, păreau să mă asculte. E un dăruitor.

— Un ce? a întrebat Cody.

— E un termen argotic care se referă la ceea ce noi numim un Epic transferent, a răspuns Tia.

— Da, am zis eu.

— Grozav, a zis Cody. Și ce-i ăla un Epic transferent?

— Tu chiar nu ești atent niciodată? l-a întrebat Tia. Am discutat despre asta.

— El își curăța armele, a zis Abraham.

— Sunt un artist, a zis Cody.

Abraham a încuviințat.

— E un artist.

— Și cine-i curat e aproape mortal, a adăugat Cody.

— Mai scutește-mă! a exclamat Tia, întorcându-se din nou către mine.

— Un dăruitor, am zis eu, este un Epic care are darul de a le transfera altora puterile sale. Conflux are două talente pe care le poate împrumuta altora și ambele sunt incredibil de puternice. Mai puternice poate chiar și decât cele ale lui Steelheart.

— Atunci de ce nu e el conducătorul? a întrebat Cody.

— Cine știe? am ridicat eu din umeri. Probabil pentru că-i fragil. Nu se zvonește c-ar avea puteri care să-l apere de moarte. Așa că stă ascuns. Nimeni nu știe nici măcar cum arată. Dar e alături de Steelheart de mai bine de cinci ani, conducând discret Forțele de Ordine.

Am privit peste umăr către sediul central al Forțelor de

Ordine.
— Poate să creeze depozite imense de energie alimentate din trupul lui. Le oferă această electricitate șefilor Nucleelor Forțelor de Ordine. Așa le funcționează costumele alea mecanizate și puștile cu energie. Fără Conflux nu mai au nici armură și nici arme energetice.
— Înseamnă mai mult de-atât, a spus Profu'. Dacă-l scoatem din joc pe Conflux, e posibil să lăsăm orașul fără curent.
— Ce? am întrebat.
— Newcago folosește mai multă electricitate decât produce, mi-a explicat Tia. Toate luminile alea, aprinse tot timpul... e un consum imens, la un nivel care ar fi fost greu de susținut chiar și înainte de ivirea lui Calamity. Noile State Fracturate nu au infrastructura capabilă să îi ofere lui Steelheart suficientă energie ca să țină orașul ăsta în funcțiune, și totuși el reușește.
— Îl folosește pe Conflux ca să-i sporească rezervele de energie, a zis Profu'. Cumva.
— Asta îl face pe Conflux și mai bun ca posibilă țintă! am exclamat eu.
— Am discutat despre asta acum câteva luni, a zis Profu', înclinându-se în față cu degetele împletite dinaintea lui. Ne-am hotărât că era o lovitură prea riscantă. Chiar dacă am fi reușit, am fi atras prea multă atenție asupra noastră și Steelheart în persoană ar fi pornit să ne vâneze.
— Ceea ce și vrem, am zis eu.
Ceilalți nu păreau convinși. Dacă făceau acest pas, atacând imperiul lui Steelheart, s-ar fi expus. Nu s-ar mai fi putut ascunde în subteranele diverselor orașe, alegându-și țintele cu grijă. Gata cu rebeliunea tăcută. Dacă îl ucideau pe Conflux, nu mai era cale de întoarcere până când fie Steelheart murea, fie Răzbunătorii erau prinși, zdrobiți și executați.
„O să refuze”, m-am gândit, privindu-l pe Prof în ochi. Părea mai bătrân decât îl crezusem. Un bărbat de vârstă mijlocie, cu părul presărat cu fire cărunte și un chip care arăta că supraviețuise morții unei ere și lucrase din greu timp de zece ani încercând să pună capăt erei celei noi. Anii aceștia îl învățaseră să fie prudent.
A dat să spună ceva, dar l-a întrerupt bâzâitul mobilului lui Abraham. Abraham și l-a desprins din suportul de pe umăr.
— A venit momentul Reafirmării, a zis el zâmbind.

Reafirmarea. Mesajul zilnic al lui Steelheart către supușii săi.

— Poți să-l faci să se vadă aici, pe perete? am întrebat.

— Sigur, a zis Cody, întorcându-și mobilul către proiector și apăsând pe un buton.

— Nu-i ne… a dat să spună Profu'.

Transmisia începuse deja. De această dată îl înfățișa pe Steelheart. Uneori își făcea apariția chiar el, alteori nu. Stătea în vârful unuia dintre turnurile radio ale palatului său. O mantie neagră ca smoala se desfășura îndărătul lui, fluturând în vânt.

Mesajele erau toate înregistrate, dar nu-ți puteai da seama când anume. Ca de obicei, nu exista soare pe cer și în oraș nu mai creșteau copaci care să indice măcar anotimpul. Aproape că uitasem cum e să știi ce moment al zilei este doar uitându-te pe fereastră.

Steelheart era învăluit de luminile roșii de dedesubt. Și-a pus un picior pe balustrada joasă, apoi s-a aplecat, cercetându-și orașul. Regatul lui.

M-am înfiorat văzându-l în mărime naturală pe peretele dinaintea mea. Ucigașul tatălui meu. Tiranul. În această filmare părea calm, îngândurat. Păr negru ca cerneala și ușor ondulat, lung până la umeri. Cămașă întinsă pe trupul aproape inuman de puternic. Pantaloni negri, o îmbunătățire față de pantalonii lejeri pe care îi purtase în acea zi, cu zece ani în urmă. Această filmare părea să-și fi propus să-l înfățișeze drept un dictator meditativ și preocupat, asemeni celor dintâi lideri comuniști despre care învățasem la școala de la Fabrică.

Și-a ridicat un braț, privind concentrat orașul de sub el, și în jurul mâinii a început să-i strălucească o energie răuvoitoare. Era alb-gălbuie, în contrast cu roșul violent de dedesubt. Puterea ce-i învăluia mâna nu era electricitate, ci energie crudă. A lăsat-o să se adune un timp, până când strălucea atât de tare încât camera nu mai distingea decât lumina și umbra lui Steelheart dinaintea obiectivului.

Apoi a țintit și a lansat o rafală de energie de un galben incandescent în măruntaiele orașului. A lovit o clădire, găurind un zid și expediind flăcări și moloz prin ferestrele de pe peretele opus. Oamenii au început să iasă în fugă din blocul care ardea mocnit. Camera s-a focalizat pe ei ca pentru a se asigura că îi vedeam. Steelheart voia să știm că trăgea într-un imobil locuit.

A urmat un alt fulger, care a făcut clădirea să se zgâlțâie, iar

un perete din oțel s-a topit și s-a năruit. Steelheart a expediat alte două rafale într-o clădire alăturată, făcându-i interiorul să se aprindă, în timp ce pereții se topeau sub asaltul imensei energii care-o lovise.

Camera s-a retras, revenind la Steelheart care stătea în continuare în aceeași poziție pe jumătate ghemuită. Privea impasibil orașul de la picioarele sale și lumina roșie de dedesubt îi contura falca puternică și ochii îngândurați. Nu ni se oferea nicio explicație a distrugerii celor două clădiri, deși poate că mai târziu un mesaj avea să explice de ce păcate – reale sau imaginare – se făcuseră vinovați locatarii lor.

Sau poate nu. Viața în Newcago avea riscurile ei. Cum ar fi acela ca Steelheart să decidă din senin execuția ta și a familiei tale. Partea bună era că, în schimbul acestor riscuri, puteai trăi undeva unde existau electricitate, apă curentă, locuri de muncă și mâncare. În majoritatea țării, acestea erau acum rarități.

Am făcut un pas înainte, apropiindu-mă de perete ca să studiez făptura ce se înălța dinaintea mea. „Vrea să fim îngroziți”, mi-am zis. „Despre asta-i vorba. Vrea să credem că nimeni nu-l poate învinge.”

Cei dintâi savanți se întrebaseră dacă nu cumva Epicii reprezentau următoarea etapă în evoluția omenirii. O breșă evoluționară. Eu nu eram de acord cu ideea. Ființa asta nu era umană. Nu fusese niciodată. Steelheart s-a întors către cameră și pe buzele sale s-a ivit umbra unui zâmbet.

Am auzit un scaun hârșâind pe podeaua din spatele meu și m-am întors. Profu’ se ridicase și îl privea pe Steelheart. Da, era ură în ochii lui. O ură profundă. Profu’ și-a coborât ochii și mi-a întâlnit privirea. Și din nou între noi a existat o clipă de completă înțelegere.

Fiecare știa poziția celuilalt.

— Nu ne-ai zis cum o să-l omorâm, mi s-a adresat Profu’. N-ai convins-o pe Megan. Tot ce ne-ai demonstrat e că ai schița unui plan, și aia foarte fragilă.

— L-am văzut sângerând, am zis eu. Secretul e undeva în mintea mea, Profule. E cea mai bună șansă – a ta sau a oricui altcuiva – de a-l ucide. Poți s-o lași să-ți scape? Chiar poți să renunți când știi că ai un glonț pe țeavă?

Profu’ mi-a întâlnit privirea. Am stat un moment uitându-ne unul la altul. În spatele meu transmisia lui Steelheart se

terminase și peretele se întunecase.

Profu’ avea dreptate. Planul meu, așa inteligent cum mi se păruse, se baza foarte mult pe speculații. Atrage-l pe Steelheart afară folosind momeala unui Epic fals. Doboară-i bodyguarzii. Distruge-i Forțele de Ordine. Ucide-l folosind o slăbiciune secretă care ar putea sta ascunsă undeva în memoria mea.

Un plan fragil, într-adevăr. De aceea a trebuit să-i găsesc pe Răzbunători. Ei îl puteau transpune în fapt. Acest bărbat, Jonathan Phaedrus, putea să-l transpună în fapt.

— Cody, a zis Profu’ întorcându-se, apucă-te să-l antrenezi pe puștiul cel nou cu tensorul. Tia, hai să vedem dacă putem să monitorizăm deplasările lui Conflux. Abraham, o să avem nevoie de ceva idei despre cum să imităm un Super Epic, dacă așa ceva o fi măcar posibil.

Am simțit că-mi sare inima din piept.

— O s-o facem?

— Da, a zis Profu’. O s-o facem și Dumnezeu să ne ajute.

PARTEA A DOUA

14

— Fii atent la mandea, trebuie să te porți cu blândețe, mi-a zis Cody. Ca și cum ai mângâia o femeie frumoasă în noaptea de dinainte de marea aruncare a bușteanului.

— Aruncarea bușteanului? am zis, întinzându-mi mâinile către bucata de oțel aflată pe scaunul din fața mea. Stăteam turcește pe podeaua ascunzătorii Răzbunătorilor, iar Cody ședea alături, cu spatele lipit de perete și picioarele întinse dinaintea lui. Trecuse o săptămână de la uciderea lui Fortuity.

— Da, aruncarea bușteanului, a zis Cody.

Deși accentul lui era unul pur sudic – inconfundabil chiar –, vorbea întotdeauna ca și cum ar fi fost scoțian. Am presupus că familia lui provenea de undeva de pe-acolo.

— E un sport pe care-l practicăm în țara mea de baștină. E vorba despre azvârlirea copacilor.

— Puieți? Ca pe niște prăjini?

— Nu, nu. Un buștean trebuie să fie atât de gros încât degetele tale să nu se poată atinge când îl înconjori cu brațele. Îi smulgem din pământ și îi aruncăm cât mai departe.

Am ridicat sceptic dintr-o sprânceană.

— Dacă nimerești și o pasăre în zbor, primești puncte suplimentare, a adăugat el.

— Cody, măcar ai idee ce-i un „buștean” de-ăsta? l-a întrebat Tia, trecând pe lângă noi cu un teanc de hârtii.

— Un copac, a zis el. Îi foloseam ca să facem paturi. De acolo vine expresia „a dormi buștean”, măi fată.

A zis-o cu un aer atât de serios, încât n-am reușit să-mi dau seama dacă vorbea serios sau nu.

— Ești un bufon, a zis Tia, așezându-se la masa pe care erau răspândite niște hărți foarte detaliate pe care nu reușisem să le descifrez; păreau să fie planurile sau schițele unui oraș, datând de dinainte de Anexare.

— Mulțumesc, a zis Cody, înclinându-și cozorocul șepcii lui de camuflaj în chip de salut.

— N-a fost un compliment.

— A, sigur, tu nu ai vrut să fie unul, fată, a zis Cody. Dar

cuvântul „bufon” vine de la cuvântul *buff,* care înseamnă puternic și chipeș, ceea ce la rândul…

— Tu n-ar trebui să-l ajuți pe David să se învețe cu tensorii? l-a întrerupt ea. Și să nu mă deranjezi pe mine?

— E în regulă, a zis Cody. Pot să fac și una, și alta. Sunt un om cu multe talente.

— Acela de a tăcea, din păcate, nu se numără printre ele, a bombănit Tia, aplecându-se și făcând niște adnotări pe hartă.

Am zâmbit, deși, după o săptămână în compania Răzbunătorilor, încă nu știam ce să cred despre ei. Îmi imaginasem că fiecare celulă de-a lor era un soi de grupare de elită compusă din inși special pregătiți, strâns uniți și loiali unul altuia.

Grupul acesta corespundea oarecum acestei imagini. Până și tachinările dintre Cody și Tia erau în general bonome. Însă fiecare dintre ei avea personalitatea lui. Fiecare… avea o anumită specializare. Profu’ nu părea un lider, ci mai mult un soi de manager, și nu unul din vârful ierarhiei. Abraham era responsabil cu tehnologia, Tia cu cercetarea, Megan cu adunarea informațiilor și Cody cu tot soiul de însărcinări ciudate: să umple spațiile goale cu maioneză, cum zicea el. Orice o fi însemnat asta.

Era straniu să vezi oamenii din spatele Răzbunătorilor. O parte din mine era chiar dezamăgită. Zeii mei erau niște oameni ca toți oamenii, se ciondăneau, râdeau, se călcau reciproc pe nervi și – în cazul lui Abraham – sforăiau. Zdravăn.

— Uite, asta-i adevărata expresie a unui om concentrat, a zis Cody. Bună treabă, flăcău. Trebuie să-ți păstrezi mintea clară. Concentrată. Ca sir William[5] în persoană. Suflet de războinic.

A mușcat din sandvișul lui.

Nu la tensorul meu mă gândeam, dar nu m-am dat de gol. Am ridicat în schimb mâna așa cum fusesem învățat să fac. Mănușa subțire pe care o purtam avea benzi de metal pe partea interioară a fiecărui deget. Benzile se adunau în palmă, formând un model și totul emana o discretă lumină verzuie.

M-am concentrat și mâna a început să-mi vibreze ușor, ca și cum undeva în apropiere cineva ar fi cântat o melodie cu o mulțime de bași. Era greu să mă concentrez cu pulsația aceea stranie circulându-mi de-a lungul brațului.

---

5 Probabil eroul scoțian William Wallace.

Mi-am întins mâna către bucata de metal. Era ce mai rămăsese dintr-o țeavă. Acum, chipurile, trebuia să împing vibrațiile, îndepărtându-le de mine. Orice-o fi însemnat asta. Tehnologia se conecta direct la nervii mei, folosind senzorii din interiorul mănușii pentru a interpreta impulsurile electrice venite dinspre creier. Sau cel puțin așa îmi explicase Abraham.

Cody spusese că era magie și mă sfătuise să nu pun întrebări „ca să nu mâniem demonii micuți dinăuntru, care fac mănușile să funcționeze și dau un gust bun cafelei noastre”.

Deocamdată nu reușisem să fac tensorii să funcționeze, deși simțeam că eram cât pe ce. Trebuia să îmi păstrez concentrarea, să-mi țin mâinile nemișcate și să împing vibrațiile. E ca și cum ai scoate un inel de fum, îmi explicase Abraham. Sau ca și cum ți-ai folosi căldura trupului într-o îmbrățișare fără brațe. Asta fusese explicația Tiei. Bănuiam că fiecare avea felul lui de a privi lucrurile.

Mâinile au început să-mi tremure mai tare.

— Ușurel, a zis Cody. Nu pierde controlul, flăcăule!

Mi-am încordat mușchii.

— Oaaa. Nu așa de țeapăn, a zis Cody. Sigur, puternic, dar calm. Ca și cum ai mângâia o femeie frumoasă, ține minte?

Asta m-a făcut să mă gândesc la Megan.

Am pierdut controlul și un val verde de energie cețoasă mi-a țâșnit din mână, avântându-se drept înainte. A ratat complet țeava, pulverizând în schimb piciorul metalic al scaunului pe care se afla aceasta. Praful s-a împrăștiat pe podea, scaunul s-a înclinat, iar țeava a căzut pe jos zăngănind.

— Scântei! a zis Cody. Adu-mi aminte să nu te las să mă mângâi, flăcăule.

— Parcă i-ai spus să se gândească la o femeie frumoasă, a zis Tia.

— Da, a răspuns Cody. Și dacă așa tratează el o femeie frumoasă, nu vreau să știu ce i-ar face unui scoțian urât.

— Am reușit! am exclamat eu, arătând pulberea metalică, tot ce mai rămăsese din piciorul scaunului.

— Da, dar ai ratat ținta.

— Nu contează, am zis. În sfârșit, l-am făcut să meargă! Am ezitat: N-a fost ca și cum ai sufla fum. A fost ca și cum... ca și cum ai cânta. Cu mâna.

— Asta-i una nouă, a zis Cody.

— E altfel pentru fiecare, a spus Tia de la masa ei, cu capul în continuare aplecat.

Tot luându-și notițe, a deschis o cutie de cola. Tia nu funcționa fără cola.

— Folosirea tensorilor nu-i un lucru natural pentru mintea ta, David, a continuat ea. Ai cărări neuronale deja construite, așa că trebuie să-ți deturnezi creierul de la ele ca să-ți dai seama ce mușchi mentali trebuie să folosești în acest caz. Mereu m-am întrebat cum ar fi dacă am da un tensor unui copil și dacă nu cumva ar fi capabil să îl folosească mai eficient, mai natural, ca și cum ar fi un nou membru pe care învață să-l utilizeze.

Cody mi-a aruncat o privire. Apoi mi-a șoptit:

— Demoni micuți. N-o lăsa să te prostească, flăcăule. Cred că lucrează pentru ei. Am văzut-o lăsându-le niște plăcintă noaptea trecută.

Era atât de serios, încât m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva chiar credea toate astea. Licărirea din ochii lui îmi sugera că se prostea, dar avea o față perfect serioasă…

Mi-am scos tensorul și i l-am înmânat. Cody și l-a pus cu un gest absent, apoi a ridicat brațul în lateral, cu palma orientată înainte, și a împins. Când și-a mișcat mâna, tensorul a început să vibreze, iar când mișcarea a încetat, un val de fum verzui a continuat să avanseze, lovind țeava și scaunul răsturnat. Ambele au dispărut și pe podea a căzut o ploaie de praf.

Ori de câte ori vedeam tensorii în acțiune, eram fermecat. Funcționau pe o rază foarte limitată, de maxim un metru, poate doi, și nu afectau oamenii. Nu erau de mare folos într-o luptă: sigur, puteai să faci arma cuiva să dispară, dar numai dacă erai suficient de aproape. Caz în care ar fi fost mai eficient să-i tragi individului un pumn, decât să te concentrezi și să lupți cu tensorii.

Chiar și așa, oportunitățile pe care le creau erau incredibile. Să te deplasezi prin măruntaiele catacombelor de oțel din Newcago, să intri și să ieși dintr-o încăpere. Dacă reușeai să ții tensorii ascunși, puteai să scapi din orice te-ar fi ținut legat sau din orice închisoare.

— Continuă să exersezi, a zis Cody. Dai dovadă de talent, așa că Profu’ o să vrea să ajungi foarte bun cu ăștia. Ne mai trebuie un membru al echipei care să-i poată folosi.

— Nu poate toată lumea să-i folosească? am întrebat eu.

Cody a clătinat din cap.

— Megan nu-i poate face să meargă, iar Tia rareori ajunge să-i utilizeze. Avem nevoie de ea aici, ca să ne asigure sprijinul în fiecare misiune. Așa că de obicei îi folosim eu și Abraham.

— Dar Profu'? am întrebat. El i-a inventat. Trebuie să fie bun de tot cu ei, nu?

Cody a clătinat din cap.

— Nu știu. Refuză să-i folosească. A avut o experiență neplăcută în trecut. Nu vrea să discute despre asta. Probabil că nici nu-i cazul. Nu-i ceva ce trebuie neapărat să știm. Oricum, ar trebui să exersezi.

Cody a clătinat din cap și și-a scos tensorul, vârându-l în buzunar.

— Ce n-aș fi dat pentru unul de-ăsta mai-nainte…

Și celelalte tehnologii ale Răzbunătorilor erau minunate. De exemplu jachetele, care trebuiau să funcționeze ca un soi de armură. Cody, Megan și Abraham purtau fiecare câte o jachetă, diferite pe dinafară, dar având toate pe dinăuntru o rețea complicată de diode care îi protejau cumva. Ansa, care determina dacă un individ era sau nu Epic, era o altă asemenea tehnologie. În afară de asta mai văzusem ceva ce se numea tămăduitorul, un dispozitiv ce accelera capacitățile de vindecare ale organismului.

„Ce trist", mi-am zis în timp ce Cody luase o mătură și aduna praful. „Toată tehnologia asta… ar fi putut schimba lumea. Dacă nu ne-ar fi luat-o Epicii înainte." O lume în ruine nu se putea bucura de beneficiile ei.

— Cum a fost viața ta de odinioară? l-am întrebat pe Cody în timp ce-i țineam fărașul. Înainte să se întâmple toate astea? Cu ce te ocupai?

— N-o să crezi, a zis Cody zâmbind.

— Lasă-mă să ghicesc, am zis eu, anticipând una dintre poveștile lui. Fotbalist profesionist? Asasin și spion de top?

— Polițist, a zis încet Cody, privind praful strâns într-o grămăjoară. În Nashville.

— Ce? Serios?

Chiar eram surprins.

Cody a încuviințat și mi-a făcut semn să arunc praful într-un coș de gunoi, în timp ce el mătura ce mai rămăsese.

— În tinerețe, în ținutul lui natal, tata a fost și el polițist. Într-

un orășel. N-ai auzit tu de el. S-a mutat încoace când s-a însurat cu mama. Am crescut aici, n-am ajuns niciodată în țara mea de baștină. Dar voiam să fiu ca tata, așa că, atunci când a murit, am făcut școala și m-am alăturat forțelor de poliție.

— Aha, am zis aplecându-mă din nou ca să adun restul prafului. E mai puțin spectaculos decât mi-am imaginat.

— Ei, am eliminat un întreg cartel al drogurilor de unul singur, să știi.

— Sigur că da.

— Și a mai fost și momentul ăla când serviciul secret îl transporta pe președinte prin oraș și au mâncat cu toții niște biscuiți stricați și s-au îmbolnăvit, așa că noi, cei din departament, am fost nevoiți să-l apărăm de o tentativă de asasinat.

Către Abraham, care își făcea de lucru cu una dintre puștile echipei, a strigat:

— Francezii au fost în spatele lui, să știi.

— Nu-s francez! i-a strigat Abraham ca răspuns. Sunt canadian, slontze ce ești!

— Totuna, a zis Cody, apoi s-a întors zâmbind spre mine: Oricum, da, probabil că nu era spectaculos. Nu tot timpul. Dar îmi plăcea. Îmi plăcea să fac bine oamenilor. Să-mi fac datoria și să apăr. Și pe urmă…

— Pe urmă? am întrebat eu.

— Nashville a fost anexat când țara întreagă a intrat în colaps, mi-a explicat Cody. O gașcă de cinci Epici a preluat controlul asupra celei mai mari părți a Sudului.

— Sabatul, am zis eu. De fapt sunt șase. Doi dintre ei sunt gemeni.

— Da, corect. Tot uit că alde tine ești nefiresc de bine informat cu privire la chestiile astea. În fine, deci ei au preluat controlul și poliția a intrat în slujba lor. Dacă nu eram de acord, trebuia să predăm insigna și să ne retragem. Cei cumsecade așa au procedat. Cei răi au rămas și au devenit și mai răi.

— Și tu? l-am întrebat.

Cody și-a dus mâna la talie, unde purta un lucru prins în partea dreaptă a centurii. Semăna cu un portofel subțire. I-a deschis copca, dând la iveală o insignă de polițist cam zgâriată, dar încă perfect lustruită.

— Eu n-am făcut nici una, nici alta, a zis el încet. Am depus un

jurământ. Să-mi fac datoria și să apăr. Și n-o să încetez numai fiindcă niște bandiți înzestrați cu puteri magice au început să intimideze lumea. Și cu asta basta.

Vorbele lui m-au făcut să mă înfior. Am privit insigna, în timp ce mintea mea făcea tumbe ca o clătită în tigaie, încercând să-l înțeleagă pe tipul ăsta. Încercând să împace imaginea fanfaronului mereu pus pe glume și povești cu cea a polițistului încă în misiune. Încă la datorie, chiar după ce administrația orașului se prăbușise, după ce secția fusese închisă, după ce pierduse tot ce avusese.

„Probabil și ceilalți au povești asemănătoare”, mi-am zis, privind-o pe Tia care era cufundată în munca ei, sorbindu-și cola. Ce o atrăsese în această luptă pe care mulți o considerau lipsită de speranță, fiind mereu pe fugă, pogorând judecata asupra celor pe care legea ar fi trebuit să îi condamne, dar de care nu se putea atinge? Ce îi atrăsese aici pe Abraham, pe Megan și chiar și pe profesor?

L-am privit din nou pe Cody, care dădea să închidă învelitoarea insignei. Sub dreptunghiul de plastic de pe partea opusă era vârâtă fotografia unei femei, din care fusese îndepărtată o bucată, o fâșie conținând ochii și o mare parte din nas.

— Cine era?

— Cineva special, a zis Cody.

— Cine?

Nu mi-a răspuns, închizând învelitoarea insignei.

— E mai bine să nu știm și nici să nu întrebăm despre familiile celorlalți, mi-a zis Tia de la masă. De obicei serviciul în rândul Răzbunătorilor se încheie prin moarte, dar din când în când câte unul dintre noi e capturat. E mai bine dacă nu putem dezvălui despre ceilalți informații care să le pună în pericol apropiații.

— O, am zis eu. Da, e logic.

Era pur și simplu o chestie la care nu mă gândisem. Mie nu-mi mai rămăsese nimeni apropiat.

— Cum merge treaba, fătucă? a întrebat Cody, apropiindu-se de masă.

L-am urmat și am observat că Tia răspândise pe masă liste de procese verbale și registre.

— Nu merge în niciun fel, a zis Tia strâmbându-se și frecându-și ochii pe sub ochelari. E ca și cum ai încerca să recreezi un

puzzle complex pornind de la o singură piesă.

— Ce faci? am întrebat-o.

Nu reușeam să înțeleg nimic din registre, la fel cum nu înțelesesem nimic din hărți.

— Steelheart a fost rănit în ziua aia, a spus Tia. Dacă îți amintești tu bine…

— Îmi amintesc foarte bine, am garantat eu.

— Amintirile se mai șterg, a zis Cody.

— Nu ale mele. Nu în privința asta. Nu amintirile acelei zile. Pot să vă spun ce culoare avea cravata tipului de la credite. Pot să vă spun câte casiere erau. Probabil că aș putea să număr panourile de pe tavanul băncii, dacă mi-ați cere-o. Totul e acolo, în mintea mea. Gravat acolo.

— În regulă, a zis Tia. Ei, dacă nu te înșeli, atunci Steelheart a fost impenetrabil aproape pe durata întregii lupte și nu a fost rănit decât către sfârșit. Ceva s-a schimbat. Iau în calcul toate posibilitățile: ceva legat de tatăl tău, de loc, de situație. Probabilitatea cea mai mare este cea pe care ai pomenit-o și tu, că a fost ceva legat de seif. Poate că înăuntru s-a aflat ceva care îl putea slăbi pe Steelheart și, odată ce seiful a fost deschis de explozie, acel ceva și-a făcut efectul.

— Deci cauți un document despre conținutul seifului băncii.

— Da, a zis Tia. Dar e o misiune imposibilă. Majoritatea bazelor de date au fost probabil distruse odată cu banca. Bazele de date din afara băncii se aflau probabil pe vreun server undeva. First Union era găzduită de o companie cunoscută sub numele de Dorry Jones LTD. Majoritatea serverelor lor se aflau în Texas, dar clădirea a ars cu opt ani în urmă, pe vremea revoltelor din Ardra. Nu ne mai rămâne decât șansa infimă ca ei să fi avut registre fizice sau un backup digital undeva la o altă filială, dar în clădirea aceea erau birourile principale, așa că șansele sunt extrem de mici. Pe lângă asta, am verificat listele cu clienții: persoane bogate sau importante despre care se știe că frecventau banca și aveau casete de valori în seif. Poate cineva a depozitat acolo ceva care apare în bazele de date. Vreo piatră ciudată, un anume simbol pe care Steelheart să-l fi putut vedea, ceva.

M-am uitat la Cody. Servere? Găzduire? Despre ce vorbea? El a ridicat din umeri.

Problema era că slăbiciunea unui Epic putea consta în

aproape orice. Tia pomenise despre simboluri: erau unii Epici care, dacă vedeau un anumit model, își pierdeau puterile pentru câteva momente. Alții erau slăbiți dacă se gândeau la anumite lucruri, dacă nu mâncau anumite mâncăruri sau dacă mâncau ce nu trebuie. Slăbiciunile lor erau chiar mai variate decât puterile.

— Dacă nu rezolvăm enigma asta, restul planului e inutil, a zis Tia. O apucăm pe un drum periculos, dar încă nu știm dacă, odată ajunși la capătul lui, vom fi capabili să facem ceea ce trebuie. Asta mă supără foarte tare, David. Dacă îți trece prin minte ceva, orice, care ar putea să-mi furnizeze o nouă pistă, să-mi spui.

— Așa o să fac, i-am promis.

— Bine, a zis ea. Și-acum ia-l pe Cody de-aici și lăsați-mă să mă concentrez.

— Ar fi cazul să înveți să faci două lucruri deodată, fătucă, a comentat Cody. Așa ca mine.

— E ușor să faci simultan pe bufonul și să strici chestii, Cody, i-a replicat ea. Să repari la loc lucrurile alea în timp ce ai de-a face cu sus-numitul bufon e o treabă mult mai grea. Du-te și găsește-ți ceva de împușcat sau ce altceva mai faci tu.

— Credeam că tocmai făceam ceea ce fac, a zis el absent.

A pus degetul pe un rând aflat pe una dintre pagini, care părea să fie o listă a clienților băncii. *Johnson Liberty Agency,* am citit eu.

— Ce fa… a început Tia, apoi a citit și ea cuvintele și s-a întrerupt.

— Ce? am întrebat, privind documentul. Ăștia sunt oamenii care au depozitat lucruri la bancă?

— Nu, a zis Tia. Nu-i o listă cu clienți. E o listă cu oamenii pe care banca îi plătea. Ăsta este…

— Numele companiei lor de asigurări, a zis Cody chicotind.

— Pe Calamity, Cody, a zis Tia. Te urăsc.

— Știu, fătucă.

Dar, rostind aceste cuvinte, amândoi zâmbeau. Tia s-a apucat imediat să frunzărească prin hârtii, deși observase, cu o uitătură severă, că pe pagina pe care pusese Cody degetul rămăsese o pată de maioneză provenind de la sandvișul lui.

El m-a luat de după umeri și m-a tras departe de masă.

— Ce-a fost asta? l-am întrebat.

— Companie de asigurări, a zis Cody. Cei de la First Union Bank plăteau grămezi de bani ca să aibă acoperire pentru chestiile pe care le aveau în depozit.

— Deci compania de asigurări…

— Trebuie să fi păstrat o evidență detaliată, la zi, a lucrurilor pe care le asigura, a zis Cody zâmbind cu gura până la urechi. Oamenii de la asigurări sunt nițeluș cam băgăcioși în privința asta. Ca bancherii. Ca Tia, de fapt. Dacă avem noroc, după distrugerea clădirii banca a făcut o cerere de acoperire a pierderilor. Asta ar însemna o dâră suplimentară de hârtii.

— Deșteaptă treabă, am zis impresionat.

— A, sunt bun să descopăr chestii care-mi stau sub nas. Am ochi buni. Odată am prins un spiriduș, să știi.

L-am privit cu scepticism.

— Ăia nu-s irlandezi?

— Sigur că sunt. Se afla în țara mea de baștină ca parte a unui schimb comercial. Le-am trimis irlandezilor ca plată trei napi și o bășică de oaie.

— Nu mi se pare cine știe ce afacere.

— O, cred că a fost una dată scânteilor de bună, având în vedere că spiridușii sunt creaturi imaginare și așa mai departe. Bună ziua, Profule, cum îți e kiltul?

— Imaginar, la fel ca spiridușul tău, Cody, a zis Profu’, pătrunzând în încăpere dintr-una din camerele mai mici, pe care și-o însușise proclamând-o „camera lui de gândit”, orice-o fi însemnat asta. Era cea în care se afla imagerul, iar ceilalți Răzbunători păstrau distanța. Pot să-l împrumut pe David? a întrebat el.

— Profu’, zău, doar suntem prieteni, a zis Cody. Ar trebui să fi aflat până acum că nu trebuie să-mi ceri un asemenea lucru… și ar trebui să cunoști tarifele standard pe care le practic pentru închirierea unuia dintre servitorii mei. Trei lire și o sticlă de whisky.

N-am știut dacă să mă simt insultat pentru că fusesem numit servitor sau din cauza prețului mic la care eram închiriat.

Profu’ m-a luat de braț, ignorându-l.

— Azi o să-i trimit pe Abraham și Megan la Diamant.

— Traficantul de arme? am întrebat cu înflăcărare.

Îmi spuseseră că omul ar fi putut avea de vânzare tehnologii care să-i ajute pe Răzbunători să creeze impresia unui Epic în

acțiune. Trebuia ca „puterile” manifestate de acesta să fie ostentative și distructive, dacă voiam să atragem atenția lui Steelheart.

— Vreau să te duci cu ei, a zis Profu’. O să fie o experiență utilă. Dar ascultă ordinele – Abraham e șeful – și anunță-mă dacă dai peste cineva care pare să te recunoască.

— Așa o să fac.

— Atunci, du-te și ia-ți arma. Or să plece în curând.

15

— Cum rămâne cu pistolul? a zis Abraham în timp ce mergeam. Banca, conținutul seifului, toate astea ar putea fi piste false, nu-i așa? Dacă de fapt era ceva special în legătură cu pistolul cu care a tras tatăl tău?

— Pistolul a fost scăpat de un paznic oarecare, am zis eu. Smith and Wesson M&P de nouă milimetri, semiautomat. Nu avea nimic special.

— Îți amintești precis arma?

Am tras un șut unui gunoi și am continuat să înaintez printre pereții de oțel ai tunelului subteran.

— După cum am zis, îmi amintesc ziua aia. În plus, mă pricep la arme.

Am șovăit, apoi am mai recunoscut un lucru:

— Când eram mai tânăr, credeam că marca asta de pistol trebuie să fie specială. Am pus bani deoparte cu gândul să-mi cumpăr unul, dar nimeni n-a vrut să-i vândă un pistol unui puști de vârsta mea. Plănuiam să mă strecor în palat și să-l împușc.

— Să te strecori în palat, a zis Abraham pe un ton plat.

— Ăăă, da.

— Și să-l împuști pe Steelheart.

— Aveam zece ani, am zis. Acordă-mi și tu puțin credit.

— Unui băiat cu asemenea aspirații i-aș oferi respectul meu, dar nu un credit. Și nicio asigurare de viață, a zis Abraham părând amuzat. Ești un tip interesant, David Charleston, dar am impresia că ai fost un copil și mai interesant.

Am zâmbit. Canadianul acesta cu voce blândă, opinii argumentate și un vag accent franțuzesc avea ceva care te îmboldea să-i fii prieten. Mai că uitai de imensa mitralieră – cu lansator de grenade încorporat – care i se odihnea pe un umăr.

Ne aflam încă în catacombele de oțel, unde chiar și o armă de asemenea calibru nu bătea prea tare la ochi. Din când în când treceam pe lângă grupuri de oameni ghemuiți în jurul unor focuri sau al unor reșouri cuplate la prize pirat. Nu puțini dintre cei pe lângă care treceam aveau puști de asalt.

În ultimele zile mă aventurasem de vreo două ori afară din ascunzătoare, întotdeauna în compania unuia sau a altuia dintre Răzbunători. Dădăceala asta mă plictisea, dar îi înțelegeam rostul. Nu puteam spera deocamdată ca ei să aibă încredere în

mine. Nu complet. În plus – deși n-as fi recunoscut-o cu voce tare – n-aș fi vrut să umblu de unul singur prin catacombele de oțel.

Evitasem adâncurile acestea ani în șir. La Fabrică circulau povești despre oamenii depravați – niște monștri teribili – care locuiau aici, jos. Bande care se hrăneau la propriu din nesăbuiții care se aventurau pe coridoarele uitate, ucigându-i și înfruptându-se cu carnea lor. Criminali, infractori, drogați. Și nu soiul de infractori și drogați pe care-i aveam la suprafață. Ci unii deosebit de depravați.

Poate că erau exagerări. Oamenii pe lângă care treceam păreau periculoși, dar mai degrabă pentru că erau ostili, nu nebuni. Ne priveau cu expresii sumbre, supraveghindu-ne fiecare mișcare până ne pierdeau din vedere.

Oamenii ăștia voiau să fie singuri. Erau proscrișii proscrișilor.

— De ce le dă el voie să locuiască aici? am întrebat în timp ce treceam pe lângă alt grup.

Megan nu mi-a răspuns – mergea în fața noastră, preferând propria companie – dar Abraham a aruncat o privire peste umăr, către lumina flăcărilor și către șirul de oameni care înaintase ca să se asigure că plecam.

— Întotdeauna există oameni ca ei, a zis Abraham. Steelheart e conștient de asta. Tia crede că el a construit locul ăsta pentru ei, ca să știe unde se află. E util să știi unde ți se adună proscrișii. Sunt de preferat cei pe care-i cunoști decât cei cărora nu le poți anticipa mișcările.

Asta m-a făcut să mă simt inconfortabil. Credeam că aici jos ieșiserăm complet din vizorul lui Steelheart. Poate că locul ăsta nu era atât de sigur pe cât îl crezusem eu.

— Nu poți să-ți ții toți oamenii închiși tot timpul decât dacă născocești o închisoare foarte solidă, a zis Abraham. Așa că, în loc să faci asta, le îngădui un dram de libertate celor care chiar și-o doresc foarte tare. În acest fel, ei nu se transformă în rebeli. Dacă o faci cum trebuie.

— Cu noi a dat greș, am zis eu încet.

— Da, da, într-adevăr, a dat greș.

În timp ce mergeam, eu mă tot uitam în urmă. Nu mă puteam scutura de teama că unii dintre locuitorii catacombelor aveau să ne atace. N-o făcuseră niciodată totuși. Ei…

Am tresărit, dându-mi seama că în acel moment câțiva dintre

ei chiar ne urmăreau.

— Abraham, am zis eu încet. Ne urmăresc.

— Da, a zis el calm. Și în față sunt unii care ne așteaptă.

Înaintea noastră tunelul se îngusta. Și, într-adevăr, în acel loc ne aștepta un grup de siluete ascunse în umbră. Purtau vechiturile neasortate care constituiau vestimentația caracteristică a multora dintre locatarii catacombelor și vechi puști și pistoale înfășurate în piele, genul de arme care probabil funcționau o zi da, una nu și care schimbaseră cel puțin o duzină de proprietari în ultimii zece ani.

Ne-am oprit toți trei și grupul din spatele nostru ne-a ajuns din urmă, înghesuindu-ne. Nu le vedeam fețele. Niciunul nu avea mobil și fără strălucirea acestora era întuneric.

— Drăguț echipament, amice, a spus una dintre siluetele din grupul dinaintea noastră.

Nimeni nu făcuse niciun gest de ostilitate fățișă. Își țineau țevile armelor îndreptate spre lateral.

Am început să-mi trag ușurel pistolul din toc, cu inima bubuindu-mi în piept. Abraham, însă, mi-a pus o mână pe umăr. Își ținea mitraliera masivă în cealaltă mână, cu țeava înspre tavan, și purta, ca și Megan, una dintre jachetele Răzbunătorilor, deși a lui era gri cu alb, cu guler înalt și câteva buzunare, în timp ce a ei era una standard, din piele maro.

Întotdeauna purtau jachetele când părăseau ascunzătoarea. Nu văzusem încă niciuna funcționând și nu știam câtă protecție îți putea oferi de fapt.

— Nu mișca, mi-a zis Abraham.

— Dar…

— Mă ocup eu de asta, a zis el cu un glas perfect calm, făcând un pas înainte.

Megan mi s-a alăturat, cu mâna pe tocul pistolului. Nu părea mai calmă decât mine și amândoi încercam să stăm cu ochii atât pe cei din față, cât și pe cei din spatele nostru.

— Vă place echipamentul nostru? a întrebat politicos Abraham.

— Trebuie să lăsați armele, a zis banditul. După aia puteți pleca.

— Asta n-ar avea nicio logică, a zis Abraham. Dacă am armele pe care le vreți, asta înseamnă că am o capacitate de tragere mai mare decât a voastră. Dacă am ajunge să ne luptăm, ați

pierde. Vezi? Tehnica asta a ta de intimidare nu merge.

— Suntem mai mulți ca voi, amice, a zis încet individul. Și suntem gata să murim. Voi sunteți?

Am simțit cum mi se zburlește părul pe ceafă. Nu, aceștia nu erau criminalii despre care mi se spusese că trăiau aici. Erau mai periculoși. Ca o haită de lupi.

Vedeam asta în felul în care se mișcau, în felul în care stătuseră grupuri-grupuri și ne urmăriseră trecând. Erau proscriși, dar proscriși care se uniseră, devenind una. Nu mai trăiau ca indivizi, ci ca grup.

Și, din perspectiva acestui grup, niște arme ca acelea pe care le purtau Abraham sau Megan le-ar fi crescut șansele de a supraviețui. Aveau de gând să le capete, chiar dacă asta ar fi însemnat să piardă câțiva membri. Păreau să fie vreo duzină de bărbați și femei împotriva a trei inși și eram împresurați. Șansele noastre erau cum nu se poate mai proaste. Fremătam de dorința de a-mi coborî pușca de pe umăr și a începe să trag.

— Nu ne-ați atacat, a subliniat Abraham. Înseamnă că sperați ca totul să se termine fără victime.

Hoții nu i-au răspuns.

— E foarte amabil din partea voastră că ne-ați oferit șansa asta, a zis Abraham, înclinând din cap către ei.

Abraham emana o sinceritate stranie. Din partea altcuiva, asemenea cuvinte ar fi sunat a condescendență sau a sarcasm, dar pe buzele lui păreau sincere.

— Și ne-ați lăsat să trecem de câteva ori printr-un teritoriu pe care-l considerați al vostru. Și pentru asta aveți mulțumirile mele.

— Armele, a zis tâlharul.

— Nu pot să vi le dau, a spus Abraham. Ne trebuie. În afară de asta, dacă vi le-am da, lucrurile n-ar lua o întorsătură prea fericită pentru voi. Alții le-ar vedea și și le-ar dori. Alte bande ar încerca să vi le ia, așa cum și voi ați încercat să ni le luați nouă.

— Asta nu-i decizia ta.

— Poate că nu. Însă, în semn de respect pentru onoarea cu care ne-ați tratat, vă ofer un târg. Un duel între noi doi. Așa nu trebuie să fie împușcat decât un singur om. Dacă vom câștiga noi, ne lăsați în pace și ne permiteți să trecem nestingheriți pe-aici și pe viitor. Dacă veți câștiga voi, prietenii mei o să vă dea armele lor și puteți să luați tot ce doriți din ceea ce am asupra

mea.

— Astea-s catacombele de oțel, a zis bărbatul.

Câțiva dintre camarazii lui șușoteau între ei. Le-a aruncat o căutătură aspră cu ochii lui umbriți și a continuat:

— Ăsta nu-i locul potrivit pentru târguri.

— Și totuși tu ne-ai oferit deja unul, a zis Abraham calm. Ne-ai onorat. Am încredere că ne vei trata și pe viitor la fel.

Eu nu vedeam nimic onorabil aici. Nu ne atacaseră pur și simplu pentru că se temeau de noi. Voiau armele, dar le voiau fără luptă. Ca urmare, încercau să ne intimideze.

În cele din urmă însă, conducătorul hoților a încuviințat.

— Bine, a zis el. Ne-am înțeles.

Apoi și-a ridicat grăbit pușca și a tras. Glonțul l-a nimerit pe Abraham drept în piept.

Am sărit în sus blestemând, în timp ce dădeam să-mi apuc arma.

Dar Abraham nu s-a prăbușit. Nici măcar n-a tresărit, în tunel au răsunat alte două împușcături și gloanțele l-au nimerit, unul în picior, altul în umăr. Ignorând puternica lui mitralieră, Abraham și-a scos calm pistolul din teacă și l-a împușcat pe hoț în coapsă.

Omul a țipat, a scăpat din mâini pușca lui uzată și s-a prăbușit, ținându-se de piciorul rănit. Ceilalți păreau prea șocați ca să reacționeze, deși vreo câțiva și-au coborât nervoși armele. Abraham și-a vârât nonșalant pistolul înapoi în toc.

Am simțit sudoarea prelingându-mi-se pe frunte. Se părea că jacheta își făcea treaba, și chiar mai bine decât mă așteptam. Dar eu încă nu aveam una. Dacă ceilalți hoți ar fi deschis focul…

Abraham i-a dat mitraliera lui Megan, apoi a înaintat și a îngenuncheat lângă hoțul prăbușit.

— Apasă aici, te rog, a zis el pe un ton prietenos, luându-i mâna omului și punându-i-o pe coapsă. Acolo, foarte bine. Acuma, dacă nu te superi, o să-ți bandajez rana. Te-am împușcat într-un loc unde glonțul poate trece prin mușchi în loc să rămână înăuntru.

Abraham a scos un bandaj și l-a înfășurat în jurul piciorului hoțului, în timp ce acesta gemea de durere.

— Nu ne poți ucide, amice, a continuat Abraham, vorbind mai încet. Nu suntem ce ați crezut că suntem. Ai înțeles?

Hoțul a încuviințat energic.

— Ar fi mai înțelept să ne fiți aliați, nu crezi?

— Da, a zis hoțul.

— Minunat, a replicat Abraham, legând strâns bandajul. Schimbă-l de două ori pe zi. Folosește bandaje fierte.

— Da.

— Bine.

Abraham s-a ridicat, și-a luat pistolul și s-a întors către restul grupului de hoți.

— Vă mulțumesc că ne-ați lăsat să trecem, le-a zis el celorlalți.

Aceștia păreau cam nedumeriți, dar s-au dat la o parte, creând o cărare pentru noi. Abraham a înaintat și noi l-am urmat grăbiți. M-am uitat peste umăr și am văzut restul bandei strângându-se în jurul liderului ei prăbușit.

— A fost grozav, am zis când ne-am mai îndepărtat.

— Nu. A fost un grup de oameni speriați, apărând singurul lucru pe care și-l pot revendica: reputația lor. Îmi pare rău de ei.

— Au tras în tine. De trei ori.

— Eu le-am dat voie.

— Numai după ce unul dintre ei ne-a amenințat!

— Și după ce noi le-am încălcat teritoriul, a zis Abraham.

I-a înmânat din nou mitraliera lui Megan, apoi, din mers, și-a scos jacheta. Vedeam unde o străpunsese unul dintre gloanțe. Sângele i se prelingea printr-o gaură din cămașă.

— Jacheta nu le-a oprit pe toate?

— Nu-s perfecte, a zis Megan în vreme ce Abraham își scotea cămașa. A mea dă rateuri tot timpul.

Ne-am oprit și Abraham și-a curățat rana cu o batistă, apoi a extras o mică bucată de metal. Era tot ce mai rămăsese din glonț, care, după toate aparențele, se dezintegrase în contact cu jacheta lui. Numai o mică schijă ajunsese până la piele.

— Și dacă te-ar fi împușcat în cap? l-am întrebat eu.

— Jachetele ascund un dispozitiv foarte avansat cu rol de scut, a zis Abraham. De fapt nu jacheta în sine te protejează, ci câmpul pe care aceasta îl proiectează. Asigură o oarecare protecție pentru întregul corp, o barieră invizibilă care se opune forței.

— Ce? Pe bune? Fantastic!

— Da.

Abraham a șovăit, apoi și-a pus din nou cămașa.

— Probabil că n-ar fi oprit totuși un glonț în față. Așa că-s norocos că nu a ales să tragă în ea.

— După cum am zis, sunt departe de a fi perfecte, a intervenit Megan, care părea supărată pe Abraham.

Scuturile funcționează mai bine când e vorba de cădere sau de impact. Gloanțele sunt atât de mici și lovesc cu atâta viteză, încât scuturile au tendința să se supraîncarce foarte iute. Abraham, oricare dintre împușcăturile alea te-ar fi putut ucide!

— Dar n-a fost așa.

— Tot ai fi putut fi rănit, a zis Megan cu asprime.

— Păi, am fost rănit.

Ea a dat ochii peste cap.

— Puteai să fi fost rănit mai rău.

— Sau ar fi putut deschide focul și ne-ar fi ucis pe toți, a zis el. A fost o cacealma care a mers. În plus, cred că acuma sunt convinși că suntem Epici.

— Eu am fost cât pe ce să cred că ești unul, am recunoscut eu.

— În mod normal, păstrăm secrete aceste tehnologii, a zis Abraham, îmbrăcându-și la loc jacheta. Oamenii nu trebuie să se întrebe dacă Răzbunătorii sunt sau nu Epici: ar submina exact cauza pentru care luptăm. Oricum, în cazul ăsta cred că va funcționa în avantajul nostru. Planul tău necesită niște zvonuri despre apariția unor noi Epici în oraș, complotând împotriva lui Steelheart. Sper că acești oameni vor contribui la împrăștierea unui asemenea zvon.

— Cred că da, am zis eu. A fost o manevră bună, Abraham, dar, scântei! Pe moment am crezut că suntem morți.

— Oamenii arareori vor să ucidă, David, mi-a zis Abraham calm. Nu face parte din programarea de bază a unei minți umane sănătoase. În majoritatea situațiilor, o să facă tot ce pot ca să nu se ajungă la omor. Amintește-ți asta și-ți va fi de folos.

— Am văzut o mulțime de oameni omorându-i pe alții, am zis eu.

— Da, și asta îți va spune ceva. Ori au simțit că nu aveau de ales – în care caz, dacă le-ai fi dat de ales, probabil ar fi ales să nu o facă –, ori nu erau întregi la minte.

— Și Epicii?

Abraham a ridicat mâna și a atins micul pandantiv de argint pe care îl purta la gât.

— Epicii nu-s oameni.

Am încuviințat. Cu asta eram de acord.

— Cred că discuția noastră ne-a fost întreruptă, a zis Abraham, luându-și pușca de la Megan și punându-și-o nonșalant pe umăr din mers. Cum a fost rănit Steelheart? E posibil să fi fost ceva legat de arma pe care a folosit-o tatăl tău. N-ai încercat să pui în aplicare planul tău curajos de a găsi un pistol identic și de a... cum ai zis? De a te strecura în palatul lui Steelheart ca să-l împuști?

— Nu, n-am încercat, am zis roșind. Mi-a venit mintea la cap. Oricum, nu cred că pistolul a fost cauza. M&P-urile de nouă milimetri nu-s chiar atât de rare. Cineva trebuie să fi încercat să-l împuște cu unul din ăsta. În plus, n-am auzit încă de vreun Epic a cărui slăbiciune să fie aceea de a fi împușcat cu un glonț de un anumit calibru sau cu o anumită marcă de pistol.

— Posibil, a zis Abraham, dar multe dintre slăbiciunile Epicilor nu au logică. Poate avea legătură cu locul unde a fost fabricat pistolul. Sau cu compoziția glonțului. Mulți Epici sunt sensibili la diferite aliaje.

— Așa-i, am recunoscut. Dar de ce ar fi special acel glonț anume, față de toate celelalte care au fost trase asupra lui?

— Nu știu, a zis Abraham. Dar merită să luăm în calcul ipoteza. După părerea ta, ce anume i-a provocat slăbiciunea?

— Ceva din seif, așa cum crede și Tia, am zis eu, dar fără prea multă convingere. Fie asta, fie ceva legat de situație. Poate că vârsta tatei a permis glonțului să treacă – e ciudat, știu, dar în Germania a existat un Epic care nu putea fi împușcat decât de cineva care avea fix treizeci și șapte de ani. Sau poate conta numărul de oameni care au tras în el. Crossmark, un Epic din Mexic, poate fi rănită numai dacă cinci oameni încearcă s-o omoare în același timp.

— Nu contează, ne-a întrerupt Megan, întorcându-se spre noi și oprindu-se în mijlocul tunelului. N-o să-i ghiciți niciodată slăbiciunea. Practic ea poate să constea în *orice.* Chiar și ținând cont de povestioara lui David – și presupunând că nu a inventat-o –, tot nu avem cum să aflăm.

Abraham și cu mine am rămas pe loc. Megan se înroșise la față și părea că numai cu greu își mai păstrează calmul. După o săptămână în care se purtase rece, ca o profesionistă, mânia ei era un șoc.

S-a răsucit pe călcâie și și-a continuat drumul. I-am aruncat o privire lui Abraham, care a ridicat din umeri.

Ne-am reluat înaintarea, dar conversația se stinsese. Când Abraham a încercat s-o ajungă din urmă, Megan a iuțit pasul, așa că am lăsat-o cu-ale ei. Atât ea, cât și Abraham primiseră instrucțiuni privind drumul până la atelierul vânzătorului de arme, așa că oricare dintre ei ne putea călăuzi la fel de bine. Se părea că acest tip, Diamant, avea să se afle în oraș pentru puțină vreme, și, de fiecare dată când venea, își instala prăvălia într-alt loc.

Am mers preț de o oră prin labirintul șerpuit al catacombelor, apoi Megan ne-a făcut să ne oprim într-o intersecție, cu mobilul luminându-i fața în timp ce verifica harta pe care i-o transferase Tia.

Abraham și-a desprins mobilul de pe umăr și a procedat la fel.

— Aproape am ajuns, a zis el arătându-mi direcția. Încolo. La capătul tunelului ăstuia.

— Câtă încredere avem în tipul ăsta? am întrebat eu.

— Niciun pic, a spus Megan.

Își reluase obișnuita ei mască impasibilă. Abraham a încuviințat.

— Prietene, e mai bine să nu te încrezi niciodată într-un vânzător de arme. Toți vând ambelor tabere și sunt singurii care au de câștigat dacă un conflict continuă la nesfârșit.

— Ambelor tabere? am întrebat. Îi vinde și lui Steelheart?

— N-o să recunoască dacă-l întrebi, dar în mod sigur așa face, a zis Abraham. Până și Steelheart știe că nu trebuie să-i facă rău unui vânzător de arme bun. Dacă omori sau torturezi un ins ca Diamant, alți negustori n-o să mai pună piciorul pe-aici. Armata lui Steelheart n-o să mai aibă tehnologie mai bună decât a vecinilor. Asta nu înseamnă că lui Steelheart îl place situația: Diamant n-ar fi putut niciodată să-și deschidă prăvălia pe străzile de la suprafață. Aici jos, însă, Steelheart e dispus să se uite în altă parte, atâta timp cât soldații lui își primesc în continuare echipamentul.

— Deci... orice cumpărăm de la el, Steelheart va ști, am zis eu.

— Nu, nu, a spus Abraham. Părea amuzat, de parcă aș fi pus întrebări extraordinar de simple, de genul „care-s regulile la v-ați ascunselea”.

— Negustorii de arme nu vorbesc despre ceilalți clienți ai lor, a zis Megan. Cel puțin atâta timp cât clienții respectivi sunt în viață.

— Diamant s-a întors în oraș abia ieri, a spus Abraham pornind înaintea noastră prin tunel. O să țină deschis vreme de o săptămână. Dacă ajungem primii la el, putem vedea marfa înaintea oamenilor lui Steelheart. În felul ăsta putem obține un avantaj, nu? Diamant are adesea mărfuri foarte… interesante.

„Bine atunci”, mi-am zis. Până la urmă nu conta dacă Diamant era o lepădătură. M-aș fi folosit de orice unealtă ca să ajung la Steelheart. Considerentele morale nu mă mai stinghereau de multă vreme. Cine avea timp pentru morală într-o lume ca asta?

Am ajuns pe coridorul ce ducea către prăvălia lui Diamant. Mă așteptam să văd gărzi, poate chiar în armură completă. Însă singura persoană prezentă era o fată tânără, într-o rochie galbenă. Stătea întinsă pe o pătură pe podea și desena cu un pix argintiu pe o bucată de hârtie. Și-a ridicat privirea către noi și a început să mestece capătul pixului.

Abraham i-a înmânat politicos un mic cip pe care ea l-a luat și l-a examinat un moment, înainte să-l strecoare într-o fantă a mobilului ei.

— Suntem oamenii lui Phaedrus, a zis Abraham. Avem stabilită o întâlnire.

— Mergeți, i-a răspuns fata, aruncându-i cipul înapoi.

Abraham a prins cipul din aer și ne-am continuat înaintarea pe coridor. M-am uitat peste umăr către fată.

— Astea nu-s niște măsuri foarte serioase de siguranță.

— Cu Diamant e de fiecare dată altceva, a zis Abraham zâmbind. Probabil culisele ascund ceva complicat: vreo capcană pe care fata o poate declanșa. Probabil pe bază de explozibili. Lui Diamant îi plac explozibilii la nebunie.

Apoi am cotit și am pătruns în rai.

— Am ajuns, a anunțat Abraham.

16

Prăvălia lui Diamant nu era instalată într-o încăpere, ci într-unul dintre lungile coridoare ale catacombelor. Capătul opus al coridorului fie dădea într-o fundătură, fie era păzit. Spațiul era luminat de becuri portabile instalate în plafon, aproape orbitoare după întunecimea obișnuită a catacombelor.

În lumina lor străluceau arme, sute de arme suspendate pe pereți. Oțel frumos lustruit și negru profund, opac. Puști de asalt. Pistoale. Fiare masive, bazate pe compresie electronică, cu dispozitive gravatronice, ca aceea pe care o purta Abraham. Revolvere demodate, lăzi cu grenade, lansatoare de rachete.

Nu avusesem în viața mea decât două arme: pistolul și pușca mea. Pușca îmi era prietenă credincioasă. O aveam de trei ani și ajunsesem să mă bazez pe ea. Funcționa atunci când aveam nevoie. Era o relație minunată: eu mă îngrijeam de ea, ea se îngrijea de mine.

La vederea prăvăliei lui Diamant m-am simțit însă ca un băiețel care nu avusese decât o singură mașinuță de jucărie și căruia tocmai i se oferise un showroom plin cu Ferrari.

Abraham a pătruns cu pas vioi pe coridor. Abia dacă a aruncat o privire către arme. Megan a intrat și ea, iar eu am urmat-o, privind cu gura căscată marfa de pe pereți.

— Uau, am zis. E ca o… fermă de banane, dar cu arme.

— O fermă de banane, a zis Megan impasibilă.

— Păi, da. Știi cum cresc bananele în copaci și atârnă în jos și așa mai departe…

— Genunchi, metaforele tale-s o jale.

Am roșit. „O galerie de artă”, mi-am zis. „Ar fi trebuit să spun «Ca o galerie de artă pentru arme». Ba nu. Dacă aș fi zis așa, ar fi însemnat că galeria era vizitată de arme. O galerie de arme, poate?”

— Și de unde știi ce-s alea banane? a zis încet Megan, în timp ce Abraham saluta un ins corpolent care stătea lângă o porțiune neocupată de perete și care nu putea fi altul decât Diamant. Steelheart nu primește importuri din America Latină.

— Din enciclopediile mele, am zis eu neatent.

„O galerie de arme pentru criminalii cu porniri distructive. Așa ar fi trebuit să zic. Sună impresionant, nu?”

— Le-am citit de câteva ori. Unele chestii mi-au rămas în

minte.

— Enciclopedii.

— Da.

— Pe care le-ai citit „de câteva ori”.

M-am oprit, dându-mi seama ce spusesem.

— Ăăă, nu. Am vrut să zic că le-am frunzărit. Știi, căutam poze cu arme. Eu…

— Ești așa un tocilar, a zis ea, ducându-se să i se alăture lui Abraham. I se simțea amuzamentul în glas.

Am oftat, apoi m-am apropiat și eu de ei și am încercat să-i atrag atenția lui Megan ca să-i prezint noua mea metaforă. Abraham însă tocmai făcea prezentările.

— …puștiul cel nou, a zis el arătând înspre mine. David.

Diamant m-a salutat înclinând din cap. Avea o cămașă cu un model floral în culori vii, cum se presupune că purtau pe vremuri oamenii la tropice. Poate că asta îmi inspirase metafora cu bananele. Avea barba albă și părul lung, alb, deși chelea pe frunte, și arbora un zâmbet larg care-i făcea ochii să scânteieze.

— Presupun că vreți să vedeți ce-i nou, i-a zis el lui Abraham. Ce-i interesant. Știți, ceilalți, hmm, clienți ai mei nici n-au trecut pe-aici deocamdată. Sunteți cei dintâi. Alegeți primii!

— Și la cele mai mari prețuri, a zis Abraham, întorcându-se să examineze puștile de pe perete. Moartea vine la suprapreț zilele-astea.

— Zice omul care are un Manchester 451 cu compresie electronică, a comentat Diamant. Cu gravatroni și un ditamai stocul de grenade. Frumoase explozii produc. Sunt cam micuțe, dar poți să obții cu ele niște efecte de ricoșeu tare nostime.

— Arată-ne ce ai, a zis politicos Abraham, deși vocea-i era încordată.

Aș fi jurat că vorbise mai calm cu bandiții ăia care fuseseră cât pe ce să ne împuște. Curios lucru.

— O să pregătesc niște chestii pe care să vi le arăt, a zis Diamant.

Zâmbetul lui semăna cu al unui pește-papagal, despre care am presupus dintotdeauna că aduce cu un papagal, deși de fapt n-am văzut niciuna dintre specii.

— Ce-ar fi să vă uitați prin zonă? Cercetați un pic. Spuneți-mi ce vă place.

— Bine, a zis Abraham. Mulțumesc.

Ne-a făcut semn. Știam ce aveam de făcut. Trebuia să ne uităm după orice lucru ieșit din comun. Niște arme capabile să provoace o mulțime de pagube, unele care să poată trece drept opera unui Epic. Dacă voiam să imităm unul, ne trebuia ceva impresionant.

Megan s-a apropiat de mine, examinând o mitralieră care trăgea cu gloanțe incendiare.

— Nu-s tocilar, i-am șuierat eu în șoaptă.

— Ce importanță are? m-a întrebat ea pe un ton neutru. Nu-i o rușine să fii deștept. De fapt, dacă ești inteligent, o să fii o achiziție cu atât mai bună pentru echipă.

— Eu... pur și simplu... mie nu-mi place să mi se spună așa. În plus, cine a mai pomenit tocilar care să sară dintr-un avion aflat în mișcare și să împuște un Epic din zbor, în timp ce se prăbușește cu viteză spre pământ?

— Eu n-am pomenit pe nimeni care să facă așa ceva.

— Phaedrus a făcut-o, am zis eu. La execuția lui Redleaf, acum trei ani, în Canada.

— Povestea aia a fost exagerată, a zis Abraham încet, trecând pe lângă noi. Era un elicopter. Și totul făcea parte din plan, am fost foarte prudenți. Iar acum concentrați-vă pe însărcinarea noastră curentă, vă rog.

Mi-am ținut gura și am început să examinez armele. Gloanțele incendiare erau impresionante, dar nu din cale-afară de originale. Nu erau suficient de spectaculoase pentru noi. De fapt, niciunul dintre modelele clasice de arme nu ne era de vreun folos: indiferent dacă trăgea cu gloanțe, rachete sau grenade, nu ar fi fost convingător. Ne trebuia ceva mai asemănător cu armele energetice ale Forțelor de Ordine. Ceva care să imite puterea de foc naturală a Epicilor.

Am înaintat pe coridor și, pe măsură ce mergeam mai departe, armele păreau să devină tot mai neobișnuite. M-am oprit lângă un grup curios de obiecte. Păreau de-a dreptul inofensive: o sticlă de apă, un mobil și un pix. Erau agățate pe perete, la fel ca armele.

— Ah... ești un tânăr perspicace, nu, David?

Am tresărit și m-am întors, descoperindu-l pe Diamant care zâmbea larg, proțăpit în spatele meu. Cum putea un om gras ca el să se miște atât de silențios?

— Ce sunt astea? am întrebat.

— Explozibili nedetectabili avansați, a răspuns mândru Diamant.

S-a întins, a atins o secțiune a peretelui și aceasta a afișat o imagine. S-ar părea că instalase aici un imager. Înfățișa o sticlă de apă așezată pe o masă. Un om de afaceri s-a apropiat, privind niște hârtii pe care le ținea în mână. Le-a pus pe masă, apoi a deșurubat dopul sticlei.

Și a explodat.

Am făcut un salt înapoi.

— A, a zis Diamant, sper că apreciezi valoarea filmării ăsteia: arareori am parte de imagini bune cu un explozibil nedetectabil care-și face treaba pe teren. Asta-i pur și simplu remarcabilă. Ai observat că explozia a proiectat trupul în spate, dar nu a provocat cine știe ce pagube împrejur? E o caracteristică foarte importantă pentru un explozibil nedetectabil, mai ales dacă persoana care trebuie asasinată are asupra ei documente valoroase.

— E dezgustător, am zis eu, întorcându-mă cu spatele.

— Facem afaceri cu moartea, tinere.

— Mă refer la filmare.

— Dacă te ajută cu ceva, să știi că nu era un ins prea simpatic.

Mă îndoiam însă că asta ar fi contat în ochii lui Diamant. El a atins din nou peretele, părând foarte bine dispus.

— Frumoasă explozie. Ca să fiu sincer, țin chestiile astea la vânzare mai mult ca să arăt filmarea. E unică.

— Toate astea explodează? am întrebat, examinând obiectele acelea ce păreau atât de nevinovate.

— Pixul e un detonator, a zis Diamant. Îi apeși capătul și faci să explodeze una dintre chestiile astea mici de-alături, astea în formă de gumă. Sunt amorse universale. Instalează-le în apropierea unei substanțe explozibile, armează-le și o să declanșeze explozia. Depinde și de substanță, dar au niște programe cu algoritmi de detecție de ultimă oră. Au efect asupra majorității substanțelor explozibile. Atașează unul de grenada cuiva, pleacă de la fața locului și pe urmă apasă capătul pixului.

— Dacă poți să atașezi asta de grenada cuiva, a zis Megan apropiindu-se, atunci mai degrabă tragi pur și simplu cuiul grenadei. Sau și mai bine, îl împuști pe tip.

— Nu-s de folosit în orice împrejurare, a zis Diamant defensiv. Dar pot fi foarte amuzante. Ce e mai plăcut decât să detonezi explozibilul dușmanului tău când el nu se așteaptă?

— Diamant, a strigat Abraham din josul coridorului. Vino să-mi zici ce-i cu asta!

— A! Excelentă alegere! Minunate explozii…

S-a îndepărtat grăbit.

Am examinat panoul cu obiectele nevinovate, dar mortale. Ceva nu-mi plăcea la ele. Ucisesem și eu oameni, dar o făcusem în mod cinstit. Cu o armă în mână și numai fiindcă fusesem silit. Nu aveam cine știe ce principii de viață, dar unul dintre ele era ceva ce mă învățase tata: să nu tragi tu primul pumn. Iar dacă trebuie să-l tragi pe al doilea, măcar asigură-te că adversarul nu se mai ridică să ți-l dea pe al treilea.

— Ar putea fi utile, a zis Megan cu brațele încrucișate. Deși mă îndoiesc că gură spartă ăsta înțelege cu adevărat pentru ce.

— Știu, am zis încercând să mă reabilitez în ochii ei. Vreau să zic… să înregistrezi moartea unui amărât ca ăsta? E complet neprofesional.

— De fapt, tipul vinde explozibili, deci e foarte profesional din partea lui să aibă o asemenea înregistrare, a zis ea. Bănuiesc că are filmulețe cu fiecare dintre aceste arme în acțiune, dat fiind că nu le putem testa aici, la fața locului.

— Megan, aia e o filmare cu un tip care a fost aruncat în aer! am clătinat eu din cap revoltat. E groaznic. Nu e normal ca cineva să se laude cu chestii de-astea.

Ea a șovăit, părând deranjată de ceva.

— Da. Sigur.

M-a privit.

— Tot nu mi-ai explicat de ce te supără atât de tare să ți se spună că ești tocilar.

— Ți-am zis. Nu-mi place pentru că, știi, vreau să fac chestii uimitoare. Și tocilarii nu…

— Nu-i asta, a zis ea, evaluându-mă cu răceală. (Scântei, dar ce ochi frumoși avea!) Există un motiv mai profund pentru care te deranjează chestia asta și trebuie să te dezbari de el. E o slăbiciune.

A aruncat o privire către sticla cu apă, apoi s-a răsucit pe călcâie și s-a dus să vadă chestia pe care o examina Abraham. Era un soi de bazooka.

Mi-am potrivit mai bine pușca pe umăr și mi-am vârât mâinile în buzunare. Se pare că îmi petreceam tot mai mult timp primind lecții de la unii sau alții. Mă crezusem scăpat de lecții odată cu părăsirea Fabricii, dar ar fi trebuit să știu mai bine.

Mi-am întors privirea de la Megan și Abraham și am contemplat peretele de lângă mine. Nu reușeam să mă concentrez asupra armelor, ceea ce mi se întâmpla pentru prima oară. Mintea mea răsucea întrebarea ei pe toate părțile. De ce mă deranja să fiu numit tocilar?

M-am apropiat de ea.

— …nu știu dacă e ce vrem, zicea Abraham.

— Dar exploziile sunt atââât de mari, a replicat Diamant.

— E din cauză că pe cei deștepți îi luau, i-am zis eu încet lui Megan.

I-am simțit ochii ațintiți asupra mea, dar am continuat să privesc zidul.

— În Fabrică erau o grămadă de copii care se străduiau din greu să demonstreze ce deștepți sunt, am zis eu încet. Făceam școală acolo, știi? Jumătate de zi mergeai la școală și cealaltă jumătate munceai, cu excepția cazului în care erai exmatriculat. Dacă învățai prost, profesorul te exmatricula și după asta trebuia să muncești cu normă întreagă. Școala era mai ușoară decât Fabrica, așa că majoritatea copiilor se străduiau din răsputeri.

Cei deștepți însă… cei cu adevărat deștepți… tocilarii… ei plecau. Erau duși deasupra, în oraș. Dacă dădeai dovadă de ceva pricepere la computere, la matematică sau la scris, dispăreai. Din câte am auzit, au căpătat slujbe bune. În aparatul de propagandă al lui Steelheart sau în birourile lui de contabilitate, chestii de-astea. Când eram copil, aș fi râs la ideea că Steelheart are contabili. Dar să știi că are o grămadă. Într-un imperiu ai nevoie de oameni ca ei.

Megan m-a privit curioasă.

— Așa că tu…

— Am învățat să fac pe prostul, am zis. Sau mai degrabă să fiu mediocru. Proștii erau dați afară din școală, iar eu voiam să învăț, știam că am nevoie de învățătură, așa că trebuia să rămân acolo. Mai știam și că, dacă m-aș fi dus la suprafață, mi-aș fi pierdut libertatea. El își supraveghează mult mai atent contabilii decât muncitorii din fabrică. Mai erau băieți ca mine. O

mulțime de fete avansau repede, cele deștepte. Însă unii dintre băieții pe care îi știam începuseră să considere că e un motiv de mândrie să nu fii luat la suprafață. Nu voiai să fii unul dintre cei deștepți. A trebuit să fiu foarte atent, dat fiindcă puneam atâtea întrebări despre Epici. Am fost nevoit să îmi ascund agendele și să găsesc metode să-i dezorientez pe cei care credeau că sunt deștept.

— Dar acum nu mai ești acolo. Ești cu Răzbunătorii. Așa că nu mai contează.

— Ba contează, am zis eu. Pentru că nu-s așa. Nu-s deștept, sunt doar perseverent. Prietenii mei care erau deștepți nu aveau nevoie să studieze deloc. Eu a trebuit să învăț ca un cal pentru fiecare test pe care l-am trecut.

— Ca un cal?

— Știi tu. Caii muncesc din greu, trăgând la căruță și la plug și de-astea…

— Da, o s-o las să treacă pe-asta.

— Nu-s deștept, am zis.

Nu i-am mai spus că unul dintre motivele pentru care învățasem din greu era nevoia de a ști perfect răspunsul la fiecare întrebare. Numai așa puteam fi sigur că o să greșesc exact atâtea răspunsuri cât să mă situez în permanență cam pe la mijloc. Suficient de deștept ca să rămân la școală, dar nu demn de a fi observat sau urmărit cu atenție.

— În plus, am continuat eu, oamenii deștepți pe care i-am cunoscut învățau pentru că le plăcea. Mie nu-mi plăcea. Nu puteam suferi să-nvăț.

— Ai citit enciclopedia. De câteva ori.

— Căutând lucruri care ar fi putut constitui slăbiciuni ale Epicilor, am zis. Trebuia să știu câte tipuri de metale sunt, componentele lor chimice, elementele și simbolurile. Practic, orice poate fi o slăbiciune. Am sperat că o să-mi vină vreo idee. Ceva despre el.

— Deci până la urmă are de-a face cu el.

— Megan, în viața mea totul are de-a face cu el, i-am zis privind-o în ochi. Totul.

Am amuțit amândoi, deși Diamant continua să trăncănească. Abraham s-a întors să mă privească. Părea preocupat.

„Grozav”, mi-am zis. „M-a auzit. Asta-mi mai lipsea.”

— E de ajuns, Diamant, te rog, a zis Abraham. Arma asta nu-i

ce ne trebuie.

Negustorul de arme a oftat.

— Foarte bine. Dar poate că îmi poți da un indiciu despre ceea ce vă trebuie.

— Ceva deosebit, a zis Abraham. Ceva ce nimeni n-a mai văzut, dar distrugător totodată.

— Păi nu prea am chestii care să nu fie distrugătoare, a zis Diamant. Dar deosebit… Stai să mă gândesc…

Abraham ne-a făcut semn să ne continuăm căutarea, însă, când Megan s-a îndepărtat, m-a apucat de braț. Avea o strânsoare fermă.

— Steelheart îi ia pe cei deștepți pentru că se teme de ei, a zis Abraham încet. Știe, David. Toate armele astea nu-l înspăimântă. Nu ele o să-l doboare. O să-l doboare persoana suficient de inteligentă, suficient de isteață ca să ghicească punctul slab din armura lui. Știe că nu-i poate ucide pe toți, așa că-i angajează. Când va muri, va fi din pricina cuiva ca tine. Să-ți amintești asta.

Mi-a eliberat brațul și a pornit după Diamant.

L-am privit îndepărtându-se, apoi m-am apropiat de un alt soi de arme. Practic, cuvintele lui nu schimbaseră nimic, dar, în mod bizar, m-am pomenit ținându-mă mai drept în timp ce examinam un șir de puști și descopeream că pot spune cine o produsese pe fiecare.

Dar nu-s tocilar, să fie clar. Încă mai știu adevărul, cel puțin.

Am examinat armele câteva minute, mândru că puteam recunoaște atât de multe. Din păcate, niciuna nu părea cu adevărat deosebită. Practic, faptul că le puteam identifica era o garanție că nu erau ieșite din comun. Ne trebuia ceva ce nimeni nu mai pomenise până atunci.

„Poate că n-are nimic”, mi-am zis. „Dacă are un stoc variabil, poate n-am ales momentul potrivit ca să-l vizităm. Uneori, un pachet surpriză nu ascunde nimic de valoare. Ar…”

M-am oprit, observând ceva diferit. Motociclete.

Erau trei, așezate una lângă alta în partea din spate a coridorului. Nu le observasem de la început pentru că atenția mea se concentrase asupra puștilor. Erau zvelte, de un verde închis, cu modele negre pe lateral. Mă făceau să-mi doresc să le încalec și să mă ghemuiesc în șa ca să fiu mai aerodinamic. Îmi imaginam cum ar fi să zbor pe străzi călare pe una dintre ele.

Păreau periculoase ca aligatorii. Ca niște aligatori foarte, foarte rapizi, în vestminte negre. Niște aligatori ninja.

M-am hotărât să nu-i zic asta lui Megan.

Din câte vedeam, nu aveau încorporate arme, deși pe laturi erau niște dispozitive ciudate. Or fi fost arme energetice? Nu păreau să se potrivească prea bine cu restul mărfii lui Diamant, dar, pe de altă parte, oferta lui era destul de diversificată.

Megan a trecut pe lângă mine și eu i-am arătat motocicletele cu degetul.

— Nu, a zis ea fără să se uite.

— Dar…

— Nu.

— Dar sunt grozave! am zis, ridicându-mi mâinile de parcă ăsta ar fi fost un argument suficient, și, scântei, chiar ar fi trebuit să fie! Erau pur și simplu grozave!

— De-abia ai reușit să conduci berlina unei doamne, Genunchi, mi-a zis Megan. Nu vreau să te văd cocoțat pe ceva care are gravatronice.

— Gravatronice!

Asta le făcea și mai grozave.

— Nu, a rostit Megan cu fermitate.

M-am uitat la Abraham, care inspecta ceva din apropiere. El mi-a aruncat o privire, apoi s-a uitat la motociclete și a zâmbit.

— Nu.

Am suspinat. Să cumperi arme n-ar fi trebuit să fie o chestie ceva mai distractivă?

— Diamant! l-a strigat Abraham pe negustor. Ce-i asta?

Negustorul de arme s-a apropiat cu mersul lui legănat.

— O, e minunată. Explozii grozave. E…

Când a ajuns suficient de aproape ca să vadă la ce se uita de fapt Abraham, i-a picat fața.

— A. Asta. Ăăă, e o minunăție, deși nu știu dacă-i ceea ce-ți trebuie…

Obiectul în discuție era o pușcă imensă, cu o țeavă foarte lungă, cu lunetă la capăt. Aducea oarecum cu un AWM, una dintre puștile cu lunetă pe care Fabrica le luase drept model când își proiectase produsele. Țeava era însă mai mare și în jurul patului se încolăceau niște cabluri stranii. Era vopsită în verde închis și avea o gaură mare acolo unde ar fi trebuit să se afle încărcătorul.

Diamant a oftat.

— Arma asta e minunată, dar ești un client de nădejde. Trebuie să te previn că nu am resursele pentru a o face să funcționeze.

— Ce? a întrebat Megan. Vinzi o armă care-i stricată?

— Nu-i stricată, a zis Diamant atingând peretele de deasupra armei.

A apărut o imagine ce înfățișa un bărbat întins la pământ, ținând pușca și privind prin luneta ei către niște clădiri dărăpănate.

— Se cheamă pușcă gauss și a fost dezvoltată în urma cercetărilor bazate pe un Epic care trage cu gloanțe.

— Rick O'Shea, am aprobat eu. Un Epic irlandez.

— Chiar așa îl cheamă? a întrebat încet Abraham.

— Mda.

— Oribil, s-a înfiorat el. Să iei un cuvânt franțuzesc[6] frumos și să-l transformi în ceva... în ceva ce ar zice Cody. *Câlice*[7]!

— În fine, am zis eu, tipul poate face obiectele să devină instabile prin atingere. Apoi ele explodează dacă suferă vreun impact. Practic încarcă pietre cu energie, le aruncă în oameni și ele explodează. Putere epică standard bazată pe energie cinetică.

Mă interesa mai tare faptul că tehnologia aceasta fusese dezvoltată pe baza puterilor lui. Rick era un Epic mai recent apărut. N-avea cum să fi fost prezent în zilele de demult, când, după cum explicaseră Răzbunătorii, Epicii fuseseră închiși și se făcuseră experimente pe ei. Asta însemna că încă se mai făceau asemenea cercetări? Exista un loc unde Epicii erau ținuți captivi? Nu auzisem de așa ceva.

— Pușca? l-a întrebat Abraham pe Diamant.

— Păi, e cum ți-am zis. Diamant a atins peretele și filmul a început să ruleze. E un soi de pușcă gauss, dar folosește un proiectil care a fost mai întâi încărcat cu energie. Odată devenit exploziv, glonțul e propulsat cu o viteză extremă cu ajutorul unor magneți minusculi.

---

6 *Rick O'Shea* se pronunță la fel ca *ricochet,* care înseamnă ricoșeu în franceză.

7 Aproximativ „pe sfântul potir", expresie care exprimă frustrarea, utilizată de vorbitorii de limbă franceză din Canada, în special din Quebec.

În imagine, omul cu pușca a acționat un întrerupător și bobinele au emanat o lumină verzuie. A apăsat pe trăgaci și a urmat o explozie de energie, deși chestia părea să nu aibă recul aproape deloc. Un val de energie verde a țâșnit din țeava puștii, trasând o dâră prin văzduh. În depărtare, una dintre clădiri a explodat într-o ploaie stranie, verzuie, care părea să distorsioneze aerul.

— Nu prea... știm sigur de ce face asta, a recunoscut Diamant. Sau cum anume o face. Tehnologia transformă glonțul într-un explozibil activat.

M-am înfiorat gândindu-mă la tensori, la jachete, la tehnologia folosită de Răzbunători. De fapt o mare parte din tehnologia pe care o foloseam acum apăruse după sosirea Epicilor. Cât anume înțelegeam din ea?

Ne bazam pe o tehnologie pe jumătate înțeleasă, creată în urma studiului unor creaturi stranii care nu știau nici ele cum anume făceau ce făceau. Eram ca niște surzi care încearcă să danseze pe un ritm pe care nu-l auzeau, la mult timp după ce muzica se oprise. Sau... stai. Nu știu ce voia să însemne asta de fapt.

Oricum, lumina rezultată în urma exploziei provocate de armă era deosebită. Frumoasă chiar. Nu păreau să rămână cine știe ce sfărâmături, numai un fum verde care persista în aer. Aproape ca și cum clădirea ar fi fost transformată de-a dreptul în energie.

Apoi mi-am dat seama.

— Aurora boreală, am zis, arătând cu degetul. Seamănă cu niște poze pe care le-am văzut.

— Capacitățile distructive par promițătoare, a zis Megan. Clădirea aia a fost pulverizată dintr-o lovitură.

Abraham a încuviințat.

— S-ar putea să fie ce ne dorim. Dar, Diamant, pot să te întreb ce anume voiai să zici mai devreme? Ai spus că nu merge.

— Merge foarte bine, a zis imediat negustorul. Dar ca să tragă are nevoie de o sursă puternică de energie.

— Cât de puternică?

— Cincizeci și șase de KC, a zis Diamant, apoi a șovăit. Pentru fiecare împușcătură.

Abraham a fluierat.

— Asta înseamnă mult? a întrebat Megan.

— Da, am zis eu impresionat. Cam cât vreo câteva mii de baterii de combustie standard la un loc.

— De obicei, a zis Diamant, o conectezi prin cablu la propria ei sursă de energie. Nu poți să-l vâri pe băiatu’ ăsta nebunatic într-o priză de perete. Împușcăturile din filmarea demo au fost făcute folosind câteva cabluri de cincisprezece centimetri conectate la un generator special.

Și-a ridicat privirea către armă.

— Am cumpărat-o sperând că o să pot face un schimb cu un *anumit client* pentru câteva dintre celulele lui de combustie… ca să pot apoi să vând arma în stare de funcționare.

— Cine mai știe despre ea? a întrebat Abraham.

— Nimeni, a zis Diamant. Am cumpărat-o direct de la laboratorul care a fabricat-o, iar insul care a filmat clipul ăsta lucrează pentru mine. N-a fost niciodată pe piață. De fapt, cercetătorii care au făcut-o au murit câteva luni mai târziu: s-au aruncat în aer, bieții fraieri. Presupun că asta pățești când construiești zilnic dispozitive care supraîncarcă materia.

— O luăm, a zis Abraham.

— O luați? a zis Diamant cu un aer surprins, apoi pe chip i s-a ivit un zâmbet. Păi… e o alegere excelentă! Sunt convins că o să fii încântat. Dar repet ca să fie clar, cu chestia asta nu se poate trage decât dacă vă găsiți propria sursă de energie. Una foarte puternică, cel mai probabil una care se va dovedi netransportabilă. Ai înțeles?

— O să găsim noi una, a zis Abraham. Cât costă?

— Doisprezece, a zis fără să șovăie Diamant.

— N-o poți vinde altcuiva și n-o poți face să funcționeze, a zis Abraham. O să capeți patru. Mulțumesc.

Abraham a scos o cutiuță. A tastat ceva pe ea și i-a înmânat-o celuilalt.

— Și mai vrem și unul dintre pixurile alea explozive, să fie, am zis lovit de o subită inspirație, în timp ce îmi lipeam mobilul de perete și copiam clipul cu pușca gauss în acțiune.

Am fost cât pe ce să cer și una dintre motociclete, dar m-am gândit că asta chiar ar fi însemnat să forțez nota.

— Foarte bine, a zis Diamant, luând cutia pe care i-o dăduse Abraham.

Ce era aia de fapt?

— Fortuity e aici? a întrebat el.

— Din păcate, întâlnirea noastră cu el nu ne-a lăsat timp să facem o recoltare cum se cuvine, a răspuns Abraham. Dar sunt alți patru, inclusiv Absence.

Recoltare? Asta ce-nsemna? Absence era un Epic pe care Răzbunătorii îl uciseseră cu un an în urmă.

Diamant a mârâit. Am descoperit că mueream să știu ce anume era cu acea cutie.

— Poftim și asta, a zis Abraham, înmânându-i un cip cu date.

Diamant l-a luat zâmbind.

— Știi cum să ungi o tranzacție, Abraham. Chiar știi.

— Nimeni nu trebuie să afle că avem asta, a zis Abraham, făcând semn către armă. Nici măcar să nu pomenești cuiva de existenta ei.

— Sigur că nu, a zis Diamant părând jignit. S-a dus să ia un toc standard de pușcă de sub biroul lui și a desprins pușca gauss din perete.

— Cu ce l-am plătit? am întrebat-o pe Megan, vorbind foarte încet.

— Când mor Epicii, cu trupurile lor se petrece ceva, mi-a răspuns ea.

— Da, mutație mitocondrială, am zis eu.

— Ei, când ucidem un Epic, colectăm câteva dintre mitocondriile lor. Au nevoie de ele savanții care construiesc toate chestiile astea. Diamant le poate vinde unor laboratoare secrete de cercetare.

Am fluierat încet.

— Uau.

— Da, a zis ea părând tulburată. Celulele mor după numai câteva minute dacă nu le îngheți, iar asta face recoltarea dificilă. Există grupări care trăiesc de pe urma recoltării de celule. Nu ucid Epici, ci doar fură vreo probă de sânge și o îngheață. Chestia asta a devenit o monedă secretă de mare valoare.

Deci așa se întâmplau lucrurile. Nici nu era nevoie ca Epicii să știe. Auzind asta, am început să mă îngrijorez și mai tare. Cât anume din acest proces înțelegeam? Ce ar fi zis Epicii dacă ar fi aflat că materialul lor genetic se vindea pe piața neagră?

Nu mai auzisem despre asta până atunci, în ciuda cercetărilor mele legate de Epici. Trebuia să-mi fie învățătură de minte.

Probabil că descoperisem eu câteva lucruri, dar acolo exista o întreagă lume despre care nu aveam habar.

— Dar cipul cu date pe care i l-a dat Abraham? am întrebat. Despre care a zis Diamant că a uns tranzacția?

— Are explozii pe el, a zis ea.

— A. Normal.

— De ce vrei detonatorul ăla?

— Nu știu, am zis. Părea amuzant. Și dat fiind că va mai dura, pare-mi-se, până să capăt una dintre motocicletele alea…

— N-o să capeți niciodată o motocicletă.

— …m-am gândit să cer și eu ceva.

Nu mi-a răspuns, deși se părea că o enervasem fără să vreau. Iarăși. Nu reușeam să-mi dau seama ce anume o supăra. Părea să aibă regulile ei speciale cu privire la ceea ce constituia comportament „profesional” și ce nu.

Diamant a împachetat arma și, spre încântarea mea, a vârât înăuntru și detonatorul și un mic pachet de „radiere” care funcționau în combinație cu el. Mă simțeam foarte încântat că obținusem un bonus. Și tocmai atunci am simțit miros de usturoi.

M-am încruntat. Nu era usturoi, dar era pe-aproape. Ce oare…

Usturoi.

Fosforul mirosea a usturoi.

— Am încurcat-o, am zis eu repede. Nightwielder e aici.

17

— Imposibil! a exclamat Diamant, verificându-și mobilul. N-ar trebui să fie aici decât peste vreo oră sau două.

A șovăit, apoi și-a dus mâna la ureche – purta o cască minusculă –, ținând în cealaltă mână mobilul care clipea.

A pălit, probabil pentru că primise de la fata de afară vestea sosirii unor vizitatori timpurii.

— Vai de mine!

— Scântei, a exclamat Megan, punându-și pe umăr tocul puștii gauss.

— Ai întâlnire cu Steelheart azi?! a întrebat Abraham.

— N-o să fie el, a zis Diamant. Presupunând că ar fi unul dintre clienții mei, n-ar veni niciodată personal.

— Îl trimite pe Nightwielder, am zis eu, adulmecând. Da, e aici. Nu-l simțiți?

— De ce nu ne-ai prevenit? l-a întrebat Megan pe Diamant.

— Nu vorbesc niciodată despre ceilalți clienți…

— Nu contează, a zis Abraham. Plecăm.

A arătat spre capătul opus al holului, nu cel prin care intraserăm.

— Încotro duce?

— E înfundat, a zis Diamant.

— Nu ți-ai asigurat nicio ieșire suplimentară? l-am întrebat, nevenindu-mi să cred.

— Cine să mă atace pe mine?! a zis Diamant. Nu cu echipamentul pe care-l am aici. Pe Calamity! Așa ceva n-ar trebui să se întâmple. Clienții mei știu că nu trebuie să ajungă mai devreme.

— Oprește-l la intrare, a zis Abraham.

— Să-l opresc pe Nightwielder? a întrebat uluit Diamant. E incorporal. În numele lui Calamity, tipul poate să treacă prin ziduri!

— Atunci împiedică-l să ajungă până în celălalt capăt al culoarului, a zis calm Abraham. La capătul ăla e ceva umbră. O să ne ascundem acolo.

— Nu… a început Diamant.

— Prietene, n-avem timp să ne certăm, a zis Abraham. Toți pretind că nu le pasă dacă vinzi și celeilalte tabere, dar mă îndoiesc că Nightwielder o să te trateze prea bine dacă o să ne

descopere aici. O să mă recunoască: m-a mai văzut. Dacă mă găsește aici, o să murim cu toții. Ai înțeles?

Diamant, palid în continuare, a dat din nou din cap.

— Haide, a zis Abraham, punându-și arma pe umăr și străbătând în fugă coridorul ce se întindea în prelungirea magazinului.

Megan și cu mine l-am urmat. Inima îmi bubuia în piept. Nightwielder l-ar fi recunoscut pe Abraham? Ce aveau ei doi de împărțit?

La capătul coridorului erau îngrămădite lăzi și cutii. Era într-adevăr o fundătură, dar măcar nu era luminată. Puteam vedea pereții plini de arme lângă care stătuserăm mai devreme. Diamant rămăsese locului, frângându-și mâinile.

— Ține, a zis Abraham, instalându-și arma masivă pe o cutie și ațintind-o asupra lui Diamant. Ocupă-te de asta, David. Nu trage decât dacă trebuie neapărat.

— Oricum n-o să aibă efect asupra lui Nightwielder, i-am zis. Are invincibilitate de prim ordin: gloanțe, arme energetice, explozii, toate trec prin el.

Cu excepția cazului în care l-am fi expus luminii solare, asta presupunând că aveam dreptate. Păream sigur pe mine în fața celorlalți, dar adevărul era că tot ce știam se baza doar pe zvonuri.

Abraham și-a băgat mâna în buzunarul pantalonilor lui militari și a scos ceva. Era unul dintre tensori.

Am simțit pe loc un val de ușurare. Avea să ne sape o cale către libertate.

— Deci nu așteptăm să plece?

— Sigur că nu, a zis el calm. Mă simt ca un șoarece în cursă. Megan, ia legătura cu Tia. Trebuie să știm unde e cel mai apropiat tunel. O să sap până la el.

Megan a încuviințat, apoi a îngenuncheat și și-a acoperit buzele cu palma, șoptind în mobil. Abraham a lăsat tensorul să se încălzească, în timp ce eu am depliat luneta mitralierei și am reglat arma pe foc automat. Văzându-mă, el a dat aprobator din cap.

M-am uitat prin lunetă. Era un model performant, mult mai performant ca al meu, cu telemetru, monitorizarea vitezei vântului și compensatori opționali pentru lumină scăzută. Îl vedeam foarte bine pe Diamant care își întâmpina noii clienți cu

brațele deschise și cu un zâmbet larg pe chip.

M-am încordat. Erau opt: doi bărbați și o femeie, toți la costum, însoțiți de cinci soldați ai Forțelor de Ordine. Și de Nightwielder. Era un asiatic înalt, numai pe jumătate prezent. O siluetă vagă, acorporală. Purta un costum elegant, dar haina lui lungă avea o notă orientală. Era tuns scurt și pășea cu mâinile la spate.

Mă mânca degetul să apăs pe trăgaci. Făptura aceasta era mâna dreaptă a lui Steelheart și sursa întunericului care lăsase Newcago fără soare și fără stele. Un întuneric asemănător se învolbura pe podea în jurul lui, prelingându-se către zonele umbrite, unde se acumula. Putea să ucidă cu ajutorul lui, făcând acele tentaculele de ceață întunecată să devină solide și să străpungă un om.

Acestea – acorporalitatea și manipularea ceții – erau singurele lui puteri cunoscute, dar ambele erau impresionante. Putea trece prin substanțe solide și, ca toți acorporalii, putea zbura cu viteză constantă. Putea să cufunde o încăpere într-o beznă absolută, apoi să te înjunghie cu o suliță confecționată din aceeași beznă. Și putea ține un oraș întreg într-un întuneric perpetuu. Mulți credeau că își dedica majoritatea energiei acestui aspect.

Asta mă îngrijorase întotdeauna. Dacă nu ar fi fost ocupat să țină orașul în întuneric, ar fi putut fi la fel de puternic ca Steelheart însuși. Oricum stăteau însă lucrurile, tot s-ar fi dovedit mai puternic decât noi trei, așa nepregătiți cum eram.

El și doi dintre slujitorii săi discutau cu Diamant. Mi-am dorit să fi putut auzi ce își spuneau. Am șovăit, apoi am abandonat luneta. Multe dintre armele avansate aveau…

Da! Am apăsat comutatorul lateral, activând amplificatorul direcțional de sunet al lunetei. Mi-am deconectat casca de la mobil și am cuplat-o la lunetă, apoi mi-am vârât-o în ureche. M-am aplecat și am ațintit luneta asupra grupului. Microfonul prindea ceea ce se discuta.

— …de data asta e interesat de un anumit tip de arme, spunea femeia din subordinea lui Nightwielder; purta pantaloni și părul negru, scurt, îi era tuns la nivelul urechilor. Împăratul e îngrijorat că forțele noastre se bazează prea mult pe armurile mecanizate când avem nevoie de artilerie grea. Ce ai la dispoziție pentru trupele mai mobile?

— Ăăă, multe, a zis Diamant.

„Scântei, ce nervos pare.” Nu se uita înspre noi, dar era agitat și aveam impresia că îl trecuseră toate transpirațiile. Pentru un ins care trăia de pe urma comerțului subteran de arme, nu prea părea capabil să facă față stresului.

Diamant s-a uitat de la femeie la Nightwielder, ale cărui mâini erau încleștate la spate. Potrivit notițelor mele, acesta arareori se adresa direct cuiva în timpul întâlnirilor de afaceri. Prefera să-și folosească servitorii. Era o chestie care ținea de cultura japoneză.

Conversația a continuat, iar Nightwielder a continuat și el să stea tăcut, cu spatele drept. Nu s-au apropiat să privească armele de pe pereți nici măcar după ce Diamant le-a sugerat să o facă. L-au pus să le aducă armele și de fiecare dată unul dintre asistenți era cel care le examina și punea întrebările.

„Ce convenabil”, mi-am zis, cu broboane de sudoare prelingându-mi-se pe tâmple. „El se poate concentra asupra lui Diamant – studiindu-l și cugetând – fără să se obosească să facă și conversație.”

— Gata, a șoptit Megan.

M-am uitat în spate și am văzut-o cum întoarce mobilul, mascându-i lumina cu palma, ca să-i arate lui Abraham harta trimisă de Tia. Abraham a fost silit să se aplece ca să o poată desluși – Megan diminuase luminozitatea ecranului până aproape de zero.

El a gemut încet.

— Doi metri drept înainte, cu o ușoară înclinație. O să dureze câteva minute.

— Atunci apucă-te de treabă, a zis Megan.

— Am nevoie de ajutorul tău ca să aduni praful.

Megan s-a dat repede la o parte, iar Abraham și-a lipit mâinile de peretele din spate, lângă podea, și a pornit tensorul. Un cerc mare de oțel a prins să se dezintegreze sub atingerea lui, creând un tunel prin care să ne putem târî. În timp ce Abraham se concentra asupra lucrului, Megan a început să strângă și să mute pulberea de oțel.

Mi-am reluat supravegherea, încercând să respir cât mai discret. Tensorii nu făceau foarte mult zgomot, scoțând doar un bâzâit ușor. Speram că nimeni nu-l va remarca.

— …stăpânul crede că arma asta e de proastă calitate, zicea

servitoarea returnând o mitralieră. Suntem din ce în ce mai dezamăgiți de oferta ta, negustorule.

— Păi vreți echipament greu, dar fără lansatoare. E o comandă dificil de satisfăcut. Aș…

— Ce a fost în locul ăsta de pe zid? a întrebat o voce discretă, stranie.

Fusese abia mai mult decât o șoaptă, cu un ușor accent, dar pătrunzătoare. M-a făcut să mă înfior.

Diamant a înțepenit. Am deplasat ușor luneta. Nightwielder stătea lângă peretele cu arme. Arăta către niște cârlige goale care ieșeau din zid: locul unde se aflase pușca gauss.

— Aici a fost ceva, nu? a întrebat Nightwielder.

Aproape niciodată nu se adresa cuiva în felul acesta direct. Nu părea să fie un semn bun.

— Ai deschis abia azi. Ai făcut deja afaceri?

— Eu… nu discut despre ceilalți clienți, a zis Diamant. Știți asta.

Nightwielder s-a uitat din nou la perete. În aceeași clipă, mutând pulberea de oțel, Megan a lovit o cutie. Zgomotul nu a fost puternic. De fapt ea însăși n-a părut să-și dea seama ce făcuse. Dar Nightwielder și-a întors capul în direcția noastră. Diamant i-a urmat privirea. Negustorul de arme tremura atât de tare, că ai fi putut să transformi laptele în unt doar vârându-i mâna în el.

— Ne-a simțit, am zis eu încet.

— Ce? a zis Abraham, concentrat în continuare asupra muncii lui.

— Tu… dă-i înainte, am zis eu ridicându-mă. Și nu face gălăgie.

Era momentul, din nou, pentru o improvizație.

18

Am săltat pe umăr arma lui Abraham, neluând-o în seamă pe Megan, care a înjurat în șoaptă. Am ieșit de la adăpostul cutiilor înainte să apuce ea să mă oprească și, în ultima clipă, mi-am amintit să-mi scot casca din ureche și s-o bag în buzunar.

Când am ieșit din umbră, soldații lui Nightwielder și-au ațintit armele asupra mea cu mișcări rapide. Am simțit un fior de spaimă, o senzație de neajutorare acută. Nu-mi place când oamenii își îndreaptă armele spre mine… deși cred că în privința asta nu mă deosebesc prea tare de restul lumii.

Am continuat să înaintez.

— Șefu', am exclamat bătând cu palma carcasa armei. Am făcut-o să meargă. Acum încărcătorul iese imediat.

Soldații lui Nightwielder și-au privit șeful ca și cum ar fi așteptat permisiunea de a trage. Epicul și-a dus mâinile la spate și m-a examinat cu ochii săi eterici. Cotul lui a atins zidul, trecând prin oțelul compact, dar el n-a părut să observe.

M-a studiat, dar n-a făcut nicio mișcare. Trepădușii lui nu m-au împușcat. Asta era un semn bun.

„Haide, Diamant", i-am spus în gând, încercând să-mi ascund nervozitatea. „Nu fi idiot. Zi cev…"

— Era mecanismul de deblocare? m-a întrebat Diamant.

— Nu, domnule, am zis eu. Încărcătorul era puțin îndoit pe o latură.

I-am salutat respectuos din cap pe Nightwielder și pe lacheii săi, apoi m-am apropiat și am așezat pușca în locul liber de pe perete. Din fericire, s-a potrivit. Bănuisem că așa se va întâmpla, fiindcă avea cam aceleași dimensiuni ca pușca gauss.

— Bine, Diamant, a zis asistenta lui Nightwielder. Poate ne poți spune câte ceva despre această nouă achiziție. S-ar părea că…

— Nu, a rostit încet Nightwielder. Vreau să ne spună băiatul.

Am încremenit, apoi m-am întors, nervos.

— Domnule?

— Spune-mi despre pușca asta, a zis Nightwielder.

— Băiatul e nou, a zis Diamant. Nu știe…

— E în regulă, șefu', am spus eu. E un Manchester 451. Arma e una de mare putere, de calibrul .50, cu încărcătură pe bază de compresie electronică. Fiecare încărcător are opt sute de

cartușe. Sistemul de selectare a tirului oferă opțiunile de foc cu foc, foc automat și capacități autonome depline. Are reducere gravatronică a reculului când se trage de la umăr și o lunetă avansată cu magnitudine reglabilă, inclusiv cu acoperire audio, telemetru și mecanism de declanșare de la distanță. Include și un lansator opțional de grenade. Gloanțele din dotare sunt incendiare și pot străpunge o armură. N-ați putea găsi armă mai bună.

Nightwielder a încuviințat.

— Și asta? a zis el, arătând către arma aflată alături.

Îmi transpiraseră mâinile. Le-am vârât în buzunare.

Era... era o... Da, știam.

— Browning M3919, domnule. O armă de calitate inferioară, dar care-și face banii. Tot de calibrul .50, dar fără reducerea reculului, gravatronice sau compresie electronică. E excelent ca armă montată: cu disipatoarele termice avansate de pe țeavă poate trage în jur de opt sute de gloanțe pe minut. Raza de acțiune este de peste un kilometru și jumătate, cu o acuratețe remarcabilă.

Pe coridor se făcuse liniște. Nightwielder a privit arma, apoi s-a întors către servitorii lui și a făcut un gest scurt. Am fost cât pe ce să sar în sus văzându-l, dar ceilalți au părut să se relaxeze. Se părea că trecusem testul lui Nightwielder.

— O să vrem să vedem Manchesterul, a zis femeia. E exact ceea ce căutăm. Ar fi trebuit s-o pomenești mai devreme.

— Păi... eram stânjenit că i se înțepenea încărcătorul, a zis Diamant. E o problemă cunoscută a Manchesterurilor, din păcate. Fiecare pușcă are toanele ei. Am auzit că dacă îi pilești puțin una dintre muchii alunecă mai ușor. V-o dau jos imediat...

Discuția a continuat, iar pe mine m-au dat uitării. M-am tras mai la o parte, ca să nu le stau în drum. „Ar trebui oare să încerc s-o șterg?” m-am întrebat. Ar fi dat de bănuit dacă m-aș fi dus din nou la capătul culoarului, nu? Scântei! Se pare că aveau de gând să cumpere arma lui Abraham. Speram că avea să mă ierte.

Dacă Abraham și Megan fugiseră prin tunel, puteam să aștept până când pleca Nightwielder și apoi să îi ajung din urmă. Pe moment, să stau unde eram părea cea mai bună idee.

M-am pomenit contemplând spatele lui Nightwielder, în timp ce lacheii lui continuau să se târguiască. Era cam la cât... trei

pași de mine? Unul dintre cei trei oameni de încredere ai lui Steelheart, unul dintre cei mai puternici Epici în viață. Era chiar aici. Și nu-l puteam atinge. Ei, practic oricum nu-l puteam atinge fiindcă era acorporal, dar nu-l puteam atinge nici la figurat.

Așa stăteau lucrurile de când apăruse Calamity. Prea puțini îndrăzneau să le opună rezistență Epicilor. Văzusem copii uciși sub ochii părinților lor și nimeni nu avusese curajul să miște un deget ca să încerce să împiedice asta. La ce bun să încerce? Ar fi fost și ei uciși.

Nightwielder avea efectul ăsta și asupra mea, într-o oarecare măsură. Eram aici, cu el, dar nu-mi doream decât să scap. „Ne transformați pe toți în niște egoiști", i-am zis în gând. „De aia vă urăsc. Pe toți." Dar pe Steelheart îl uram cel mai tare.

— ...am avea nevoie de niște ustensile medico-legale cât mai bune, a spus servitoarea lui Nightwielder. Îmi dau seama că asta nu-i specialitatea ta.

— Întotdeauna aduc unele când vin în Newcago, a zis Diamant. Anume pentru voi. Haideți să vă arăt ce am.

Am clipit, dezmeticindu-mă. Terminaseră discuția despre Manchester și se părea că îl cumpăraseră, comandându-i totodată încă trei sute lui Diamant, care încheiase târgul cu încântare, deși arma nu-i aparținea.

„Trusă medico-legală", m-am gândit. Ceva legat de asta îmi zgândărea memoria.

Diamant s-a dus și a cotrobăit după tejghea, scoțând câteva cutii. M-a văzut și mi-a făcut semn să plec.

— Puștiule, poți să te întorci în depozit și să continui inventarul. Nu mai am nevoie de tine aici.

Probabil că ar fi trebuit să-i dau ascultare, dar în schimb am făcut ceva nesăbuit.

— Aproape l-am terminat, șefu', am zis. Aș vrea să rămân, dacă se poate. Nu știu mare lucru despre echipamentul medico-legal.

El s-a oprit, studiindu-mă, iar eu am încercat să-mi iau un aer cât mai nevinovat, cu mâinile în buzunarele jachetei. În mintea mea, o voce mică bombănea „ești un prost, ești un prost, ești un mare prost". Dar când aveam să mai dau peste o asemenea ocazie?

Echipamentul medico-legal includea genul de instrumente pe care le folosești ca să examinezi scena unei crime. Și știam

despre subiectul ăsta ceva mai multe decât îi spusesem adineauri lui Diamant. Sau cel puțin citisem despre el.

Și îmi aminteam că puteai să descoperi ADN sau amprente cu ajutorul razelor ultraviolete. Ultraviolete… care, conform notițelor mele, constituiau slăbiciunea lui Nightwielder.

— Bine, a zis Diamant și și-a reluat căutările. Dar nu sta în calea înălțimii Sale.

Am făcut câțiva pași în spate, ținându-mi privirea plecată. Nightwielder nu mi-a acordat nicio atenție, iar lacheii lui au așteptat cu brațele încrucișate în timp ce Diamant scotea câteva cutii. S-a apucat să îi întrebe ce anume le trebuia și din răspunsurile lor mi-am dat seama că o persoană din guvernarea orașului Newcago – Nightwielder sau poate însuși Steelheart – fusese tulburată de asasinarea lui Fortuity.

Voiau un echipament care să detecteze Epicii. Diamant nu avea așa ceva. Auzise că s-ar fi găsit unul de vânzare în Denver, a spus el, dar se dovedise a fi doar un zvon. Se pare că o ansă ca aceea deținută de Răzbunători nu era ușor de obținut nici măcar pentru un ins ca Diamant.

Mai voiau și un echipament care să poate stabili cât mai precis originea cămășilor gloanțelor și a explozibililor. Astea erau solicitări pe care el le putea satisface, mai ales cea privind identificarea explozibililor. A despachetat câteva dispozitive din cutiile și învelișurile lor din polistiren, apoi le-a arătat un scaner care identifica substanțele chimice din componența unui explozibil analizând cenușa produsă de aceasta.

Am așteptat încordat, în timp ce unul dintre lachei a apucat ceva ce arăta ca o servietă metalică cu închizători laterale. A deschis-o, dând la iveală câteva dispozitive mai mici, în culcușuri de spumă poliuretanică. Arăta exact ca trusele de legist despre care citisem.

Pe capac era atașat un mic cip care a început să scânteieze slab la deschiderea servietei. Manualul de utilizare, probabil. Femeia și-a trecut cu un gest absent mobilul pe deasupra lui, descărcând instrucțiunile. M-am apropiat și am procedat și eu la fel și, după ce m-a măsurat din priviri, ea a decis să mă ignore și și-a reluat inspecția.

Cu inima-mi iuțindu-și bătăile, am parcurs cuprinsul manualului până am găsit ce căutam. Scaner cu ultraviolete pentru depistarea amprentelor, cu cameră video atașată. Am

citit rapid instrucțiunile de folosire. Acum, dacă găseam o cale să-l scot din serviet…

Femeia a scos un dispozitiv și l-a examinat. Nu era scanerul de amprente, așa că nu i-am acordat atenție. În clipa în care ea s-a uitat în altă parte, am înhățat scanerul și m-am prefăcut că îl studiez, străduindu-mă să par curios, dar nu din cale-afară.

Tot examinându-l, l-am pornit. Emana o lumină albastră și avea un ecran în partea din spate: funcționa ca o cameră digitală, dotată însă în față cu o lumină ultravioletă. Abăteai raza ei peste obiecte și înregistrai ceea ce evidenția aceasta. Lucru foarte convenabil atunci când scanai o încăpere în căutare de ADN: aveai la dispoziție o înregistrare a ceea ce văzuseși.

Am pornit camera. Ceea ce mă pregăteam să fac mi-ar fi putut aduce moartea. Văzusem oameni uciși pentru mai puțin. Dar știam că Tia voia dovezi mai solide. Era momentul să-i fac rost de ele.

Am întors lumina ultravioletă către Nightwielder.

19

Nightwielder s-a răsucit imediat spre mine.

Am întors scanerul cu lumina ultravioletă într-o parte, ținându-mi capul plecat ca și cum aș fi studiat dispozitivul pentru a înțelege cum funcționează. Voiam să dau impresia că abătusem lumina asupra lui din întâmplare, în timp ce îmi făceam de lucru cu scanerul.

Nu l-am privit pe Nightwielder. *Nu trebuia* să-l privesc pe Nightwielder. Nu știam dacă lumina avusese vreun efect asupra lui, dar dacă avusese și dacă el nutrea fie și o vagă bănuială că observasem asta, eram un om mort.

Era posibil să mor oricum.

Era un chin să nu știu ce efect avusese lumina, dar camera înregistra. I-am întors spatele lui Nightwielder și am apăsat pe câteva dintre butoanele dispozitivului ca și cum aș fi încercat să-l fac să funcționeze. Cu cealaltă mână – cu degetele cuprinse de un tremur nervos – am scos cipul și l-am ascuns în palmă.

Nightwielder continua să mă privească. Îi simțeam ochii de parcă mi-ar fi sfredelit găuri în spinare. Camera a părut să se întunece, umbrele s-au lungit. Mai la o parte, Diamant continua să vorbească despre caracteristicile unui dispozitiv și făcea o demonstrație. Nimeni nu părea să fi observat că-i atrăsesem atenția lui Nightwielder.

M-am prefăcut că nu observasem nici eu, deși inima îmi bubuia tot mai tare în piept. Mi-am mai făcut puțin de lucru cu dispozitivul, apoi l-am ținut ca și cum mi-aș fi dat seama, în cele din urmă, cum funcționează. Am înaintat și mi-am apăsat degetul mare pe perete, apoi m-am tras înapoi și am încercat să-mi văd amprenta în lumina ultravioletelor.

Nightwielder nu se clintise. Se gândea ce să facă. Dacă remarcasem efectul ultravioletelor, uciderea mea i-ar fi garantat siguranța. Putea s-o facă. Putea să pretindă că îi încălcasem spațiul personal sau că mă uitasem la el cum nu trebuie. Scântei, nici măcar nu era obligat să invoce vreo scuză. Putea să facă orice voia.

Asta însă ar fi putut constitui un pericol pentru el. De fiecare dată când un Epic ucidea la întâmplare și pe neașteptate, oamenii se întrebau dacă nu cumva era vorba despre o tentativă de a-și ascunde slăbiciunea. Lacheii lui mă văzuseră

mânuind scanerul cu ultraviolete. Puteau să facă legătura. Și atunci, ca să fie în siguranță, ar fi trebuit probabil să-i ucidă și pe Diamant și pe soldații Forțelor de Ordine. Și probabil și pe asistenții săi.

Mă trecuseră transpirațiile. Era groaznic să stau așa, fără să pot măcar să-l privesc în față, în vreme ce el cumpănea dacă să mă omoare sau nu. Voiam să mă întorc, să-l privesc în ochi și să-l scuip în timp ce mă ucidea.

„Ușurel”, mi-am zis. Alungându-mi orice urmă de sfidare de pe chip, mi-am ridicat ochii, prefăcându-mă că-l observ pentru prima oară pe Nightwielder țintuindu-mă cu privirea. Stătea la fel ca mai devreme, cu mâinile la spate, iar costumul negru și cravata subțire, neagră, îl făceau să pară compus numai din linii. Privirea neclintită, pielea translucidă. Nu se vedea niciun semn a ceea ce se întâmplase, dacă, într-adevăr, se întâmplase ceva.

Zărindu-l, am tresărit speriat. N-a fost nevoie să mă prefac. Am simțit cum pălesc, cum îmi fuge culoarea din obraz. Am scos un mic țipăt, scăpând din mâini scanerul de amprente. Scanerul s-a crăpat în contact cu podeaua. Am scos o înjurătură și m-am lăsat imediat în genunchi lângă dispozitivul stricat.

— Ce faci, netotule!

Diamant s-a repezit la mine. Nu părea îngrijorat din pricina scanerului, ci mai degrabă speriat că l-aș fi putut jigni cumva pe Nightwielder.

— Îmi pare nespus de rău, înălțimea Voastră. E un idiot împiedicat, dar e cel mai bun pe care l-am putut găsi. Îmi…

A amuțit în clipa în care umbrele din jurul nostru s-au lungit, apoi s-au răsucit transformându-se în corzi negre și groase. Diamant s-a îndepărtat împleticindu-se, iar eu am sărit în picioare. Întunericul nu m-a atacat însă, ridicând în schimb scanerul căzut.

Bezna a părut să se adune pe podea, învolburată, agitându-se. Tentaculele ei au ridicat scanerul în aer, ținându-l la nivelul feței lui Nightwielder, care l-a examinat cu un aer nepăsător. Ne-a privit și noi tentacule de întuneric s-au înălțat, învăluind scanerul. A urmat un trosnet brusc, care a sunat ca o mie de nuci sparte simultan.

Mesajul fusese clar. Enervează-mă și vei avea aceeași soartă. Nightwielder își ascunsese cu dibăcie teama de scaner și dorința

de a-l distruge sub masca unei simple amenințări.

— Ăăă… am făcut eu cu glas moale. Șefu', ce-ar fi să mă duc eu în spate și să continui cu inventarul, cum ai zis mai devreme?

— Asta ar fi trebuit să faci de la început, a zis Diamant. Șterge-o!

M-am întors și m-am îndepărtat împleticindu-mă, cu o mână pe lângă corp, strângând în pumn cipul scos din scanerul cu ultraviolete. Am grăbit pasul fără să îmi pese ce impresie lăsam, până ce alergam de-a binelea. Am ajuns lângă cutii și în siguranța relativă a umbrei lor. Acolo, la nivelul podelei, am găsit un tunel săpat în peretele din spate.

M-am oprit. Am tras aer în piept, m-am pus în patru labe și m-am târât prin gura lui. M-am lăsat să alunec de-a lungul a doi metri de oțel și am ajuns de partea cealaltă.

Ceva m-a prins de braț și m-am smucit instinctiv. Mi-am ridicat privirea, orice urmă de rațiune abandonându-mă în timp ce vizualizam umbrele însuflețite ale lui Nightwielder, dar, spre ușurarea mea, am zărit un chip familiar.

— Șșș, mi-a zis Abraham, ținându-mă în continuare de braț. Ne urmăresc?

— Nu cred, i-am răspuns eu încet.

— Unde mi-e pușca?

— Ăăă… i-am cam vândut-o lui Nightwielder.

Abraham m-a privit ridicând dintr-o sprânceană, apoi m-a tras din tunel mai într-o parte. Megan ne acoperea folosind pușca mea. Era definiția profesionalismului: gura – o linie aspră, ochii cercetând coridoarele alăturate în căutarea primejdiei. Singura lumină venea de la mobilele pe care atât ea, cât și Abraham le purtau prinse pe umăr.

Abraham i-a făcut semn și, fără alte discuții, am rupt-o cu toții la fugă pe coridor. La următoarea intersecție a catacombelor, Megan i-a aruncat lui Abraham pușca mea – neluând în seamă faptul că întinsesem mâna după ea –, apoi și-a scos din toc unul dintre pistoale. I-a făcut un semn și s-a plasat în avangardă, pornind cu pași grăbiți prin tunelul de oțel dinaintea noastră.

Am înaintat așa o vreme, fără să vorbim. Mă mai simțisem și altădată pierdut fără speranță, dar acum cotisem de atâtea ori, că nici nu mai știam în ce direcție era susul.

— OK, a zis Abraham în cele din urmă, ridicând o mână și făcându-i semn lui Megan să se întoarcă. Hai să luăm o pauză și

să verificăm dacă ne urmărește cineva.

S-a așezat într-o mică nișă, de unde putea supraveghea tunelul din urma noastră ca să vadă dacă eram sau nu urmăriți. Părea să își ocrotească mâna în umărul căreia fusese împușcat.

M-am ghemuit alături de el și Megan ni s-a alăturat.

— Ai făcut o mișcare surprinzătoare acolo, David, a zis Abraham încet, cu vocea lui calmă.

— N-am avut timp să gândesc, am zis eu. Ne auziseră lucrând.

— Adevărat. Apoi Diamant ți-a propus să te întorci, dar tu ai zis că voiai să rămâi?

— Deci… ai auzit partea aia?

— Altfel n-aș fi avut cum s-o pomenesc, nu?

Continua să scruteze culoarul.

Am privit-o pe Megan, care mi-a aruncat o căutătură înghețată.

— Neprofesionist, a bombănit ea.

Am scotocit în buzunar și am scos cipul. Abraham l-a privit încruntându-se nedumerit. Era evident că plecase înainte să vadă ce făcusem eu cu Nightwielder. Am vârât cipul în mobilul meu și am descărcat informațiile. Trei tastări mai târziu, acesta a început să ruleze înregistrarea provenită de la scanerul cu ultraviolete. Abraham s-a uitat la ea și până și Megan și-a întins gâtul ca să vadă ce arăta.

Mi-am ținut răsuflarea. Tot nu eram sigur dacă aveam dreptate în privința lui Nightwielder și, chiar să fi avut, nu puteam ști dacă panoramarea rapidă a camerei capturase niște imagini utile.

Pe ecran au apărut podeaua și mâna mea fluturând prin fața obiectivului. Apoi camera s-a întors către Nightwielder și inima mi-a tresărit. Am ciocănit cu degetul în ecran, înghețând imaginea.

— Slontze mic și isteț, a murmurat Abraham.

Ecranul îl înfățișa pe Nightwielder pe jumătate corporal. Era greu de deslușit, dar așa era. Acolo pe unde trecuse raza ultravioletă nu mai era translucid și trupul lui părea să fi devenit parcă mai stabil.

Am atins din nou ecranul și lumina ultravioletă și-a continuat drumul, permițându-i lui Nightwielder să devină din nou incorporal. Filmarea nu dura mai mult de o secundă-două, dar

era de ajuns.

— Scaner pentru legiști, cu ultraviolete, am explicat. M-am gândit că era cea mai bună ocazie să aflăm cu certitudine…

— Nu-mi vine că cred c-ai riscat, a zis Megan. Fără să întrebi pe nimeni. Puteam fi uciși toți trei din cauza ta.

— Dar n-am fost, a zis Abraham, culegând cipul din palma mea.

L-a examinat, cu un respect straniu pe chip. Apoi și-a ridicat privirea de parcă și-ar fi amintit că plănuise să supravegheze culoarul în căutarea vreunui semn că ne urmărea cineva.

— Trebuie să îi ducem cipul ăsta Profului. Acum. A șovăit: Bună treabă!

S-a ridicat gata de plecare și eu m-am pomenit zâmbind cu gura până la urechi. Apoi m-am întors către Megan, care mi-a aruncat o căutătură chiar mai rece și mai ostilă decât prima. S-a ridicat și l-a urmat pe Abraham.

„Scântei”, mi-am zis. Ce trebuia să fac ca s-o impresionez pe fata asta? Am clătinat din cap și am fugit să-i ajung din urmă.

20

Când ne-am întors, Cody era plecat într-o misiune de cercetare, trimis de Tia. Ea ne-a indicat niște rații de pe masa din fundul încăperii principale, care așteptau devorația. Devorarea. Sau care-o fi cuvântul corect.

— Du-te și povestește-i Profului ce-ai descoperit, mi-a zis Abraham cu blândețe, pornind către depozit.

Megan s-a îndreptat către rații.

— Tu unde te duci? l-am întrebat pe Abraham.

— Se pare că am nevoie de o armă nouă, a zis el zâmbind în timp ce se apleca să treacă pe sub pragul de sus.

Nu mă dojenise pentru ceea ce făcusem cu arma lui: înțelegea că salvasem echipa. Sau cel puțin speram că așa vedea el lucrurile. Totuși în vocea lui se simțea o undă de melancolie. Îi plăcuse pușca aia. Și era ușor să-ți dai seama de ce: în viața mea nu avusesem o armă atât de bună.

Profu’ nu era în încăperea principală. Tia mi-a aruncat o privire, ridicând dintr-o sprânceană.

— Ce trebuie să-i spui Profului?

— O să-ți explic eu, a zis Megan așezându-se lângă ea.

Ca de obicei, masa Tiei era plină de hârtii și cutii de cola. Se părea că făcuse rost de baza de date a firmei de asigurări de care îi pomenise Cody și o avea afișată pe un ecran în fața ei.

Dacă Profu’ nu era acolo, mi-am imaginat că se afla probabil în camera lui de gândit, cea cu imagerul. M-am apropiat și am ciocănit discret în perete; intrarea era acoperită numai cu o bucată de material textil.

— Intră, David, a strigat vocea Profului dinăuntru.

Am șovăit. Nu mai pusesem piciorul în încăpere de când le prezentasem tuturor planul meu. Nici ceilalți nu intrau acolo decât arareori. Era sanctuarul Profului și, când aveau nevoie să discute cu el, prefera să iasă afară decât să-i invite pe alții înăuntru. Le-am privit pe Tia și pe Megan, care erau, amândouă, foarte surprinse, deși niciuna dintre ele n-a zis nimic.

Am dat draperia la o parte și am intrat în cameră. Îmi imaginasem de nenumărate ori cum folosea Profu’ imagerii de pe perete ca să se deplaseze prin oraș și să-i studieze pe Steelheart și pe lacheii acestuia, profitând de faptul că echipa lui penetrase rețeaua de spionaj a inamicului. Nu făcea nici pe

departe ceva atât de impresionant.

— Aia-i o tablă? am întrebat eu.

Profu’ s-a întors dinspre peretele opus, în fața căruia stătuse până atunci scriind cu o cretă albă. Toți cei patru pereți, plus tavanul și podeaua deveniseră negri ca ardezia și erau acoperiți cu un scris alb, neciteț.

— Știu, a zis Profu’ făcându-mi semn să înaintez. Nu-i foarte modern, nu? Am o tehnologie capabilă să îmi înfățișeze ce vreau și cum vreau. Și când colo eu aleg o tablă de scris.

A clătinat din cap ca și cum propria excentricitate l-ar fi amuzat.

— Așa gândesc mai bine. Năravul din fire n-are lecuire.

M-am apropiat. Acum vedeam că de fapt nu scria pe pereți. Chestia din mâna Profului era de fapt un mic Stylus în forma unei bucăți de cretă. Dispozitivul îi interpreta scrisul, făcând cuvintele să apară pe perete ca și cum le-ar fi mâzgălit el.

Perdeaua căzuse la loc, obturând lumina dinspre celelalte încăperi. Abia reușeam să disting silueta Profului. Unica lumină o constituia strălucirea discretă a scrisului alb de pe pereți. Parcă aș fi plutit în spațiu, cu cuvintele „stele” și „galaxii” revărsându-și strălucirea asupra mea de la distanțe incomensurabile.

— Ce-i asta? am întrebat, dând capul pe spate și citind scrisul care acoperea tavanul.

Profu’ încadrase anumite pasaje în chenare și trasase săgeți și linii de la o secțiune la alta. N-am reușit să înțeleg mare lucru. Era scris în engleză, oarecum. Dar multe cuvinte erau foarte scurte, părând stenografiate.

— Planul, a zis Profu’ absent. Nu purta ochelarii de protecție sau halatul – ambele se aflau grămadă lângă ușă – și își suflecase până la coate mânecile cămășii lui negre, cu nasturi.

— Planul meu? am întrebat.

Zâmbetul Profului a strălucit în lumina palidă a rândurilor scrise cu creta.

— Nu mai e chiar planul tău. Dar semințele lui sunt aici.

Am avut senzația dureroasă că mi se scufundă toate corăbiile.

— Dar, eu…

Profu’ mi-a aruncat o privire, apoi și-a pus o mână pe umărul meu.

— Ai făcut o treabă grozavă, fiule. Ținând cont de toate.

— Dar ce era în neregulă cu el? am întrebat.

Petrecusem ani… de fapt întreaga mea viață lucrând la planul ăsta și aveam încredere în soluția pe care o găsisem.

— Nimic, nimic, a zis Profu’. Ideile sunt bune. Remarcabile chiar. Convinge-l pe Steelheart că în oraș a sosit un rival, atrage-l afară din ascunzătoare și ucide-l. Cu excepția faptului evident că nu-i cunoști slăbiciunea.

— Da, asta așa-i, am recunoscut eu.

— Tia lucrează din greu la asta. Dacă poate cineva să dezgroape adevărul, ea va fi aceea, a zis Profu’, apoi a tăcut un moment, înainte să continue: De fapt nu, n-ar fi trebuit să spun că nu-i planul tău. Este. Și aici sunt mai mult decât semințele lui. M-am uitat prin agendele tale. Gândești lucrurile conștiincios și până la capăt.

— Mulțumesc.

— Dar, fiule, viziunea ta e prea îngustă.

Profu’ și-a luat mâna de pe umărul meu și s-a apropiat de zid. A ciocănit în el cu stylusul lui în formă de cretă și textul din întreaga încăpere a prins să se rotească. El nici n-a părut să observe, dar pe mine m-a luat amețeala când zidurile au părut să alunece în jurul meu, învârtindu-se până ce în fața Profului a apărut un alt perete acoperit de text.

— Dă-mi voie să încep de-aici, a zis el. În afară de faptul că nu știi care anume-i slăbiciunea lui Steelheart, care e cel mai mare cusur al planului tău?

— Ăăă… m-am încruntat. Poate doborârea lui Nightwielder? Dar, Profu’, tocmai am…

— De fapt nu-i asta, a zis Profu’.

M-am încruntat și mai tare. Nu mă gândisem că planul meu avea vreun cusur. Le soluționasem pe toate, îndepărtându-le așa cum o soluție antibacteriană îndepărtează coșurile de pe bărbia unui adolescent.

— Hai să-l luăm pe bucăți, a zis Profu’, ridicându-și brațele și curățând o suprafață de perete de parcă ar fi șters noroiul de pe un geam.

Cuvintele au fost măturate la o parte, nu șterse, dar înghesuite, de parcă ar fi desfășurat o fâșie nouă de hârtie de pe o rolă. Profu’ și-a înălțat creta către spațiul liber și a început să scrie.

— Pasul întâi – imiți un Epic puternic. Pasul doi – începi să ucizi Epicii importanți din jurul lui Steelheart ca să-i stârnești

îngrijorarea. Pasul trei – îl scoți din vizuină. Pasul patru – îl ucizi. Făcând asta, le redai oamenilor speranța și îi încurajezi să riposteze.

Am încuviințat.

— Numai că există o problemă, a zis Profu' continuând să scrie pe perete. Dacă într-adevăr o să reușim să-l înfrângem pe Steelheart, o vom fi făcut imitând un Epic puternic. Ca urmare, toată lumea o să creadă că în spatele înfrângerii lui s-a aflat un Epic. Și atunci ce-am câștigat?

— Putem să anunțăm după aceea că au fost Răzbunătorii.

Profu' a clătinat din cap.

— N-o să meargă. N-o să ne creadă nimeni, nu după toată osteneala pe care ne-o vom da ca să-l convingem pe Steelheart de contrariul.

— Bine, și ce mai contează? am întrebat eu. O să fie mort.

Apoi, mai încet, am adăugat:

— Și eu o să mă răzbun.

Profu' a ezitat și creta și-a oprit înaintarea pe perete.

— Da, a zis el. Presupun că tu o să ai totuși parte de răzbunarea ta.

— Și tu îi vrei moartea, am zis, apropiindu-mă de el. Știu. O văd.

— Vreau moartea tuturor Epicilor.

— E mai mult de-atât. Te-am citit.

El s-a uitat la mine și privirea i-a devenit severă.

— Nu asta contează. E de o importanță vitală ca oamenii să știe că noi am fost în spatele întregii povești. Ai spus-o chiar tu: nu putem ucide toți Epicii din lume. Răzbunătorii se învârt în cerc. Singura noastră speranță, singura speranță pentru umanitate, e să convingem oamenii că ne putem împotrivi. Iar ca să se întâmple asta, Steelheart trebuie să moară ucis de mână omenească.

— Dar ca să iasă afară din vizuină, trebuie să creadă că îl amenință un Epic, am zis eu.

— Vezi care-i problema?

— Eu…

Începeam s-o văd.

— Deci n-o să imităm un Epic?

— Ba da, a zis Profu'. Îmi place ideea, e strălucită. Subliniez numai problemele pe care va trebui să le rezolvăm. Dacă

acest… Limelight îl va ucide pe Steelheart, trebuie să ne asigurăm că, după aceea, putem să-i convingem pe oameni că, de fapt, am fost noi. Nu-i imposibil, dar de aceea a trebuit să mai lucrez la plan, să-l dezvolt.

— OK, am zis eu începând să mă liniștesc.

Deci eram în continuare în grafic. Un Epic fals… esența planului meu era acolo.

— Din păcate, avem o problemă și mai mare, a zis Profu' ciocănind cu creta în perete. Planul tău cere să ucidem Epicii din administrația lui Steelheart ca să se simtă amenințat și să iasă afară din ascunzătoare. Tu spui că astfel îl vom convinge că în oraș a sosit un nou Epic. Numai că n-o să funcționeze.

— Ce? De ce?

— Pentru că la fel ar proceda și Răzbunătorii, a zis Profu'. Să ucidem Epici discret, fără să ne lăsăm văzuți? Asta îi va stârni suspiciunile. Trebuie să gândim așa cum ar face-o un adevărat rival. Oricine își dorește Newcago trebuie să gândească lucrurile la scară mare. Orice Epic poate avea un oraș numai al lui: nu-i chiar așa de greu. Ca să vrei Newcago trebuie să fii ambițios. Trebuie să vrei să devii rege. Trebuie să vrei să ai Epici la cheremul tău. Așa că nu-i logic să-i omori unul câte unul. Pricepi?

— Îi vrei vii, ca să-ți slujească, am zis, înțelegând încet-încet. Cu fiecare Epic pe care-l ucizi, puterea ta va fi diminuată când vei prelua Newcago.

— Exact, a zis Profu'. Nightwielder, Firefight, poate chiar Conflux – ei trebuie să dispară. Dar ai avea foarte mare grijă pe cine ucizi și pe cine încerci să mituiești.

— Numai că nu-i putem mitui, am zis. N-o să reușim să-i convingem că suntem un Epic, nu pe termen lung.

— Deci vezi că mai e o problemă, a zis Profu'.

Avea dreptate. M-am fâsâit, ca un artificiu uitat în ploaie. Cum de nu văzusem gaura din planul meu?

— M-am gândit la aceste două probleme, a zis Profu'. Dacă vrem să imităm un Epic – și eu cred în continuare că ar trebui s-o facem – va trebui să putem demonstra că noi ne-am aflat în spatele lui de la bun început. În acest fel, adevărul se poate răspândi în Newcago și, de aici, pe tot teritoriul Statelor Fracturate. Nu putem să-l ucidem pur și simplu. Trebuie să ne filmăm făcând-o. Și trebuie ca, în ultima clipă, să informăm

anumite persoane-cheie din acest oraș despre planul nostru, ca să știe și să poată garanta pentru noi. Oameni ca Diamant, magnați ai crimei care nu-s Epici, persoane influente, dar fără legătură cu guvernarea lui Steelheart.

— OK. Cum rămâne cu cea de-a doua problemă?

— Trebuie să-l lovim pe Steelheart unde-l doare, a zis Profu', dar nu ne putem lungi prea mult și nu ne putem concentra atenția asupra Epicilor. Ne trebuie una sau două lovituri în forță, care să-l facă să sângereze, să-l facă să ne privească ca pe o amenințare, și trebuie să i le administrăm ca și cum am fi un rival care încearcă să-i ia locul.

— Deci?

Profu' a atins peretele, ridicând textul de pe podea până l-a adus în fața lui. Și-a pus degetul pe o anumită secțiune și literele au început să emane o strălucire verde.

— Verde? am zis amuzat. Parcă ziceai că-ți plac chestiile de modă veche?

— Poți să scrii pe tablă și cu cretă colorată, mi-a zis el morocănos în timp ce încercuia un cuvânt: „canalizare”.

— Canalizare? am comentat eu.

Mă așteptasem la ceva mai măreț și mai puțin… împuțit.

Profu' a încuviințat.

— Răzbunătorii nu atacă niciodată rețelele de utilități publice. Dacă atacăm unul dintre principalele puncte ale infrastructurii, îl vom face pe Steelheart să creadă că nu se confruntă cu Răzbunătorii, ci cu o altă forță. Una care încearcă să răstoarne regimul lui Steelheart: fie rebelii din oraș, fie un alt Epic care vrea să se instaleze pe teritoriul lui. La baza funcționării orașului Newcago sunt două principii: teama și stabilitatea. Orașul are infrastructura de bază pe care altele n-o au și asta atrage oamenii încoace. Iar teama de Steelheart îi face să fie disciplinați.

A deplasat din nou cuvintele pe perete, aducând mai aproape o schemă pe care o schițase cu „cretă” pe peretele opus. Părea un plan rudimentar.

— Dacă începem să-i sabotăm infrastructura, o să ne atace mai repede decât dacă i-am lichida Epicii. Steelheart e deștept. Știe de ce vin oamenii în Newcago. Dacă pierde lucrurile de bază – canalizare, electricitate, comunicații –, pierde orașul.

Am încuviințat lent.

— Mă întreb de ce.

— De ce? Păi, tocmai ți-am explicat...

Profu’ s-a întrerupt cu ochii ațintiți asupra mea. S-a încruntat.

— Nu asta voiai să spui.

— Mă întreb de ce îi pasă, de ce își dă atâta osteneală să creeze un oraș unde oamenii să vrea să trăiască? De ce îi pasă dacă ei au hrană, apă sau electricitate? Îi ucide cu atâta cruzime, dar în același timp are grijă să le asigure cele necesare traiului.

Profu’ a amuțit. În cele din urmă a clătinat din cap.

— Ce sens are să fii rege, dacă nu ai pe nimeni care să ți se supună?

Mi-am amintit din nou de ziua aceea, ziua în care a murit tata. „Oamenii ăștia-mi aparțin...” Gândindu-mă la asta am înțeles ceva despre Epici. Ceva ce, în ciuda anilor mei de studiu, nu pricepusem cu adevărat până atunci.

— Nu-i de-ajuns, a șoptit Profu’. Nu-i de ajuns să ai puteri de zeu, să fii practic nemuritor, să faci natura să se plece în fața voinței tale și să te înalți asupra tuturor. Toate astea nu-s de ajuns dacă nu le folosești ca să-i silești pe alții să ți se supună. Epicii nu ar fi nimic fără oamenii obișnuiți. Au nevoie de ființe pe care să le domine. Au nevoie să facă paradă cu puterile lor.

— Îl urăsc, am șuierat, deși nu avusesem de gând s-o zic cu glas tare.

Nici măcar nu-mi dădusem seama că o gândisem.

Profu’ m-a privit.

— Ce? l-am întrebat. O să-mi spui că mânia nu servește la nimic?

Mai încercaseră și alții să mi-o spună, Martha mai ales. Îmi spusese că setea de răzbunare o să mă bage în mormânt.

— Emoțiile tale te privesc numai pe tine, fiule, a zis Profu’ întorcându-mi spatele. Atâta timp cât lupți, mie nu-mi pasă de ce lupți. Poate că mânia te va consuma, dar e mai bine să fii consumat decât să te ofilești sub călcâiul lui Steelheart. A șovăit. În plus, să-ți spun ție să te oprești ar fi ca și cum vatra i-ar cere cuptorului să se răcorească nițel.

Am încuviințat. Înțelegea. Și el simțea la fel.

— În orice caz, planul a fost reajustat, a zis Profu’. O să atacăm stația de epurare a apei menajere, care e cea mai puțin păzită. Problema este cum să ne asigurăm că Steelheart va

pune atacul pe seama unui Epic rival și nu a rebelilor.

— Ar fi chiar așa de rău dacă oamenii ar crede că are loc o rebeliune?

— Întâi de toate, asta nu l-ar scoate pe Steelheart din vizuină, a zis Profu'. Și dacă el ar crede că oamenii s-au revoltat, i-ar face să plătească pentru asta. Nu vreau să moară nevinovați ca represalii pentru ceea ce am făcut noi.

— Dar, cum să zic, nu asta era ideea? Să le arătăm celorlalți că putem riposta? De fapt, dacă mă gândesc la asta, poate ne-am putea stabili cu totul în Newcago. Dacă o să învingem, am putea conduce orașul, odată ce…

— Stop.

M-am încruntat.

— Fiule, noi omoram Epici, mi-a zis Profu' cu vocea devenindu-i brusc joasă, încordată. Și ne pricepem s-o facem. Dar să nu-ți intre-n cap ideea că suntem revoluționari, că o să doborâm ce-i acolo și o să ne instalăm noi în loc. În momentul în care începem să gândim așa, deraiem. Vrem să-i facem pe ceilalți să riposteze. Vrem să-i inspirăm. Dar nu îndrăznim să luăm noi înșine puterea. Și cu asta basta. Suntem ucigași. O să-l scoatem pe Steelheart din ascunzătoarea lui și o să găsim o cale să-i smulgem inima din piept. Apoi n-are decât să decidă altcineva ce-i de făcut cu orașul. Eu nu vreau să am nicio legătură cu asta.

Ferocitatea acestor cuvinte, deși fuseseră rostite încet, m-a făcut să amuțesc. Nu știam ce să răspund. Poate că Profu' avea dreptate. Treaba noastră era să-l ucidem pe Steelheart. Nu trebuia să ne pierdem din vedere scopul.

Mi se părea totuși straniu că nu mă dojenise pentru setea mea de răzbunare. Era de fapt singura persoană care nu-mi servise vreo platitudine pe tema răzbunării.

— Bine, am zis eu. Dar nu cred că stația de epurare e locul potrivit unde să dăm lovitura.

— Tu ce ai ataca?

— Centrala electrică.

— E prea bine păzită.

Profu' și-a examinat notițele și am văzut că avea și o schemă a centralei electrice, cu adnotări în jurul perimetrului schițat. Se gândise la asta.

M-am simțit încântat văzând că noi doi gândeam cam la fel.

— Dacă e bine păzită, am zis, atunci va fi cu atât mai impresionant când o vom arunca în aer. Și cât suntem acolo, putem să furăm una dintre celulele de combustie ale lui Steelheart. Am cumpărat o armă de la Diamant, dar e inutilă. Ca să funcționeze are nevoie de o sursă puternică de energie.

Mi-am apropiat mobilul de perete și am încărcat filmarea cu pușca gauss în acțiune. Clipul a apărut pe perete, împingând deoparte o secțiune cu scrisul Profului, și a început să ruleze.

El a privit în tăcere și, la final, a încuviințat.

— Deci falsul nostru Epic va avea puterea de a manipula energia.

— Și de aceea ar distruge centrala electrică, am zis. E în acord cu tema.

Epicilor le plăceau temele și motivele.

— Păcat că distrugerea centralei electrice nu-i va opri pe cei de la Forțele de Ordine, a zis Profu'. Conflux îi alimentează direct. Alimentează și o parte din oraș, dar sursele noastre spun că face asta încărcând celulele de combustie care sunt depozitate aici.

A tras mai aproape schema centralei.

— Una dintre celulele astea ar putea să alimenteze pușca. Sunt extrem de compacte și înmagazinează mai mult curent decât ar trebui să le permită legile fizicii. Dacă aruncăm stația în aer și odată cu ea și restul celulelor, o să provocăm daune serioase orașului, a zis el, dând aprobator din cap. Îmi place. E periculos, dar îmi place.

— Tot trebuie să-l scoatem din joc pe Conflux, am zis eu. Ar fi o mișcare logică, până și din partea unui Epic rival. Mai întâi distrugi centrala electrică, apoi scoți din luptă miliția. Haos. Ar fi cu atât mai bine dacă am putea să-l ucidem pe Conflux folosind pușca și oferind un mare spectacol de lumini.

Profu' a încuviințat.

— Trebuie să mai lucrez la plan, a zis el, ridicând o mână și ștergând filmarea.

Aceasta a dispărut de parcă ar fi fost desenată cu cretă. El a tras mai aproape un alt fragment scris și și-a ridicat stylusul, gata să se apuce de treabă. Dar s-a oprit și m-a privit.

— Ce-i? am întrebat.

El s-a apropiat de jacheta lui de Răzbunător care era pusă pe o masă și a scos ceva de sub ea. S-a întors și mi-a întins

obiectul. Era o mănușă. Unul dintre tensori.

— Te-ai antrenat? m-a întrebat el.

— Încă nu-s foarte bun.

— Devino mai bun. Repede. Vreau ca echipa să fie la capacitatea ei maximă, iar Megan nu pare să poată face tensorii să funcționeze.

Am luat mănușa fără o vorbă, deși întrebarea îmi stătea pe limbă. „De ce nu tu, Profule? De ce refuzi să-ți folosești propria invenție? ” Mi-am ținut însă gura, amintindu-mi că Tia mă avertizase să nu fiu din cale-afară de băgăcios.

— Am dat nas în nas cu Nightwielder, am izbucnit, amintindu-mi abia acum motivul pentru care venisem să discut cu Profu’.

— Ce?

— A fost acolo, la prăvălia lui Diamant. Am ieșit și m-am prefăcut că sunt unul dintre ajutoarele lui Diamant. Am… m-am folosit de un scaner cu ultraviolete pe care-l avea el pe-acolo ca să obțin o confirmare a slăbiciunii lui Nightwielder.

Profu’ m-a studiat, cu chipul netrădând nicio emoție.

— Ai avut o după-amiază plină. Presupun că ai făcut asta punând întreaga echipă în pericol?

— Eu… Da.

Era mai bine s-o audă de la mine decât de la Megan, care avea să raporteze fără îndoială – și extrem de detaliat – cum mă abătusem de la plan.

— Ai potențial, a zis Profu’. Îți asumi riscuri și obții rezultate. Ai dovada a ceea ce ai spus despre Nightwielder?

— Am o înregistrare.

— Impresionant.

— Megan n-a fost încântată.

— Lui Megan îi plăceau lucrurile așa cum erau până acum, a zis Profu’. Venirea unui nou membru în echipă întotdeauna schimbă dinamica. În plus, cred că e îngrijorată să n-o întreci. Încă mai suferă că n-a reușit să facă tensorii să funcționeze.

Megan? Îngrijorată să nu o întrec? Probabil că Profu’ n-o cunoștea foarte bine.

— Du-te la ale tale atunci, a zis Profu’. Până atacăm centrala electrică, vreau să te descurci perfect cu tensorii. Și nu-ți mai face atâtea griji în privința lui Megan…

— N-o să-mi fac. Mulțumesc.

— …fă-ți griji în privința mea.

Am încremenit.

Profu’ a început să scrie pe tablă și când a vorbit din nou nu s-a întors către mine, dar vocea-i era severă.

— Ai obținut rezultate riscând viețile oamenilor mei. Presupun că nimeni n-a fost rănit, altfel ai fi pomenit de asta până acum. După cum am spus, ai potențial. Dar dacă prin nesăbuința ta o să faci să fie ucis vreunul din oamenii mei, David Charleston, nu Megan o să fie problema ta. Pentru că n-o să-i mai las suficient din tine.

Am înghițit în sec. Deodată, gura mi se uscase.

— Îți încredințez viețile lor, a zis Profu’ continuând să scrie, și lor le-o încredințez pe-a ta. Nu trăda încrederea asta, fiule. Ține-ți impulsurile în frâu. Nu acționa pur și simplu fiindcă poți. Acționează fiindcă asta trebuie făcut. Ține minte ce-ți spun și-o să fie bine.

— Da, domnule, am zis și am ieșit grăbit dând deoparte draperia din cadrul ușii.

21

— Cum e semnalul? a întrebat Profu’ în cască.

Mi-am dus mâna la ureche.

— Bun, am zis.

Purtam mobilul – recent reglat pe frecvența Răzbunătorilor și complet protejat de tentativele de spionaj ale lui Steelheart – pe suportul de la încheietură. Primisem și o jachetă. Arăta ca o jachetă sport subțire, roșu cu negru, dar căptușeala îi era plină de circuite și la spate avea cusut un micuț acumulator. Aceasta era partea care trebuia să extindă un câmp antișoc în jurul meu dacă eram lovit.

Profu’ mi-o confecționase personal. Îmi spusese că mă putea proteja în cazul unei căderi scurte sau a unei mici explozii, dar că nu trebuia să încerc să sar de pe vreun munte sau să încasez un glonț în față. De parcă aș fi avut de gând să fac așa ceva.

O purtam cu mândrie. Nu mi se spusese oficial că sunt un membru al echipei, dar aceste două schimbări păreau de fapt să țină loc de anunț. Desigur, și faptul că mergeam în această misiune era un bun indiciu.

M-am uitat la mobil. Arăta că eram conectat numai cu Profu’. Atingând ecranul, puteam să deschid o conexiune cu toți membrii echipei, să mă conectez cu un singur membru sau să aleg câțiva dintre ei cu care să vorbesc.

— Sunteți pe poziții? a întrebat Profu’.

— Suntem.

Stăteam într-un tunel întunecat din oțel pur, unde singurele lumini proveneau de la mobilul meu și de la cel al lui Megan, aflată mai în față. Purta o pereche de blugi negri și jacheta ei de piele maro, descheiată, peste un tricou strâmt. Inspecta tavanul.

— Profule, am zis eu încet, întorcându-mă cu spatele, ești sigur că nu pot face echipă cu Cody în misiunea asta?

— Cody și Tia sunt echipa de intervenții, a zis Profu’. Am discutat despre asta, fiule.

— Atunci poate aș putea merge cu Abraham. Sau cu tine.

M-am uitat peste umăr și am vorbit și mai încet:

— Ea nu mă prea place.

— Nu accept să am în echipă oameni care nu se înțeleg, a zis sever Profu’. O să învățați să lucrați împreună. Megan e profesionistă. O să fie bine.

„Da”, mi-am zis, „e profesionistă. Chiar prea profesionistă.” Dar Profu’ nici nu voia să audă.

Am tras aer adânc în piept. Parte din nervozitatea mea era cauzată de misiunea asta și o știam. Trecuse o săptămână de la discuția mea cu Profu’ și ceilalți Răzbunători căzuseră de acord că atacul asupra centralei electrice – imitând un rival Epic – era cel mai bun plan.

Azi era ziua cea mare. Urma să ne infiltrăm și să distrugem centrala electrică a orașului Newcago. Avea să fie cea dintâi operațiune la care participam ca Răzbunător. Eram, în sfârșit, un membru al echipei. Nu voiam să fiu veriga slabă.

— Te simți bine, fiule? a întrebat Profu’.

— Da.

— Pornim. Pune cronometrul.

Mi-am programat mobilul pentru o numărătoare inversă de zece minute. Profu’ și Abraham urmau să pătrundă cei dintâi, prin partea opusă a stației, unde se aflau toate utilajele mari. Aveau să înainteze, amplasând explozibilii. La expirarea celor zece minute, Megan și cu mine urma să intrăm și să furăm o celulă de combustie pentru pușca gauss. Tia și Cody aveau să vină ultimii, intrând prin spărtura făcută de Prof și de Abraham. Ei erau întăririle: gata să intervină și să ne ajute să ne retragem dacă era cazul, dar altfel stând pe margine și oferindu-ne informații și călăuzire.

Am tras din nou aer în piept. Pe mâna fără mobil purtam tensorul de piele neagră, având pe degete și pe palmă benzi ce emanau o strălucire verzuie. Megan m-a măsurat din priviri în timp ce mă apropiam de gura tunelului pe care îl săpase Abraham cu o zi înainte, în timpul unei misiuni de cercetare.

I-am arătat numărătoarea inversă.

— Ești sigur că te descurci? m-a întrebat ea.

I se simțea o undă de scepticism în voce, deși fața îi era impasibilă.

— Mă descurc din ce în ce mai bine cu tensorii, am zis.

— Uiți că am asistat la majoritatea antrenamentelor tale.

— Lui Cody nu-i trebuiau pantofii ăia, am zis eu.

Ea a ridicat dintr-o sprânceană.

— O să mă descurc, i-am zis, îndreptându-mă spre capătul tunelului.

Abraham lăsase acolo un stâlp de oțel ce se înălța din

pământ. Nu era foarte înalt și, punând piciorul pe el, puteam să ating plafonul jos. Ceasul își derula numărătoarea. Nu ne vorbeam. Am căutat în gând câteva replici cu care să încep o conversație, dar mi-au murit pe rând pe buze de cum am deschis gura. De fiecare dată, mă trezeam față în față cu privirea înghețată a lui Megan. Nu avea chef de taclale. Voia doar să facă ce avea de făcut.

„De ce mi-o fi păsând?” mi-am zis privind plafonul. „Cu excepția primei zile, nu mi-a arătat decât răceală și din când în când chiar dispreț.”

Și totuși... avea ceva aparte. Mai mult decât faptul că era frumoasă și că umbla cu minigrenade ascunse sub tricou, ceea ce consideram în continuare ca fiind grozav.

La Fabrică fuseseră și fete. Dar, ca toți ceilalți, și ele se complăceau în situație. Spuneau că-și văd de viețile lor, dar de fapt le era teamă. Teamă de Forțele de Ordine, teamă că vreun Epic le va ucide.

Megan nu părea să se teamă de nimic niciodată. Nu se juca cu bărbații, fluturând din gene și spunând lucruri pe care nu le credea. Făcea ce trebuia făcut și era foarte bună la asta. Chestie care mi se părea incredibil de atrăgătoare, îmi doream să-i fi putut explica și ei. Dar să fac cuvintele să-mi iasă din gură era ca și cum aș fi încercat să scot pietricelele prin gaura cheii.

— Eu... am dat să zic.

Mobilul meu a scos un bip.

— Dă-i drumul, a zis ea privind în sus.

Încercând să mă conving că nu mă simțeam ușurat de întrerupere, mi-am ridicat mâinile spre tavan și am închis ochii. Chiar devenisem mai bun cu tensorul. Încă nu eram la fel de bun ca Abraham, dar măcar nu mă mai făceam de râs. Nu în majoritatea timpului, cel puțin. Mi-am apăsat palma pe tavanul metalic al tunelului și am împins, ținându-mi mâna imobilă când au început vibrațiile.

Zumzăitul era ca torsul nerăbdător al motorului unei mașini puternice, abia pornită dar lăsată pe liber. Asta era încă una dintre metaforele pe care le folosea Cody ca să-l descrie. Eu aș fi zis că se simțea mai degrabă ca o mașină de spălat decalibrată plină cu o sută de cimpanzei epileptici. Eram mândru de metafora asta.

Am apăsat, ținându-mi mâna neclintită și îngânând încet, în

același ritm, tensorul. Asta m-a ajutat să mă concentrez. Ceilalți nu făceau așa și nici nu trebuia să-și țină mâna lipită de perete. Voiam să învăț în cele din urmă să procedez la fel ca ei, dar deocamdată era bine și-așa.

Vibrațiile au crescut în intensitate, dar le-am stăpânit, ținându-le în mână. Le-am reținut până când am simțit că aveau să mi se desprindă unghiile. Apoi mi-am tras mâna înapoi și, cumva, am împins.

Imaginați-vă că țineți în gură un roi de albine și pe urmă le scuipați, încercând să le faceți să se îndrepte toate într-o singură direcție doar prin forța respirației și prin puterea voinței. Cam așa e. Mi-am retras mâna și am lansat asupra tavanului vibrația aceea care era pe jumătate muzică și plafonul s-a zgâlțâit scoțând un vuiet surd. O pulbere de oțel s-a cernut în jurul brațului meu, așternându-se pe podea. Era ca și cum ai fi folosit o răzătoare într-un congelator.

Megan mă privea cu brațele încrucișate, ridicând dintr-o sprânceană. M-am pregătit să aud un comentariu rece, indiferent. Ea a dat aprobator din cap și a zis:

— Bună treabă.

— Da, păi știi, m-am antrenat mult. La sala de vaporizat pereții.

— La ce?

S-a încruntat, în timp ce trăgea scara pe care o aduseserăm cu noi.

— Las-o baltă, am zis, urcând scara și scoțând capul în subsolul Stației Șapte al centralei electrice.

Nu mai fusesem niciodată în vreuna dintre stațiile orașului. Erau ca niște buncăre cu pereți înalți de oțel, înconjurate de garduri. Lui Steelheart îi plăcea să fie cu ochii în patru; un asemenea loc nu era numai o centrală electrică, având și birouri guvernamentale la etajele superioare. Toate împrejmuite, păzite și ținute sub observație.

Subsolul, din fericire, nu avea camere de supraveghere. Majoritatea acestora se aflau pe culoare.

Megan mi-a întins pușca și m-am cățărat în încăperea de deasupra. Eram într-un depozit, întunecat cu excepția strălucirii luminilor „de veghe” pe care paznicii acestor locuri au tendința să le… mă rog, lase de veghe. M-am apropiat de un zid și am atins ecranul mobilului.

— Am intrat, am zis încet.
— Bine, mi-a răspuns vocea lui Cody.
Am roșit.
— Scuze, voiam să-i trimit mesajul Profului.
— Așa ai și făcut. Mi-a zis să stau cu ochii pe alde tine. Pornește camera video conectată la cască.
Casca se prindea pe după ureche și avea o cameră minusculă deasupra. Am tastat de câteva ori pe ecranul mobilului și am activat-o.
— Drăguț, a zis Cody. Tia și cu mine ne-am instalat în punctul pe unde a intrat Profu'.
Profului îi plăceau planurile de rezervă și asta de obicei însemna să lași în urmă o persoană sau două care să creeze diversiuni sau să ia măsuri în cazul în care echipa principală era capturată.
— N-am mare lucru de făcut aici, așa că o să te cicălesc pe tine, a continuat Cody cu accentul lui sudist la fel de pronunțat ca-ntotdeauna.
— Mersi, am zis privind peste umăr către Megan, care tocmai ieșea din gaură.
— Pentru puțin, flăcău. Și nu te mai holba în decolteul lui Megan.
— Nu mă…
— Te necăjesc. Sper s-o faci în continuare. O să fie amuzant să văd cum te împușcă în picior când te-o prinde.
M-am uitat deliberat în altă parte. Din fericire, Cody nu părea să o fi inclus și pe Megan în această conversație. Sincer vorbind, respiram mai ușurat știind că el veghea asupra noastră. Megan și cu mine eram cei mai noi membri ai echipei. Dacă avea cineva nevoie de dădăceală, noi eram ăia.
Megan ducea în spate rucsacul nostru, plin cu lucrurile necesare infiltrării. Își scosese pistolul care, dacă era să fiu cinstit, ar fi fost mai eficient decât pușca mea în spațiul acela strâmt.
— Ești gata? m-a întrebat.
Am făcut semn că da.
— La câtă „improvizație" trebuie să mă aștept din partea ta azi? s-a interesat ea.
— Strict la cât va fi nevoie, am bombănit eu, ridicând mâna către perete. Dacă aș ști când e nevoie de ea, n-ar mai fi

improvizație, nu? Ar fi planificare.

Ea a chicotit.

— Un concept care ți-e complet străin.

— Străin? N-ai văzut toate agendele pline de planuri pe care le-am oferit echipei? Știi tu, alea pe care le-am recuperat aproape cu prețul vieților noastre?

Ea mi-a întors spatele fără să mă privească și s-a îmbățoșat.

„Arză-te-ar focul, femeie”, mi-am zis. „Ce-ai zice să te comporți și tu mai coerent?” Am clătinat din cap și mi-am lipit mâna de perete.

Unul dintre motivele pentru care stațiile orașului erau considerate impenetrabile erau măsurile de securitate. Camere de supraveghere pe toate culoarele și pe scări. Crezusem că o să ne strecurăm în sistemul lor de securitate și o să alterăm imaginile transmise de camere. Profu’ spusese că aveam să intrăm în sistem ca să urmărim aceste imagini, dar că a altera transmisia ca să acoperi o infiltrare arareori funcționa la fel de bine ca în filmele de odinioară. Steelheart nu angaja agenți de pază imbecili, așa că aceștia și-ar fi dat seama dacă imaginea video intra în buclă. În plus, holurile erau patrulate de soldați.

Oricum, exista o metodă mai simplă ca să nu fim observați. N-aveam decât să evităm holurile. În majoritatea încăperilor nu existau camere de supraveghere, întrucât cercetările și experimentele efectuate aici erau ținute secret până și față de paznicii ce vegheau asupra clădirii, în plus, era logic că supraveghind cu foarte mare atenție toate culoarele îi puteai prinde pe intruși. Cum altfel s-ar fi deplasat oamenii dintr-o încăpere în alta?

Mi-am ridicat mâna și, concentrându-mă, am făcut în zid o gaură cu diametrul de un metru. Am luminat-o cu mobilul și m-am uitat înăuntru. Distrusesem niște echipament informatic aflat lângă perete și am fost silit să dau la o parte un birou ca să pot intra, dar înăuntru nu era nimeni. La această oră din noapte, centrala era în mare parte nepopulată și Tia ne alesese cu atenție ruta de urmat, astfel încât șansele de a da peste cineva să fie cât mai reduse.

După ce ne-am strecurat înăuntru, Megan a scos un obiect din rucsac și l-a fixat pe perete, lângă gaura făcută de mine. Avea o luminiță roșie care clipea amenințător. Trebuia să plasăm explozibili lângă fiecare gaură pe care o săpam pentru ca, după

ce aveam să detonăm clădirea, examinarea ruinelor să nu trădeze existenta tensorilor.

— Continuați să vă mișcați, a zis Cody. Fiecare minut în care sunteți acolo e un minut în plus în care cineva poate să intre într-o cameră și să se întrebe ce-i cu afurisitele alea de găuri.

— Mă ocup, am zis eu, trecându-mi degetul peste ecranul mobilului și scoțând la iveală harta Tiei.

Dacă o țineam drept înainte străbătând următoarele trei încăperi, am fi ajuns la o scară de incendiu unde erau mai puține camere de supraveghere. Pe acestea speram să le putem fenta șerpuind prin pereți și urcând două etaje. Apoi trebuia să pătrundem în depozitul principal ce adăpostea celulele de combustie. Acolo urma să amplasăm restul explozibililor, să furăm una sau două celule de combustie și s-o ștergem.

— Vorbești singur? a întrebat Megan privindu-mă din ușă, cu pistolul la nivelul pieptului, ținând brațul întins și gata să apese pe trăgaci.

— Spune-i că asculți demonii din ureche, mi-a propus Cody. Mie-mi merge de fiecare dată.

— Cody e pe recepție, i-am spus, apucându-mă de lucru la următorul perete. Având comentarii încântătoare. Și povestindu-mi despre demonii din urechi.

Asta aproape c-a făcut-o să zâmbească. Jur c-am văzut un zâmbet, chit c-a durat doar o clipă.

— Demonii din urechi sunt cum nu se poate mai adevărați, a zis Cody. Ei fac microfoanele astea să meargă. Tot ei îți spun să mănânci ultima felie de pizza, deși știi că Tia o vrea. Stați puțin. Sunt conectat la sistemul lor de securitate și cineva se apropie pe culoar. Stați locului.

Am încremenit, apoi, precipitat, am făcut tensorul să amuțească.

— Da, au intrat în încăperea de alături, a zis Cody. Luminile erau deja aprinse. S-ar putea să mai fie cineva înăuntru, nu pot să-mi dau seama din filmările camerelor de supraveghere. E posibil să vă fi trecut glonțul pe la ureche. Sau mai degrabă ați evitat situația de a avea de evitat niște gloanțe.

— Ce facem acum? am întrebat încordat.

— În privința lui Cody? a întrebat Megan încruntându-se.

— Cody, poți să o conectezi și pe ea? am întrebat exasperat.

— Chiar vrei să discuți despre decolteul ei în timp ce e și ea

pe fir? a întrebat Cody cu nevinovăție.

— Nu. Adică nu pomeni deloc despre asta.

— Bine. Megan, e cineva în camera de alături.

— Opțiuni? a întrebat ea calmă.

— Am putea să așteptăm, dar luminile erau deja aprinse. Presupunerea mea e că sunt niște cercetători care lucrează până târziu.

Megan a ridicat arma.

— Ăăă. Am făcut eu.

— Nu, fătucă, a zis Cody. Știi ce părere are Profu' în privința asta. Împușcă paznicii dacă n-ai încotro. Dar pe nimeni altcineva.

Planul includea declanșarea unei alarme și evacuarea clădirii înainte să detonăm bomba.

— N-ar trebui neapărat să-i împușc pe cei de alături, a zis Megan.

— Și ce altceva ai putea să faci, măi fată? a întrebat-o Cody. Să le dai în cap și să-i lași să moară când o să aruncăm clădirea în aer?

Megan a șovăit.

— OK, a zis Cody. Tia zice că mai e o variantă. Dar va trebui să urcați prin puțul unui lift.

— Splendid, a comentat Megan.

Am revenit grăbiți în prima încăpere, cea prin care intraserăm în clădire. Tia mi-a trimis o nouă hartă care indica unde puteam folosi tensorii și m-am pus pe treabă. De data asta eram ceva mai nervos. Urma să mai dăm și de alți savanți și angajați, ori încotro ne-am fi întors? Ce făceam dacă ne surprindea cineva? Dacă dădea peste noi vreun paznic nevinovat?

Pentru prima oară în viață, m-am pomenit că mă tem mai tare de ceea ce aș fi putut fi silit să fac decât de ceea ce mi-ar fi putut face alții mie. Era o situație neplăcută. Ce făceam noi era, practic, un act terorist.

„Dar noi suntem băieții buni", mi-am zis, deschizând o gaură în perete și lăsând-o pe Megan să se strecoare prima prin ea. Dar, desigur, ce terorist nu se crede băiatul cel bun? Misiunea noastră era importantă, însă ar fi contat asta pentru familia femeii de serviciu pe care am fi ucis-o din greșeală? Străbătând grăbit întunericul următoarei încăperi – un laborator cu retorte și alte recipiente de sticlă –, nu reușeam să mă scutur de aceste

întrebări.

Așa că m-am concentrat asupra lui Steelheart. Cu zâmbetul lui teribil, odios. Stând cu arma tatei în mână, ațintind-o asupra făpturii inferioare din fața lui.

Imaginea și-a făcut treaba. Când o vedeam, puteam da uitării orice altceva. Nu aveam toate răspunsurile, dar măcar aveam un țel. Răzbunarea. Cui îi păsa dacă avea să mă roadă pe dinăuntru și să mă lase pustiit, atâta timp cât, mânat de ea, le făceam celorlalți viața mai bună? Profu' înțelegea asta. Și eu înțelegeam.

Am ajuns la puțul liftului fără niciun incident și-am intrat în el printr-un depozit cu care se învecina. Eu am făcut o gaură mare în perete, iar Megan și-a strecurat capul înăuntru și s-a uitat în susul puțului lung și întunecat.

— Deci, Cody, e vreo cale în sus?

— Sigur. Sunt mânere în părțile laterale. Se montează în puțurile tuturor ascensoarelor.

— Se pare că lui Steelheart nu i-a zis nimeni asta, am spus privind de lângă Megan. Pereții sunt complet netezi. Nu tu scară, nu tu nimic. Nici frânghii sau cabluri nu-s.

Cody a înjurat.

— Deci ne întoarcem la ruta inițială? a întrebat Megan.

Am examinat din nou pereții. Întunericul părea să se întindă la nesfârșit deasupra și dedesubtul nostru.

— Am putea aștepta să vină liftul.

— Lifturile au camere de supraveghere, a zis Cody.

— Hai să mergem pe el, am zis.

— Și să-i alertăm pe cei dinăuntru când sărim? a întrebat Megan.

— Așteptăm pur și simplu unul care nu are pe nimeni înăuntru. Lifturile merg goale în cam jumătate din cazuri, nu? Vin când le cheamă oamenii.

— Bine, a zis Cody. Profu' și Abraham s-au împotmolit nițel. Așteaptă să se golească o cameră ca să poată să înainteze. Profu' spune că aveți de așteptat cinci minute. Dacă până atunci nu se petrece nimic, abandonăm misiunea.

— OK, am zis, simțindu-mă dezamăgit.

— O să le pun niște imagini, a zis Cody. Trebuie să întrerup puțin contactul cu voi. Apelați-mă dacă aveți nevoie de mine. Supraveghez liftul. Dacă pornește, o să vă anunț.

Linia a scos un clic când Cody a schimbat frecvența și noi ne-am pus pe așteptat.

Am stat amândoi în tăcere, străduindu-ne să auzim orice sunet care ar fi putut fi liftul deplasându-se, deși nu l-am fi putut vedea înaintea lui Cody, care urmărea camerele de securitate.

— Deci… se întâmplă des asta? am întrebat după câteva minute în care am stat îngenuncheat lângă Megan, blocați în încăperea de lângă gaura pe care o săpasem în peretele puțului liftului.

— Ce anume? a întrebat ea.

— Să stai și să aștepți.

— Mai des decât ai crede, a zis ea. În misiunile pe care le avem, coordonarea e adesea crucială. O bună sincronizare implică întotdeauna o mulțime de timp în care stai și aștepți.

Mi-a privit mâna și am descoperit că băteam nervos darabana pe perete.

M-am silit să mă opresc.

— Stai și aștepți, a zis ea cu vocea îmblânzindu-i-se. Revezi din nou planul, ți-l imaginezi desfășurându-se în minte. Apoi, de obicei, ceva tot merge greșit.

Am privit-o bănuitor.

— Ce e? a întrebat.

— Chestia pe care tocmai ai zis-o. Exact asta cred și eu.

— Și?

— Și dacă de obicei ceva tot merge greșit, de ce te iei mereu de mine fiindcă improvizez?

Ea a strâns din buze.

— Nu, am zis. E momentul să vorbim deschis, Megan. Nu doar în legătură cu misiunea asta, ci cu tot. Ce-i cu tine? De ce te porți de parcă m-ai urî? Tu ai fost prima care a vorbit în favoarea mea când voiam să mă alătur vouă. La început părea că te-am impresionat: probabil că Profu' nici n-ar fi ascultat planul meu dacă n-ai fi zis tu ce-ai zis. Dar de atunci te porți de parcă aș fi o gorilă la bufetul tău.

— O ce?!

— O gorilă la bufetul tău. Știi… care îți mănâncă mâncarea? Și te scoate din sărite? Genul ăla de chestie.

— David, ești o persoană foarte specială.

— Da, iau o pastilă de specialitate în fiecare dimineață. Uite ce-i, Megan, n-am de gând să abandonez discuția. De când am

fost primit în rândul Răzbunătorilor ai zice că te supără tot ce fac. Ei bine, ce anume este? Ce te-a făcut să te întorci așa împotriva mea?

Ea s-a uitat în altă parte.

— E vorba de fața mea? am întrebat-o. Pentru că e singurul lucru care-mi trece prin cap. Adică mi-ai ținut complet partea după lovitura dată lui Fortuity. Poate că fața mea-i de vină. Nu cred că-i o față chiar așa de rea, dar câteodată am o moacă de prost, când…

— Nu fața ta-i de vină, m-a întrerupt ea.

— Nici nu credeam că este, dar vreau să discutăm. Spune ceva.

„Fiindcă cred că ești o bucățică tare bună și nu înțeleg ce n-a mers!” Din fericire, m-am oprit înainte să rostesc partea asta cu glas tare. Am avut de asemenea grijă să-mi păstrez ochii ațintiți asupra feței ei, pentru cazul în care Cody era pe recepție.

Ea n-a zis nimic.

— Ei? am îmboldit-o eu.

— Au trecut cinci minute, a zis ea verificându-și mobilul.

— Nu te las să scapi așa ușor de…

— Au trecut cinci minute, a zis deodată Cody, întrerupându-ne. Îmi pare rău, copii. Misiunea asta a eșuat. Nimeni nu folosește lifturile.

— Nu poți să ne trimiți tu unul? am întrebat.

Cody a chicotit.

— Am pătruns noi în circuitele camerelor de supraveghere, flăcău, dar suntem departe de a putea controla echipamentul din clădire. Dacă Tia ar fi putut să ne strecoare atât de adânc în sistem, puteam să aruncăm centrala în aer de la distanță, scurtcircuitând utilajele.

— Aha.

Am privit în susul puțului cavernos. Semăna cu un gâtlej imens, întinzându-se în sus… unul prin care trebuia să ne cocoțăm… ceea ce însemna că noi eram…

Neinspirată comparație. Foarte neinspirată. În ciuda acestui fapt, simțeam ceva ca o gheară în stomac. Nu-mi plăcea ideea de a bate în retragere. Deasupra noastră se întindea drumul către distrugerea lui Steelheart. Înapoia noastră se așternea doar și mai multă așteptare, și mai multe planuri. Petrecusem ani în șir făcând planuri.

— A, nu! a zis Megan.
— Ce? am întrebat-o neatent.
— O să improvizezi din nou, nu?
Mi-am întins înăuntrul puțului mâna pe care purtam tensorul, mi-am lipit palma de perete și am declanșat o mică explozie bazată pe vibrații. Abraham mă învățase să provoc explozii de diferite dimensiuni. Spunea că un maestru al tensorilor poate controla vibrațiile, producând modele sau chiar desene.
Am împins mâna mai tare și am simțit mănușa zgâlțâindu-se. Dar nu era numai mănușa. Era mâna mea în întregime. Asta mă dezorientase la început. Îmi dădea impresia că eu produceam acea energie, și nu mănușa, că mănușa doar mă ajuta cumva să dau formă exploziei.
Nu puteam să ratez. Dacă ratam, operațiunea se încheia. Asta ar fi trebuit să mă facă să fiu tensionat, dar nu eram. Îmi dădeam seama că, din nu știu ce motiv, când situația devenea cu adevărat stresantă, îmi era mai ușor să mă relaxez.
Steelheart înălțându-se deasupra tatei. O împușcătură. Nu aveam de gând să dau înapoi.
Mănușa a vibrat. Într-un mic petic din jurul mâinii mele, pulberea s-a desprins de zid.
— O priză pentru mână, a zis Megan încet, luminând-o cu mobilul.
— Ce, serios? a întrebat Cody. Întoarce camera-ntr-acolo, fătucă.
O clipă mai târziu fluiera admirativ.
— David, mi-ai ascuns chestia asta. N-aș fi zis că ești pregătit să faci așa ceva. Ți-aș fi propus-o chiar eu dac-aș fi știut că poți.
Mi-am mutat mâna în lateral și am săpat încă o priză în peretele puțului, alături de prima. Am mai făcut două pentru picioare, apoi am ieșit în puțul liftului prin gaura din perete, folosind prizele și pentru mâini și pentru picioare.
M-am întins și am făcut un alt set de prize deasupra mea. M-am cățărat, cu pușca atârnată de umăr. Nu m-am uitat în jos, ci am făcut un nou set de prize și am continuat. Să mă cațăr și să sap cu tensorul nu era deloc ușor, dar am reușit să modelez exploziile în așa fel încât să se creeze câte o muchie care să facă priza mai ușor de apucat.
— Profu’ și Abraham mai pot să stea puțin? a întrebat Megan de dedesubt. David pare să lucreze cu o viteză satisfăcătoare,

dar s-ar putea să ne ia un sfert de oră să ajungem sus.

— Tia calculează, a zis Cody.

— Ei, eu mă duc după David, a zis Megan.

Vocea îi suna înăbușit. M-am uitat peste umăr. Își înfășurase o eșarfă în jurul feței.

„Praful rezultat în urma prizelor – nu vrea să-l respire.” Deșteaptă fată. Eu nu reușeam să-l evit și să inhalezi pulbere de oțel nu părea o chestie prea deșteaptă. Abraham îmi spusese că pulberea de tensor nu era atât de rea pe cât părea, dar tot nu credeam că ar fi fost o idee bună, așa că mi-am aplecat capul și mi-am ținut răsuflarea ori de câte ori am săpat o nouă gaură.

— Sunt impresionat, a rostit o voce în urechea mea.

Era a Profului. Am fost cât pe ce să tresar de spaimă, ceea ce n-ar fi fost bine. Probabil se conectase la fluxul meu vizual cu ajutorul mobilului și putea vedea imaginile pe care le lua camera atașată căștii mele.

— Găurile alea sunt precise și bine formate, a continuat Profu’. Ține-o tot așa și în curând vei fi la fel de bun ca Abraham. E posibil să-l fi depășit deja pe Cody.

— Pari îngrijorat de ceva, am zis între două prize.

— Nu-s îngrijorat. Doar surprins.

— Trebuia făcut, am icnit în timp ce urcam un alt etaj.

Profu’ a amuțit câteva clipe.

— Așa e, a zis el. Uite ce-i, nu putem să vă permitem să vă retrageți folosind aceeași rută. Ar dura prea mult, așa că va trebui să ieșiți pe altundeva. Tia o să vă anunțe pe unde. Așteptați cea dintâi explozie.

— Afirmativ, am zis eu.

— Și, David, a adăugat Profu’.

— Da?

— Bună treabă.

Am zâmbit, târându-mă și mai sus.

Am continuat să escaladăm puțul liftului. Mă temeam ca ascensorul să nu coboare la un moment dat, deși, dac-ar fi făcut-o, ne-ar fi ratat cu câțiva centimetri. Ne aflam pe acea latură a puțului unde ar fi trebuit să fie o scară. Numai că nu instalaseră una.

„Poate că Steelheart o fi văzut aceleași filme ca noi”, mi-am zis când, în cele din urmă, am trecut de cel de-al doilea etaj. Mai aveam unul.

Mobilul a scos un clinchet în urechea mea. Am aruncat o privire către încheietură – cineva tocmai închisese canalul nostru.

— Nu-mi place efectul pe care-l ai asupra echipei, mi-a strigat Megan de dedesubt, cu voce înăbușită.

M-am uitat la ea peste umăr. Purta rucsacul cu echipamentul nostru, iar nasul și gura îi erau acoperite cu eșarfa. Ochii ei mă priveau cu asprime, în lumina discretă a mobilului prins pe brațul ei. Ochi frumoși, ivindu-se deasupra giulgiului eșarfei.

Și în urma ei un imens puț negru. Aoleu. M-am clătinat amețit.

— Slontze! mi-a strigat ea. Concentrează-te!

— Tu ești aia care-a vorbit, am șoptit eu, întorcându-mă. Cum adică nu-ți place efectul pe care-l am asupra echipei?

— Înainte să apari tu voiam să plecăm din Newcago, a zis Megan de dedesubt. Să-l omorâm pe Fortuity și apoi s-o ștergem. Tu ne-ai făcut să rămânem.

Am continuat să urc.

— Dar…

— Of, da’ mai taci și lasă-mă și pe mine să vorbesc măcar o dată!

Am tăcut.

— M-am alăturat Răzbunătorilor ca să-i ucid pe Epicii care o merită, a continuat Megan. Newcago e unul dintre cele mai sigure și mai stabile locuri de pe tot cuprinsul Statelor Fracturate. Nu cred că ar trebui să-l ucidem pe Steelheart și nu-mi place felul în care ai deturnat echipa ca să îți duci războiul tău personal împotriva lui. E brutal, așa-i, dar face o treabă mai bună decât majoritatea Epicilor. Nu merită să moară.

Cuvintele ei m-au năucit. Nu credea că ar trebui să-l omorâm pe Steelheart? Acesta nu merita să moară? Era o nebunie. M-am opus impulsului de a privi din nou în urmă.

— Acum pot să vorbesc? am întrebat, făcând o nouă pereche de prize.

— OK, bine.

— Ai înnebunit?! Steelheart e un monstru.

— Da. Recunosc c-așa-i. Dar e un monstru eficient. Spune, ce facem noi azi?

— Distrugem o centrală electrică.

— Și câte orașe mai au centrale electrice? m-a întrebat ea. Măcar știi?

Am continuat să urc.

— Am crescut în Portland, a zis ea. Știi ce s-a întâmplat acolo?

Știam, dar n-am zis-o. Nu fusese bine.

— Războaiele duse de Epici pentru teritoriu au transformat orașul într-o ruină, a continuat Megan, vorbind mai încet acum. N-a mai rămas nimic, David. Nimic. Întreg Oregonul e o pustietate. Până și copacii au dispărut. Nu mai există nici urmă de centrale electrice, stații de epurare sau magazine alimentare. Așa ar fi devenit și Newcago dacă n-ar fi intervenit Steelheart.

Am continuat să urc cu sudoarea șiroindu-mi pe spinare. M-am gândit la schimbarea survenită în Megan: începuse să se poarte rece cu mine de îndată ce vorbisem pentru prima oară despre distrugerea lui Steelheart. Momentele în care se purtase cel mai urât cu mine fuseseră cele în care echipa făcuse progrese. Când mă dusesem să-mi aduc planurile și când descoperisem cum să-l ucidem pe Nightwielder.

Nu „improvizațiile" mele o făcuseră să fie pornită împotriva mea. Ci intențiile mele. Succesul meu în a convinge echipa să-l aleagă pe Steelheart ca țintă.

— Nu vreau să fiu motivul unui dezastru asemănător cu cel din Portland, a continuat Megan. Da, Steelheart e teribil. Dar e teribil într-un fel cu care oamenii pot trăi.

— Atunci de ce n-ai renunțat? am întrebat-o. De ce ești aici?

— Pentru că sunt un Răzbunător, a zis ea. Și nu e treaba mea să-l contrazic pe Prof. O să-mi fac datoria, Genunchi. Și-o s-o fac bine. Dar de data asta cred că greșim.

Folosea din nou porecla pe care mi-o dăduse. Era mai degrabă un semn bun, pentru că nu părea s-o folosească decât când era mai puțin supărată pe mine. Era oarecum afectuoasă, nu? Doar că mi-aș fi dorit ca porecla să nu facă trimitere la un episod atât de stânjenitor. De ce nu… Super-Țintașul? Asta parcă ți se rostogolea altfel pe limbă, nu?

Ne-am continuat urcușul în tăcere. Megan a activat din nou canalul audio astfel încât să ne audă toată echipa și am interpretat asta ca pe un semn că ea considera discuția încheiată. Poate că era: eu, unul, sigur nu știam ce să adaug. Cum putea ea să creadă că era bine să trăiești sub jugul lui Steelheart?

M-am gândit la ceilalți copii din Fabrică, la oamenii din subteran. Presupuneam că majoritatea gândeau la fel. Veniseră

aici știind că Steelheart e un monstru, dar tot erau de părere că traiul în Newcago era mai bun decât în alte locuri.

Dar ei se complăceau, în timp ce Megan nu. Era activă, incredibilă, capabilă. De ce gândea la fel ca ei? Asta dădea peste cap tot ce știam eu despre lume sau cel puțin tot ce credeam că știu. Răzbunătorii ar fi trebuit să fie altfel.

Dar dacă avea dreptate?

— Scântei! a exclamat brusc Cody în urechea mea.

— Ce?

— Aveți probleme, flăcău. E…

În aceeași clipă, ușile de deasupra noastră, cele de la etajul trei, s-au deschis. Doi paznici în uniformă s-au apropiat de margine și au scrutat bezna de dedesubt.

22

— Îți spun c-am auzit ceva, a zis unul dintre paznici uitându-se în jos cu ochi mijiți.

Dădea impresia că privește drept spre mine. Dar în puțul liftului era întuneric, mai întuneric decât crezusem că va fi cu ușile deschise.

— Nu văd nimic, a zis celălalt. Vocea lui avea un ușor ecou.

Cel dintâi și-a scos lanterna de la centură.

Mi-a sărit inima din piept. Opaa!

Mi-am lipit mâna de perete. Era singura soluție la care mă puteam gândi. Tensorul a început să vibreze, iar eu m-am străduit să mă concentrez, dar era greu cu ei acolo sus. Lanterna s-a aprins.

— Poftim. Ai auzit?

— Parc-ar fi cazanul, a zis cel de-al doilea paznic, neconvins.

Mâna mea, vibrând lipită de zid, scotea un soi de zumzăit mecanic. M-am strâmbat, dar am continuat. Lumina lanternei a luminat puțul. Am fost cât pe ce să scap vibrația de sub control.

Nu aveau cum să nu mă vadă în lumina aceea. Erau prea aproape.

— Nimic, a mârâit paznicul.

Ce? M-am uitat în sus. Deși erau la mică distanță de mine, nu păreau să mă fi văzut. M-am încruntat nedumerit.

— Aha, a zis celălalt paznic. Totuși aud un zgomot.

— Vine dinspre… știi tu ce, a zis cel dintâi.

— A, a spus celălalt. Da, așa-i.

Cel dintâi paznic și-a vârât din nou lanterna la centură. Cum de nu mă văzuse? Luminase exact înspre mine.

Cei doi s-au retras din cadru, lăsând ușile să se închidă.

„Ce-a fost asta, pe focurile lui Calamity?” m-am întrebat. Chiar era posibil să nu ne fi deslușit în întuneric?

Tensorul mi-a scăpat de sub control.

Vrusesem să sap în perete o nișă, ca să ne ascundem sau măcar să ieșim din raza armelor lor, dacă se ajungea la asta. Dar pentru că nu direcționasem explozia, decupasem o bucată mare din peretele din fața mea și, într-o clipă, priza pentru mână a dispărut. M-am prins de o muchie a găurii pe care o făcusem, abia reușind să mă țin.

O cascadă de praf s-a prăvălit în jurul meu, învăluind-o apoi

pe Megan. Ținându-mă strâns de marginea găurii, m-am uitat în jos și am descoperit că mă privea furioasă, clipind ca să-și alunge praful din ochi. Mâna ei părea să se apropie de pistol.

„Pe Calamity!” mi-am zis înfiorându-mă. Eșarfa și pielea îi erau acoperite cu praf argintiu și ochii ei erau mânioși. Nu cred că mai văzusem o asemenea expresie pe chipul cuiva, sau cel puțin nu îndreptată asupra mea. Mi se părea că simțeam ura radiind dinspre ea.

Mâna ei continua să se apropie de pistolul de la șold.

— M-Megan? am rostit.

Mâna ei s-a oprit. Nu știam ce anume văzusem, dar a dispărut într-o clipă. Megan a clipit și expresia i s-a mai îmblânzit.

— Fii mai atent ce strici, Genunchi, s-a răstit ea, ștergându-și fața de praf.

— Mda, am zis, apoi mi-am ridicat privirea către gaura pe marginea căreia atârnam. Hei, aici e o cameră.

Mi-am ridicat mobilul și am luminat interiorul ca să văd mai bine.

Era o încăpere mică: vreo câteva birouri ordonate, dotate cu computere, înșirate de-a lungul unui perete, și câteva dulapuri de tip fișet de-a lungul altuia. Avea două uși, una dintre ele din metal ranforsat, cu o tastatură.

— Megan, în mod clar e o cameră aici. Și s-ar părea că nu-i nimeni înăuntru. Haide!

M-am săltat pe marginea deschizăturii și m-am târât înăuntru.

Odată ce am intrat, am ajutat-o pe Megan să iasă și ea din puțul liftului. A șovăit înainte să îmi accepte sprijinul și, după ce s-a strecurat înăuntru, a trecut pe lângă mine fără un cuvânt. Părea să fi revenit la atitudinea ei rece, poate chiar puțin răutăcioasă, față de mine.

M-am lăsat în genunchi lângă gaura ce dădea în puțul liftului. Nu mă puteam scutura de senzația că tocmai se petrecuse ceva foarte straniu. Mai întâi paznicul nu ne văzuse, apoi Megan trecuse în numai două secunde de la o sinceritate totală la a-mi trânti ușa în nas. Îi părea rău că îmi împărtășise anumite lucruri? Se temea să nu-i spun Profului că ea nu era de acord cu uciderea lui Steelheart?

— Ce-i asta? a zis Megan din mijlocul micii încăperi.

Dacă tavanul ar fi fost doar puțin mai jos, ar fi trebuit să stea cocoșată, iar eu în mod sigur urma să fiu silit s-o fac. Și-a

desfăcut eșarfa, împrăștiind un norișor de pulbere metalică, a făcut o grimasă și s-a apucat să-și scuture hainele.

— Habar n-am, am zis eu, verificând pe mobil harta pe care mi-o încărcase Tia. Camera nu-i pe hartă.

— Tavane joase, a zis Megan. Ușă de siguranță cu cod. Interesant.

Mi-a aruncat rucsacul ei.

— Pune un explozibil în gaura pe care-ai făcut-o. Eu o să verific ce-i pe-aici.

Am scotocit prin rucsac după explozibil, în timp ce ea a deschis ușa fără cod și a pășit dincolo de ea. Am instalat micul dispozitiv în gaura pe care o făcusem, apoi am observat niște cabluri în partea de jos a zidului.

M-am uitat unde duc și tocmai desprindeam o secțiune din podea când s-a întors Megan.

— Mai sunt alte două camere ca asta, a zis ea. Fără oameni, mici și construite în jurul puțului liftului. Din câte-mi dau eu seama, aici ar trebui să se afle echipamentul pentru cazane și întreținerea liftului, dar când colo au ascuns aici niște încăperi și nu le-au trecut în planul clădirii. Mă întreb dacă există spații între celelalte etaje și dacă și acolo sunt ascunse alte camere ca astea.

— Uită-te aici, i-am zis, arătându-i ce descoperisem.

A îngenuncheat lângă mine și a examinat peretele și firele.

— Explozibili, a zis.

— Camera e deja pregătită să sară în aer, am zis eu. Îți cam dă fiori, nu?

— Orice-ar fi aici, trebuie să fie important. Suficient de important încât să merite să distrugi întreaga centrală numai ca să nu fie descoperit.

Ne-am întors privirile către computere.

— Ce mai faceți voi doi? a revenit vocea lui Cody.

— Am găsit o încăpere și… am început eu.

— Continuați să vă deplasați, mi-a tăiat-o Cody. Profu’ și Abraham tocmai au dat peste niște paznici și au fost siliți să-i împuște. Gărzile sunt scoase din luptă, trupurile sunt ascunse, dar în curând li se va descoperi lipsa. Dacă suntem norocoși, mai avem câteva minute până să-și dea cineva seama că nu mai patrulează.

Am înjurat scotocind prin buzunare.

— Ce-i aia? a întrebat Megan.

— Una dintre amorsele universale pe care le-am luat de la Diamant, am zis. Vreau să văd dacă funcționează.

Am scos banda adezivă și, cu gesturi nervoase, am lipit micul bumb de explozibilii pe care îi descoperisem sub podea. Aveam în buzunar detonatorul, cel care arăta ca un pix.

— După harta pe care ne-a dat-o Tia, suntem la numai două încăperi distanță de depozitul cu celule de combustie, dar ne aflăm puțin dedesubt.

Ne-am uitat unul la altul, apoi ne-am despărțit și am început să cercetăm camera secretă. Poate că nu aveam prea mult timp, dar trebuia măcar să încercăm să aflăm ce informații ascundea acest loc. Ea a deschis un fișet și a înhățat câteva dosare. Într-o clipă, eu mă ridicasem și deschideam sertarele birourilor. Într-unul erau două cipuri. Le-am luat, i le-am arătat lui Megan, apoi le-am îndesat în rucsacul ei. Ea a azvârlit dosarele înăuntru și apoi a controlat un alt birou, în timp ce eu am ridicat mâna către peretele din dreapta și am făcut o gaură în el.

Dat fiind că încăperea secretă se afla parțial situată între două etaje, nu eram sigur cum anume era poziționată în raport cu restul clădirii. Am făcut o gaură în zid în direcția către care voiam să mergem, dar am făcut-o aproape de tavan.

Aceasta s-a deschis într-o încăpere de la etajul al treilea, dar aproape de podea. Deci camera secretă se suprapunea parțial cu etajul al treilea. Aruncând o privire pe hartă, mi-am dat seama cum ascunseseră încăperea. În schemă, puțul liftului era înfățișat puțin mai mare decât în realitate. Mai includea totodată un puț de mentenanță care de fapt nu era acolo și asta explica lipsa mânerelor din puțul ascensorului. Constructorii clădirii presupuseseră că puțul pentru mentenanță avea să permită accesul pentru service-ul liftului, fără să știe că în acel spațiu urmau de fapt să fie amenajate camere secrete.

Eu și Megan ne-am săltat prin deschizătură, ajungând la etajul trei. Am străbătut încăperea – un soi de sală de conferințe – și am traversat alta, care era o stație de monitorizare. Am pulverizat o parte din perete, deschizând o gaură către un depozit lung, cu tavanul jos. Asta era ținta noastră: locul unde erau ținute celulele de combustie.

— Am intrat, i-a zis Megan lui Cody în timp ce ne strecuram

înăuntru.

Camera era plină de rafturi și pe acestea se aflau diferite piese electrice, dar nu ceea ce ne trebuia nouă.

Ne-am despărțit și, în grabă, ne-am pus pe căutat.

— Grozav, a zis Cody. Celulele de combustie trebuie să fie pe undeva pe-acolo. Căutați niște cilindri lați cât palma și înalți cât o cizmă.

Am observat pe peretele opus niște dulapuri mari, cu lacăte la uși.

— S-ar putea să fie acolo, i-am zis lui Megan pornind către ele.

Tensorul m-a ajutat să trec de lacăte fără bătaie de cap și am deschis ușile tocmai în clipa în care ea ajungea lângă mine. Înăuntrul unuia dintre dulapuri era o coloană înaltă formată din cilindri verzi, stivuiți unii peste alții. Fiecare cilindru părea o combinație între un butoiaș de bere și o baterie de mașină.

— Alea sunt celulele, a zis Cody părând ușurat. Începusem să-mi fac griji că n-o să fie acolo. Bine că mi-am luat trifoiul cu patru foi când am plecat în misiunea asta.

— Trifoiul cu patru foi? a zis Megan pufnind, în timp ce scotea ceva din rucsac.

— Sigur. De pe pământurile mele natale.

— Cody, ăia cu trifoiul sunt irlandezii, nu scoțienii.

— Știu, a zis Cody fără ezitare. A trebuit să omor un irlandez ca să fac rost de al meu.

Am scos una dintre celule.

— Nu sunt atât de grele pe cât credeam, am zis. Suntem siguri că au suficientă putere ca să acționeze pușca gauss? Chestia aia are nevoie de o mulțime de energie.

— Celulele alea au fost încărcate de Conflux, mi-a zis Cody în ureche. Sunt mult mai puternice decât orice am putea fabrica sau cumpăra. Dacă nu merg, atunci nimic nu va merge. Luați câte puteți căra.

N-or fi fost ele atât de grele pe cât crezusem, dar erau voluminoase. Am scos restul echipamentului din rucsacul lui Megan și am dat de rucsacul mai mic pe care îl îndesasem la fund. Am reușit să pun patru celule în rucsac, în timp ce Megan transfera restul echipamentului – câteva încărcături explozive, niște funie și ceva muniție – în rucsacul ei mai mic. Mai erau și niște halate de laborator menite să ne servească drept

deghizare. Pe astea le-am lăsat afară. Bănuiam că s-ar fi putut să avem nevoie de ele la ieșire.

— Ce fac Profu’ și Abraham? am întrebat.

— Sunt pe drumul spre ieșire, a zis Cody.

— Și retragerea noastră? am întrebat. Profu’ a zis că nu trebuie să ne întoarcem prin puțul liftului.

— Aveți halatele de laborator? a întrebat Cody.

— Sigur că da, a zis Megan. Dar dacă ieșim pe coridoare s-ar putea să ne recunoască fețele.

— E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm, a zis Cody. Cea dintâi explozie se declanșează în două minute.

Am tras pe mine halatul, apoi m-am lăsat pe vine și Megan m-a ajutat să-mi pun în spate rucsacul cu celulele de combustie. Era greu, dar nu-mi stânjenea din cale-afară mișcările. Megan își pusese și ea halatul. Îi stătea bine, dar pe ea ar fi stat bine orice. Și-a săltat pe umăr rucsacul ei mai ușor și a aruncat o privire către pușca mea.

— Poate fi dezasamblată, i-am explicat în timp ce desprindeam patul puștii, apoi îi scoteam încărcătorul și extrăgeam cartușul de pe țeavă; am pus și piedica pentru mai multă siguranță și am îndesat piesele în rucsacul ei.

Halatele aveau brodate pe ele sigla Stației Șapte și aveam amândoi legitimații false. Deghizarea n-ar fi funcționat niciodată la intrare – măsurile de securitate erau prea severe – dar în momentele de haos ar fi trebuit să ne ajute să ieșim.

S-a auzit un vuiet amenințător și clădirea s-a zguduit – era explozia numărul unu. Menirea ei era mai degrabă să declanșeze procedurile de evacuare decât să producă pagube serioase.

— Plecați! ne-a strigat Cody în căști.

Am pulverizat broasca ușii și ne-am năpustit amândoi pe hol. Oamenii scoseseră capetele pe uși. Părea să fie un etaj populat chiar și noaptea. Unii dintre ei purtau salopetele albastre ale personalului responsabil cu curățenia, dar alții erau tehnicieni în halate de laborator.

— Explozie! am strigat, încercând să par cuprins de panică. Cineva a atacat clădirea!

Imediat s-a declanșat haosul și în curând ne-am amestecat în grupul care încerca să fugă din clădire. Treizeci de secunde mai târziu, Cody a declanșat cea de-a doua explozie, la unul dintre

etajele superioare. Pământul s-a cutremurat și pe hol în jurul nostru oamenii au început să țipe, aruncând priviri spre tavan. Câțiva strângeau la piept laptopuri sau serviete.

De fapt, nu aveau de ce să se teamă. Exploziile inițiale fuseseră declanșate în locuri necirculate, alese în așa fel încât să nu provoace prăbușirea imobilului. Urmau să aibă loc încă patru asemenea explozii, amplasate astfel încât să îi mâne pe civili afară din clădire. Apoi, adevăratele explozii puteau să înceapă.

Am străbătut în goană culoarele și scările, având grijă să ne ținem capetele plecate. Era ceva ciudat cu locul ăsta și, în timp ce alergam, mi-am dat seama ce anume. În clădire domnea curățenia. Podelele, pereții, încăperile... totul era prea curat. Când intraserăm, fusese prea întuneric ca să-mi dau seama, dar acum, pe lumină, mi se părea dezolant. Străzile subterane nu erau niciodată așa de curate. Mi se părea straniu ca lucrurile să fie atât de lustruite și de rânduite.

Pe măsură ce alergam, devenea tot mai clar că locul acesta era suficient de mare pentru ca angajații să nu se cunoască toți între ei și, deși informațiile noastre spuneau că agenții de pază aveau baze de date cu fețele tuturor și le verificau comparându-le cu imaginile transmise de camere, nimeni nu ne-a interpelat.

Majoritatea agenților de pază alergau laolaltă cu mulțimea din ce în ce mai mare, speriați de explozii ca toți ceilalți, și asta mi-a domolit și mai mult temerile.

Ne-am îmbulzit cu toții pe ultimul rând de trepte și am năvălit în holul de la intrare.

— Ce se întâmplă? a strigat unul dintre paznici. Stătea lângă ușă cu pistolul scos. A văzut cineva ceva?

— Un Epic! a zis Megan imediat. În verde. L-am văzut mergând prin clădire și trăgând cu fascicule de energie!

Cea de-a treia explozie s-a declanșat zguduind clădirea. A fost urmată de o serie de explozii mai mici. Alte grupuri de oameni veneau dinspre scări sau dinspre culoarele aflate la parter.

Paznicul a înjurat, apoi a făcut o chestie deșteaptă. A rupt-o la rândul său la fugă. Nimeni nu se aștepta ca el să înfrunte un Epic; de fapt putea să aibă probleme dacă ar fi făcut-o, chiar dacă Epicul era un dușman al lui Steelheart. Oamenii obișnuiți îi lăsau în pace pe Epici și punct. În Statele Fracturate legea aceasta era mai presus de toate celelalte.

Am dat buzna din clădire afară, în curte. Privind peste umăr, am văzut dâre de fum înălțându-se din construcția enormă. Chiar sub ochii mei, mici explozii în lanț s-au declanșat în spatele unui șir de ferestre aflate la etaj, răspândind rând pe rând o lumină verde. Profu' și Abraham nu se mulțumiseră doar să pună bombe, ci pregătiseră și un spectacol de lumini.

— Chiar e un Epic, a gâfâit o femeie de lângă mine. Cine altcineva ar fi atât de nebun...

I-am aruncat un zâmbet lui Megan și ne-am alăturat valului de oameni care alergau către porțile din zidul ce înconjura incinta. Paznicii au încercat să împiedice oamenii să iasă, dar când s-a declanșat următoarea explozie au cedat și au deschis porțile. Megan și cu mine i-am urmat pe ceilalți afară, pe străzile întunecate ale orașului, lăsând în urmă clădirea care fumega.

— Camerele de supraveghere sunt încă funcționale, a raportat Cody pe un canal deschis către toată lumea. Evacuarea încă nu s-a terminat.

— Mai așteaptă cu ultimele explozii, a zis Profu' calm. Dar lansează broșurile.

În spatele nostru s-a auzit un pocnet discret și am știut că broșurile care anunțau sosirea unui nou Epic în Newcago fuseseră lansate de la etajele superioare și pluteau pe deasupra orașului. Îl botezaserăm Limelight, păstrând numele ales de mine. Pliantul era unul propagandistic, care îl chema pe Steelheart afară din bârlogul lui, proclamându-l totodată pe Limelight drept noul stăpân al Newcago.

Eu și Megan am ajuns la mașina noastră înainte să ne anunțe Cody că drumul e liber. M-am urcat pe locul șoferului, dar Megan m-a urmat prin aceeași portieră, împingându-mă pe scaunul din dreapta.

— Pot să conduc, am zis eu.

— Ultima oară ai distrus mașina numai dând ocol unui cvartal, Genunchi, mi-a zis ea pornind vehiculul. Ai dărâmat două semne de circulație, pare-mi-se. Și cred că în timp ce ne uscheam am văzut și resturile a două pubele.

Pe buzele ei juca un zâmbet abia schițat.

— N-am fost eu de vină, am zis, entuziasmat de reușita noastră, în timp ce priveam peste umăr Stația Șapte, profilată pe cerul întunecat. Pubelele alea pur și simplu și-au cerut-o. Slontze obraznice!

— O declanșez pe-aia mare, mi-a grăit Cody cel-din-ureche.

În clădire a răsunat o serie de explozii, inclusiv, bănuiam, ale explozibililor puși de mine și de Megan. Imobilul s-a zguduit și prin ferestre au izbucnit flăcări.

— Au, a zis Cody dezorientat. N-a căzut.

— E bine și-așa, a zis Profu’. Dovezile prezenței noastre au dispărut, iar stația n-o să mai fie funcțională în următoarea perioadă.

— Mda, a zis Cody, și i-am simțit dezamăgirea din glas. Îmi doream doar să fi fost mai dramatic.

Am scos din buzunar detonatorul în formă de pix. Probabil că nu avea să facă nimic. Probabil că explozibilii pe care îi amplasaserăm noi pe pereți îi declanșaseră și pe cei din podea. Am apăsat însă capătul pixului.

Explozia care a urmat a fost de vreo zece ori mai puternică decât precedenta. Mașina noastră s-a zguduit și sfărâmături au fost împroșcate peste oraș, într-o ploaie de praf și bucăți de piatră. Eu și Megan ne-am răsucit în scaunele noastre la timp ca să vedem clădirea prăbușindu-se cu un bubuit teribil.

— Uau, a zis Cody. Ia te uită! Probabil că au sărit în aer celulele de combustie.

Megan s-a uitat de la mine la stilou și și-a dat ochii peste cap. În câteva secunde goneam pe stradă în direcția opusă celei din care veneau pompierii și echipele de intervenție, îndreptându-ne spre punctul de întâlnire cu ceilalți Răzbunători.

PARTEA A TREIA

23

Am icnit și am tras de funie, o mână după cealaltă. La fiecare mișcare, scripetele scotea un sunet plângăreț de parcă aș fi legat un amărât de șoarece de o mașinărie de tortură și acum strângeam șurubul cu nesaț.

Eșafodajul fusese instalat în jurul gurii tunelului, unica noastră ieșire din vizuina Răzbunătorilor. Trecuseră cinci zile de la atacul asupra centralei electrice și în mai tot acest timp stătuserăm ascunși, plănuindu-ne următoarea mutare: uciderea lui Conflux, menită să submineze Forțele de Ordine.

Abraham tocmai se întorsese după ce făcuse aprovizionarea. Ceea ce însemna că încetasem să mai fiu unul dintre specialiștii în tensori ai echipei, devenind în schimb un exemplu de exploatare gratuită a adolescenților.

Am continuat să trag, cu sudoarea picurându-mi de pe frunte și îmbibându-mi tricoul. În cele din urmă, lada s-a ivit din adâncul tunelului și Megan a coborât-o de pe platformă și a târât-o în încăpere. Am dat drumul funiei, trimițând din nou în jos platforma pe roți, pentru ca Abraham să pună pe ea o nouă ladă cu provizii.

— Vrei s-o ridici tu pe următoarea? am întrebat-o pe Megan ștergându-mi fruntea cu un prosop.

— Nu, a zis ea nepăsătoare.

A săltat lada pe un cărucior și a împins-o până în locul unde erau stivuite celelalte.

— Ești sigură? am întrebat-o cu brațele amorțite de durere.

— Te descurci foarte bine, a zis ea. Și faci și mișcare cu prilejul ăsta.

A pus lada jos apoi s-a așezat pe un scaun, cocoțându-și picioarele pe masă, și s-a apucat să citească o carte pe mobil, sorbind când și când dintr-o limonadă.

Am clătinat din cap. Era incredibilă.

— Privește-l ca pe un gest cavaleresc, a zis Megan neatentă, atingând ecranul ca să deruleze textul. Protejezi de chin o fată neajutorată și așa mai departe.

— Neajutorată? am exclamat eu și chiar atunci m-a strigat

Abraham.

Am oftat și am început din nou să trag de frânghie.

Ea a făcut semn că da.

— La modul abstract.

— Cum poate fi cineva neajutorat la modul abstract?!

— E ceva de muncă, a zis ea sorbind din băutură. Doar pare ușor. E ca arta abstractă.

Am scos un geamăt.

— Arta abstractă? am întrebat, opintindu-mă cu funia.

— Sigur că da. Știi tu, un tip pictează o dungă neagră pe o pânză, zice că-i o metaforă și ia câteva milioane pe ea.

— Asta nu s-a întâmplat niciodată.

Ea și-a ridicat ochii spre mine, amuzată.

— Ba s-a întâmplat. N-ai învățat la școală despre arta abstractă?

— Am făcut școala la Fabrică, am zis eu. Matematică elementară, citit, geografie, istorie. Nu era timp de altceva.

— Dar înainte de asta. Înainte de Calamity?

— Aveam opt ani, am zis. Și trăiam în centrul orașului Chicago, Megan. Educația mea consta în principal în a ști cum să evit bandele și să nu ies în evidență la școală.

— Asta ai învățat când aveai opt ani?! La școala primară?

Am ridicat din umeri și am continuat să trag de frânghie. Spusele mele păreau s-o fi tulburat, deși, ca să fiu sincer, și ale ei mă tulburaseră pe mine. Chiar plătiseră oamenii atâția bani pentru lucruri atât de simple? Eram șocat. Oamenii din perioada pre-Calamity fuseseră ciudați tare.

Am ridicat următoarea ladă și Megan a sărit din nou de pe scaun ca s-o care. Bănuiam că nu reușea să citească cine știe ce, dar întreruperile nu păreau s-o deranjeze. Am urmărit-o, luând o înghițitură zdravănă de apă.

După mărturisirea pe care mi-o făcuse în puțul liftului, lucrurile între noi fuseseră... altfel. Era parcă mai relaxată în preajma mea și nu prea înțelegeam de ce. N-ar fi trebuit să fie mai crispată? Știam că nu era de acord cu misiunea noastră. Mie mi se părea o chestie importantă.

Dar fata chiar era profesionistă. Nu credea în necesitatea uciderii lui Steelheart, dar nu îi abandonase pe Răzbunători și nici nu ceruse să fie transferată într-o altă celulă de-a mișcării. Nu știu cât de multe erau – se pare că numai Tia și Profu’ știau

–, dar mai exista măcar una.

În tot cazul, Megan rămăsese în echipă și nu lăsase sentimentele s-o distragă de la treabă. Poate că nu era de acord cu uciderea lui Steelheart, dar, conform mărturisirilor pe care reușisem să i le smulg, credea în lupta împotriva Epicilor. Era ca un soldat convins că o anumită bătălie nu-i înțeleaptă din punct de vedere tactic, dar care ia parte oricum la luptă pentru că își susține generalii.

O respectam pentru asta. Dar-ar scânteile, îmi plăcea de ea din ce în ce mai tare. Și, deși în ultimul timp nu fusese prea afectuoasă cu mine, măcar nu-și mai manifestase deschis răceala și ostilitatea. Asta deschidea calea pentru magia seducției. Numai de m-aș fi priceput la așa ceva.

Megan a pus lada la locul ei, iar eu am așteptat ca Abraham să-mi strige să trag din nou de funie. În schimb, el s-a ivit în gura tunelului și a început să demonteze sistemul de scripeți. Împușcătura din umăr îi fusese vindecată cu ajutorul tămăduitorului, dispozitivul care ajuta țesutul să se refacă extraordinar de repede.

Nu știam mare lucru despre acesta, deși discutasem cu Cody, care îl numise „ultimul din cele trei”. Trei mostre de tehnologie incredibilă, aduse de Profu’ în dar Răzbunătorilor, datând din zilele când fusese om de știință. Tensorii, jachetele, tămăduitorul. Din câte îmi povestise Abraham, Profu’ dezvoltase fiecare tehnologie, apoi le furase pe toate din laboratorul unde lucra, decis să declanșeze propriul lui război împotriva Epicilor.

Abraham a terminat de demontat scripetele.

— Gata? am întrebat eu.

— Da.

— Am numărat mai multe lăzi, nu doar pe astea.

— Celelalte sunt prea mari ca să treacă prin tunel, a zis Abraham. Cody o să le transporte la hangar.

Așa numeau locul unde își țineau vehiculele. Fusesem acolo: era o încăpere spațioasă care găzduia câteva mașini și o dubă. Nu era nici pe departe la fel de sigură ca ascunzătoarea. Hangarul trebuia să aibă acces la orașul de deasupra, așa că nu putea să se afle în subteran.

Abraham s-a apropiat de cele douăsprezece lăzi pe care le aduseserăm în ascunzătoare. Le-a examinat frecându-și bărbia.

— Am putea să le golim, a zis el. Mai am la dispoziție o oră.

— Înainte de ce? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns.

— Ai tot fost plecat în ultimele zile, am remarcat eu.

Nici acum nu mi-a răspuns.

— N-o să-ți spună unde-a fost, Genunchi, a zis Megan din poziția ei relaxată de la masă. Și obișnuiește-te cu asta. Profu' îl trimite tot timpul în misiuni secrete.

— Dar... am zis eu rănit. Credeam că mi-am câștigat locul în echipă.

— Nu te întrista, David, mi-a zis Abraham, apucând o rangă și deschizând una dintre lăzi. Nu e vorba de neîncredere. Anumite lucruri trebuie să rămână secrete, chiar și față de restul echipei, pentru cazul în care unul dintre noi ar cădea prizonier. Steelheart are căi de a afla ceea ce ascunzi. Cu excepția Profului, nimeni nu ar trebui să știe tot ce facem.

Era un raționament bun și constituia probabil și motivul pentru care nu puteam să știu nimic despre celelalte celule ale Răzbunătorilor, dar tot mă enerva. În timp ce Abraham deschidea o altă ladă, mi-am strecurat mâna în punguța de la șold și am scos tensorul. Cu el am dezintegrat capacele de lemn de pe câteva lăzi.

Abraham s-a uitat la mine ridicând dintr-o sprânceană.

— Ce-i? am zis. Cody mi-a spus să-mi continui antrenamentele.

— Devii chiar bun la asta, a zis Abraham.

S-a întins spre una dintre lăzile deschise de mine și a scos un măr, care acum era acoperit de rumeguș. Asta a făcut ceva mizerie în jur.

— Chiar bun, a continuat el. Dar uneori ranga-i mai eficientă, nu crezi? Pe deasupra, s-ar putea să vrem să refolosim lăzile.

Am oftat, dar i-am dat dreptate. Numai că... ei bine, nu-mi era ușor. Senzația aceea de putere pe care o simțisem pe parcursul infiltrării în centrala electrică era greu de uitat. Deschizând găuri în zid și creând acele prize, fusesem capabil să fac materia să se plece în fața voinței mele. Cu cât utilizam mai mult tensorul, cu atât deveneam mai încântat de posibilitățile pe care mi le oferea.

— E de asemenea important să nu lăsăm nicio urmă a ceea ce facem, a zis Abraham. Imaginează-ți cum ar fi dacă ar ști toți despre chestiile astea. Ar fi o lume cu totul diferită, mult mai

dificilă pentru noi.

Am încuviințat, nedorind însă să pun deoparte tensorul.

— Păcat că a trebuit să lăsăm gaura aia acolo unde putea s-o vadă Diamant.

Abraham a șovăit, aproape imperceptibil.

— Da, a zis el. Păcat.

L-am ajutat să descarce proviziile și Megan ni s-a alăturat, lucrând cu eficiența ei caracteristică. A sfârșit prin a se ocupa mai degrabă de supervizare, spunându-ne unde să depozităm diversele alimente. Abraham i-a acceptat ordinele fără să se plângă, deși ea era junioara echipei.

Când ajunseserăm pe la jumătate cu descărcatul, Profu’ s-a ivit din camera unde își clocea planurile. S-a apropiat de noi, parcurgând cu privirea hârtiile dintr-un dosar.

— Ai descoperit ceva, Profule? l-a întrebat Abraham.

— Zvonurile lucrează în favoarea noastră de data asta, a zis Profu’, aruncând dosarul pe biroul Tiei. Vuiește tot orașul de vestea sosirii unui nou Epic care vrea să-l provoace pe Steelheart. Jumătate din oraș vorbește despre asta, în timp ce cealaltă jumătate se baricadează în subsoluri, așteptând să izbucnească lupta.

— Grozav! am zis eu.

— Da.

Profu’ părea preocupat.

— Atunci care-i problema? am întrebat.

El a ciocănit cu degetul în dosar.

— Ți-a zis Tia ce era pe cipurile alea pe care le-ai adus de la centrală?

Am clătinat din cap, încercând să-mi ascund curiozitatea. Avea de gând să-mi spună? Poate asta mi-ar fi oferit un indiciu despre ceea ce făcuse Abraham în ultimele zile.

— E propagandă, a zis Profu’. Credem că ați descoperit un departament secret de manipulare a opiniei publice, care face parte din administrația lui Steelheart. Dosarele pe care le-ați adus conțin comunicate de presă, schițe ale unor zvonuri care ar urma să fie răspândite și știri despre lucruri pe care le-a făcut Steelheart. Majoritatea acestor zvonuri și povești sunt false, cel puțin din câte a reușit Tia să verifice.

— N-ar fi primul conducător care să-și inventeze o istorie măreață, a remarcat Abraham, așezând niște conserve de pui

pe unul dintre rafturile săpate pe un întreg perete al camerei din fund.

— Dar la ce-i folosește lui Steelheart una ca asta? am întrebat eu, ștergându-mi fruntea. În fond… tipu-i practic nemuritor. Nu-i ca și cum ar trebui să se pretindă mai puternic decât este.

— E arogant, a zis Abraham. Toată lumea știe. I se citește în ochi, în felul în care vorbește, în tot ceea ce face.

— Da, a zis Profu'. Și tocmai de aceea zvonurile astea mă nedumeresc. Ele nu-s menite să-i consolideze imaginea. Sau dacă da, atunci are un mod foarte straniu de a proceda. Majoritatea poveștilor se referă la atrocități pe care le-ar fi comis. Oameni pe care i-ar fi ucis, clădiri – ba chiar orășele – pe care se presupune că le-a nimicit. De fapt, nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

— Răspândește zvonul că a distrus orașe pline cu oameni? a întrebat Megan părând tulburată.

— Din câte ne dăm noi seama, da, a zis Profu'.

S-a apucat să ne ajute să descărcăm lăzile. Am observat că acum, când era el prin preajmă, Megan încetase să mai dea ordine.

— Sau cel puțin cineva vrea ca Steelheart să pară mai cumplit decât este, a continuat el.

— Poate am dat de vreun grup revoluționar, am zis eu.

— Mă îndoiesc, a zis Profu'. Într-una dintre principalele clădiri guvernamentale? Cu măsurile alea de securitate? În plus, din ce mi-ai spus tu, reiese că paznicii știau despre locul ăla. Oricum, multe dintre poveștile astea sunt însoțite de documente care susțin că însuși Steelheart le-ar fi inventat. Se subliniază chiar că sunt false și că trebuie să fie întărite cu alte detalii născocite.

— S-a fălit și a inventat chestii, a zis Abraham, numai că acum ministerul lui trebuie să facă toate aceste laude să pară adevărate. Altfel, o să se facă de râs.

Profu' a încuviințat și mie mi s-au înecat corăbiile. Crezusem că am găsit ceva important. În schimb descoperisem numai un departament devotat însărcinării de a-l face pe Steelheart să arate mai bine. Și mai malefic. Sau ceva de soiul ăsta.

— Deci Steelheart nu-i atât de cumplit pe cât ar vrea să credem, a zis Abraham.

— O, ba e destul de cumplit, a zis Profu'. Nu-i așa, David?

— Peste șaptesprezece mii de victime confirmate, am zis eu

absent. E în notițele mele. Multe erau nevinovate. Nu pot fi toate invenții.

— Nici nu sunt, a zis Profu’. E un individ cumplit, groaznic. Vrea pur și simplu să se asigure că știm cu toții asta.

— Ciudat, a zis Abraham.

Am cotrobăit într-o ladă cu brânză, scoțând calupuri învelite în hârtie și depozitându-le în groapa frigorifică aflată în partea opusă a camerei. Majoritatea mâncărurilor pe care le consumau Răzbunătorii erau feluri pe care nu mi le permisesem niciodată. Brânză, fructe proaspete. Din pricina întunericului, multe dintre alimentele din Newcago erau importate. Era imposibil să cultivi fructe și legume la suprafață și Steelheart avea grijă să țină sub control terenurile arabile din jurul orașului.

Mâncăruri scumpe. Mă obișnuisem deja să le mănânc. Straniu cât de repede se învață omul cu toate.

— Profule, am zis eu, punând în groapă o roată de brânză, tu te-ai întrebat vreodată dacă în Newcago nu va fi poate mai rău fără Steelheart decât cu el?

În partea opusă a camerei, Megan s-a întors brusc și m-a privit, dar eu nu m-am uitat la ea. „N-o să-i spun ce-ai zis, așa că nu te mai încrunta la mine. Pur și simplu vreau să știu.”

— Probabil că așa va fi, a zis Profu’. Cel puțin pentru o vreme. S-ar putea ca infrastructura orașului să se prăbușească. Mâncarea va deveni greu de găsit. Vor avea loc jafuri, cu excepția cazului în care cineva puternic va lua locul lui Steelheart și va pune Forțele de Ordine la treabă.

— Dar…

— Vrei răzbunare, fiule? Ei, ăsta-i prețul. N-o să-ți îndulcesc pilula. Încercăm să nu rănim oameni nevinovați, dar când o să-l ucidem pe Steelheart, o să provocăm suferință.

M-am așezat pe jos lângă gaura frigorifică.

— Nu te-ai gândit niciodată la asta? m-a întrebat Abraham; își scosese medalionul de sub cămașă și își trecea degetul pe deasupra lui. În toți anii ăia de planuri și de pregătiri pentru a-l ucide pe cel pe care îl urăști, nu te-ai gândit ce se va întâmpla cu Newcago?

Am roșit, dar am clătinat din cap. Nu mă gândisem.

— Deci… ce facem?

— Continuăm ca până acum, a zis Profu’. Meseria noastră este să eliminăm carnea infectată. Numai atunci poate începe

trupul să se vindece, însă mai întâi o să doară rău.

— Dar…

Profu’ s-a întors către mine și i-am citit ceva pe chip. O oboseală profundă, epuizarea cuiva care duce un război de foarte multă vreme.

— E bine că te-ai gândit la asta, fiule. Cugetă. Fă-ți griji. Stai treaz noaptea, înspăimântat de pagubele pe care le poate provoca ideologia ta. O să-ți prindă bine să înțelegi care-i prețul luptei. Vreau însă să te avertizez în privința unui lucru. Nu există răspuns la întrebările tale. Nu există alegeri bune. Ci doar supunerea față de un tiran sau haosul și suferința. În cele din urmă, eu am optat pentru cea de-a doua, deși mă doare sufletul. Dacă nu ne luptăm, omenirea e terminată. Devenim încet-încet oile Epicilor, sclavi și servitori, condamnați la stagnare. Nu e vorba numai de răzbunare sau de ziua judecății. E în joc supraviețuirea rasei noastre. E în joc șansa omului de a fi stăpânul propriului destin. Aleg suferința și incertitudinea în loc să devin un cățeluș de salon.

— Toate-s bune și frumoase dacă alegi pentru tine însuți, a intervenit Megan. Dar, Profule, nu alegi numai pentru tine. Alegi în numele tuturor celorlalți din oraș.

— Așa fac, a zis el, așezând câteva conserve pe un raft.

— În final, a continuat Megan, ei nu ajung să fie stăpânii propriilor destine. Ajung fie subjugați de Steelheart, fie lăsați să se descurce cum or ști, cel puțin până vine un alt Epic și-i înrobește din nou.

— Atunci o să-l ucidem și pe el, a zis Profu’ încet.

— Cât de mulți poți să ucizi? a întrebat Megan. Nu poți să-i oprești pe toți Epicii, Profule. În cele din urmă, un altul se va stabili aici. Crezi că va fi mai bun decât Steelheart?

— Ajunge, Megan, a zis Profu’. Am discutat deja despre asta și eu am luat o decizie.

— Newcago este unul dintre cele mai bune locuri din Statele Fracturate, a continuat Megan, ignorând remarca Profului. Ar trebui să ne concentrăm pe Epicii care nu sunt buni administratori, pe locurile unde viața e mai grea decât aici.

— Nu, a zis Profu’ pe un ton mai sever.

— De ce nu?

— Fiindcă asta-i problema! a izbucnit el. Toată lumea spune că Newcago e grozav. Dar nu-i grozav, Megan. E bun numai prin

comparație. Da, există locuri mai rele, dar atâta timp cât gaura asta de iad e considerată un ideal n-o să ajungem nicăieri. Nu-i putem lăsa să ne convingă că asta e normalitatea!

În încăpere s-a lăsat tăcerea. Megan părea descumpănită de izbucnirea Profului. Eu m-am rezemat de perete, cu umerii căzuți.

Nu era deloc cum îmi imaginasem: Răzbunătorii cei glorioși, aducându-i pe Epici dinaintea judecății. Nu mă gândisem nici măcar o dată la vinovăția care-i împovăra, la certuri, la incertitudinile lor. Vedeam acum în ei aceeași teamă care mă încercase în centrala electrică. Grija că am putea înrăutăți lucrurile, că am putea deveni la fel de răi ca Epicii.

Profu’ a ieșit cu pași apăsați, gesticulând frustrat din mână. Am auzit foșnetul draperiei, semn că se retrăsese în camera sa de gândit. Megan l-a urmărit dispărând, cu obrazul îmbujorat de mânie.

— Nu-i chiar așa de rău, Megan, a zis încet Abraham, care părea să-și fi păstrat calmul. Totul va fi bine.

— Cum poți să spui una ca asta? a întrebat ea.

— Vezi tu, nu trebuie să învingem toți Epicii, a răspuns Abraham.

Ținea în mâna lui întunecată un lanț la capătul căruia atârna un mic pandantiv.

— Trebuie pur și simplu să rezistăm suficient.

— N-am de gând să ascult nebuniile tale, Abraham, a zis ea. Nu acum cel puțin.

Acestea fiind zise, s-a răsucit pe călcâie și a ieșit din magazie. S-a strecurat în tunelul ce cobora către catacombele de oțel și s-a făcut nevăzută.

Abraham a oftat și s-a întors către mine.

— Pari să nu te simți bine, David.

— Nu-s în apele mele, i-am zis cu sinceritate. Credeam că… ei, că dacă e cineva care să aibă răspunsurile, aceia sunt Răzbunătorii.

— Ne confunzi, a zis Abraham apropiindu-se de mine. Îl iei pe Prof drept altcineva. Nu îl întrebi pe călău de ce lovește securea lui. Iar Profu’ e călăul societății, războinicul care luptă în numele omenirii. Alții vor veni să reconstruiască.

— Dar pe tine nu te deranjează asta?

— Nu din cale-afară, a răspuns simplu Abraham, punându-și

din nou medalionul. Dar eu nutresc o speranță care altora le lipsește.

Acum puteam să văd clar medalionul pe care îl purta. Era mic și argintiu, cu un simbol ca un S stilizat. Mi s-a părut că recunosc simbolul ăla de undeva. Mi-a amintit de tata.

— Ești unul dintre Credincioși, am ghicit eu.

Auzisem de ei, deși încă nu întâlnisem vreunul. Fabrica creștea realiști, nu visători și ca să fii unul dintre Credincioși trebuia să fii un visător.

Abraham a făcut semn că da.

— Cum de mai poți să crezi că o să apară și Epicii cei buni? l-am întrebat. Adică au trecut zece ani.

— Zece ani nu-nseamnă mult, a zis Abraham. Nu la scară mare. La scară mare, omenirea nici nu-i o specie atât de veche. Eroii o să vină. Într-o zi vom avea Epici care nu ucid, nu urăsc, nu domină. Vom fi protejați.

„Ce idiot”, mi-am zis. Era o reacție viscerală și am regretat-o imediat. Abraham nu era idiot. Era un om inteligent sau cel puțin așa păruse până în acest moment. Dar... cum să mai poată crede că existau Epici cumsecade? Era același raționament care dusese la moartea tatei.

„El măcar are ce să aștepte cu nerăbdare”, mi-am zis. Era oare chiar așa de rău să aștepți un grup mitic de eroi Epici care să vină și să te salveze?

Abraham mi-a strâns umărul și mi-a zâmbit, apoi s-a îndepărtat. M-am ridicat și l-am văzut intrând după Prof în camera de gândit, ceea ce nu-i mai văzusem pe ceilalți făcând vreodată. În curând i-am auzit vorbind încet.

Am clătinat din cap. M-am gândit să continui cu descărcatul, dar am descoperit că entuziasmul mă părăsise. Am aruncat o privire tunelului ce ducea către catacombe. Dintr-un impuls, am coborât în el și am plecat în căutarea lui Megan.

24

Megan nu se dusese prea departe. Am găsit-o la capătul tunelului, așezată pe o grămadă de lăzi vechi, chiar la ieșirea din ascunzătoare. M-am apropiat nesigur și ea mi-a aruncat o privire bănuitoare. După o clipă expresia i s-a îmblânzit și a reînceput să studieze bezna din fața ei. Își reglase mobilul la putere maximă ca să aibă lumină.

M-am cocoțat pe lăzi și m-am așezat alături de ea fără un cuvânt. Aș fi vrut să spun exact ceea ce trebuia și – ca de obicei – nu-mi puteam închipui ce anume. Problema era că în principiu eram de acord cu Profu', chiar dacă mă simțeam vinovat din pricina asta. Nu aveam educația necesară ca să-mi pot da seama ce avea să se întâmple cu Newcago dacă i-ar fi fost ucis conducătorul. Însă știam că Steelheart era malefic. Niciun tribunal nu l-ar fi condamnat, dar eu trebuia să caut dreptate pentru ceea ce îmi făcuse mie și alor mei.

Așa că am stat lângă ea, încercând să găsesc o formulă care să n-o jignească, dar care nici să nu sune jalnic. E mai greu decât pare, ăsta fiind probabil motivul pentru care, în majoritatea timpului, spun ce-mi trece prin cap. Când încep să mă gândesc, niciodată nu-mi vine vreo idee.

— Chiar e un monstru, a zis Megan în cele din urmă. Știu c-așa-i. Nu-mi place să dau impresia că îl apăr. Dar pur și simplu nu știu dacă uciderea lui o să le facă vreun bine oamenilor pe care încercăm să-i protejăm.

Am încuviințat. Pricepeam, chiar pricepeam. Am amuțit din nou amândoi. Stând alături de ea, auzeam zgomote îndepărtate venind din coridoare, distorsionate de compoziția și acustica, ambele stranii, ale catacombelor de oțel. Uneori auzeai susurul apei ca și cum canalizarea orașului s-ar fi aflat în apropiere. Alteori aș fi putut jura că auzeam șoareci, deși nu înțelegeam cu ce s-ar fi putut hrăni aici jos. Câteodată pământul părea să geamă încet.

— Ce sunt ei, Megan? am întrebat. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Epicii, vrei să zici? Oamenii au tot felul de teorii.

— Știu. Dar părerea ta care-i?

Nu mi-a răspuns imediat. Oamenii aveau într-adevăr tot felul de teorii și majoritatea ar fi fost încântați să ți le expună. Epicii

erau următoarea etapă a evoluției umane sau o pedeapsă trimisă de o divinitate sau alta sau poate erau extratereștri. Sau rezultatul unui proiect guvernamental secret. Sau totul era o făcătură și de fapt foloseau anumite tehnologii ca să dea impresia că au puteri speciale.

Confruntate cu evidența, majoritatea acestor teorii nu țineau. Oamenii normali căpătaseră puteri și deveniseră Epici. Nu erau extratereștri sau altceva de acest gen. Existau suficiente mărturii directe despre un membru al familiei care începuse să manifeste asemenea puteri. Savanții spuneau că sunt dezorientați cu privire la genetica Epicilor, dar nu știam prea multe despre asta. În plus, majoritatea savanților fie dispăruseră, fie lucrau pentru unul sau altul dintre Epicii cei mai puternici.

Oricum, o mare parte din zvonuri erau prostești, dar asta nu le împiedicase să se răspândească și probabil așa avea să se întâmple și în continuare.

— Cred că reprezintă un soi de test, a zis Megan.

M-am încruntat.

— Adică din punct de vedere religios?

— Nu, nu o încercare a credinței sau altceva de genul ăsta, a zis Megan. Mă refer la un test menit să vadă ce am face dacă am avea putere. O putere enormă. Cum ne-am schimba? Ce am face cu ea?

Am pufnit.

— Dacă Epicii sunt un exemplu despre ce-am putea face cu puterea, atunci e mai bine să nu căpătăm așa ceva.

Ea a amuțit. Câteva clipe mai târziu am auzit un alt sunet nefiresc. Era un fluierat.

M-am întors și am fost surprins să-l descopăr pe Cody apropiindu-se pe coridor. Era singur și venea pe jos, ceea ce însemna că lăsase scuterul industrial – cu care transportase lăzile cu provizii – în hangar. Își ducea pușca pe umăr și purta șapca lui de baseball brodată cu presupusul blazon al clanului său scoțian. Și-a atins ușor borul șepcii, în semn de salut.

— Deci… facem o petrecere? a întrebat el, verificându-și mobilul. E vremea ceaiului?

— Ceai? am întrebat. Nu te-am văzut niciodată bând ceai.

— De obicei servesc crochete de pește și o pungă de chipsuri, a zis Cody. E o chestie englezească. Alde voi sunteți yankei și n-

aveți cum să înțelegeți.

Mi s-a părut că era ceva în neregulă cu spusele lui, dar nu aveam suficiente cunoștințe ca să-l acuz de minciună.

— Deci ce-i cu fețele-astea lungi? a întrebat Cody, cocoțându-se lângă noi pe lăzi. Arătați ca doi vânători de ratoni într-o zi ploioasă.

„Uau”, mi-am zis. „Eu de ce nu pot să născocesc metafore ca asta?”

— Profu’ și cu mine am avut o discuție în contradictoriu, a zis Megan oftând.

— Iar? Credeam c-ați trecut de faza asta. Acum despre ce-a fost vorba?

— N-am chef să discut despre asta.

— Corect, corect.

Cody a scos cuțitul lui de vânătoare cu lamă lungă și a început să-și curețe unghiile.

— Nightwielder umblă prin oraș. Oamenii spun că l-au văzut peste tot, trecând prin pereți, verificând ascunzătorile unor tâlhari sau ale unor Epici minori. Toată lumea e cu nervii întinși.

— Asta-i bine, am zis eu. Înseamnă că Steelheart ne ia amenințarea în serios.

— Poate, a zis Cody. Poate. Deocamdată n-a zis nimic despre provocarea pe care i-am aruncat-o, iar Nightwielder verifică o grămadă de oameni obișnuiți. E posibil ca Steelheart să se fi prins că cineva încearcă să-l ducă de nas.

— Poate că ar trebui să-l atacăm pe Nightwielder, am zis. Acum îi știm slăbiciunea.

— S-ar putea să fie o idee bună, a zis Cody, scoțând din tașca de la șold un dispozitiv lung și subțire și aruncându-mi-l.

— Ce-i asta?

— Lanternă cu ultraviolete, a zis el. Am reușit să găsesc un loc care vinde așa ceva, sau, mă rog, care vinde altfel de becuri pe care le-am pus în lanterne. Am pregătit câteva pentru noi. E mai bine să fim pe fază în caz că Nightwielder ne dă de urmă.

— Crezi c-o să vină aici? am întrebat.

— În cele din urmă o să înceapă să verifice catacombele de oțel, a zis Cody. Poate s-a apucat deja. Degeaba avem o bază ușor de apărat dacă Nightwielder se hotărăște să treacă prin pereți și să ne strângă de gât când dormim.

Vesele gânduri. M-am înfiorat.

— Măcar acum putem să ne luptăm cu el, a zis Cody, scoțând o lanternă pentru Megan. Dar cred că nu suntem bine pregătiți. Tot nu știm care e slăbiciunea lui Steelheart. Ce facem dacă răspunde provocării lui Limelight?

— Tia o să afle răspunsul, am zis. Are o mulțime de piste ca să descopere ce se găsea în seiful băncii.

— Și Firefight? a zis Cody. Nici măcar n-am început să plănuim cum să procedăm în privința lui.

Firefight, celălalt Epic care îi slujea drept bodyguard lui Steelheart. Megan m-a privit, în mod evident curioasă să audă ce aveam să răspund.

— Firefight n-o să fie o problemă, am zis eu.

— Asta ai zis și mai-nainte, când ne-ai angrenat în toată povestea asta. Dar încă nu ne-ai explicat de ce.

— Am discutat cu Tia, am zis eu. Firefight nu-i ce credeți voi că e.

Eram convins – rezonabil de convins – că așa e.

— Haideți să vă arăt.

Cody a ridicat dintr-o sprânceană, dar m-a urmat când m-am târât în susul tunelului. Profu' era deja la curent cu notițele mele, deși nu eram sigur că mă și credea. Știam că plănuia să organizeze o ședință în care să discutăm despre Firefight și Nightwielder, dar mai știam și că o aștepta pe Tia înainte să avanseze prea mult cu planul. Dacă ea nu reușea să afle cum să-l omorâm pe Steelheart, nimic altceva nu conta.

Nu voiam să mă gândesc la asta. Să renunțăm acum fiindcă nu-i cunoșteam slăbiciunea… ar fi fost ca și cum ai fi tras la sorți în Fabrică urmând să capeți desert și ai fi aflat că ți-a lipsit un singur număr ca să câștigi. Numai că oricum nu conta, pentru că Pete deja se strecurase și furase desertul, așa că nimeni nu avea să-l capete – nici măcar Pete, pentru că se dovedea că de fapt nu existase niciun desert. Sau, mă rog, cam așa ceva. Mai am de lucrat la metafora asta.

Ajunși la capătul tunelului, l-am condus pe Cody până la cutia unde îmi țineam notițele. Le-am frunzărit câteva clipe, observând că Megan ne urmase și ea. Avea pe chip o expresie greu de citit.

Am apucat dosarul despre Firefight și l-am pus pe birou, răsfirând câteva fotografii.

— Ce știi despre Firefight?

— Epic al focului, a zis Cody, arătând o fotografie.

Înfățișa o persoană compusă din flăcări a căror căldură era atât de intensă, încât aerul din jur vălurea. Nicio fotografie nu putea surprinde trăsăturile lui Firefight, căci erau ca o perdea neîntreruptă de foc. De fapt, în fiecare poză pe care am scos-o, strălucea atât de puternic, încât distorsiona imaginea.

— Are puterile standard ale unui Epic al focului, a zis Megan. Se poate transforma în flăcări, de fapt rămâne mai tot timpul în formă de foc. Poate să zboare, să lanseze flăcări cu mâinile și să le manipuleze pe cele deja existente. Se înconjoară cu un câmp de căldură intensă, în stare să topească gloanțele, deși probabil că acestea nu l-ar putea răni chiar dacă nu s-ar topi. E portofoliul standard al unui Epic al focului.

— Prea standard, am zis. Fiecare Epic are slăbiciuni. Nimeni nu are exact același portofoliu de puteri, asta a fost cea dintâi chestie care mi-a dat de bănuit. Uite aici alt indiciu.

Am ciocănit cu degetul într-o serie de fotografii, fiecare dintre ele un instantaneu al lui Firefight făcut într-o altă zi, de obicei alături de Steelheart și suita acestuia. Deși Nightwielder pleca adesea în misiuni, Firefight rămânea de obicei alături de Steelheart în calitate de gardă de corp principală.

— Vedeți? am întrebat.

— Ce să vedem? a zis Cody.

— Aici, am spus, indicând un bărbat ce stătea lângă gărzile lui Steelheart.

Era zvelt și proaspăt ras și purta un costum rigid, ochelari cu lentile întunecate și o pălărie cu boruri largi, care-i ascundea chipul.

Am arătat către următoarea fotografie. Și aici era prezentă aceeași persoană. Și în următoarea poză. Și în următoarea. Chipul său era la fel de greu de deslușit și în celelalte fotografii. Niciuna nu era focalizată în mod special pe el, iar pălăria și ochelarii de soare îi ascundeau întotdeauna trăsăturile.

— Insul ăsta e mereu de față când apare Firefight, am zis. E suspect. Cine e și ce face acolo?

Megan s-a încruntat.

— Ce vrei să spui?

— Uite, am zis, uită-te la astea.

Am scos o serie de cinci poze, un șir de instantanee imortalizând câteva momente succesive. Scena îl înfățișa pe

Steelheart zburând prin oraș, înconjurat de un alai de slujitori. Uneori făcea asta. Deși avea de fiecare dată aerul că se duce undeva cu treburi importante, eu bănuiam că asta era ideea lui despre cum trebuia să arate o paradă.

Nightwielder și Firefight îl însoțeau, zburând la trei metri de pământ. Dedesubt venea o suită de mașini ca un convoi militar. Nu se distingeau chipuri, deși bănuiam că personajul cel suspect se afla printre ele.

Cinci fotografii. Patru dintre ele înfățișau trioul de Epici zburând unul lângă altul. Și într-una dintre ele, chiar la mijloc, forma lui Firefight devenise neclară și translucidă.

— Firefight poate deveni acorporal ca Nightwielder? și-a dat Cody cu presupusul.

— Nu, am zis eu. Firefight nu-i real.

Cody a clipit nedumerit.

— Ce?

— Nu-i real. Cel puțin nu așa cum credem noi. Firefight este o incredibil de complicată – și incredibil de inteligentă – iluzie. Bănuiesc că persoana pe care o vedem în fotografiile astea, cea la costum și cu pălărie, este adevăratul Epic. E un iluzionist, capabil să manipuleze lumina ca să creeze imagini la fel ca Refractionary, dar mult mai puternic. Adevăratul Firefight și Steelheart au conceput împreună ideea unui fals Epic, cam în același fel în care îl construim noi pe Limelight. Pozele astea surprind un moment de neatenție, când adevăratul Epic nu se concentra asupra iluziei lui, care a fluctuat și a fost cât pe ce să dispară.

— Un fals Epic? a zis Megan neîncrezătoare. Ce rost ar avea? La ce i-ar folosi lui Steelheart așa ceva?

— Steelheart are o psihologie stranie, am zis eu. Crede-mă. Fac pariu că-l cunosc mai bine ca oricine cu excepția aliaților lui apropiați. E arogant, cum a zis Abraham, dar e și paranoic. Multe din lucrurile pe care le face sunt menite să-i consolideze puterea, să silească oamenii să stea la locul lor. Își schimbă tot timpul dormitorul. De ce trebuie să facă asta? E imun la orice soi de vătămare, nu? E paranoic, se teme că într-o zi cineva îi va descoperi slăbiciunea. A distrus întreaga bancă pentru că am fi putut avea o bănuială cu privire la modul în care a fost rănit.

— Mulți Epici ar proceda la fel, a zis Cody.

— Asta pentru că majoritatea Epicilor sunt la fel de paranoici.

Uite, ce metodă mai bună ai de a surprinde niște posibili asasini decât să-i faci să se pregătească pentru un Epic care nu-i acolo? Dacă își petrec tot timpul plănuind cum să-l ucidă pe Firefight, apoi în locul lui se văd confruntați cu iluzionistul, o să fie luați complet prin surprindere.

— Așa ni se va întâmpla și nouă dacă ai dreptate, a zis Cody. E complicat să lupți cu iluzioniștii. Nu-mi place să nu mă pot încrede în ceea ce văd.

— Uite ce e, un Epic iluzionist nu explică totul, a zis Megan. Există înregistrări cu Firefight topind gloanțe.

— Firefight a făcut gloanțele să dispară când au atins iluzia, apoi a făcut niște gloanțe topite iluzorii să cadă la pământ. Mai târziu, unii dintre slujitorii lui Steelheart au venit și au împrăștiat niște gloanțe topite adevărate, ca dovadă.

Am scos alte două fotografii.

— Am imagini cu ei făcând asta. Megan, am munți de documente pe tema asta. Ești binevenită să le citești. Tia e de acord cu mine.

Am mai scos din teanc alte câteva poze.

— Uite-o pe asta. Aici avem poze ale unui moment în care Firefight a ars o clădire din temelii. Pe astea le-am făcut chiar eu. Vezi cum aruncă foc? Dacă te uiți în poza următoare, făcută a doua zi, urmele de arsuri de pe pereți nu se suprapun peste rafalele lansate de Firefight. Adevăratele arsuri au fost adăugate peste noapte de o echipă de muncitori. Au evacuat pe toată lumea de la locul faptei, așa că nu am putut să fac poze cu ei, dar dovezile de a doua zi sunt clare.

Megan părea profund tulburată.

— Ce-i? a întrebat Cody.

— Cum ai zis tu, i-a răspuns ea. Iluzioniștii ăștia. Sunt enervanți. Sper să nu fim siliți să ne confruntăm cu unul.

— Nu cred că va fi cazul, am spus eu. M-am tot gândit la asta și, în ciuda reputației lui, Firefight nu mi se pare din cale-afară de periculos. Nu pot să leg direct de el nicio moarte anume și arareori ia parte la lupte. Probabil e atent să nu-și dezvăluie adevărata natură. Am totul în dosarul ăsta. De îndată ce apare Firefight, nu trebuie decât să-l împușcăm pe cel care creează iluzia – pe bărbatul din aceste fotografii – și toate iluziile lui se vor spulbera. N-ar trebui să fie prea greu.

— E posibil să ai dreptate cu privire la iluzii, a zis Cody,

examinând un alt grup de fotografii. Dar nu sunt sigur în privința persoanei despre care spui tu că le produce. Dacă ar fi deștept, Firefight ar putea crea iluzia și apoi s-ar face invizibil.

— S-ar putea să nu fie capabil, am zis eu. Nu toți iluzioniștii sunt în stare de așa ceva, nici măcar cei mai puternici dintre ei. Am șovăit: Dar ai dreptate. Nu putem fi siguri cine-l creează pe falsul Firefight, dar eu sunt în continuare convins că acesta nu va fi o problemă. Nu trebuie decât să-l speriem, să îi întindem o capcană care să demonstreze că iluzia lui e un fals. Dacă se va vedea în pericol să fie dat de gol, fac pariu c-o s-o șteargă. Din câte mi-am dat eu seama, e cam laș.

Cody a încuviințat îngândurat.

Megan a clătinat din cap.

— Cred că tratezi problema asta cu prea mare ușurință, a zis ea, părând furioasă. Dacă Steelheart chiar i-a păcălit pe toți atâta vreme, probabil că Firefight e chiar mai periculos decât am crezut noi. E aici ceva ce nu-mi place. Nu cred că suntem pregătiți.

— Tu oricum cauți un motiv să anulăm misiunea, i-am zis enervat.

— N-am zis asta.

— Nici nu trebuia. Se…

M-a întrerupt o mișcare dinspre tunel și m-am întors la timp ca s-o văd pe Tia ieșind din el, purtând niște blugi vechi și jacheta ei de Răzbunător. Genunchii îi erau murdari de praf. S-a ridicat și ne-a zâmbit.

— Am găsit.

Inima mi-a zvâcnit în piept, trimițându-mi prin corp ceva ce semăna cu un șoc electric.

— Slăbiciunea lui Steelheart? Ai aflat care e?

— Nu, a zis ea cu ochii lucindu-i de încântare. Dar asta ar trebui să ne ducă spre niște răspunsuri. L-am găsit.

— Ce, Tia? a întrebat Cody.

— Seiful băncii.

— Am luat pentru prima oară în calcul această posibilitate când ne-ai spus povestea ta, David, a explicat Tia.

Întreaga echipă a Răzbunătorilor o urma printr-un tunel din catacombele de oțel.

— Și cu cât am investigat banca mai mult, cu atât mai curioasă am devenit. Sunt niște lucruri stranii.

— Stranii? am întrebat.

Membrii grupului înaintau ținându-se aproape, încordați, cu Cody pe post de înaintaș și Abraham păzindu-ne spatele. Abraham își înlocuise drăgălașa lui armă automată cu alta asemănătoare, dar fără atâtea brizbrizuri.

Mă simțeam în siguranță cu el în spate. Spațiile acestea înguste ar fi făcut ca o armă automată să fie un pericol mortal pentru oricine s-ar fi apropiat de noi. Pereții ar fi funcționat ca bordurile de pe marginea unui culoar de bowling și Abraham n-ar fi avut nicio problemă să nimerească țintele.

— Săpătorii, a zis Profu’, care mergea alături de mine. Nu li s-a permis să sape în zona unde s-a aflat banca.

— Da, a zis Tia cu nerăbdare în glas. A fost foarte neobișnuit. În general, Steelheart nu prea le-a dat indicații. O demonstrează haosul din catacombele inferioare. Nebunia lor îi făcea greu de controlat. Dar asupra unui ordin a insistat: nu aveau voie să se atingă de zona aflată dedesubtul băncii. Nu m-aș fi gândit la asta dacă nu mi-ai fi povestit tu că Steelheart transformase mare parte din holul principal al băncii în oțel în momentul în care Faultline a apărut în acea după-amiază. Puterea ei are două aspecte și…

— Da, am zis, prea entuziasmat ca să n-o întrerup.

Faultline era femeia pe care Steelheart o adusese ca să îngroape banca după evadarea mea.

— Știu. Puteri duale: combinând două abilități de rangul doi poți crea o abilitate de rangul unu.

Tia a zâmbit.

— Mi-ai citit observațiile privind sistemul de clasificare.

— M-am gândit că ar fi mai bine să folosim aceeași terminologie, am zis eu ridicând din umeri. N-am nicio problemă să trec de la una la alta.

Megan mi-a aruncat o privire, cu o umbră de zâmbet în

colțurile gurii.

— Ce-i? am întrebat.

— Tocilar.

— Nu-s…

— Fiule, concentrează-te, mi-a zis Profu’, aruncându-i o privire severă lui Megan, ai cărei ochi scânteiau de amuzament. Din întâmplare, eu unul am o simpatie față de tocilari.

— N-am zis niciodată că mie nu-mi plac, a spus Megan pe un ton glumeț. Sunt pur și simplu curioasă de ce pretind unii că ar fi ceea ce nu sunt.

„Mă rog”, mi-am zis. Conform clasificării Tiei, Faultline era un Epic de gradul întâi lipsit de beneficiul nemuririi. Asta însemna că era puternică, dar fragilă. Ar fi trebuit să-și fi dat și ea seama de asta. În urmă cu câțiva ani, când încercase să cucerească Newcago, nu avusese nicio șansă.

Oricum, era un Epic cu câteva puteri mai mici, care funcționau laolaltă creând ceea ce părea a fi o unică putere mult mai impresionantă. În cazul ei, putea deplasa pământul, dar numai dacă nu era prea rigid. Mai avea însă și abilitatea de a transforma piatra și solul într-un soi de praf nisipos.

Când dădea impresia că produsese un cutremur, nu făcea, de fapt, decât să înmoaie solul, apoi să facă pământul să se retragă. Existau Epici care puteau cu adevărat să provoace cutremure, dar, în mod ironic, ei erau mai puțin puternici sau, mai degrabă, mai puțin utili. Cei mai puternici dintre ei puteau distruge un oraș cu darul lor, dar nu puteau îngropa o singură clădire sau un grup de oameni dac-așa voiau. Plăcile tectonice funcționau la o scală prea mare ca să-ți asigure o asemenea precizie.

— Nu înțelegi? a întrebat Tia. Steelheart a transformat principala încăpere a băncii – zidurile, o mare parte din tavan și podeaua – în oțel. Apoi Faultline a înmuiat pământul de dedesubt și a făcut-o să se scufunde. Am început să mă gândesc că ar putea exista o șansă…

— …să fie încă acolo, am zis eu încet.

Am cotit o dată, apoi Tia a luat-o-nainte, mutând niște gunoaie și scoțând la iveală un tunel. Aveam de-acum suficientă experiență ca să-mi dau seama că fusese făcut cu tensorul. Dacă nu erau controlați cu precizie, tensorii întotdeauna executau tuneluri circulare, în timp ce coridoarele create de

Săpători erau pătrate sau rectangulare.

Acest tunel cobora prin oțel într-o pantă ușoară. Cody a înaintat și l-a luminat.

— Ei, Tia, cred că acum știm la ce anume ați lucrat tu și Abraham în ultimele câteva săptămâni.

— Am fost siliți să încercăm mai multe variante de abordare, a zis Tia. Nu eram sigură cât de adânc s-a scufundat holul central al băncii sau dacă și-a păstrat integritatea structurală.

— Și și-a păstrat-o? am întrebat, simțind deodată o amorțeală stranie.

— Da, a zis Tia. E uimitor. Vino să vezi!

A pornit prima prin tunel, care era suficient de înalt ca să poți merge prin el, deși Abraham avea să fie silit să se aplece.

Am șovăit. Ceilalți așteptau să mă urnesc din loc, așa că m-am silit să înaintez și să o ajung pe Tia. Ceilalți au intrat în urma mea, folosind mobilele ca unică sursă de lumină.

Ba nu. Înaintea noastră era o lumină. Abia o puteam desluși pe lângă conturul siluetei zvelte a Tiei. În cele din urmă am ajuns la capătul tunelului și am pătruns într-o amintire.

Tia amplasase câteva lanterne în colțuri și pe birouri, dar acestea nu reușeau decât să arunce o lumină fantomatică asupra încăperii vaste și întunecate. Camera stătea pieziș, cu podeaua în pantă. Perspectiva strâmbă nu făcea decât să accentueze senzația de supranatural a locului.

Am încremenit în gura tunelului. Camera era așa cum mi-o aminteam, șocant de bine conservată. Stâlpi înalți, acum din metal, birouri ici și colo, ghișee, moloz. Încă puteam să deslușesc mozaicul de pe podea sau cel puțin modelul său: în loc de marmură și piatră se întindea acum o suprafață de un argintiu uniform, întreruptă de striații și mici proeminențe.

Nu era aproape deloc praf, deși câteva particule dansau leneș în aer, formând mici halouri în jurul becurilor cu lumină albă instalate de Tia.

Dându-mi seama că rămăsesem în continuare în gura tunelului, am coborât în încăpere. „Scântei!” mi-am zis, simțind că mă sufoc. Am descoperit că mâinile mi se încleștaseră pe pușcă, deși știam că nu sunt în pericol. Amintirile se întorceau ca un puhoi.

— Gândindu-mă mai bine, explica Tia – pe care o ascultam numai pe jumătate n-ar fi trebuit să mă surprindă s-o descopăr

atât de bine conservată. Când încăperea s-a scufundat, puterile lui Faultline au creat un soi de perniță de pământ, iar Steelheart a transformat aproape tot acel pământ în metal. Celelalte încăperi din clădire au fost distruse ca urmare a asaltului său asupra băncii și s-au năruit când s-a scufundat clădirea. Dar aceasta și seiful ei au fost, în mod ironic, salvate chiar datorită puterilor lui Steelheart.

Printr-o coincidență, intraserăm prin partea din față a băncii. Aici existaseră niște uși mari și frumoase de sticlă. Acestea fuseseră distruse ca urmare a schimbului de focuri și rafale de energie. De o parte și de alta, solul era presărat cu resturi metalice și cu oase de oțel aparținând victimelor lui Deathpoint. Am înaintat, urmând ruta lui Steelheart din acea zi.

„Astea-s ghișeele”, mi-am zis, privind drept înainte. „Cele unde lucrau casierele.” O secțiune fusese distrusă: copilul care fusesem se târâse prin acea gaură, înainte să se ascundă în seif. În apropiere, tavanul crăpase și se deformase, dar seiful fusese din oțel și înainte de intervenția lui Steelheart. Acum că mă gândeam mai bine, e posibil ca asta să fi contribuit la protejarea conținutului său, dat fiind felul în care funcționau abilitățile lui de transfersie.

— Majoritatea molozului provine de la tavanul prăbușit, a zis Tia din spatele meu, cu vocea stârnind ecouri în încăperea vastă. Abraham și cu mine am scos afară cât de mult am putut. Prin perete și prin tavanul fisurat a curs o cantitate mare de pământ, care a umplut o parte a camerei, cea de lângă seif. Am folosit tensorii pe movila aia, apoi am săpat o gaură în podea, în colț – care dă într-un mic spațiu gol de sub clădire – și am aruncat praful acolo.

Am înaintat, făcând trei pași în josul pantei. Aici, în centrul încăperii, era locul unde Steelheart îl înfruntase pe Deathpoint. „Oamenii ăștia-mi aparțin...” Instinctiv, m-am întors spre dreapta. Lângă un stâlp am descoperit trupul ghemuit al femeii al cărei copil îi fusese ucis în brațe. M-am cutremurat. Acum era o statuie din oțel. Când murise? Cum? Nu-mi aminteam. Un glonț rătăcit, poate? Nu s-ar fi transformat în oțel dacă n-ar fi fost deja moartă.

— Ceea ce a salvat cu adevărat locul ăsta, a continuat Tia, a fost Marea Transfersie, când Steelheart a transformat tot orașul în oțel. Dacă n-ar fi făcut-o, pământul ar fi umplut complet

încăperea. În plus, probabil că tavanul s-ar fi prăbușit sub greutatea solului. Transfersia însă a transformat în oțel tot ce mai rămăsese în încăpere, dar și pământul din jur. Practic a stabilizat camera, conservând-o, ca pe o bulă în centrul unui iaz înghețat.

Am continuat să înaintez până am dat cu ochii de compartimentul mic și impersonal în care mă ascunsesem. Acum ferestrele îi erau opace, dar vedeam înăuntru prin fațada deschisă. Am intrat și mi-am plimbat degetele pe suprafața biroului. Compartimentul părea mai mic decât mi-l aminteam.

— Registrele companiei de asigurări n-au fost concludente, a continuat Tia. Dar a existat o cerere de despăgubire legată chiar de clădire, în baza unei asigurări împotriva cutremurelor. Mă întreb dacă proprietarii băncii chiar au crezut că o companie de asigurări avea să plătească în acest caz. Pare ridicol – dar, desigur, în acele zile erau o grămadă de incertitudini în privința Epicilor. Oricum, asta m-a făcut să investighez relatările legate de distrugerea băncii.

— Și asta te-a adus aici? a întrebat Cody, cu vocea răsunându-i din beznă în timp ce cerceta perimetrul camerei.

— De fapt nu. Dar m-a făcut să descopăr un fapt curios. O mușamalizare. Motivul pentru care nu am descoperit nimic în rapoartele firmei de asigurări și nu am putut găsi baze de date despre conținutul seifului a fost acela că unii dintre oamenii lui Steelheart adunaseră și ascunseseră deja informațiile. Mi-am dat seama că, dacă el a făcut un efort concentrat să mușamalizeze asta, nu aveam să descopăr nimic util în registre. Singura noastră șansă era să vizităm banca, pe care Steelheart presupune că a îngropat-o unde nu poate fi găsită.

— E o presupunere corectă, a zis Cody, părând îngândurat. Fără tensori – sau fără vreo putere epică așa cum au avut Săpătorii – ar fi fost aproape imposibil să ajungem aici. Cum? Săpând prin cincisprezece metri de oțel compact?

La început, Săpătorii fuseseră ființe umane normale, ce își primiseră straniile lor puteri de la un Epic numit Digzone, care era un dăruitor, precum Conflux. Treaba asta nu le priise. S-ar părea că nu toate puterile Epicilor erau menite să încapă pe mâinile muritorilor.

Încă mai stăteam în compartimentul acela. Oasele tipului de la credite se aflau încă acolo, împrăștiate pe podea în jurul

biroului, ivindu-se de sub moloz. Toate erau din metal acum.

Nu voiam să mă uit, dar trebuia. Pur și simplu n-aveam încotro.

M-am întors cu spatele. Pentru o clipă n-am putut deosebi trecutul de prezent. Tata stătea acolo, hotărât, cu arma ridicată în apărarea unui monstru. Explozii, țipete, praf, urlete, foc.

Frică.

Am clipit înfiorat, cu o mână pe oțelul rece al peretelui compartimentului. Încăperea mirosea a praf și a vechi, dar mie mi se părea că simt miros de sânge. Mi se părea că simt mirosul fricii.

Am ieșit din compartiment și m-am apropiat de locul unde stătuse Steelheart ținând în mână un pistol oarecare, cu brațul întins către tata. Bang. O singur împușcătură, îmi aminteam c-o auzisem, deși nu eram sigur că nu fusese o plăsmuire a minții mele. În acel moment asurzisem deja din pricina exploziilor.

Am îngenuncheat lângă stâlp. O grămadă de moloz argintiu acoperea totul, dar aveam tensorul cu mine. Ceilalți au continuat să vorbească, dar nu le-am mai acordat nicio atenție și cuvintele lor au devenit doar un zumzet slab, în fundal. Mi-am pus tensorul, apoi am întins brațul și am început – foarte grijuliu – să dezintegrez bucăți de moloz.

N-a durat mult: grosul fusese format dintr-o singură bucată mare, căzută din tavan. Am distrus-o și am încremenit.

Era acolo.

Tata zăcea rezemat de stâlp, cu capul într-o parte. Rana de glonț era înghețată în faldurile de oțel ale cămășii sale. Ochii încă îi erau deschiși. Arăta ca o statuie turnată în cel mai mic detaliu. Până și porii pielii sale erau vizibili.

Am rămas cu ochii țintă, incapabil să mă mișc, incapabil fie și să-mi cobor brațul. După zece ani, vederea acelei fețe familiare aproape că-mi frângea inima. Nu aveam nicio fotografie cu el și cu mama. Nu îndrăznisem să mă duc acasă după ce scăpasem, deși Steelheart n-avea de unde ști cine eram. Fusesem paranoic și în stare de șoc.

Vederea feței lui m-a făcut să-mi reamintesc totul. Părea atât de… normal. O normalitate care nu mai existase de ani de zile. O normalitate pe care lumea n-o mai merita.

Mi-am cuprins trupul cu brațele, dar am continuat să privesc chipul tatei. Nu puteam să-mi întorc privirile de la el.

— David?
Vocea Profului. Îngenunchease lângă mine.
— E tata… am șoptit. A murit luptând, dar totodată a murit apărându-l pe Steelheart. Și-acum, iată-mă pe mine încercând să ucid ființa pe care el a salvat-o. Nu-i ironic?
Profu’ nu mi-a răspuns.
— Într-un fel toate astea sunt din vina lui, am zis eu. Deathpoint se pregătea să-l ucidă pe Steelheart pe la spate.
— N-ar fi mers, a zis Profu’. Deathpoint nu știa cât de puternic era Steelheart. Pe vremea aia nimeni nu știa.
— Cred c-așa-i. Dar tata a fost un nesăbuit. Nu putea să creadă că Steelheart era rău.
— Tatăl tău credea în bunătatea oamenilor, a zis Profu’. Poți să numești asta nesăbuință, dar nu poți să spui că-i o greșeală. Fiule, tatăl tău a fost un erou. L-a înfruntat și l-a ucis pe Deathpoint, un Epic care omora oameni la întâmplare. Dacă făcând asta i-a permis lui Steelheart să trăiască… ei bine, până în acel moment Steelheart nu făcuse nimic teribil. Tatăl tău nu avea de unde să cunoască viitorul. Nu poți să lași ceea ce s-ar putea întâmpla să te sperie atât de tare încât să nu mai vrei să acționezi.
M-am uitat în ochii morți ai tatălui meu și m-am pomenit încuviințând.
— Ăsta-i răspunsul, am șoptit eu. E răspunsul la întrebarea în privința căreia te-ai contrazis cu Megan.
— Nu-i răspunsul ei, a zis Profu’. Dar e al meu. Și poate că-i și al tău.
Mi-a strâns umărul și s-a dus să se alăture restului Răzbunătorilor, care se adunaseră lângă seif.
Nu mă așteptasem să mai privesc vreodată chipul tatălui meu. În acea zi, văzându-l cum mă roagă să plec și să scap cu viață, fugisem simțindu-mă ca un laș. Vreme de zece ani trăisem dominat de o singură emoție: nevoia de răzbunare. Nevoia de a demonstra că nu eram laș.
Și acum, iată-l. Uitându-mă în acei ochi de oțel, am știut că tatei nu i-ar fi păsat de răzbunare. Dar tot l-ar fi ucis pe Steelheart dacă ar fi avut ocazia, ca să oprească omorurile. Pentru că uneori trebuia să le dai eroilor o mână de ajutor.
M-am ridicat. Și cumva, în acel moment, am înțeles că seiful băncii și conținutul lui erau o pistă falsă. Nu asta fusese sursa

slăbiciunii lui Steelheart. Fusese vorba de tata sau de ceva legat de el.

Am părăsit pe moment trupul și m-am alăturat celorlalți.

— ...foarte atenți când deschidem cutiile din seif, spunea Tia. Nu vrem să distrugem ce-i înăuntru.

— Nu cred c-o să meargă, am zis, atrăgând asupra mea privirile tuturor. Nu cred că are legătură cu conținutul seifului.

— Ai spus că Steelheart s-a uitat în seif după ce racheta l-a făcut să explodeze, a zis Tia. Iar agenții lui au lucrat din greu ca să obțină și să ascundă listele cu ceea ce se afla aici.

— Nu cred că și-a dat seama de ce a fost rănit, am zis. La început, o mulțime de Epici nu-și cunosc slăbiciunile. Și-a pus oamenii să adune discret registrele și le-a analizat ca să încerce s-o ghicească pe a lui.

— Păi, poate că a găsit răspunsul aici, a zis Cody dând din umeri.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Dacă ar fi descoperit că seiful conținea ceva care îl făcea vulnerabil, crezi că locul ăsta ar mai fi aici?

Ceilalți au amuțit. Nu, n-ar mai fi fost aici. Dacă așa ar fi stat lucrurile, Steelheart ar fi săpat până aici și l-ar fi distrus, oricât de dificil i-ar fi fost s-o facă. Deveneam din ce în ce mai sigur că nu un obiect îi slăbise puterile: era ceva legat de situație.

Tia se întunecase la chip. Probabil că își dorea ca eu să fi pomenit despre acest aspect înainte să-și fi petrecut zile întregi săpând. Dar n-aveam ce face, atâta timp cât nimeni nu-mi spusese cu ce anume se ocupa ea.

— Ei bine, a zis Profu’. O să controlăm seiful. Teoria lui David are meritele ei, dar la fel și cea conform căreia ceva dinăuntru i-a slăbit puterile.

— Oare o să găsim ceva? a întrebat Cody. Totul a fost transformat în oțel. Nu știu dacă o să pot să recunosc cine știe ce dacă lucrurile o să fie sudate laolaltă.

— Unele lucruri s-ar putea să fi supraviețuit chiar în forma lor originală, a zis Megan. E foarte probabil chiar. Metalul izolează puterile de transfersie ale lui Steelheart.

— Ce face? a întrebat Cody.

— Metalul le izolează, am repetat eu. Steelheart exercită un soi de... undă de transfersie care călătorește prin substanțele nemetalice și le modifică, așa cum călătorește sunetul prin aer

sau se deplasează valurile dintr-un lac. Dacă valul dă de metal – mai ales de fier sau oțel – se oprește. Poate afecta alte soiuri de metale, dar înaintează mai încet. Oțelul îl oprește cu totul.

— Deci casetele astea de valori… a zis Cody, intrând în seif.

— E posibil să fi izolat conținutul, a încheiat Megan, urmându-l înăuntru. Unele obiecte probabil s-au transformat. Valul care a creat transfersia a fost incredibil de puternic. Cred totuși că s-ar putea să găsim ceva, mai ales că seiful însuși era din metal și a funcționat ca un izolator primar.

S-a uitat peste umăr și m-a descoperit urmărind-o cu privirea.

— Ce-i? m-a întrebat.

— Tocilaro, am zis.

În mod necaracteristic ei, a roșit violent.

— Sunt atentă la Steelheart. Voiam să fiu familiarizată cu puterile lui, dat fiind că urma să venim la el în oraș.

— N-am zis că-i ceva rău, am spus eu pe un ton glumeț, intrând în depozit și ridicând tensorul. Doar am subliniat aspectul.

Niciodată nu m-am simțit mai bine când s-a încruntat cineva la mine.

Profu’ a chicotit.

— Bun, a zis el. Cody, Abraham și David, dezintegrați ușile casetelor de valori, dar nu distrugeți conținuturile. Tia, Megan și cu mine o să începem să le golim și să le cercetăm în căutarea a ceva ce ar putea părea interesant. Treceți la treabă, o să ne ia ceva timp…

26

— Ei bine, a zis Cody, examinând grămada de pietre prețioase și bijuterii, dacă n-am realizat nimic altceva, măcar m-am îmbogățit. Cu eșecuri de soiul ăsta pot să mă-mpac.

Tia a pufnit, răscolind printre bijuterii. Toți, inclusiv Profu', stăteam la un birou spațios, într-unul dintre compartimente. Megan și Abraham erau de gardă, păzind tunelul care ducea în holul băncii.

Camera avea ceva sacru – ca și cum ar fi trebuit să manifest respect față de ea – și cred că și ceilalți simțiseră asta. Vorbeau încet, cu voci înăbușite. Toți cu excepția lui Cody. Acesta a încercat să se lase pe picioarele din spate ale scaunului, ridicând un rubin mare, dar, desigur, picioarele de oțel erau sudate de podea.

— Cândva probabil că te-ai fi îmbogățit, Cody, a zis Tia, dar acum ai avea ceva dificultăți dac-ai vrea să-l vinzi.

Era adevărat. Bijuteriile erau practic lipsite de valoare în aceste zile. Existau doi Epici care puteau crea nestemate.

— Poate, a zis Cody, dar aurul rămâne un reper. S-a scărpinat în cap. Deși nu-s sigur că-nțeleg de ce. Nu-l poți mânca și asta-i ceea ce-i interesează pe majoritatea oamenilor.

— E ceva familiar, a zis Profu'. Nu ruginește, e ușor de prelucrat și greu de falsificat. Nu există Epici care să-l poată fabrica. Deocamdată. Oamenii trebuie să aibă o monedă de schimb, mai ales dincolo de granițele unui regat sau oraș.

S-a jucat cu un lanț de aur.

— De fapt, Cody are dreptate.

— Am? a zis Cody cu un aer surprins.

Profu' a făcut semn că da.

— Fie că-l atacăm sau nu pe Steelheart, numai aurul pe care l-am găsit aici îi poate finanța pe Răzbunători vreme de câțiva ani.

Tia și-a pus carnetul pe birou, ciocănind distrată cu pixul în el. Pe celelalte birouri ale departamentului de credite aranjaserăm lucrurile găsite în depozit. În jur de trei sferturi din conținutul casetelor de valori se dovedise recuperabil.

— În mare parte avem o grămadă de testamente, acțiuni, pașapoarte și copii ale permiselor de conducere, a zis Tia, deschizând o cutie de cola.

— Am putea să umplem un oraș cu oameni falși dac-am vrea, a zis Cody. Imaginează-ți ce distractiv!

— A doua categorie ca mărime, a continuat Tia, e mai sus-menționata grămadă de bijuterii, în același timp valoroase și fără valoare. Dacă ceva dinăuntru l-a afectat pe Steelheart, atunci, judecând strict după dimensiuni, acesta e grupul cel mai probabil.

— Ba nu-i, am zis eu.

Profu' a oftat.

— David, știu ce…

— Ce vreau să zic, l-am întrerupt eu, este că nu e logic să fie bijuteriile. Steelheart nu a atacat alte bănci și n-a făcut nimic – fie direct, fie indirect – ca să-i împiedice pe oameni să poarte bijuterii în prezența lui. Bijuteriile sunt suficient de răspândite printre Epici ca să îl fi silit să ia măsuri.

— Sunt de acord, dar numai parțial, a zis Tia. Poate că ne-a scăpat ceva. În trecut, Steelheart a dat dovadă de subtilitate. Poate c-a pus un embargo secret pe un anumit tip de piatră prețioasă. O să verific, dar cred că David are dreptate. Dacă l-a afectat ceva pe Steelheart, atunci cel mai probabil e una dintre ciudățenii.

— Câte sunt? a întrebat Profu'.

— Peste trei sute, a zis Tia strâmbându-se. Majoritatea fiind suveniruri fără valoare intrinsecă. Teoretic, fiecare dintre ele ar putea fi suspectul nostru. Dar mai există și posibilitatea să fie un obiect pe care-l avea asupra lui vreunul dintre oamenii din încăpere. Sau ar putea fi ceva legat de situație, așa cum pare să creadă David.

— Foarte rar se-ntâmplă ca slăbiciunea unui Epic să fie influențată de simpla proximitate a unui obiect banal, am zis eu, ridicând din umeri. Cu excepția cazului în care vreunul dintre obiectele din depozit ar fi emis vreun soi de radiație, de lumină sau de sunet – ceva ce chiar să fi ajuns până la Steelheart –, sunt mici șanse ca acesta să fie suspectul.

— Tu examinează-le oricum, Tia, a zis Profu'. Poate descoperim vreo legătură cu ceva ce a făcut Steelheart în oraș.

— Dar întunericul? a întrebat Cody.

— Întunericul lui Nightwielder?

— Da, a zis Cody. Dintotdeauna mi s-a părut ciudat că ține orașul în întuneric.

— Asta e probabil din cauza lui Nightwielder, am zis eu. Nu vrea ca lumina să cadă asupra lui și să-l silească să devină corporal. N-aș fi surprins să facă parte din înțelegerea dintre ei doi, fiind unul dintre motivele pentru care Nightwielder servește sub comanda lui Steelheart. Guvernarea lui Steelheart asigură infrastructura – hrană, electricitate, protecție împotriva criminalității – care să compenseze pentru faptul că-i mereu întuneric.

— Cred că are sens ce spui, a zis Cody. Nightwielder are nevoie de întuneric, dar nu-l poate avea dacă nu are un oraș bun ca bază de pornire. Cam așa cum cimpoierul are nevoie de un oraș bun care să-l întrețină ca să se poată urca pe stânci și să cânte.

— Cimpoierul? am întrebat eu.

— A, nu, te rog, nu-l face să-nceapă, a zis Tia, ducând o mână la cap.

— Ăl' de cântă la cimpoi, a zis Cody.

L-am privit inexpresiv.

— N-ai auzit niciodată de cimpoi? a întrebat Cody, părând uluit. Sunt la fel de scoțiene precum kilturile și părul roșcat de la subraț.

— Ăăăă… bleah, am zis.

— Gata, a zis Cody. Steelheart trebuie să cadă neapărat, ca să ne putem educa din nou copiii cum se cuvine. Asta-i o jignire la adresa demnității pământurilor natale.

— Splendid, a zis Profu'. Mă bucur că acum avem o motivație solidă.

A bătut absent darabana pe lemnul biroului.

— Ești îngrijorat, i-a zis Tia. Părea capabilă să citească destul de bine gândurile Profului.

— Ne apropiem din ce în ce mai tare de o confruntare. Dacă vom continua așa, o să-l scoatem pe Steelheart din ascunzătoare, dar nu vom reuși să-l învingem.

Cei de la birou au amuțit. Eu am privit în sus, contemplând plafonul înalt. Strălucirea luminilor albe, sterile din încăpere nu era suficientă ca să ajungă în colțurile mai depărtate. Camera era rece și tăcută.

— Care-i ultimul moment în care ne putem retrage?

— Păi, a zis Profu', putem să-l atragem către o confruntare cu Limelight și pe urmă să nu apărem.

— Asta în sine ar putea fi amuzant, a remarcat Cody. Nu cred că lui Steelheart i se întâmplă prea des să i se tragă clapa.

— Pus într-o situație stânjenitoare, ar reacționa foarte urât, a zis Profu'. Deocamdată, Răzbunătorii sunt un ghimpe, ceva ce-l sâcâie. Am dat numai trei lovituri în orașul lui și nu am ucis niciun ins vital pentru organizația lui. Dacă fugim, se va descoperi ce am făcut. Eu și Abraham am plantat dovezi care să demonstreze că noi am fost în spatele întregii operațiuni. Este singura cale să fim siguri că victoria, dacă obținem una, nu va fi atribuită unui Epic, ci oamenilor obișnuiți.

— Așa că, dacă dăm bir cu fugiții… a zis Cody.

— Steelheart va ști că Limelight a fost un fals și că Răzbunătorii căutau o cale de a-l asasina, a completat Tia.

— Ei bine, a spus Cody, majoritatea Epicilor ne poartă deja sâmbetele. Așa că poate n-o să se schimbe nimic.

— O să fie mult mai rău, am zis eu, continuând să contemplu tavanul. Cody, i-a ucis pe cei din echipele de salvare. E paranoic. Dacă află ce am pus la cale, o să ne vâneze personal. Gândul că am încercat să ajungem la el… că am căutat să-i aflăm slăbiciunea… n-o să accepte asta stând cu mâinile în sân.

Umbrele au dansat și, coborându-mi privirea, l-am zărit pe Abraham apropriindu-se de nișa noastră.

— Profule, mi-ai cerut să te anunț când trece o oră.

Profu' și-a verificat mobilul și a încuviințat.

— Ar trebui să ne întoarcem în ascunzătoare. Luați fiecare câte un sac și umpleți-l cu chestiile pe care le-am găsit. O să continuăm sortarea lor într-un mediu mai controlat.

Ne-am ridicat de pe scaune, Cody bătându-l pe cap pe clientul mort – și încremenit în oțel – care zăcea prăbușit lângă peretele acestui compartiment. În timp ce ceilalți plecau, Abraham a pus ceva pe birou.

— Pentru tine.

Era un pistol.

— Nu-s bun cu…

Am amuțit. Avea un aspect familiar. „Pistolul… pe care l-a ridicat tata."

— L-am găsit printre dărâmături, lângă tatăl tău, a zis Abraham. Transfersia a transformat mânerul și cadrul în metal, dar majoritatea componentelor lui erau oricum din oțel. Am scos încărcătorul și am curățat camera cartușului, iar manșonul și

trăgaciul încă funcționează așa cum trebuie. N-aș avea încredere în el până nu-i fac o verificare cumsecade la bază, dar sunt șanse să tragă bine.

Am luat pistolul. Era arma care îl ucisese pe tata. Mi se părea nefiresc s-o țin în mână.

Dar, din câte știam eu, era și singura armă care îl rănise pe Steelheart.

— Nu putem ști dacă nu cumva ceva legat de pistolul ăsta a provocat rănirea lui Steelheart, a zis Abraham. Am avut senzația că merită să-l scot la lumină. O să-l desfac și o să ți-l curăț și o să verific și cartușele. Ar trebui să fie bune, deși s-ar putea să fiu silit să schimb pulberea, în caz că n-a fost protejată de transfersie în interiorul cămășilor. Dacă totul se va dovedi în regulă, o să poți să-l porți cu tine. Dacă se ivește ocazia, poți să încerci să-l împuști cu el.

Am înclinat din cap în semn de mulțumire, apoi am fugit să iau un sac și să îmi car partea din obiectele descoperite.

— Sunetul de cimpoi e cel mai sublim sunet pe care l-ați putea auzi alde voi vreodată, a explicat Cody gesticulând, în timp ce străbăteam coridorul ce ducea către ascunzătoare. Un amestec sonor de putere, fragilitate și miracol.

— Sună ca niște pisici muribunde îndesate într-un blender, mi-a zis Tia.

Cody și-a luat un aer melancolic.

— Da, și frumoasă melodie-i asta, fătucă.

— Deci stai așa, am zis eu, ridicând un deget în aer. Cimpoaiele astea. Ca să le confecționezi trebuie... cum ai zis? „Alde tine trebuie să ucizi un dragon micuț, care e cum nu se poate mai real și nicidecum mitologic și care încă trăiește în munții Scoției.”

— Da, a zis Cody. E important să alegi unul micuț. Cei mari sunt prea periculoși, pricepi, și bășicile lor nu-s bune pentru cimpoaie. Dar trebuie să-l omori chiar tu, înțelegi? Un cimpoier trebuie să-și doboare singur dragonul. Face parte din cod.

— După asta, am zis eu, trebuie să extragi bășica și să-i atașezi... ce era?

— Coarne de unicorn scobite ca să faci fluiere din ele, a zis Cody. Ai putea să folosești și ceva mai puțin rar, cum ar fi fildeșul. Dar dacă ești purist, e musai să fie coarne de unicorn.

— Delicios, a zis Tia.

— Un cuvânt bine ales, a zis Cody. Firește, la bază e un termen scoțian. „Del” vine de la Dál Riata, mărețul și străvechiul regat mitic al Scoției. Unul dintre cele mai grozave cântece de cimpoi datează din epoca aceea. *Abharsair e d’ a chois e na Dún Eideann.*

— Ab.. Ha… ce? am întrebat eu.

— Abharsair e d’ a chois e na Dún Eideann, a zis Cody. E un nume poetic, suav, care nu se poate traduce în engleză.

— Înseamnă „Diavolul a coborât în Edinburgh” în galeza scoțiană, a zis Tia, aplecându-se spre mine, dar vorbind suficient de tare ca s-o audă Cody.

De data asta, Cody a șovăit.

— Vorbești galeza scoțiană, fătucă?

— Nu, a zis Tia. Dar am verificat data trecută când ne-ai zis povestea asta.

— Ăăă… așa ai făcut, ai?

— Da. Deși traducerea ta e discutabilă.

— Mă rog. Întotdeauna am zis că tu ești aia deșteaptă, fătucă. Da, chiar așa.

A tușit în palmă.

— A, ia uite, am ajuns la bază. O să continui povestea mai târziu.

Puțin mai în fața noastră, ceilalți ajunseseră la ascunzătoare și Cody s-a grăbit să-i prindă din urmă, urcând prin tunel după Megan.

Mergând alături de mine, Tia a clătinat din cap. Am intrat ultimul, după ce m-am asigurat că toate corzile și cablurile care ascundeau intrarea erau la locul lor. Am declanșat detectorii de mișcare ascunși, meniți să ne semnaleze apropierea cuiva, apoi m-am târât și eu în susul tunelului.

— …nu știu, Profule, zicea Abraham cu vocea lui moale. Pur și simplu nu știu.

Pe drumul de întoarcere cei doi o luaseră înainte, discutând cu voci scăzute. Încercasem să mă apropii și să trag cu urechea, dar Tia îmi pusese intenționat o mână pe umăr, trăgându-mă înapoi.

— Deci? a întrebat Megan încrucișându-și brațele în timp ce ne adunam cu toții în jurul mesei principale. Ce se petrece?

— Lui Abraham nu-i place cum merge treaba cu zvonurile, a

zis Profu’.

— Oamenii par să accepte povestea noastră despre Limelight, a zis Abraham. Sunt înfricoșați și atacul nostru asupra centralei electrice a avut efect: în întreg orașul sunt pene de curent. Nu văd însă nicio dovadă că Steelheart crede zvonurile. Forțele de Ordine mătură subteranul. Nightwielder cercetează orașul. Tot ce aud de la surse este că Steelheart caută un grup de rebeli, nu un Epic rival.

— Atunci trebuie să lovim din nou, mai tare, a zis Cody, încrucișându-și brațele și rezemându-se de perete lângă gura tunelului. Mai omorâm câțiva Epici.

— Nu, am zis, amintindu-mi discuția mea cu Profu’. Nu trebuie să ne disipăm forțele. Nu putem ataca Epici la întâmplare. Trebuie să gândim ca o persoană care încearcă să cucerească orașul.

Profu’ a încuviințat.

— Fiecare lovitură pe care o dăm fără ca Limelight să apară în public îl va face pe Steelheart și mai bănuitor.

— Renunțăm? a întrebat Megan cu o undă de nerăbdare în voce, deși în mod evident încercase s-o ascundă.

— Nici pe departe, a zis Profu’. E posibil în continuare să decid că trebuie să ne retragem dacă nu suntem suficient de siguri că știm slăbiciunea lui Steelheart. E posibil s-o fac. Dar încă n-am ajuns acolo. O să continuăm cu planul ăsta, însă trebuie să dăm o lovitură importantă, de preferat cu o apariție din partea lui Limelight. Trebuie să-l încolțim pe Steelheart și să trezim firea aia irascibilă a lui. Să-l silim să iasă din bârlog.

— Și cum anume o să facem asta? a întrebat Tia.

— A venit momentul să-l ucidem pe Conflux, a zis Profu’. Și să doborâm Forțele de Ordine.

27

Conflux.

În multe privințe, el era coloana vertebrală a regimului lui Steelheart. O figură misterioasă chiar și prin comparație cu indivizi ca Firefight și Nightwielder.

Nu aveam nicio fotografie reușită a lui Conflux. Puținele pe care le obținusem plătind bani grei erau neclare și imprecise. Nici nu eram sigur că-i real.

Duba hurducăia pe străzile întunecate din Newcago. Înăuntru atmosfera era sufocantă. Stăteam pe locul de lângă șofer, iar Megan era la volan. Cody și Abraham se aflau în spate. Profu' conducea operațiunea dintr-un alt vehicul, iar Tia rămăsese la bază ca să ne asigure asistența, monitorizând străzile orașului prin intermediul camerelor de supraveghere. Era o zi rece și încălzirea dubei noastre nu funcționa – Abraham nu avusese timp s-o repare.

Cuvintele Profului îmi tot umblau prin minte. „Ne-am mai gândit și altădată să îl atacăm pe Conflux, dar am abandonat ideea pentru că am crezut că va fi prea periculos. Încă mai avem planurile de atunci. Nici acum nu-i mai puțin periculos, dar suntem oricum în pericol. Nu avem niciun motiv să nu acționăm."

Era Conflux real? Instinctul îmi spunea că da. La fel cum indiciile despre Firefight sugerau că acesta e o născocire, cele referitoare la Conflux sugerau că exista ceva acolo. Un Epic cu puteri mari, dar fragil.

„Steelheart îl tot mută mereu pe Conflux, nu-l lasă niciodată să rămână prea mult într-un singur loc", zisese Profu'. „Dar există o procedură anume atunci când îl mută. Folosește adesea o limuzină blindată cu șase gărzi, însoțită de două motociclete. Dacă stăm cu ochii-n patru după ea și așteptăm până când folosește convoiul ca să se deplaseze, putem să-l ucidem pe stradă, în timpul transferului."

Indiciile. Chiar și folosind centralele electrice, Steelheart nu avea suficientă electricitate pentru întreg orașul și totuși producea cumva acele celule de combustie. Armurile mecanizate nu aveau surse de curent și nici majoritatea elicopterelor. Faptul că erau alimentate direct de ofițerii superiori ai Forțelor de Ordine nu era cine știe ce secret. O știa

toată lumea.

Era acolo undeva. Un dăruitor capabil să producă o formă de energie care alimenta vehicule, încărca baterii, ba chiar lumina o vastă porțiune din oraș. O asemenea putere era uimitoare, dar nu mai mare decât cea exercitată de Steelheart sau Nightwielder. Cei mai puternici dintre Epici își aveau propriul lor ordin de magnitudine.

Duba a hurducat și eu mi-am încleștat mâinile pe pușca ținută pe genunchi, cu piedica pusă și cu țeava orientată în jos și înspre ușă. Nevăzută, dar la îndemână. În caz de ceva.

Azi, Tia depistase acel tip anume de convoi escortând o limuzină și ne puseserăm cu toții în mișcare. Megan ne conducea către un punct unde drumul nostru avea să se intersecteze cu limuzina lui Conflux. Privirea ei era de obicei sfredelitoare, dar azi parcă era mai încordată ca de obicei. Nu era frică. Ci… îngrijorare poate?

— Nu crezi că ar trebui să facem asta, așa-i? am întrebat-o.

— Cred că mi-am făcut destul de clară poziția, a zis Megan cu voce egală și cu privirea ațintită în față. Nu e necesar ca Steelheart să moară.

— Acum mă refer la Conflux, am zis. Ești neliniștită, în mod normal nu ești neliniștită.

— Cred pur și simplu că nu avem suficiente date despre el, a zis ea. N-ar trebui să atacăm Epici cu care nu avem nici măcar fotografii.

— Dar ești neliniștită.

Ea a continuat să conducă, cu privirea înainte și mâinile încleștate pe volan.

— E OK, am zis. Eu mă simt ca o cărămidă făcută din terci.

Mi-a aruncat o privire, încruntând din sprâncene. În cabina dubei s-a lăsat tăcerea. Apoi Megan a izbucnit în râs.

— Nu, nu, i-am zis. Are sens! Ascultă-mă. O cărămidă trebuie să fie tare, corect? Dar dacă una dintre ele ar fi făcută în secret din terci și toate celelalte cărămizi nu ar ști, ea și-ar face griji că o să cedeze în timp ce celelalte se vor dovedi tari. Fiindcă, vezi tu, s-ar putea sfărâma când ar fi pusă într-un zid sau poate că o parte din terci s-ar combina cu substanța aia care se așterne între cărămizi.

Acum Megan râdea și mai tare, atât de tare că nu mai avea aer. Am încercat să-mi continui explicațiile, dar m-am pomenit

zâmbind. Nu cred că o auzisem vreodată râzând, râzând cu adevărat. Nu chicotind, nu arcuindu-și buzele într-un surâs ironic, ci râzând din toată inima. Până când s-a potolit îi dăduseră lacrimile. Cred că numai printr-un noroc n-a băgat mașina într-un stâlp.

— David, a zis ea între două gâfâituri, cred că ăsta e cel mai ridicol lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată. Cel mai nemaipomenit de incredibil de ridicol.

— Ăăă…

— Scântei! a zis ea oftând. Chiar aveam nevoie de așa ceva!

— Serios?

Ea a încuviințat din cap.

— Atunci… putem să ne prefacem că exact de-aia am spus-o?

Ea mi-a aruncat o privire, zâmbind, cu ochii scânteind. Tensiunea era în continuare acolo, dar parcă mai bătuse cumva în retragere.

— Sigur, a zis ea. În fond, glumele proaste sunt un soi de artă, nu-i așa? De ce n-ar fi valabil și pentru metaforele proaste?

— Exact.

— Și dacă asta-i o artă, tu ești unul dintre maeștrii picturii.

— Păi de fapt, am zis eu, asta n-ar funcționa fiindcă metafora are prea multă logică. Ar trebui să fiu un soi de pilot de elită sau ceva.

Mi-am înclinat capul.

— De fapt și asta are o oarecare logică.

Scântei! Nici să faci dinadins metafore proaste nu era ușor! Am decis că viața chiar nu era cinstită.

— Alde voi s’teți bine acolo-n față? a zis Cody în urechile noastre.

Partea din spate a dubei era separată de cabină printr-o despărțitură metalică, ca într-o camionetă de reparații. Despărțitura avea o ferestruică, dar Cody prefera să folosească mobilele ca să comunice.

— Suntem bine, a zis Megan. Tocmai purtam o conversație abstractă despre paralelismul lingvistic.

— Nu te-ar interesa, am zis eu. N-are legătură cu scoțienii.

— Ba de fapt, a început Cody, limba originală a țării mele de baștină…

Megan și cu mine am schimbat o privire, apoi am dus amândoi mâinile la mobile și l-am redus pe Cody la tăcere.

— Anunță-mă când a terminat, Abraham, am zis eu într-al meu.

La celălalt capăt, Abraham a oftat.

— Nu vrei să facem schimb de locuri? Tare mi-ar plăcea să-l pot pune pe Cody pe modul silențios chiar în clipa asta. Din păcate e dificil, dat fiind că stă chiar lângă mine.

Am chicotit, apoi m-am uitat la Megan. Ea continua să zâmbească. Văzându-i zâmbetul am avut impresia că realizasem ceva măreț.

— Megan, a rostit vocea Tiei în urechile noastre, ține-o drept înainte. Convoiul înaintează pe șosea fără să se abată din drum. Ar trebui să vă întâlniți cam într-un sfert de oră.

— Afirmativ.

Afară, luminile stradale clipeau, la fel și luminile dintr-un bloc pe lângă care treceam. O nouă fluctuație de curent.

Până acum nu avuseseră loc jafuri. Forțele de Ordine patrulau pe străzi și oamenii erau prea înfricoșați. În timp ce străbăteam o intersecție, am văzut o armură mecanizată imensă înaintând greoi pe o stradă laterală. Înaltă de trei metri și jumătate, cu brațe care erau practic niște țevi de mitralieră, armura mecanizată era însoțită de un Nucleu al Forțelor de ordine compus din cinci oameni. Unul dintre soldați purta o armă energetică vopsită într-un roșu strălucitor, ca un avertisment. Din câteva focuri, aceasta putea nimici o clădire.

— Întotdeauna am vrut să pilotez o armură din asta, am comentat în timp ce treceam pe lângă ea.

— Nu-i chiar așa distractiv, a zis Megan.

— Ai făcut așa ceva? am întrebat-o șocat.

— Mda. Te sufoci înăuntru și reacționează cu foarte mare încetineală la comenzi.

A ezitat.

— Recunosc însă că a trage simultan cu ambele mitraliere rotative, cu un abandon sălbatic, oferă o anumită satisfacție, la un nivel primitiv.

— O să te convingem noi să renunți la pistoale.

— Nicio șansă, a zis ea, bătând cu palma teaca de la subraț. Ce mă fac dacă sunt încolțită într-un spațiu strâmt?

— Îi lovești cu patul puștii, am zis eu. Dacă-s prea departe ca s-o poți face, atunci e mai bine să ai o armă cu care chiar poți să nimerești pe cineva.

Continuând să conducă, ea mi-a aruncat o privire severă.
— Durează prea mult cu puștile. Nu-s… suficient de spontane.
— Asta din partea unei femei care se plânge când oamenii improvizează.
— Mă plâng când improvizezi tu, a zis ea. Când improvizez eu e altceva. În plus, nu toate pistoalele sunt imprecise. Ai tras vreodată cu un MT 318?
— Aia-i o armă mișto, am recunoscut eu. Dacă aș fi nevoit să am un pistol, la un MT m-aș gândi. Problema e că-i atât de slab, încât ai putea la fel de bine să arunci direct cu gloanțele în oameni. Șansele să-i rănești sunt cam tot alea.
— Dacă ești un țintaș bun, nu contează ce forță de impact are.
— Dacă ești un țintaș bun, probabil că folosești deja o pușcă, am zis eu solemn, ducându-mi mâna la piept.
Ea a pufnit.
— Și ce pistol ai alege tu, dacă ar trebui?
— Un Jennings 44.
— Un Spitfire? m-a întrebat ea nevenindu-i să creadă. Chestiile alea trag cam cu tot atâta precizie ca și cum ai arunca o mână de gloanțe pe foc.
— Așa-i. Dar dacă folosesc un pistol, înseamnă că am pe cineva drept în fața mea. S-ar putea să nu am șansa să mai trag a doua oară, așa că vreau să îl dobor la podea cât mai repede. În momentul ăla acuratețea nu mai contează, dat fiind că oricum ești aproape.
Megan s-a mulțumit să dea ochii peste cap.
— Ești un caz fără speranță. Pornești de la presupuneri. Poți să fii la fel de precis cu un pistol ca și cu o pușcă și poți să-l folosești pentru ținte aflate mai aproape, într-un fel, pentru că e mai greu, oamenii cu adevărat talentați folosesc pistolul. Orice slontze poate nimeri cu o pușcă.
— N-ai zis așa ceva!
— Ba am zis și eu conduc, așa că eu stabilesc când se termină o discuție.
— Dar… dar n-are sens!
— Nici nu trebuie, a zis ea. E o cărămidă făcută din terci.
— Știți, ne-a zis Tia la ureche, ați putea să purtați amândoi și pușcă, și pistol.
— Nu asta-i ideea, am zis eu, în aceeași clipă în care Megan

rostea:

— Tu nu înțelegi.

— Mă rog, a zis Tia. O auzeam cum sorbea din cola. Mai aveți zece minute.

Tonul ei spunea că discuțiile noastre în contradictoriu o plictiseau. Dar ea nu putea vedea că zâmbeam amândoi.

„Scântei, îmi place fata asta”, mi-am zis privind-o pe Megan. Care părea să creadă că ea câștigase disputa.

Am apăsat butonul care întrerupea legătura cu ceilalți.

— Îmi pare rău, m-am pomenit zicând.

Megan a ridicat dintr-o sprânceană.

— Pentru ceea ce le-am făcut Răzbunătorilor, am zis. Pentru că am făcut ca lucrurile să o apuce pe altă cale decât voiai tu. Pentru că te-am băgat în asta.

Ea a ridicat din umeri și a apăsat la rândul ei pe butonul care întrerupea legătura cu ceilalți.

— Am depășit momentul.

— Ce s-a schimbat?

— S-ar părea că îmi placi prea mult ca să te urăsc, Genunchi. Mi-a aruncat o privire: Acum vezi să nu ți se urce la cap.

De cap nu-mi făceam nicio grijă. Inima, însă, era o cu totul altă problemă. M-a străbătut ceva ca o undă de șoc. Chiar zisese ceea ce zisese?

Înainte să mă topesc și mai tare, mobilul a început să-mi clipească. Profu’ încerca să ia legătura cu noi. L-am deschis cu o mișcare rapidă.

— Fiți pe fază, amândoi, a zis Profu’. Părea oarecum suspicios. Țineți linia activă.

— Da, domnule, am zis eu prompt.

— Opt minute, a zis Tia. Convoiul a cotit la stânga pe Frewanton. Faceți dreapta la următoarea intersecție ca să vă mențineți pe o traiectorie de contact.

Megan s-a concentrat pe condus, așa că – pentru a nu mă concentra prea mult asupra ei – am trecut planul în revistă de câteva ori în minte.

„O să acționăm simplu”, zisese Profu’. „Nimic pretențios. Conflux e fragil. E un planificator, un ins care trage sfori, dar nu are puteri care să-l protejeze.

Ne apropiem de convoi și Abraham folosește ansa ca să stabilească dacă în mașină se află într-adevăr un Epic puternic.

Duba depășește convoiul. Deschidem ușile din spate și Cody își face apariția în costum.

Cody ridică mâinile, iar Abraham trage din spatele lui cu pușca gauss. Sperăm ca, în haosul rezultat, să se creeze impresia că fulgerul a pornit din mâna lui Cody. Lovim limuzina în plin, nu mai lăsăm din ea decât cenușa și o ștergem. Motocicliștii supraviețuitori pot răspândi povestea."

Avea să meargă. Așa speram. Și, fără Conflux care să-și cedeze abilitățile cadrelor superioare ale Forțelor de Ordine, armurile mecanizate, armele energetice și elicopterele urmau să-și înceteze funcționarea. Celulele de combustie aveau să se descarce și orașul urma să rămână fără curent electric.

— Ne apropiem, ne-a zis Tia încet la ureche. Limuzina face la dreapta pe Beagle. Profule, folosește formația beta. Sunt sigură că se îndreaptă către centru și asta înseamnă că vor coti pe Finger Street. Megan, ești în continuare pe direcția bună.

— Am înțeles, a zis Profu'. Într-acolo și mergeam.

Am trecut pe lângă un vechi parc abandonat. Îl recunoșteai după ierburile încremenite și după ramurile căzute, transformate în oțel. Numai cele uscate fuseseră preschimbate. Steelheart nu putea afecta materia vie. De fapt, impulsurile lui aveau probleme cu orice se afla prea aproape de un trup viu. Adesea hainele unei persoane nu se transformau, dar terenul din jurul ei da.

Genul ăsta de ciudățenie se întâlnea în cazul multora dintre abilitățile Epicilor. Era unul dintre lucrurile care, din punct de vedere științific, nu avea logică. Științific vorbind, un trup mort și unul viu pot fi foarte asemănătoare, însă majoritatea puterilor mai stranii ale Epicilor au efect asupra celui din urmă, dar nu și asupra celui dintâi.

Respirația mi-a aburit fereastra în timp ce treceam pe lângă terenul unde nu mai era sigur să te joci. Unele buruieni deveniseră acum țepi metalici ascuțiți. Oțelul lui Steelheart nu ruginea. Dar se putea frânge, lăsând în urmă margini tăioase.

— OK, a zis Profu' câteva minute mai târziu. Sunt aici. Escaladând exteriorul clădirii. Megan, vreau să-mi repeți măsurile de urgență.

— Nimic n-o să meargă rău, a zis Megan cu vocea răsunându-i în același timp alături de mine și în casca din urechea mea.

— Ceva întotdeauna merge rău, a zis Profu'; îl auzeam

gâfâind în timp ce urca, deși avea o curea gravatronică menită să-l ajute. Neprevăzutul.

— Dacă tu sau Tia ne avertizați, ne retragem și ne despărțim, a zis Megan. Tu creezi o diversiune. Noi, cei patru din dubă, formăm echipe de câte doi și o apucăm în direcții diferite, îndreptându-ne către punctul de întâlnire gamma.

— Asta-i partea pe care n-o pricep, am zis. Cum s-o luăm în direcții diferite? Avem o singură dubă.

— A, aici în spate avem o mică surpriză, flăcău, a zis Cody. (Îl reconectasem împreună cu Profu' și ceilalți.) Chiar sper să meargă ceva prost. Aș cam avea chef s-o folosesc.

— Să nu speri niciodată să meargă ceva prost, a zis Tia.

— Dar să te aștepți întotdeauna la asta, a adăugat Profu'.

— Bătrâne, ești paranoic, a zis Tia.

— La naiba, chiar sunt, a zis Profu' cu vocea înăbușită, probabil fiindcă se ghemuise lângă lansatorul de rachete.

Presupusesem că aveau să-l instaleze în acel punct pe Cody, cu pușca lui cu lunetă, dar Profu' zisese că prefera să aibă ceva de calibru mai greu, dat fiind că aveau să fie implicate Forțele de Ordine. Diamant ar fi fost mândru.

— Megan, te apropii, a zis Tia. În câteva minute, ar trebui să-i ajungi. Menține-ți viteza. Limuzina merge mai repede ca de obicei.

— Oare bănuiesc ceva? a întrebat Cody.

— Proști ar fi să nu bănuiască, a zis Abraham încet. M-aștept ca-n zilele astea Conflux să-și fi luat măsuri suplimentare de precauție.

— Merită riscul, a zis Profu'. Dar să fiți atenți.

Am încuviințat. Odată cu penele de curent tot mai răspândite, scoaterea din luptă a Forțelor de Ordine avea să lase orașul pradă haosului. Steelheart urma să fie nevoit să intervină cu mână fermă ca să împiedice jafurile sau revoltele. Ceea ce ar fi presupus să se dezvăluie într-un fel sau altul.

— Nu se teme niciodată să se lupte cu alți Epici, am zis eu.

— Despre ce vorbești? a întrebat Profu'.

— Despre Steelheart. Înfruntă alți Epici, nicio problemă. Dar nu-i place să potolească el însuși revoltele. Mereu recurge la Forțele de Ordine. Am presupus tot timpul că nu vrea să-și bată capul cu asta, dar dacă e mai mult de-atât? Dacă se teme de foc încrucișat?

— Ăsta[8] cine mai e? a întrebat Abraham.

— Nu, nu-i un Epic. Tocmai mi-a venit o idee: dacă Steelheart se teme să nu fie lovit din greșeală? Dacă asta-i slăbiciunea lui? A fost rănit de tata, dar tata nu trăgea în el. Dacă nu poate fi rănit decât dacă glonțul e destinat altcuiva?

— Posibil, a zis Tia.

— Trebuie să ne concentrăm, a răspuns Profu'. David, deocamdată pune bine ideea aia. O să revenim la ea.

Avea dreptate. Mă lăsam distras, ca un iepure care ar rezolva probleme de matematică în loc să se uite după vulpi.

Și totuși... „Dacă am dreptate, înseamnă că el n-ar fi în pericol nici măcar într-o luptă față în față. A înfruntat alți Epici și n-a pățit nimic. Lucrul de care pare să se teamă e un conflict de proporții, cu gloanțele zburând la întâmplare." Avea sens. Era simplu, dar majoritatea slăbiciunilor Epicilor erau simple.

— Încetinește un pic, a zis Tia în șoaptă.

Megan s-a conformat.

— Vine...

O mașină neagră, aerodinamică s-a ivit pe strada întunecată, înaintând în aceeași direcție cu noi. Era încadrată de doi motocicliști – pază bună, dar nu grozavă. Din planul inițial de atac al Răzbunătorilor, știam că acest convoi era probabil al lui Conflux. Urma să folosim însă ansa ca să fim siguri.

Am continuat să înaintăm paralel cu limuzina. Eram impresionat: chiar dacă nu știau încotro se îndrepta vehiculul, Tia și Megan coordonaseră lucrurile în așa fel încât acesta să intre pe strada pe care ne aflam noi, și nu invers. Așa dădeam mai puțin de bănuit.

Treaba mea era să stau cu ochii în patru și, dacă lucrurile nu mergeau cum trebuie, să răspund focurilor de armă, permițându-i lui Megan să conducă. Mi-am scos din buzunar un mic binoclu și m-am lăsat în jos, inspectând prin el limuzina din fața noastră.

— Ei? a zis Profu' în urechea mea.

— Totul bine, am zis.

— La următorul stop o să trag lângă ei, a zis Megan. O să pară natural. Abraham, fii gata!

Mi-am strecurat binoclul în buzunar și am încercat să adopt un

---

8 Foc încrucișat, *crossfire* în engleză, ar putea fi un nume de Epic.

aer nonșalant. Următorul semafor era verde când am ajuns în dreptul lui, așa că Megan a continuat să urmărească limuzina de la o distanță sigură. Următorul semafor, însă, s-a făcut roșu înainte ca limuzina să-l depășească.

Am tras încet alături de ea, pe partea stângă.

— În mod sigur e un Epic prin apropiere, a zis Abraham din spatele dubiței; a fluierat ușor: Unul puternic. Foarte puternic. Ansa focalizează. O să am mai multe detalii într-o secundă.

Unul dintre motocicliști ne-a măsurat din priviri. Purta o cască a Forțelor de Ordine și avea prins pe spate un pistol-mitralieră. Am încercat să mă uit prin geamurile limuzinei, în speranța că îl voi întrezări pe Conflux. Întotdeauna mă întrebasem cum arată.

N-am putut vedea nimic prin geamul opacizat din spate. Dar, în timp ce mașina înainta, am zărit pe cineva așezat pe locul de lângă șofer. O femeie cu un aspect vag familiar. Mi-a întâlnit privirea, dar s-a uitat în altă parte.

Costum de afaceri, păr negru tuns la nivelul urechilor. Asistenta lui Nightwielder, cea care îl însoțise la Diamant. Era probabil legătura lui cu Forțele de Ordine. Era logic să fie în limuzină.

Totuși ceva îmi trezise suspiciunile. Ea îmi întâlnise privirea. Ar fi trebuit să mă recunoască. Poate… poate chiar mă recunoscuse, dar nu păruse surprinsă să dea cu ochii de mine.

Semaforul s-a făcut verde, am început să înaintăm și eu am simțit un fior de neliniște.

— Profu’, cred că-i o capcană!

În clipa aceea, Nightwielder însuși a zburat afară prin trapa din acoperișul mașinii, cu brațele larg deschise, cu fuioare de întuneric țâșnindu-i din degete și avântându-se în noapte.

28

Majoritatea oamenilor n-au văzut niciodată un Super Epic în toată splendoarea sa. Așa numim noi momentul în care ei își manifestă pe deplin puterile, când se înalță în toată măreția lor, dezlănțuiți, pradă furiei.

În clipa aia îi înconjoară o aură. Aerul înțeapă, ca și cum ar fi încărcat cu electricitate. Inimile își încetinesc bătăile. Vântul își tine răsuflarea. Momentul înălțării lui Nightwielder era a treia oară când vedeam așa ceva.

Era înveșmântat în noapte și bezna se învolbura clocotind în jurul lui. Chipul îi era palid, translucid, dar ochii îi ardeau și buzele îi erau încordate într-un rânjet plin de ură. Era rânjetul unui zeu care își suporta cu greu până și aliații. Venise pus pe distrugere.

Privindu-l, m-a cuprins groaza.

— Dar-ar Calamity să dea! a înjurat Megan, proptindu-și piciorul în accelerație și virând brusc într-o parte în clipa în care umbrele din jurul lui Nightwielder au țâșnit către noi. Se mișcau ca niște degete fantomatice.

— Abandonați! a strigat Tia. Plecați de-acolo!

Nu aveam timp. Nightwielder s-a deplasat prin aer, ignorând vântul și gravitația. A plutit ca un spectru prin fața mașinii sale, îndreptându-se spre noi. Nu el era pericolul, însă. Adevăratul pericol îl reprezentau tentaculele de întuneric. Duba nu le putea evita: erau cu zecile.

Alungându-mi teama, mi-am ridicat pușca. În jurul meu duba se zgâlțâia și zăngănea. Fuioare de întuneric s-au apropiat, înfășurându-se în jurul vehiculului.

„Idiotule”, mi-am zis. Am dat drumul puștii și mi-am strecurat mâna în buzunarul hainei. Lanterna! Panicat, am aprins-o și am luminat cu ea chipul lui Nightwielder care tocmai plutea pe lângă geamul meu. Zbura cu capul înainte, ca și cum ar fi înotat prin aer.

Reacția a fost imediată. Deși eu nu vedeam ca lanterna să emită cine știe ce lumină, chipul lui Nightwielder și-a pierdut pe loc acorporalitatea. Strălucirea din ochi i-a pierit și umbrele din jurul capului au dispărut. Raza de lumină invizibilă străpungea tentaculele întunecate ca un laser trecând printr-o turmă de oi.

Scăldat de ultraviolete, chipul lui Nightwielder nu era deloc

zeiesc. Era fragil, uman și foarte, foarte surprins. M-am chinuit să-mi ridic arma și să trag, dar pușca era prea greu de manevrat, iar pistolul tatei era prins la subraț, unde nu puteam ajunge cât timp țineam lanterna.

Preț de o bătaie de inimă, Nightwielder m-a privit cu ochii holbați de groază. Apoi, cât ai clipi, și-a luat zborul, îndepărtându-se de dubă. Nu eram sigur, dar, în lumina pe care o ațintisem asupra lui, mi s-a părut că pierdea altitudine, ca și cum toate puterile lui s-ar fi diminuat.

A dispărut într-o alee lăturalnică și umbrele care înconjuraseră duba s-au retras odată cu el. Bănuiam că nu avea să revină prea curând după sperietura pe care tocmai i-o provocasem.

În jurul nostru au erupt focuri de mitralieră și gloanțele au răpăit pe latura dubei, scoțând clinchete metalice. Am înjurat, ferindu-mă, în timp ce fereastra de lângă mine se făcea țăndări. Erau motocicliștii, care deschiseseră focul. Deși eram ghemuit destul de jos, am zărit o apariție teribilă: un elicopter negru și zvelt al Forțelor de Ordine se înălța de după clădirile comerciale din fața noastră.

— În numele lui Calamity, Tia! a țipat Megan, răsucind volanul. Cum de ți-a scăpat așa ceva?

— Nu știu, a zis Tia. Eu…

O minge de lumină urmată de o dâră lungă de fum a țâșnit spre cer, explodând în contact cu una dintre laturile elicopterului. Acesta s-a înclinat în aer, cu flăcările înghițindu-l lacome în timp ce sfărâmături se împrăștiau pe cer.

Elicele i-au încetinit și a început căderea.

„Lansator de rachete”, mi-am dat eu seama. „Profu’!”

— Nu vă panicați. Vocea Profului era calmă. Putem să supraviețuim. Cody, Abraham, pregătiți-vă să vă despărțiți.

— Profule, a zis Abraham. Cred că tu…

— Mai vin patru elicoptere! ne-a întrerupt Tia. S-ar părea că le-au ascuns în depozite de-a lungul rutei limuzinei. Nu știau unde anume o să-i atacăm. Ăla de adineauri se afla pur și simplu cel mai aproape. Eu… Megan, ce faci?!

Elicopterul scăpase de sub control. Cu fumul înălțându-se din lateral, se răsucea într-un cerc strâmb, coborând spre porțiunea de șosea aflată chiar în fața noastră. Megan nu întorsese mașina: apăsase pe accelerație, aplecându-se peste volan și conducând duba înainte într-o goană frenetică, nebunească,

direct spre locul unde avea să cadă elicopterul.

M-am încordat, împingându-mă în spătarul scaunului și apucând panicat portiera de lângă mine. Își pierduse mințile!

N-am avut timp să obiectez. Cu gloanțele răpăind în jurul nostru, în timp ce vedeam străzile ca printr-o ceață, Megan a condus duba chiar pe dedesubtul elicopterului, înainte ca acesta să se prăbușească pe stradă cu o asemenea forță, încât am simțit solul tremurând sub noi.

Ceva a zgâriat acoperișul dubei cu un scrâșnet teribil de metal pe metal și ne-am răsucit în lateral, lovindu-ne de peretele unei clădiri de cărămidă și strâmbând portiera din dreptul meu. Zgomot, haos, scântei. Portiera mea a fost smulsă. La numai câțiva centimetri de mine, cărămizile s-au ciobit în contact cu oțelul. Mi s-a părut că a durat o eternitate.

Apoi, o clipă mai târziu, duba s-a oprit brusc. Am tras aer adânc în piept, tremurând. Eram acoperit de cioburi de sticlă securizată: parbrizul se sfărâmase.

Pe locul șoferului, Megan respira precipitat, cu un zâmbet dement pe chip și cu niște ochi mari. S-a uitat la mine.

— Pe Calamity! am zis, examinând elicopterul în flăcări prin oglinda laterală a lui Megan.

Se izbise de șosea imediat după ce trecuserăm noi pe dedesubt, blocând calea motocicliștilor și oprind urmărirea.

— Pe Calamity, Megan! A fost fantastic!

Zâmbetul lui Megan a devenit și mai larg.

— Voi doi sunteți OK acolo-n spate? a strigat ea, uitându-se prin ferestruică în spatele dubei.

— Mă simt de parc-am fost într-un storcător, s-a plâns Cody gemând. Cred că partea scoțiană mi s-a scurs în picioare, iar cea americană mi s-a urcat la cap.

— Profule, a zis Abraham. Ansa era încă în funcțiune când a șters-o Nightwielder și tocmai se focaliza pe localizarea Epicilor. Am citiri neclare, dar în limuzina aia chiar e un alt Epic. Poate și un al treilea. N-are sens…

— Ba da, are, a zis Megan împingând grăbită portiera ei și sărind în stradă. Chiar îl transportau pe Conflux. Nu știau dacă o să atacăm sau nu. Voiau pur și simplu să fie pregătiți în caz c-o făceam. Asta detectezi tu, Abraham. Probabil un al treilea Epic mai mic, ca o măsură suplimentară de precauție.

Am întins mâna grăbit să-mi desfac centura de siguranță și

am constatat că partea ei dreaptă fusese smulsă când ne frecaserăm de zid. Înfiorându-mă, m-am târât afară din mașină pe partea lui Megan.

— Grăbiți-vă toți, a zis Profu'.

Am auzit, unde era el, un motor turând.

— Celelalte elicoptere aproape au ajuns deasupra voastră și motocicletele alea o să facă un ocol.

— Sunt cu ochii pe ele, a zis Tia. Aveți în jur de un minut.

— Unde-i Nightwielder? a întrebat Profu'.

— David l-a pus pe fugă cu o lanternă, a zis Megan, ducându-se în spatele dubei și deschizând ușile.

— Bună treabă, a zis Profu'.

Zâmbind satisfăcut, m-am dus în spatele dubei. Am ajuns la timp ca să-i văd pe Cody și pe Abraham demontând o latură a unei lăzi imense aflate înăuntru. Nu văzusem când o încărcaseră, probabil făcuseră asta în hangar.

Cody purta jachetă și ochelari de un verde întunecat, costumul pe care îl născociserăm pentru Limelight. Ochii mi-au fost atrași de obiectele din ladă: trei motociclete verzi, lucioase.

— Motocicletele din prăvălia lui Diamant! am exclamat, arătându-le cu degetul. Deci le-ați cumpărat pân' la urmă!

— Sigur că da, a zis Abraham, plimbându-și o mână peste suprafața lunecoasă, de un verde închis, a uneia dintre motociclete. Doar nu era să lăsăm niște motoare ca astea să ne scape printre degete.

— Dar… dar mie mi-ai zis nu!

Abraham a râs.

— David, am auzit eu cum conduci!

A extins o rampă din spatele dubei și a coborât una dintre motociclete pentru Megan. Ea a încălecat-o și i-a pornit motorul. Mici ovale montate în lateral au început să emane o strălucire verzuie. Le observasem încă din prăvălia lui Diamant.

„Gravatronice", mi-am zis. „Ca să facă motocicletele mai ușoare probabil?" Gravatronicele nu puteau face lucrurile să zboare. Erau folosite numai ca să reducă reculul sau să facă mai ușor de deplasat obiectele grele.

Abraham a coborât și următorul vehicul.

— Trebuia să conduci și tu una, David, a zis Cody, adunând grăbit câteva lucruri din spatele dubei, inclusiv ansa. Dar cineva a stricat mașina.

— Oricum mașina n-ar fi reușit să lase elicopterele în urmă, a zis Megan. Doi dintre noi vor fi nevoiți să meargă împreună.

— Îl iau pe David cu mine, a zis Cody. Înhață rucsacul ăla, flăcău. Unde-s căștile?

— Grăbiți-vă! a exclamat Tia cu insistență în glas.

M-am repezit să iau rucsacul pe care mi-l arătase Cody.

Era greu.

— Pot să conduc, am zis eu.

Megan mi-a aruncat o privire înainte să-și pună casca.

— Ai dărâmat două semne de circulație încercând să dai un singur colț.

— Erau mici, am zis punându-mi rucsacul pe umăr și repezindu-mă către motocicleta lui Cody. Și eram sub o presiune teribilă!

— Serios? a zis Megan. Cam ca asta de acum?

Am șovăit. „Uau. M-am vârât singur în cursă, este?”

Cody și Abraham și-au pornit motocicletele. Erau numai trei căști. N-am cerut una, sperând că jacheta mea de Răzbunător avea să fie de ajuns.

Înainte să ajung lângă Cody, am auzit vuietul unui elicopter deasupra capului. O dubă blindată a Forțelor de Ordine și-a făcut apariția dintr-o stradă laterală, cu un bărbat în turela mitralierei din vârf. Acesta a deschis focul.

— Dar-ar Calamity! a exclamat Cody, făcându-și motocicleta să demareze în trombă în timp ce gloanțele loveau pavajul în apropierea lui.

Eu m-am retras lângă duba noastră distrusă.

— Urcă! Acum! mi-a strigat Megan. Ea era cel mai aproape de mine.

M-am aplecat ferindu-mă de gloanțe și am alergat către motocicleta ei, aruncându-mă în spatele lui Megan și prinzând-o de mijloc în timp ce ea tura motorul. Am pornit, deplasându-ne în zigzag pe o alee, chiar în clipa în care motocicliștii Forțelor de Ordine se iveau vuind dintr-o altă străduță laterală.

Într-o clipă, i-am pierdut din ochi pe Cody și Abraham. M-am agățat strâns de Megan, chestie pe care mărturisesc că mi-aș fi dorit s-o fi putut face în niște împrejurări mai puțin disperate. Rucsacul lui Cody mi se lovea de spate.

„Mi-am lăsat pușca în dubă”, am realizat întristat. Nu-mi dădusem seama, în graba de a lua rucsacul lui Cody și de a mă

urca pe o motocicletă.

M-am simțit groaznic, ca și cum aș fi abandonat un prieten.

Am țâșnit afară de pe alee și Megan a apucat-o pe una dintre străzile întunecate ale orașului, accelerând până la ceea ce eu am considerat o viteză incredibilă. Vântul îmi izbea fața cu putere, silindu-mă să mă lipesc și mai tare de Megan, folosindu-i trupul ca paravan.

— Unde mergem? am strigat eu.

Din fericire, încă mai aveam mobilele și căștile. Deși n-o puteam auzi normal, vocea ei mi-a glăsuit în ureche:

— Avem un plan! O luăm pe drumuri diferite și ne întâlnim undeva!

— Numai că tu mergi în direcția greșită, a zis Tia părând exasperată. La fel și Abraham!

— Unde-i limuzina? a întrebat Abraham. Chiar și cu vocea lui răsunându-mi în ureche îmi era greu să-l înțeleg din cauza curentului.

— Uită de limuzină, i-a ordonat Profu'.

— Încă mai pot să-l termin pe Conflux, a zis Abraham.

— Nu contează, a zis Profu'.

— Dar…

— S-a terminat, a zis Profu' cu asprime. Fugim.

Am fugit.

Megan a trecut peste o denivelare, făcându-mă să salt în șa, dar m-am ținut bine. M-a luat amețeala când mi-am dat seama ce vrusese să spună Profu'. Un Epic care chiar căuta să-l înfrângă pe Steelheart n-ar fi fugit de Forțele de Ordine. Ar fi fost în stare să facă față de unul singur câtorva brigăzi.

Fugind, demonstram ce anume eram. Steelheart n-avea să ne mai înfrunte niciodată personal.

— Atunci vreau să fac ceva care să-l usture înainte să abandonăm orașul, a zis Abraham. Jumătate din Forțele de Ordine sunt probabil pe străzi, vânându-ne pe noi. Limuzina aia nu-i păzită și eu am niște grenade.

— Jon, lasă-l să încerce, a zis Tia. Oricum e un dezastru. Măcar să fie unul costisitor pentru Steelheart.

Luminile stradale erau o ceață. Auzeam motociclete în urma noastră și am riscat să arunc o privire peste umăr. „Pe Calamity!" mi-am zis. Erau aproape și farurile lor luminau strada.

— N-o să reușești, i-a zis Profu’ lui Abraham. Forțele de Ordine te-au ajuns.

— O să-i atragem noi, am zis.

— Stai, a spus Megan. O să ce?

— Mersi, a zis Abraham. Ne întâlnim la intersecția dintre Fourth și Nodell. Vedeți dacă puteți să-i luați de pe mine.

Megan a încercat să se răsucească și să se încrunte la mine prin vizorul căștii.

— Dă-i înainte! i-am zis vehement.

— Slontze! a zis ea și a luat curba următoare.

Fără să încetinească!

Am urlat, convins că eram ca și morți. Motocicleta s-a înclinat aproape paralel cu pământul, derapând pe caldarâm, dar gravatronicele din lateral au strălucit puternic, împiedicându-ne să ne răsturnăm. Am dat colțul pe jumătate derapând, pe jumătate rulând, de parcă am fi fost priponiți de el cu sfoară.

Vehiculul s-a îndreptat și țipătul meu s-a stins.

În urma noastră a răsunat o explozie și strada de oțel s-a cutremurat. M-am uitat peste umăr, cu părul șfichiuindu-mi în vânt. Una dintre motocicletele negre ale Forțelor de Ordine nu reușise să ia curba cu viteză și acum ajunsese numai o ruină fumegândă, încastrată în zidul de oțel al unei clădiri. Gravatronicele lor nu păreau la fel de bune ca ale noastre, dacă or fi avut.

— Câți sunt? a întrebat Megan.

— Acuma trei. Nu, stai, mai vin doi. Cinci. Scântei!

— Grozav! a bodogănit Megan. Și cum anume te aștepți să-i luăm de pe capul lui Abraham?

— Nu știu. Improvizăm!

— Instalează bariere pe străzile din preajmă, ne-a avertizat Tia la ureche. Jon, elicopter pe Seventeenth.

— Mă ocup.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Încerc să vă țin pe voi, copiii, în viață, a zis Profu’.

— Scântei, a blestemat Cody. Barieră pe Eighth. O iau pe o alee către Marston.

— Nu, a zis Tia. Ei încearcă să te facă să o iei pe-acolo. Poți să te strecori în subteran la Moulton.

— Bine, a zis Cody.

Megan și cu mine am ieșit pe un bulevard larg și o clipă mai

târziu motocicleta lui Abraham a apărut în fața noastră patinând dintr-o stradă laterală, aproape lipită de pământ, cu gravatronicele împiedicând-o să se răstoarne cu totul. Era o priveliște impresionantă: motocicleta aproape culcată pe o parte, cu roțile învârtindu-se, cu scântei zburând de sub ea. Mecanismele gravatronice amortizau impulsul, așa că roțile puteau adera la asfalt și motocicleta putea coti, dar numai după un derapaj prelungit.

„Pariez că pot să conduc și eu una de-asta”, mi-am zis. „Nu pare prea greu.” Ca și cum ai da un colț alunecând pe o coajă de banană cu 130 la oră. Floare la ureche.

Am aruncat o privire peste umăr. În urma noastră se aflau acum cel puțin o duzină de motociclete negre, deși mergeam prea repede ca să îndrăznească să tragă în noi. Eram obligați cu toții să ne concentrăm asupra condusului. Ăsta era probabil și motivul pentru care goneam în halul ăla.

— Armură mecanizată! a exclamat Tia. Drept înainte

Abia am apucat să reacționăm, că un colos blindat pe două picioare, cu o înălțime de patru metri și jumătate, a și apărut pe strada noastră și a deschis focul cu ambele mitraliere rotative. Gloanțele au mușcat din zidul de oțel din spatele nostru, făcând să zboare scântei. Mi-am ținut capul plecat și fălcile strânse, iar Megan a apăsat pedala motocicletei, expediindu-ne într-un derapaj gravatronic prelungit, aproape paralel cu pământul, ca să trecem pe dedesubtul tirului.

Vântul îmi smucea jacheta și scânteile mă orbeau. Abia am reușit să disting două picioare enorme de oțel înainte să alunecăm printre gleznele armurii. Megan a ridicat motocicleta făcând-o să se răsucească, în timp ce dădeam colțul. Abraham ocolise armura prin lateral, dar motocicleta lui scotea fum.

— Sunt lovit, a zis Abraham.

— Ești teafăr? a întrebat Tia alarmată.

— Jacheta m-a ținut întreg, a spus Abraham cu un geamăt.

— Megan, am zis încet. Nu arată prea bine.

Abraham încetinea, ținându-se cu o mână de coaste.

Ea i-a aruncat o privire și și-a direcționat din nou atenția asupra drumului.

— Abraham, după ce luăm următoarea curbă vreau să te desprinzi de noi și să intri pe prima alee. Sunt suficient de departe în urma noastră și s-ar putea să nu vadă. Eu o să merg

înainte și o să-i atrag după noi.

— O să se întrebe unde am dispărut, a zis Abraham. Eu…

— Fă ce-ți spun! s-a răstit Megan.

N-a mai contrazis-o. Am luat următoarea curbă, dar am fost siliți să încetinim ca să nu-l depășim pe Abraham. Am observat că sângera, iar motocicleta lui era plină de găuri de gloanțe. Era un miracol că mai mergea.

De îndată ce am ieșit din curbă, Abraham a întors și a țâșnit spre dreapta. Megan a accelerat motocicleta și vântul a început să urle în timp ce goneam pe o stradă întunecată. Am riscat o privire în urmă și mai-mai să scap rucsacul lui Cody, care mi-a alunecat de pe umăr. Am fost silit să îmi desprind o mână din jurul lui Megan ca să-l țin și mi-am pierdut echilibrul, fiind cât pe ce să mă rostogolesc la pământ.

— Fii atent, a zis Megan înjurând.

— Sigur, am spus năucit.

În acel moment de confuzie avusesem impresia că zăresc o altă motocicletă verde ca a noastră urmându-ne îndeaproape.

M-am uitat din nou. Forțele de Ordine păreau să fi mușcat momeala, urmărindu-ne pe noi și nu pe Abraham. Farurile lor scăldau strada într-un val de lumină, iar iluminatul stradal li se reflecta în căști. Nici urmă de motocicleta fantomă pe care crezusem c-am văzut-o.

— Scântei! a zis Tia. Megan, au început să instaleze bariere peste tot în jurul vostru, mai ales în locurile care duc către subteran. Par să-și fi dat seama că încercăm să ne refugiem acolo.

În depărtare am zărit strălucirea unei explozii luminând cerul și un alt elicopter a început să lase în urmă o dâră de fum. Însă un altul se îndrepta către noi, o formă neagră cu lumini pâlpâitoare pe cerul întunecat.

Megan a accelerat.

— Megan? a zis Tia îngrijorată. Te îndrepți direct spre o barieră.

Megan n-a răspuns. Îi simțeam trupul devenind tot mai rigid în strânsoarea mea. S-a înclinat în față, părând să emane încordare prin toți porii.

— Megan! am zis, observând luminile care sclipeau înaintea noastră, în locul unde Forțele de Ordine își instalau bariera. Mașini, dube, camioane. O duzină și ceva de soldați, o armură

mecanizată.

— MEGAN! am urlat.

Ea a părut să tresară, apoi a înjurat și a smucit motocicleta într-o parte, în timp ce focuri de armă răpăiau în jurul nostru pe stradă. Ne-am năpustit pe o alee, cu cotul meu ratând zidul la milimetru, apoi am ieșit pe strada următoare și motocicleta s-a angajat într-un viraj lung, aruncând scântei în timp ce dădea colțul.

— Am scăpat, a zis Abraham cu un geamăt. Abandonez motocicleta. Pot să ajung la una dintre ascunzători. Nu m-au zărit, dar câțiva soldați au coborât și au început să se instaleze pe scara pe care am folosit-o eu.

— Scântei, a murmurat Cody. Tia, monitorizezi liniile audio ale Forțelor de Ordine?

— Da, a zis Tia. Sunt confuzi. Sunt convinși că are loc un asalt în toată regula asupra orașului. Profu' doboară elicopterele din zbor și noi am pornit toți în direcții diferite. Forțele de Ordine par să creadă că sunt confruntate cu zeci sau poate sute de insurgenți.

— Bine, a zis Profu'. Cody, ești liber?

— Încă mai am de pierdut câțiva motocicliști, a zis el. Am fost silit să mă învârt în cerc. Tia, unde-i limuzina? Mai e afară?

— Se retrage către palatul lui Steelheart, a zis ea.

— Și eu merg în aceeași direcție, a zis Cody. Pe ce stradă?

— Cody… a zis Profu'.

În urma mea au izbucnit focuri de armă, distrăgându-mi atenția de la restul conversației. Am zărit niște motociclete ai căror stăpâni scoseseră pistoalele mitralieră și trăgeau în noi. Acum ne deplasam ceva mai încet. Megan ne dusese într-o mahala unde străzile erau mai mici și acum ne purta pe amândoi printr-o serie de cotituri și bucle.

— Megan, e periculos, a zis Tia. Sunt o grămadă de fundături acolo.

— În direcția opusă drumul e complet închis, a răspuns Megan.

Părea să-și fi revenit după criza ei de mai devreme, care fusese cât pe ce să o facă să ne conducă drept către o barieră.

— O să-mi fie greu să te direcționez, a zis Tia. Încearcă să iei următoarea curbă la dreapta.

Megan a încercat să cârmească în direcția respectivă, dar o

motocicletă a înaintat tăindu-ne calea și soldatul de pe ea a tras o rafală de gloanțe în direcția noastră, ținând mitraliera cu o singură mână. Am fost cât pe ce să ne izbim de o pubelă mare, dar ea a reușit s-o ocolească. Cred că abia aveam 30 la oră.

„De-abia treizeci la oră”, mi-am zis. Treizeci de kilometri la oră pe niște alei înguste, în timp ce se trăgea asupra noastră. Era tot o nebunie, dar una de un soi diferit.

La această viteză puteam să mă țin destul de bine și cu o singură mână, cu rucsacul lui Cody lovindu-mi-se de spinare. Probabil că ar fi trebuit să mă descotorosesc de el. Nici măcar nu știam ce era…

L-am pipăit și mi-am dat seama. L-am lăsat să alunece cu grijă în fața mea, între mine și Megan. Am strâns bine motocicleta cu genunchii, i-am dat drumul lui Megan și am desfăcut fermoarul.

Înăuntru era pușca gauss. De forma unei puști obișnuite de asalt, poate ceva mai lungă, avea prinsă într-o parte una dintre celulele de combustie pe care le recuperaserăm. Am scos-o afară. Cu tot cu baterie era grea, dar o puteam manevra.

— Megan! a zis Tia. Blocadă înaintea ta!

Am cotit pe altă alee și, agățându-mă de Megan cu o singură mână, am fost cât pe ce să scap pușca.

— Nu, a zis Tia. Nu-i bine. Este…

O motocicletă ne-a urmat pe alee. Gloanțele au izbit peretele chiar deasupra capului meu. Și, drept în față, drumul se termina cu un zid. Megan a încercat să frâneze.

N-am gândit. Am apucat pușca cu ambele mâini, m-am lăsat pe spate și am ridicat țeava peste umărul lui Megan.

Apoi am tras asupra zidului.

29

Zidul dinaintea noastră a dispărut într-o explozie de energie verde. Megan a încercat să întoarcă motocicleta și s-o oprească. Am derapat prin învolburarea de fum verde, împrăștiind pietriș de sub roți, și am ieșit pe strada aflată de cealaltă parte, unde în final ne-am oprit. Trupul lui Megan era încordat, ca pregătit pentru impact. Părea uluită.

Motociclistul de la Forțele de Ordine a țâșnit afară din perdeaua de fum. Am răsucit pușca gauss și am pulverizat motocicleta de sub el. Glonțul a transformat întreaga motocicletă într-un fulger de energie verde, dezintegrând-o și pe ea, și o parte din ofițerul care o conducea. Trupul lui s-a rostogolit cât colo.

Pușca era senzațională: nu avea recul și împușcăturile dezintegrau ținta în loc s-o facă să explodeze. Asta lăsa mai puține resturi, oferind în schimb un spectacol grandios de lumini și fum cât cuprinde.

Megan s-a răsucit către mine cu un zâmbet larg pe buze.

— Era și cazul să faci ceva folositor acolo-n spate.

— Dă-i bătaie, am zis.

Din alee se auzea zgomotul altor motociclete.

Megan a turat motorul motocicletei noastre și ne-a condus cu o viteză care îmi întorcea stomacul pe dos pe străzile înguste ale mahalalei. Cât timp conducea, nu puteam să mă întorc și să trag, așa că am apucat-o cu un braț de talie și am proptit pușca de umărul ei ca s-o stabilizez, folosind cătarea țevii, cu luneta pliată într-o parte.

Am ieșit cu viteză dintr-o alee și ne-am îndreptat derapând spre o barieră. Am făcut o gaură într-un camion și, dacă tot mă apucasem de treabă, am expediat un glonț în piciorul armurii mecanizate. Soldații s-au împrăștiat țipând, unii încercând să tragă în noi când ne-am năpustit prin breșa făcută de mine. Armura s-a prăbușit și Megan a cotit, pătrunzând într-o alee întunecată. În urma noastră au răsunat urlete și blesteme în clipa în care motocicletele care ne urmăreau au fost angrenate în coliziune.

— Bună treabă, a zis Tia în urechile noastre, cu vocea din nou calmă. Cred că pot să vă strecor în subteran, înaintea voastră e un vechi tunel, pe fundul unui șanț de scurgere. S-ar putea însă

să trebuiască să vă croiți drum prin câteva ziduri.

— Cred că pot să nimeresc un zid-două, am zis eu. Atâta timp cât nu se pricep să se ferească.

— Fii atent, a zis Profu'. Pușca aia consumă energie cu ușurința cu care bea Tia un bax de cola. Celula aia de combustie poate să alimenteze un orășel, dar n-o să-ți asigure decât cel mult o duzină de împușcături. Abraham, mai ești cu noi?

— Aici sunt.

— Ești în ascunzătoare?

— Da. Îmi pansez rana. Nu-i mare lucru.

— Asta o să decid eu. Aproape am ajuns la tine. Cody, unde ești?

— Văd limuzina, a zis Cody în urechea mea, în timp ce Megan cotea din nou. Am scăpat de mare parte din urmăritori. Am un tensor. O să arunc o grenadă în limuzină și o să folosesc tensorul ca să îmi sap drumul către subteran.

— În niciun caz, a zis Profu'. O să-ți ia prea mult timp să sapi atâta.

— Zid, a zis Tia.

— Mă ocup, am zis eu, făcând o gaură în zidul din capătul aleii.

Am năvălit în curtea din spate a cuiva și eu am făcut o gaură în alt zid, ceea ce ne-a permis să trecem în curtea alăturată. Megan a cotit la dreapta, apoi a condus prin despărțitura foarte îngustă dintre două case.

— Fă stânga, a zis Tia când am ajuns pe stradă.

— Profule, a zis Cody, văd limuzina. Pot s-o lovesc.

— Nu, Cody…

— O să profit de ocazie, Profule, a zis Cody. Abraham are dreptate. După asta, Steelheart o să ne caute. Trebuie să-i facem cât mai mult rău, cât timp putem.

— Bine.

— Virați la dreapta, a zis Tia.

Am cotit.

— Vă trimit printr-o clădire mare, a zis Tia. Vă descurcați?

Gloanțe au împroșcat zidul de lângă noi și Megan a înjurat, ghemuindu-se și mai tare. Am apucat pușca gauss cu mâinile transpirate, simțindu-mă teribil de expus așa, cu spatele la dușman. Auzeam motocicletele în urma mea.

— Chiar vă vor pe voi doi, s-ar părea, a zis Tia încet. Trimit o

grămadă de forțe către voi și… pe Calamity!

— Ce-i? am zis.

— Fluxul meu video tocmai s-a întrerupt, a zis Tia. Se întâmplă ceva. Cody?

— Sunt nițel ocupat, a mârâit el.

În urma noastră au răsunat alte focuri de armă. Ceva a nimerit motocicleta, zgâlțâindu-ne, și Megan a înjurat.

— Clădirea, Tia! am zis. Cum găsim clădirea? O să ne pierdem urma înăuntru.

— A doua la dreapta, ne-a zis Tia. Apoi drept înainte până la capătul străzii. E un fost mall și șanțul e chiar îndărătul lui. Căutam alte rute, dar…

— O să meargă, a zis Megan cu bruschețe. David, fii gata să ne deschizi drumul.

— Se face, am zis stabilizând pușca, deși era mai greu acum că ea accelerase din nou.

Am ajuns la un colț și am cotit către o clădire mare și plată aflată la capătul străzii. Îmi aminteam vag de mall-urile din zilele de dinaintea sosirii lui Calamity. Fuseseră un soi de piețe complet închise.

Megan conducea repede, direct spre clădire. Am ochit atent și am făcut o gaură în ușile de oțel din fața noastră. Ne-am năpustit prin fum, pătrunzând în întunericul apăsător al unei clădiri abandonate. Farurile motocicletei luminau magazine aflate de o parte și de cealaltă.

Locul fusese jefuit cu mult timp în urmă, deși o mulțime de produse rămăseseră în magazine. Hainele transformate în oțel nu erau de cine știe ce folos.

Megan a șerpuit cu ușurință pe holurile largi ale mall-ului, ducându-ne la primul etaj pe o scară rulantă încremenită. Zgomotul motoarelor răsuna în întreaga clădire pe măsură ce Forțele de Ordine ne urmau înăuntru.

Tia nu ne mai putea călăuzi, dar Megan părea că știe ce face. Dintr-un balcon, am tras asupra motocicletelor care ne urmăreau. Am lovit podeaua din fața lor, dezintegrând o bucată din ea și silindu-le pe unele să intre în derapaj, iar pe celelalte să se împrăștie în căutare de adăpost. Nu păreau să fie conduse de oameni la fel de pricepuți ca Megan.

— Zid în față, a zis Megan.

L-am aruncat în aer, apoi m-am uitat la contorul energetic

aflat pe o latură a puștii. Profu’ avea dreptate: o secătuisem destul de iute de energie. Mai aveam poate vreo două împușcături.

Am țâșnit în gol și gravatronicele motocicletei au pornit, amortizându-ne aterizarea, când am căzut de la etaj pe strada aflată dedesubt. Impactul a fost totuși dur: motocicleta nu fusese gândită pentru salturi de la o asemenea înălțime. Am gemut, cu spatele și picioarele resimțind impactul. Imediat, Megan a accelerat de-a lungul unei alei înguste aflate în spatele mall-ului.

În față vedeam terenul coborând. Șanțul. Nu trebuia decât să…

Un elicopter negru, lucios, a început să se ridice din șanțul dinaintea noastră și mitralierele rotative de pe laturile sale au început să se învârtă.

„Nici să nu te gândești”, mi-am zis, ridicând pușca gauss cu ambele mâini și ochind. Megan s-a aplecat mai tare și motocicleta a ajuns pe buza șanțului. Elicopterul a deschis focul. Prin sticla cabinei vedeam casca pilotului.

Am tras.

Mă visasem adesea făcând lucruri incredibile. Îmi imaginasem cum ar fi fost să lucrez cu Răzbunătorii, să mă lupt cu Epicii, să realizez cu adevărat ceva în loc să stau și să visez cu ochii deschiși. Odată cu împușcătura aia am avut în sfârșit șansa.

Eram suspendat în aer, față în față cu o mașină ucigașă de o sută de tone. Am apăsat pe trăgaci. Am pulverizat acoperișul elicopterului, dezintegrând și pilotul aflat înăuntru. Pentru o clipă, m-am simțit așa cum trebuie că se simțeau Epicii. Ca un zeu.

După care am căzut din șa.

Ar fi trebuit să mă aștept: mă aflam în cădere liberă într-o rigolă de șase metri înălțime, cu ambele mâini pe pușcă și cu niciuna pe motocicletă, ceea ce făcea faptul inevitabil. Nu pot să spun că am fost fericit să mă pomenesc plonjând către o aterizare ce se putea încheia cu ambele picioare rupte și probabil cu alte răni și mai rele.

Dar împușcătura aia… împușcătura aia meritase.

N-am apucat să simt căderea. S-a petrecut foarte repede. Am aterizat la numai câteva clipe după ce mi-am dat seama că zburasem din șa și am auzit un trosnet. Acesta a fost urmat de

un buuum care m-a asurzit, apoi de un val de căldură.
Am rămas întins, năucit, în timp ce lumea îmi dansa prin fața ochilor. M-am pomenit holbându-mă la rămășițele elicopterului, care ardeau în apropiere. Mă simțeam amorțit.
Deodată, Megan mă zgâlțâia. Am tușit, m-am rostogolit și am privit-o. Își scosese casca și îi vedeam chipul. Chipul ei frumos. Părea îngrijorată din pricina mea. Asta m-a făcut să zâmbesc.
Spunea ceva. Mie-mi vuiau urechile, așa că m-am încruntat, încercând să-i citesc de pe buze. Abia deslușeam cuvintele.
— ...sus, slontze ce ești! Ridică-te!
— N-ar trebui să zgâlțâi un ins care a căzut, am mormăit eu. Ar putea să-și fi rupt coloana.
— O să-ți rup eu coloana dacă nu te miști imediat.
— Dar...
— Idiotule! Jacheta a absorbit impactul. Ți-aduci aminte de ea? Cea pe care o porți ca să te împiedice să fii ucis? Treaba ei e să compenseze când faci tâmpenii cum ar fi să-mi dai drumul în timp ce ne aflăm în aer!
— N-am de gând să-ți dau drumul, am mormăit eu. Niciodată.
Ea a încremenit.
Stai așa. Tocmai zisesem asta cu voce tare?
„Jacheta”, m-am gândit, mișcându-mi degetele de la picioare și apoi ridicându-mi brațele. „Scutul jachetei m-a protejat. Și... și suntem urmăriți în continuare.”
Pe Calamity! Chiar că eram un slontze. M-am rostogolit sprijinindu-mă în genunchi și i-am dat voie lui Megan să mă ajute să mă ridic în picioare. Am tușit de câteva ori, dar de la o clipă la alta mă simțeam tot mai sigur pe forțele mele. M-am desprins de ea și îmi recăpătasem complet echilibrul când am ajuns lângă motocicletă, cu care ea aterizase fără să o lovească.
— Stai, am zis privind în jur. Unde-i...?
Pușca gauss zăcea sfărâmată în bucăți în locul unde aterizase lovindu-se de un bolovan de oțel. Am simțit că-mi fuge pământul de sub mine, deși știam că acum arma nu ne mai era de mare folos. N-o mai puteam folosi ca să pretindem că suntem un Epic, nu acum când Forțele de Ordine mă văzuseră trăgând cu ea.
Și totuși era păcat să pierzi așa o armă. Mai ales după ce îmi lăsasem propria pușcă în dubă. Treaba asta începea să devină un obicei.

M-am urcat pe motocicletă în spatele lui Megan, care și-a pus din nou casca. Biata mașinărie arăta destul de prăpădită, zgâriată și îndoită, cu parbrizul crăpat. Unul dintre gravatronice – un oval cât palma din partea dreaptă – nu s-a aprins odată cu celelalte. Dar motocicleta a pornit și motorul a vuit în timp ce Megan ne-a condus prin rigolă către un tunel larg aflat în fața noastră. Părea să dea în sistemul de canalizare, dar în Newcago o mulțime de lucruri erau înșelătoare după Marea Transfersie și crearea străzilor subterane.

— Hei, oameni buni, a rostit încet Cody în urechea noastră.

Printr-un miracol, îmi păstrasem mobilul și casca în timpul căderii.

— Se petrece ceva ciudat. Ceva foarte, foarte ciudat.

— Cody?! a zis Tia. Unde ești?

— Limuzina-i scoasă din joc, a zis el. Am tras într-unul din cauciucuri și a intrat într-un zid. A trebuit să elimin șase soldați înainte să mă pot apropia.

Megan și cu mine am intrat în tunel și bezna s-a adâncit. Terenul cobora. Cunoșteam vag împrejurimile și m-am gândit că ne va duce în subteran cam pe lângă Gibbon Street, o zonă relativ nepopulată.

— Cum rămâne cu Conflux? l-a întrebat Profu’ pe Cody.

— Nu era în limuzină.

— Poate că vreunul dintre ofițerii Forțelor de Ordine pe care i-ai împușcat o fi fost de fapt Conflux, a zis Tia.

— Noo, a zis Cody. L-am găsit. În portbagaj.

Linia a amuțit pentru un moment.

— Ești sigur că-i el? a întrebat Profu’.

— Hmm, nu, a zis Cody. Poate or avea un alt Epic legat fedeleș în portbagaj. În orice caz, ansa spune că tipu’ ăsta-i foarte puternic. Dar e inconștient.

— Împușcă-l, a zis Profu’.

— Nu, a zis Megan. Ia-l cu tine.

— Cred că are dreptate, Profule, a zis Cody. Dacă-i legat, înseamnă că nu-i chiar atât de puternic. Fie asta, fie i-au folosit slăbiciunea ca să-l facă neputincios.

— Dar noi nu-i știm slăbiciunea, a zis Profu’. Cruță-l de suferință.

— Profu’, eu nu împușc un tip inconștient, a zis Cody. Nici măcar dacă-i Epic.

— Atunci lasă-l acolo.

Mă simțeam sfâșiat în două. Epicii meritau să moară. Toți. Dar de ce era inconștient? Ce făceau ei cu el? Măcar era Conflux?

— Jon, a zis Tia. S-ar putea să avem nevoie de el. Dacă e într-adevăr Conflux, ne-ar putea spune unele lucruri. Am putea chiar să-l folosim împotriva lui Steelheart sau să ne negociem scăparea.

— N-ar trebui să fie foarte periculos, am recunoscut eu, vorbind pe canalul comun.

Buza îmi sângera. Mi-o mușcasem în cădere și acum, că eram ceva mai conștient de starea lucrurilor, mi-am dat seama că mă durea piciorul și îmi pulsau coastele. Jachetele te ajutau, dar erau departe de a fi perfecte.

— Bine, a zis Profu'. Borta Șapte, Cody. Nu-l duce la bază. Lasă-l legat, cu ochii acoperiți și cu căluș. Nu-i vorbi. Trebuie să ne ocupăm de el împreună.

— Bine, a zis Cody. Se face.

— Megan și David, a zis Profu', vreau să…

Am pierdut restul frazei, pentru că în jurul nostru au izbucnit focuri de armă. Motocicleta – așa lovită cum era – s-a răsucit și s-a prăbușit.

Exact pe partea pe care gravatronicele erau defecte.

30

Fără gravatronice, motocicleta s-a comportat ca orice motocicletă normală care se răstoarnă la viteză foarte mare.

Ceea ce nu era a bună.

Am zburat imediat din șa, cu motocicleta fugind de sub mine, în clipa în care piciorul meu a atins pământul și forța de frecare m-a tras în spate. Megan n-a fost la fel de norocoasă. A fost prinsă sub motocicletă, a cărei greutate a strivit-o. Vehiculul s-a izbit de peretele de oțel al coridorului tubular.

Tunelul mi s-a legănat prin fața ochilor și am simțit o durere arzătoare în picior. Când m-am oprit din rostogolit și peisajul a încetat să se mai clatine, mi-am dat seama că încă mai eram în viață. Chestie care m-a surprins.

În urma noastră, din umbra unei firide pe lângă care trecuserăm, au ieșit doi bărbați în uniforma completă a Forțelor de Ordine. Marginea firidei era tivită cu luminițe difuze. Licărirea lor mi-a permis să văd că soldații păreau relaxați. Aș fi putut jura că l-am auzit pe unul chicotind în cască, în timp ce îi spunea ceva tovarășului său pe canalul de comunicare. Presupuneau că atât Megan, cât și eu eram morți în urma impactului – sau cel puțin nu într-o formă potrivită ca să luptăm.

„Calamity să dea-n toate”, mi-am zis cu obrajii arzând de furie. Înainte să apuc să gândesc, am scos din toc pistolul de la subraț – pistolul care-mi ucisese tatăl – și am descărcat patru gloanțe, de foarte aproape, în trupurile celor doi. Nu le-am țintit piepturile, cu toată armura aia. Punctul slab era gâtul.

Amândoi bărbații s-au prăbușit. Am respirat chinuit, cu mâna întinsă în care țineam pistolul tremurând dinaintea mea. Am clipit de câteva ori, șocat că reușisem să-i nimeresc. Poate că Megan avea dreptate în privința pistoalelor.

Am gemut și am reușit să mă ridic în capul oaselor. Jacheta mea de Răzbunător era zdrențe. Majoritatea diodelor dinăuntrul ei – cele care generau câmpul protector – fumegau sau fuseseră smulse cu totul. Piciorul îmi erau zgâriat rău într-o parte. Dar, în ciuda durerii cumplite, rănile nu erau prea adânci. Am reușit să mă ridic clătinându-mă și să merg. Oarecum.

Durerea era… destul de neplăcută.

„Megan!” Gândul și-a făcut drum dincolo de amețeală și – deși era o prostie – n-am verificat dacă cei doi soldați chiar muriseră.

Am șchiopătat până la locul unde motocicleta se prăbușise alunecând de-a lungul zidului. Singura lumină era cea a mobilului meu. Am dat la o parte sfărâmăturile și am găsit-o pe Megan zăcând dedesubt, cu jacheta într-o stare și mai proastă decât a mea.

N-arăta bine. Nu mișca, avea ochii închiși și casca, pe jumătate căzută, i se crăpase. Sângele îi șiroia pe obraz. Era de culoarea buzelor ei. Brațul îi era răsucit într-un unghi nefiresc și pe acea parte tot corpul – de la gleznă și până la tors – era însângerat. Am îngenuncheat îngrozit și lumina rece și calmă a mobilului a scos la iveală răni cumplite ori încotro am îndreptat-o.

— David?

Vocea blândă a Tiei a răsunat din mobilul meu, agățat la locul lui pe jachetă. Era un miracol că încă mai funcționa, deși îmi pierdusem casca.

— David? Nu reușesc să dau de Megan. Ce se întâmplă?

— Megan e la pământ, am zis eu năucit. Mobilul ei e dus. Probabil s-a sfărâmat.

Fusese atașat de jacheta ei din care, de asemenea, nu mai rămăsese mare lucru.

„Respirația! Trebuie să-i verific respirația!” M-am aplecat, încercând să folosesc ecranul mobilului ca să văd dacă mai respira. Apoi mi-a trecut prin minte să-i verific pulsul. „Sunt în stare de șoc. Nu gândesc cum trebuie.” Puteai să gândești una ca asta dacă nu gândeai cum trebuie?

Mi-am apăsat degetele pe gâtul lui Megan. Avea pielea rece și umedă.

— David! a zis Tia cu urgență în glas. David, pe canalele Forțelor de Ordine se poartă discuții. Știu unde ești. Mai multe brigăzi se îndreaptă spre tine. Infanterie și armuri. Pleacă!

Am simțit un puls. Slab, rar, dar exista.

— Trăiește, am zis. Tia, trăiește!

— David, trebuie să pleci de-acolo!

Dac-o mișcăm pe Megan, *aș fi putut* să-i înrăutățesc starea, dar dac-o lăsam acolo *era o certitudine* că situația ei s-ar fi înrăutățit. Dacă ar fi capturat-o, ar fi fost torturată și executată. Mi-am scos jacheta zdrențuită și am folosit-o ca să-mi înfășor piciorul. În timp ce făceam asta am simțit ceva în buzunar. L-am scos afară. Era pixul detonator cu capsele lui.

Într-un moment de luciditate, am atașat una dintre capse de bateria motocicletei. Auzisem că puteai să le destabilizezi și să le faci să explodeze dacă știai cum – ceea ce eu nu știam. Dar părea o idee bună. Singura pe care o aveam. Am luat mobilul și l-am atașat de suportul de la încheietură. Apoi, trăgând zdravăn aer în piept, am împins deoparte motocicleta sfărâmată – roata din față îi fusese smulsă cu totul – și am ridicat-o pe Megan.

Casca ei spartă s-a desprins, căzând și izbindu-se de sol. Părul ei mi-a acoperit umărul. Era mai grea decât părea. Așa-s oamenii. Deși micuță, trupul îi era compact, dens. Am decis că probabil nu i-ar fi plăcut să mă audă descriind-o astfel.

Am săltat-o pe umeri și am început să mă deplasez împleticindu-mă prin tunel. Din loc în loc, luminițe galbene atârnau din plafon, abia oferind suficientă lumină până și pentru un om al subteranului ca mine.

În curând, umerii și spatele au început să-mi protesteze. Am continuat să înaintez punând un picior înaintea altuia. Nu mă mișcăm foarte iute. Nici nu gândeam foarte clar.

— David.

Vocea Profului. Joasă, intensă.

— N-o abandonez, am zis printre dinți.

— Nu ți-aș cere să faci una ca asta, a zis Profu'. Aș prefera mai degrabă să opui rezistență și să-i silești pe cei de la Forțele de Ordine să vă ucidă pe amândoi.

Nu suna foarte încurajator.

— N-o să se ajungă aici, fiule, a zis Profu'. Vin ajutoare.

— Cred că îi aud, am zis.

Am ajuns în cele din urmă la capătul tunelului. Dădea într-o intersecție îngustă din subteran. Aici nu existau clădiri, ci numai coridoare de oțel. Nu cunoșteam prea bine această parte a orașului.

Tavanul era solid, fără deschideri către suprafață ca în zona unde crescusem. Zgomotele pe care le auzeam venind din dreapta erau în mod clar strigăte. Am auzit în urma mea dangăte, picioare oțelite bubuind pe caldarâmul de oțel. Alte strigăte. Găsiseră motocicleta.

M-am rezemat de zid, am schimbat puțin poziția lui Megan și am apăsat pe butonul pixului meu detonator. Ușurat, am auzit un poc în urmă, când bateria motocicletei a explodat. Strigătele au crescut în intensitate. Poate că unii dintre ei fuseseră prinși

în explozie. Dacă aveam cu adevărat noroc, puteau să presupună că mă ascunsesem prin preajmă și aruncasem o grenadă.

Am săltat-o pe Megan și, la intersecție, am făcut la stânga. Sângele ei îmi îmbibase hainele. Probabil că era deja moar…

Nu. Am refuzat să mă gândesc la asta. Un picior înaintea celuilalt. Ajutorul era pe drum. Profu’ îmi promisese că ajutorul era pe drum. Avea să sosească. Profu’ nu mințea. Jonathan Phaedrus, fondatorul Răzbunătorilor, un ins pe care îl înțelegeam cumva. Dacă exista pe lumea asta cineva în care să mă pot încrede, el era.

Am mers vreo cinci minute înainte să fiu silit să mă opresc brusc. Tunelul din fața mea se încheia cu un perete plat de oțel. O fundătură. M-am uitat peste umăr și am văzut lanterne și umbre mișcându-se. Nicio scăpare în direcția aia.

Coridorul din jurul meu era larg, poate de vreo douăzeci de pași lățime, și înalt. Pe jos zăceau materiale vechi de construcții, deși grosul părea să fi fost furat de cine se nimerise. Erau câteva grămezi de cărămizi sparte și de bulgări de zgură. De curând cineva construise câteva încăperi aici jos. Ei, astea puteau să-mi asigure un oarecare adăpost.

M-am împleticit într-acolo și am lungit-o pe Megan în spatele celei mai mari grămezi, apoi mi-am trecut mobilul pe comandă manuală. Profu’ și ceilalți nu aveau să mă poată auzi decât dacă atingeam ecranul pentru a transmite, dar asta mai însemna și că nu puteau să-mi dea de gol poziția în încercarea lor de a mă contacta.

M-am ghemuit în spatele cărămizilor. Stiva nu îmi asigura o acoperire completă, dar era mai bine decât nimic, încolțit, fără arme, fără vreo cale de a…

Brusc m-am simțit ca un idiot. Mi-am vârât mâna în buzunarul cu fermoar de pe piciorul pantalonului, căutându-mi tensorul. L-am scos triumfător. Poate reușeam să sap în jos până în catacombele de oțel sau pur și simplu în lateral, către o rută mai sigură.

Mi-am pus mănușa și abia atunci mi-am dat seama că tensorul se făcuse praf. L-am privit cu o disperare crescândă. Fusese în buzunarul de pe piciorul pe care aterizasem în cădere și fundul buzunarului se rupsese. Tensorului îi lipseau două degete, părțile electronice se sfărâmaseră și diverse piese

atârnau ca ochii scoși din orbitele unui zombi dintr-un film de groază de odinioară.

M-am așezat la loc și aproape am izbucnit în râs. Soldații Forțelor de Ordine cercetau coridoarele. Strigăte. Zgomot de pași. Lanterne. Apropiindu-se tot mai tare.

Mobilul mi-a clipit discret. Am coborât volumul cât mai jos, apoi am atins ecranul și m-am aplecat deasupra lui.

— David? a întrebat Tia cu o voce foarte joasă. David, unde ești?

— Am ajuns la capătul tunelului, am răspuns eu în șoaptă, ținându-mi mobilul în dreptul gurii. Am cotit la stânga.

— La stânga? E o fundătură. Trebuie să...

— Știu, i-am zis. În celelalte direcții erau soldați.

Am privit-o pe Megan care zăcea nemișcată pe podea.

I-am verificat din nou gâtul.

Avea în continuare puls. Am închis ochii ușurat. „Nu că ar mai conta acum.”

— Pe Calamity, a înjurat Tia.

Am auzit focuri de armă și am tresărit, crezând că proveneau din apropierea mea. Dar nu era așa. Se auzeau de pe canalul de comunicare.

— Tia? am șuierat.

— Au ajuns aici, a zis ea. Nu-ți face griji în privința mea. Pot să apăr locul ăsta. David, trebuie să...

— Hei, tu! a strigat o voce din intersecție.

M-am lăsat în jos, dar grămada de cărămizi nu era suficient de mare ca să mă ascundă complet, decât dacă mă lungeam de-a binelea la pământ.

— E cineva acolo! a strigat vocea.

Lanternele puternice din dotarea Forțelor de Ordine s-au îndreptat spre mine. Majoritatea acestora erau montate pe țevile unor puști de asalt.

Mobilul meu a clipit. I-am atins ecranul.

— David.

Vocea Profului. Părea epuizat.

— Folosește tensorul.

— Stricat, am șoptit. L-am stricat în timpul accidentului.

Tăcere.

— Tu încearcă-l oricum, m-a îndemnat Profu’.

— Profu’, e mort.

M-am uitat pe furiș pe deasupra cărămizilor. O mulțime considerabilă de soldați se aduna la celălalt capăt al culoarului. Câțiva îngenuncheaseră cu armele ațintite în direcția mea, privind prin lunete. Am rămas ghemuit.

— Tu fă ce-ți spun, mi-a poruncit Profu'.

Am oftat și mi-am lipit palma de podea. Am închis ochii, dar nu era ușor să mă concentrez.

— Mâinile sus și înaintează încet! mi-a strigat o voce din culoar. Dacă nu ieși la vedere vom fi siliți să deschidem focul.

Am încercat din răsputeri să-i ignor. M-am concentrat asupra tensorului, asupra vibrațiilor. Pentru o clipă am crezut că am simțit ceva, un zumzet jos, adânc, plin de forță.

A dispărut. Era o prostie. Era ca și cum ai fi încercat să decupezi o gaură în zid înarmat numai cu o sticlă de suc.

— Îmi pare rău, Profule, am zis. S-a stricat de-a binelea.

Am verificat magazia pistolului tatei. Mai aveam cinci cartușe. Cinci cartușe prețioase care ar fi putut să-l rănească pe Steelheart. N-aveam să am șansa de a afla răspunsul.

— Amice, îți expiră timpul! mi-a strigat soldatul.

— Trebuie să reziști, mi-a zis Profu' cu urgență în glas.

Cu volumul atât de coborât, vocea-i părea fragilă.

— Ar trebui s-o ajuți pe Tia, am zis, pregătindu-mă sufletește.

— Ea o să se descurce, a zis Profu'. Abraham se duce s-o ajute, iar ascunzătoarea a fost proiectată cu gândul la un posibil atac. Poate să sigileze intrarea și să aștepte până pleacă soldații. David, trebuie să reziști până ajung la tine.

— O să am grijă să nu ne prindă vii, Profule, am promis eu. Siguranța Răzbunătorilor e mai importantă decât mine.

Am cotrobăit în jacheta lui Megan, scoțând din toc pistolul ei și deblocându-i piedica. SIG Sauer P226, calibrul 40. Frumoasă armă.

— Vin, fiule, a zis încet Profu'. Ține-te bine!

Am tras cu ochiul din ascunzătoare. Soldații înaintau cu armele pregătite. Probabil voiau să mă prindă viu. Ei bine, poate că asta avea să-mi permită să iau vreo câțiva cu mine înainte să cad în luptă.

Am ridicat pistolul lui Megan și am tras câteva focuri rapide. Au avut efectul scontat. Soldații s-au împrăștiat, căutând adăpost. Unii au tras la rândul lor și în jurul meu au țâșnit țăndările cărămizilor care explodau sub tirul armelor automate.

„Ei, s-a zis și cu ideea că m-ar vrea în viață.”

Transpiram.

— Ce mai fel de-a muri, m-am pomenit zicându-i lui Megan, în timp ce mă feream și trăgeam într-un soldat care se apropiase prea tare.

Cred că unul dintre gloanțe chiar i-a străpuns armura: când a sărit în dosul unor țevi ruginite, șchiopăta.

M-am ghemuit din nou, în timp ce tirul armelor de asalt răsuna asemeni unor artificii într-o cutie de conserve. Ceea ce și era, dacă mă gândeam mai bine. „Devin mai bun.” Am zâmbit amar scoțând încărcătorul pistolului lui Megan și punând un altul în loc.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, am zis vorbind cu silueta ei nemișcată.

Respirația ei devenise și mai stinsă.

— Meritai să supraviețuiești chestiei ăsteia, chiar dacă eu n-aș fi reușit.

Am vrut să le mai expediez câteva gloanțe, dar tirul puștilor m-a alungat în ascunzătoare fără să fi apucat să trag măcar o dată. Am respirat greu, ștergându-mi sângele de pe obraz. Schijele rezultate în urma impactului gloanțelor mă loviseră cu suficientă forță ca să mă rănească.

— Știi, i-am zis, cred că m-am îndrăgostit de tine din prima zi. Ce mai prostie, nu? Dragoste la prima vedere. Ditamai clișeul!

Am tras trei gloanțe, dar acum soldații acționau cu mai puțină prudență. Își dăduseră seama că eram singur și înarmat doar cu un pistol. Probabil că mai eram în viață numai fiindcă făcusem motocicleta să sară în aer și acum ei se temeau de alte explozii.

— Nici măcar nu știu dacă-i pot zice dragoste, am șoptit reîncărcând pistolul. Sunt îndrăgostit? E doar un foc de paie? Ne cunoaștem de mai puțin de o lună și cam jumătate din timpul ăsta m-ai tratat ca pe un gunoi. Dar în ziua luptei cu Fortuity și atunci, la centrala electrică, mi s-a părut că era ceva între noi. O… Nu știu. Ceva reciproc. Ceva ce mi-am dorit.

Am aruncat o privire către silueta ei palidă, nemișcată.

— Cred că acum o lună te-aș fi lăsat lângă motocicletă, i-am zis. Pentru că-mi doream nespus de tare să mă răzbun pe el.

Bum! Bum! Bum!

Grămada de cărămizi s-a zguduit ca și cum polițiștii ar fi încercat să ajungă la mine croindu-și drum prin ea.

— Chestia asta mă sperie, am zis eu încet, fără s-o privesc pe Megan. Dacă mai contează, îți mulțumesc că m-ai făcut să-mi pese și de altceva decât de Steelheart. Nu știu dacă te iubesc. Dar orice-o fi emoția asta, e cea mai puternică pe care am simțit-o de ani de zile. Îți mulțumesc.

Am dezlănțuit focul, dar m-am retras când un glonț mi-a șters brațul.

Încărcătorul era gol. Am oftat și am lăsat să cadă pistolul lui Megan, luându-l pe cel al tatei. Apoi l-am ațintit asupra ei.

Degetul mi-a șovăit pe trăgaci. Ar fi fost un gest milos. Mai bine o moarte rapidă decât să îndure torturile și execuția. Am încercat să mă forțez să apăs pe trăgaci.

„Scântei, ce frumoasă e”, mi-am zis. Era întinsă cu profilul neînsângerat către mine, cu părul ei auriu răsfirat, cu pielea palidă și ochii închiși ca și cum ar fi dormit.

Chiar eram în stare să fac asta?

Focurile de armă se opriseră. Am riscat să arunc o privire dincolo de grămada mea instabilă de cărămizi. Două forme imense înaintau cu mișcări mecanice pe hol. Deci chiar aduseseră armuri blindate. O parte din mine s-a simțit mândră că eram așa o problemă pentru ei. Haosul pe care Răzbunătorii îl provocaseră astăzi, distrugerea pe care o semănaserăm în rândurile lacheilor lui Steelheart îi determinase să facă exces de forță. O brigadă de douăzeci de oameni și două armuri mecanizate ca să doboare un tip înarmat cu un pistol!

— A sosit timpul să mor, am șoptit. Cred c-o s-o fac trăgând cu pistolul într-o armură blindată de patru metri jumate. Măcar o să fie spectaculos.

Am respirat adânc, împresurat de siluetele Forțelor de Ordine ce se strecurau tot mai aproape pe coridorul întunecat. Am început să mă ridic, ațintindu-mi mai ferm pistolul către Megan. Aveam de gând să o împușc și apoi să-i oblig pe soldați să mă lichideze.

Am observat că-mi clipea mobilul.

— Foc! a strigat unul dintre soldați.

Tavanul s-a topit.

L-am văzut cum nu se poate mai clar. Priveam în lungul tunelului, refuzând să mă uit la Megan în timp ce o împușcam. Am văzut foarte clar cum o porțiune circulară de tavan s-a transformat într-o coloană de praf întunecat, care s-a revărsat

ca o cascadă. Ca nisipul scurs printr-un cep imens, particulele au atins podeaua și s-au răspândit alcătuind un nor.

Ceața s-a împrăștiat. Degetul mi-a zvâcnit, dar nu am apăsat pe trăgaci. Înconjurată de praf, o siluetă tocmai se îndrepta. Aterizase de sus. Purta o haină neagră, subțire, ca un halat de laborator, pantaloni de culoare închisă, cizme negre și o mică pereche de ochelari de protecție.

Profu' sosise, purtând câte un tensor pe fiecare mână, cu lumina lor verde strălucind fantomatic.

Polițiștii au deschis focul, trimițând o furtună de gloanțe în lungul culoarului. Profu' și-a ridicat mâna și a împins înainte tensorul strălucitor. Aproape că simțeam zumzetul dispozitivului.

Gloanțele au explodat în zbor, dezintegrându-se. Când au ajuns să-l lovească pe Prof erau reduse la niște mici fărâmițe de oțel, cam tot atât de periculoase ca firele de praf. L-au bombardat cu sutele, pe el și caldarâmul din jurul lui. Cele care și-au ratat ținta s-au împrăștiat prin aer, reflectând lumina. Atunci mi-am dat seama de ce purta ochelarii de protecție.

M-am ridicat, cu gura căscată și cu pistolul uitat între degete. Presupusesem că deveneam din ce în ce mai bun cu tensorul, dar distrugerea acelor gloanțe… depășea complet capacitatea mea de înțelegere.

Profu' nu le-a dat soldaților uluiți timp să-și revină. Nu avea nicio armă din câte vedeam, dar s-a scuturat de praf și s-a repezit asupra lor. Unitățile mecanizate au început să tragă, dar își foloseau armele rotative, ca și cum nu le-ar fi venit să creadă ceea ce tocmai văzuseră și ar fi considerat că artileria de calibru mai greu putea fi o soluție.

Și mai multe gloanțe s-au dezintegrat în aer, spulberate de tensorii Profului. Picioarele i-au derapat pe caldarâmul prăfuit și apoi a ajuns în fața Forțelor de Ordine.

A atacat oameni în armură cu pumnii.

Am căscat ochii mari văzându-l cum doboară un soldat cu un pumn în față, făcând casca omului să se transforme în praf înainte să-l lovească. „Dezintegrează armura în timp ce atacă." Profu' s-a răsucit cu grație între doi soldați, înfigându-și pumnul în stomacul unuia dintre ei, apoi întorcându-se și repezindu-și mâna în piciorul celuilalt. Armurile le-au cedat, dezintegrându-se chiar înainte ca Profu' să lovească, și praful a țâșnit în toate

direcțiile.

Încheindu-și pirueta, a izbit cu palma peretele încăperii de oțel. Metalul pulverizat s-a scurs și ceva lung și subțire s-a desprins de zid, căzându-i în mână. O spadă, tăiată din oțel dintr-o lovitură de tensor incredibil de precisă.

Profu’ a atacat soldații zăpăciți și oțelul a scânteiat. Unii au încercat să-și continue tirul, iar alții s-au apropiat cu bastoane, pe care Profu’ le-a distrus cu aceeași ușurință cu care pulverizase gloanțele. Mânuia spada cu o mână, iar cu cealaltă lansa explozii aproape invizibile, care reduceau metalul și kevlarul la nimic. Praful se scurgea de pe trupurile soldaților aflați în apropierea lui, făcându-i să alunece și să se poticnească, dezechilibrați subit, în timp ce căștile li se topeau și armura dispărea.

Sângele țâșnea în lumina puternică a lanternelor și soldații se prăbușeau. Trecuseră abia câteva bătăi de inimă de când Profu’ aterizase în încăpere, dar vreo duzină dintre ei erau deja la pământ.

Armurile mecanizate își scoseseră tunurile energetice cu tragere de la umăr, dar Profu’ era prea aproape. A sprintat până la un petic acoperit cu pulbere de oțel, apoi a alunecat înainte, ghemuit pe suprafața prăfoasă, ca unul obișnuit cu așa ceva. S-a răsucit în lateral și a lovit piciorul armurii blindate. Brațul Profului a trecut complet prin ea, într-un nor de praf.

S-a oprit din alunecare, încă într-un genunchi. Armura s-a prăbușit cu un bufnet sonor, iar Profu’ a țâșnit înainte și și-a repezit pumnul și prin piciorul celeilalte armuri. Și-a retras mâna și piciorul s-a îndoit, apoi s-a frânt și armura a căzut pe o parte. În cădere, a scos o explozie galben-albăstruie, topind o porțiune din podea.

Un membru nesăbuit al Forțelor de Ordine a încercat să se repeadă asupra Profului, care stătea în picioare în fața armurilor distruse. Profu’ nici nu s-a mai obosit cu spada. S-a ferit într-o parte, apoi și-a repezit pumnul înainte. Am văzut pumnul apropiindu-se de fața soldatului și vizorul căștii dezintegrându-se chiar înainte ca Profu’ să lovească.

Soldatul s-a prăbușit. În hol s-a făcut liniște. Fragmente strălucitoare de oțel pluteau în razele lanternelor, ca ninsoarea la miezul nopții.

— Mi se spune Limelight, a zis Profu’ cu o voce puternică și

sigură. Spuneți-i stăpânului vostru că sunt din cale-afară de enervat c-am fost silit să mă ocup personal de niște viermi ca voi. Din păcate, slujitorii mei sunt niște proști incapabili să îndeplinească până și cele mai simple ordine.

Transmiteți-i stăpânului vostru că vremea dansului și a jocurilor s-a dus. Dacă nu vine el însuși să dea ochii cu mine, o să desfac orașul ăsta în bucăți până o să dau de el.

Profu' a pășit pe lângă soldații rămași, fără să le arunce o privire.

S-a apropiat de mine, întorcându-le spatele soldaților. M-am încordat, așteptându-mă ca aceștia să încerce ceva. Dar n-au făcut nimic. Erau înfricoșați. Oamenii nu-i înfruntau pe Epici. Așa fuseseră învățați, asta li se vârâse în cap.

Profu' a ajuns lângă mine, luminat din spate, cu chipul învăluit în umbră.

— A fost genial, am zis eu în șoaptă.

— Ia fata.

— Nu-mi vine să cred c-ai…

Profu' m-a privit și i-am zărit, în sfârșit, chipul. Fălcile încleștate, privirea atât de intensă că părea să ardă. Era dispreț în acea privire și văzând-o, m-am împleticit înapoi șocat.

Profu' părea să tremure, strângându-și pumnii ca și cum ar fi încercat să-și rețină un impuls teribil.

— Ia. Fata.

Am încuviințat năucit, mi-am îndesat pistolul în buzunar și am ridicat-o pe Megan.

— Jon.

Vocea Tiei, răsunând din mobilul lui. Al meu era încă pe modul silențios.

— Jon, soldații s-au retras de pe poziția mea. Ce se întâmplă?

Profu' nu i-a răspuns. A fluturat o mână îmbrăcată în tensor și solul din fața noastră s-a topit. Praful s-a scurs ca nisipul într-o clepsidră, dând la iveală un tunel improvizat ce ducea către nivelurile de dedesubt.

L-am urmat prin tunel și așa am scăpat.

PARTEA A PATRA

31

— Abraham, îmi mai trebuie sânge, a zis Tia lucrând cu o grabă nebună. Abraham – cu brațul într-o eșarfă înroșită de propriul lui sânge – s-a precipitat către răcitor.

Megan zăcea pe masa de conferințe din oțel, în încăperea principală a ascunzătorii noastre. Grămezi de hârtii și câteva dintre uneltele lui Abraham zăceau pe podea, unde le măturasem cu brațul. Acum stăteam la o parte simțindu-mă neajutorat, epuizat și îngrozit. Profu' ne săpase o intrare în partea din spate a ascunzătorii. Intrarea din față fusese blocată de Tia cu ajutorul unor obturatoare de metal și a unei grenade incendiare speciale.

Nu înțelegeam mare lucru din ce-i făcea Tia lui Megan. Implica bandaje și încercări de a coase rănile. Se părea că Megan avea leziuni interne. Tia găsea că acestea erau mai îngrijorătoare decât cantitatea imensă de sânge pe care Megan o pierduse.

Vedeam chipul lui Megan. Era întors către mine, cu ochii ei de înger închiși. Tia îi tăiase majoritatea hainelor, dezvăluind proporțiile rănilor. Erau groaznice.

Părea straniu să-i văd chipul atât de liniștit. Dar aveam senzația că înțeleg. Eu însumi mă simțeam amorțit.

„Pas cu pas...” O cărasem până în ascunzătoare. Acele momente erau o ceață, o ceață de durere și teamă, de suferință și năuceală.

Profu' nu se oferise nici măcar o singură dată să mă ajute. De câteva ori aproape că mă abandonase.

— Poftim, i-a zis Abraham Tiei, aducând altă pungă de sânge.

— Agață-o, i-a zis preocupată Tia, aflată de cealaltă parte a lui Megan.

Vedeam lumina reflectându-se pe mănușile ei chirurgicale însângerate. Nu apucase să se schimbe și hainele ei de zi cu zi – un cardigan, o bluză și niște blugi – erau acum pline de dâre de sânge. Lucra cu o concentrare intensă, dar vocea îi trăda panica.

Mobilul Tiei piuia ținând un ritm slab. Avea o aplicație

medicală, așa că Tia i-l amplasase pe piept lui Megan ca să îi detecteze bătăile inimii. Din când în când, Tia îl ridica și-l trecea peste abdomenul lui Megan pentru a-l scana rapid cu ultrasunete. Acea parte a creierului meu care mai putea gândi era impresionată de pregătirea Răzbunătorilor. Eu nici măcar nu știusem că Tia avea cunoștințe medicale, darămite că aveam sânge și echipament medical în depozite.

„N-ar trebui să arate așa”, mi-am zis clipind ca să alung niște lacrimi pe care nu le simțisem ivindu-se. „Atât de vulnerabilă. Goală pe o masă. Megan e mai puternică de-atât. N-ar trebui s-o acopere puțin cu un cearșaf cât timp lucrează?”

M-am surprins ridicându-mă ca să caut ceva cu care s-o acopăr, ceva care să-i ofere o aparență de decență, apoi mi-am dat seama cât de idiot eram. Aici fiecare moment era crucial și nu puteam să dau eu buzna și să-i distrag atenția Tiei.

M-am așezat. Eram acoperit cu sângele lui Megan. Nu-i mai simțeam mirosul. Probabil că nasul meu se obișnuise cu el.

„Trebuie să se facă bine”, mi-am zis năucit. „Am salvat-o. Am adus-o înapoi. Acum trebuie să se facă bine. Așa merg lucrurile.”

— N-ar trebui să se întâmple asta, a zis Abraham încet. Tămăduitorul...

— Nu funcționează pe toată lumea, a zis Tia. Nu știu de ce. Fir-ar să fie, aș vrea să știu. Dar pe Megan niciodată n-a funcționat prea bine, așa cum mereu au fost probleme când trebuia să lucreze cu tensorii.

„Nu mai vorbiți despre punctele ei slabe”, am urlat în mintea mea.

Bătăile inimii lui Megan au devenit din ce în ce mai stinse. Le auzeam, amplificate de telefonul Tiei: bip, bip, bip. Înainte să-mi dau seama ce făceam m-am ridicat în picioare. M-am întors către camera de gândit a Profului. Cody nu revenise în ascunzătoare. Îl supraveghea în continuare pe Epicul capturat în cealaltă ascunzătoare, așa cum i se ordonase. Dar Profu’ era aici, în încăperea alăturată. Se dusese drept acolo după sosirea noastră, fără să ne arunce o singură privire mie și lui Megan.

— David! s-a răstit Tia. Ce faci?

— Eu... eu... m-am bâlbâit, încercând să-mi găsesc cuvintele. Mă duc să-l aduc pe Profu’. O să facă el ceva. O s-o salveze. Știe ce trebuie făcut.

— Jon nu poate face nimic aici, a zis Tia. Așază-te la loc!

Ordinul acela aspru a pătruns dincolo de confuzia mea.

M-am așezat și am privit pleoapele lăsate ale lui Megan în timp ce Tia lucra, înjurând încet, ca pentru sine. Înjurăturile ei aproape că se potriveau cu ritmul inimii lui Megan. Abraham stătea deoparte cu un aer neajutorat.

I-am privit ochii. I-am privit chipul calm și senin în timp ce bătăile au încetinit. Apoi s-au oprit. Dinspre mobil n-a mai venit niciun sunet, numai o tăcere încărcată de semnificații. Un nimic înțesat de informație.

— Asta… am zis clipind ca să-mi alung lacrimile. Am cărat-o până aici, Tia…

— Îmi pare rău, a zis Tia.

Și-a dus o mână la față, lăsându-și o dâră însângerată pe frunte. Apoi a oftat și s-a rezemat de zid arătând sfârșită.

— Fă ceva, i-am zis.

Nu era un ordin. Era o rugăminte.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință, a zis Tia. A murit, David.

Tăcere.

— Rănile alea erau grave, a continuat Tia. Ai făcut tot ce-ai putut. Nu-i vina ta. Ca să fiu cinstită, nici dac-ai fi reușit s-o aduci aici imediat nu știu dac-ar fi supraviețuit.

— Eu…

Nu reușeam să gândesc.

Am auzit foșnetul unei pânze. M-am uitat într-o parte. Profu' stătea în pragul camerei sale. Își scuturase hainele de praf și arăta curat și respectabil, în contrast total cu noi ceilalți. A aruncat o privire către Megan.

— A murit? a întrebat el.

Comparativ cu mai-nainte vocea i se mai îmblânzise, dar tot nu suna așa cum simțeam că ar fi trebuit.

Tia a făcut semn că da.

— Adunați ce puteți, a zis Profu', punându-și un rucsac pe umăr. Abandonăm poziția asta. E compromisă.

Tia și Abraham au încuviințat, de parcă s-ar fi așteptat la un asemenea ordin. Abraham s-a oprit cât să-și pună o mână pe umărul lui Megan și să-și încline capul, atingându-și medalionul de la gât. Apoi s-a grăbit să-și adune ustensilele.

Am luat o pătură din sacul dormit al lui Megan – care nu avea cearșafuri – și m-am întors ca s-o învelesc cu ea. Profu' m-a

privit părând gata să obiecteze față de un gest atât de frivol, însă și-a ținut gura. Am îndesat pătura sub umerii lui Megan, dar i-am lăsat capul neacoperit. Nu știu de ce, atunci când moare cineva, oamenii îi acoperă fața. Fața e singurul lucru care încă mai e în regulă. Am atins-o cu degetele. Pielea era caldă încă.

„Asta nu se poate întâmpla”, mi-am spus. „Răzbunătorii nu dau greș în felul ăsta.”

Din păcate, faptele – documentate de mine însumi – mi-au inundat mintea. Răzbunătorii chiar dădeau greș. Membri ai Răzbunătorilor chiar muriseră. Studiasem toate astea. Asemenea lucruri chiar se întâmplaseră.

Numai că n-ar fi trebuit să i se întâmple lui Megan.

„Trebuie să mă asigur că se ocupă cineva de trupul ei”, mi-am zis, aplecându-mă s-o ridic.

— Lasă cadavrul aici, a zis Profu’.

Nu l-am luat în seamă, apoi l-am simțit apucându-mă de umăr. L-am privit cu ochi încețoșați, descoperindu-i expresia aspră și ochii mari și mânioși. S-au îmblânzit când mi-a văzut chipul.

— Ce s-a-ntâmplat s-a-ntâmplat, mi-a zis Profu’. O să dăm foc găurii ăsteia și va fi o înmormântare potrivită pentru ea. În plus, dacă am încerca să luăm cadavrul cu noi, asta ne-ar încetini și poate ne-ar aduce chiar moartea. Cel mai probabil soldații încă mai veghează afară. Nu știm cât va dura până vor descoperi noua cale de acces pe care am tăiat-o până aici.

A șovăit.

— E moartă, fiule.

— Ar fi trebuit să fug mai repede, am șoptit, neținând cont de ceea ce îmi spusese Tia. Ar fi trebuit s-o pot salva.

— Ești furios? a întrebat Profu’.

— Eu…

— Lasă vina, a zis Profu’. Lasă negarea. Steelheart e cel care i-a făcut asta. El e ținta noastră. Pe asta trebuie să te concentrezi. Nu avem timp să jelim, avem timp doar pentru răzbunare.

M-am pomenit încuviințând. Mulți ar fi spus că acestea nu erau cuvintele potrivite, dar asupra mea au avut efect. Profu’ avea dreptate. Dacă boceam, dacă jeleam, aș fi murit. Aveam nevoie de ceva care să înlocuiască aceste emoții, ceva puternic.

Ura față de Steelheart. Asta era. Îmi luase tatăl și acum mi-o

luase și pe Megan. Am înțeles deodată că, atâta timp cât trăia, avea să-mi ia tot ce aș fi iubit.

Să-l urăsc pe Steelheart. Să mă folosesc de asta ca să continui. Da… puteam s-o fac. Am încuviințat.

— Adună-ți notițele și pe urmă împachetează imagerul, a zis Profu'. Plecăm în zece minute și o să distrugem tot ce nu putem căra.

M-am uitat în urma mea, de-a lungul noului tunel săpat de Prof până la ascunzătoarea noastră. La capătul lui strălucea o lumină intensă, roșie, un rug funerar pentru Megan. Explozia declanșată de Abraham fusese suficient de fierbinte ca să topească oțelul. Îi simțeam căldura chiar de la această distanță.

Dacă Forțele de Ordine ar fi reușit să-și croiască drum până în ascunzătoarea noastră, n-ar fi găsit decât cenușă și praf. Luaserăm cu noi tot ce putuserăm, iar Tia mai ascunsese unele lucruri într-un buzunar secret, săpat de Abraham la cererea ei într-un coridor din apropiere. Pentru a doua oară într-o lună am urmărit cum arde un loc pe care-l consideram acasă.

Acesta lua cu el ceva foarte drag mie. Voiam să-mi iau rămas bun, să-l șoptesc sau măcar să îl gândesc. Nu reușeam să formulez cuvintele. Cred că… pur și simplu nu eram pregătit.

M-am întors și i-am urmat pe ceilalți, cufundându-mă în întuneric.

O oră mai târzia, încă mai mergeam printr-un coridor întunecat, cu capul plecat și cu rucsacul în spate. Eram atât de obosit că de-abia puteam să gândesc.

Era ciudat totuși: oricât de puternică fusese pentru scurt timp ura mea, acum era sleită. S-o înlocuiesc pe Megan cu ura nu părea o afacere grozavă.

Am văzut mișcare înaintea mea: era Tia, care rămăsese în spate, permițându-mi s-o ajung din urmă. Se schimbase în grabă de hainele ei însângerate. Mă silise și pe mine să fac la fel înainte să abandonăm ascunzătoarea. Îmi spălasem și mâinile, dar încă mai aveam sânge întărit sub unghii.

— Hei, a zis Tia. Pari destul de obosit.

Am ridicat din umeri.

— Vrei să discutăm?

— Nu despre ea. Cel puțin… nu acum.

— OK. Atunci poate despre altceva?

Ceva care să-ți distragă atenția, sugera tonul ei.

Ei, poate că n-ar fi fost rău. Numai că unicul lucru despre care voiam să discut era aproape la fel de dureros.

— De ce e Profu’ atât de supărat pe mine? am întrebat-o încet. Părea… Părea indignat că a fost silit să-mi vină în ajutor.

Asta mă îmbolnăvea. Când îmi vorbise la mobil păruse încurajator, decis să ajute. După aceea însă… parcă fusese altcineva. Acum, mergând singur în fruntea grupului, încă mai păstra ceva din atitudinea asta.

Tia mi-a urmat privirea.

— Profu’ are… niște amintiri neplăcute legate de tensori, David. Nu suportă să-i folosească.

— Dar…

— Nu e furios pe tine, a zis Tia, și nu e supărat că a trebuit să vină să te salveze, indiferent ce ți se va fi părut. E furios pe sine. Are nevoie de puțină singurătate.

— Dar, Tia, a fost atât de bun cu ei!

— Știu, a zis ea încet. L-am văzut. Sunt probleme pe care nu le poți înțelege, David. Uneori, când facem lucruri pe care le făceam cândva, ne amintim cine eram atunci și nu întotdeauna amintirile-s plăcute.

Asta nu prea avea logică, după părerea mea. Dar în fond mintea mea nu era tocmai ascuțită pe moment.

Am ajuns în cele din urmă la noua ascunzătoare, care era mai mică decât cea dintâi: numai două cămăruțe. Cody ne-a ieșit în întâmpinare, vorbind însă pe un ton abătut. Era evident că fusese informat despre cele petrecute. Ne-a ajutat să ne cărăm echipamentul în noua încăpere principală a noii noastre ascunzători.

Conflux, șeful Forțelor de Ordine, era prizonier aici undeva. Eram oare nebuni crezând că-l puteam reține? Totul era cumva o altă cursă? Trebuia să cred că Profu’ și Tia știau ce făceau.

În timp ce muncea, Abraham își flexa brațul, cel care încasase un glonț. Micile diode ale tămăduitorului străfulgerau pe bicepsul lui și rănile produse de gloanțe prinseseră deja coajă. O noapte de somn cu diodele acelea pe el și de dimineață avea să-și poată folosi brațul fără probleme.

„Și totuși pe Megan n-a ajutat-o. Nimic din ce-am făcut n-a ajutat-o”, mi-am zis, dându-i rucsacul meu lui Cody și târându-mă prin tunel în camera aflată deasupra.

Pierdusem o mulțime de oameni în ultimii zece ani. Viața din Newcago nu era ușoară, mai ales pentru orfani. Dar, de la moartea tatei, niciuna dintre aceste pierderi nu mă mai afectase atât de profund. Cred că asta era un lucru bun: însemna că învățam din nou să-mi pese. Pe moment însă mă simțeam mizerabil.

Când am ieșit din gura tunelului în noua noastră ascunzătoare, Profu' le spunea tuturor să se ducă la culcare. Voia să fim odihniți înainte să avem de-a face cu Epicul captiv. În timp ce îmi aranjam sacul de dormit, l-am auzit discutând cu Cody și Tia. Ceva despre a-i administra Epicului un sedativ ca să rămână inconștient.

— David? m-a întrebat Tia. Ești rănit. Ar trebui să-ți atașez tămăduitorul și să...

— O să supraviețuiesc, am zis.

Mă puteau vindeca a doua zi. Pe moment nu-mi păsa. În schimb m-am vârât în sacul de dormit și m-am întors cu fața la perete. Apoi am lăsat în sfârșit lacrimile să izbucnească.

32

Șaisprezece ore mai târziu stăteam pe podeaua noii ascunzători mâncând un bol cu terci de ovăz cu stafide, în timp ce diodele tămăduitorului clipeau atașate de piciorul și coastele mele. Fuseserăm siliți să lăsăm în urmă multe dintre alimentele mai apetisante și ne bazam pe ceea ce fusese depozitat în vizuină.

Ceilalți Răzbunători mi-au dat pace. Mi s-a părut cam ciudat, fiindcă ei o cunoscuseră pe Megan de mai mult timp decât mine. Nu era ca și cum între noi ar fi fost ceva deosebit, chiar dacă ea începuse să se mai încălzească față de mine.

De fapt, privind înapoi, reacția mea la moartea ei părea prostească. Eram doar un băiat care făcuse o pasiune. Cu toate astea, suferеam. Din greu.

— Hei, Profule, a zis Cody care stătea în fața unui laptop. Ar trebui să vezi asta, frățâne!

— Frățâne? a zis Profu'.

— Am puțin sânge australian, a zis Cody. Bunicul tatei a fost pe sfert australian. Voiam de mult s-o probez, așa, ca să fac o schimbare.

— Cody, omule, tare ciudat ești, a zis Profu'.

Revenise la felul său obișnuit de a fi, poate ceva mai solemn în acea zi. La fel și ceilalți, inclusiv Cody. Pierderea unui membru al echipei nu era o experiență plăcută, deși am avut senzația că mai trecuseră prin așa ceva.

Profu' a examinat o clipă ecranul, apoi a ridicat dintr-o sprânceană. Cody a tastat, apoi a tastat din nou.

— Ce se întâmplă? a întrebat Tia.

Cody a răsucit laptopul. Nu existau scaune. Stăteam cu toții pe sacii noștri de dormit. Chiar dacă această ascunzătoare era mai micuță decât cealaltă, mie mi se părea prea goală. Nu eram destui.

Ecranul era albastru, acoperit cu litere mari, negre: ALEGE LOCUL ȘI ORA. VOI FI ACOLO.

— Numai asta apare pe toate cele o sută de canale de televiziune din rețeaua lui Steelheart, a zis Cody. Mesajul este distribuit pe orice mobil care se loghează și pe orice panou informativ din oraș. Am o vagă bănuială că am reușit să-i atragem atenția.

Profu’ a zâmbit.

— Asta-i bine. Ne lasă să alegem locul luptei.

— Așa face de obicei, am zis eu cu ochii în bolul meu cu terci. Și pe Faultline a lăsat-o să aleagă. Crede că astfel transmite un mesaj: că orașul ăsta-i aparține și că nu-i pasă dacă încerci să găsești un teren care să te avantajeze, fiindcă o să te ucidă oricum.

— Mi-aș dori numai să nu mă simt de parc-aș fi oarbă, a zis Tia.

Stătea în colțul cel mai îndepărtat, cu tableta ei. Avea mobilul conectat la ea, așa că tableta mărea ceea ce apărea pe ecranul telefonului.

— E uimitor, s-a plâns ea. Cum de au aflat că am intrat în sistemul camerelor lor de supraveghere? Am fost eliminată de peste tot, mi s-a tăiat orice acces. Nu pot să văd nimic din ceea ce se petrece în oraș.

— O să alegem un loc unde să ne putem instala propriile camere, a zis Profu’. N-o să fii oarbă când o să ne luptăm cu el, Tia. O să…

Mobilul lui Abraham a scos un bip. El l-a ridicat.

— Alarmele de proximitate spun că prizonierul nostru se trezește, Profule.

— Bine, a zis Profu’, ridicându-se și uitându-se către intrarea camerei mai mici, care îl adăpostea pe captivul nostru. Misterul ăsta nu mi-a dat pace toată ziua.

Întorcându-se, privirea i-a căzut asupra mea și am surprins în ochii lui o străfulgerare de vinovăție.

A trecut repede pe lângă mine și a început să dea ordine. Urma să interogăm prizonierul cu o lumină care să-i bată drept în ochi, în timp ce Cody avea să stea în spatele Epicului ținându-i un pistol lipit de ceafă. Toată lumea trebuia să-și poarte jachetele. Pe a mea o înlocuiseră cu una de rezervă. Era din piele neagră, cu un număr sau două mai mare.

Răzbunătorii s-au pus în mișcare ca să pregătească totul. Tia și Cody au intrat în camera prizonierului, urmați în cele din urmă de Prof. Am mai îndesat o lingură de terci în gură, apoi l-am observat pe Abraham care rămăsese în încăperea principală.

El s-a apropiat de mine și s-a lăsat într-un genunchi.

— Trăiește, David, a zis el încet. Trăiește-ți viața.

— Asta și fac, am mormăit eu.

— Nu. Îl lași pe Steelheart să-ți modeleze viața în locul tău. Ți-o controlează pas cu pas. Trăiește-ți propria viață.

M-a bătut pe umăr de parcă asta ar fi rezolvat totul și mi-a făcut semn să îl însoțesc în încăperea alăturată.

Am oftat, m-am ridicat în picioare și l-am urmat.

Captivul era un bărbat slăbănog și mai în vârstă – probabil de vreo șaizeci de ani – cu un început de chelie și cu pielea oacheșă. Își întorcea capul încolo și încoace, încercând să-și dea seama unde se afla, deși era în continuare legat la ochi și avea căluș la gură. În mod cert nu părea periculos, așa legat de scaun cum era. Desigur, mulți Epici „nepericuloși” puteau să te omoare fără prea mare osteneală.

Conflux nu ar fi trebuit să aibă genul ăsta de puteri. Dar pe de altă parte nici Fortuity nu ar fi trebuit să aibă dexterități sporite. În plus, nici măcar nu eram siguri că ăsta era Conflux. M-am pomenit evaluând situația, ceea ce era bine. Măcar mă împiedica să mă mai gândesc la ea.

Abraham a ațintit un proiector imens către chipul captivului. Mulți Epici aveau nevoie de vedere ca să-și poată folosi puterile asupra cuiva, așa că era o idee bună să-l menținem dezorientat. Profu’ i-a făcut semn lui Cody, care a desfăcut călușul și legătura de la ochii prizonierului, apoi a făcut un pas în spate și a ațintit un .357 amenințător către capul lui.

Prizonierul a clipit ca să-și obișnuiască ochii cu lumina, apoi s-a uitat în jur. S-a făcut mic pe scaunul lui.

— Cine ești? a întrebat Profu’, stând lângă reflector pentru ca prizonierul să nu-i poată desluși trăsăturile.

— Edmund Sense, a zis prizonierul. A ezitat: Și tu cine ești?

— N-are importanță.

— Ba ținând cont că sunt prizonierul tău, bănuiesc că este de o importanță capitală pentru mine.

Edmund avea o voce plăcută, cu un vag accent indian. Părea nervos. Ochii îi tot fugeau de colo-colo.

— Ești un Epic, a zis Profu’.

— Da, a confirmat Edmund. Mi se spune Conflux.

— Șeful Forțelor de Ordine ale lui Steelheart, a zis Profu’.

Noi, ceilalți din cameră, am păstrat tăcerea, așa cum ne instruise, ca să nu îi oferim omului niciun indiciu cu privire la numărul nostru.

Edmund a chicotit.

— Șeful? Da, presupun că mi se poate spune așa.

S-a lăsat pe spate și a închis ochii.

— Deși mai potrivit ar fi să spui că sunt inima. Sau poate, pur și simplu, bateria.

— De ce erai în portbagajul mașinii? l-a întrebat Profu'.

— Pentru că eram transportat.

— Ai bănuit că limuzina ar putea fi atacată și de aceea te-ai ascuns în portbagaj?

— Tinere, a zis Edmund pe un ton plăcut, dacă aș fi vrut să mă ascund crezi că m-aș fi legat fedeleș, mi-aș fi pus căluș și mi-aș fi acoperit ochii?

Profu' a păstrat tăcerea.

— Vrei o dovadă că sunt cine zic că sunt, a spus Edmund cu un suspin. Ei bine, aș prefera să nu te silesc să mă bați ca s-o obții. Ai vreun dispozitiv electronic care a rămas fără energie? Cu bateria complet golită?

Profu' a privit într-o parte. Tia s-a căutat în buzunare și a scos o lanternă. Profu' a testat-o și a constatat că nu se aprinde. Apoi a șovăit. În cele din urmă ne-a făcut semn să ieșim din încăpere. Cody a rămas cu pistolul ațintit asupra lui Edmund, dar noi ceilalți – inclusiv Profu' – ne-am adunat în încăperea principală.

— Ar putea fi capabil s-o supraîncarce și s-o facă să explodeze, a zis Profu' încet.

— Da, dar trebuie să avem o dovadă că e cine spune, a zis Tia. Dacă poate face chestia aia să se aprindă numai atingând-o, atunci ori e Conflux, ori un alt Epic cu niște puteri foarte asemănătoare.

— Sau cineva căruia Conflux i-a dăruit abilitățile lui, am zis eu.

— Ansa indică un Epic puternic, a zis Abraham. Am testat-o mai înainte pe ofițeri ai Forțelor de Ordine cu puteri oferite de Conflux și nu i-a înregistrat.

— Dacă e alt Epic? a întrebat Tia. Cu niște puteri oferite de Conflux ca să demonstreze că poate alimenta diverse lucruri cu energie și să ne facă să credem că e Conflux? Ar putea să se prefacă inofensiv și, atunci când nu ne așteptăm, să-și utilizeze puterile împotriva noastră.

Profu' a clătinat încet din cap.

— Nu cred. E prea complicat și prea periculos. De unde să știe ei că vom încerca să-l răpim pe Conflux? Puteam la fel de bine să-l fi ucis imediat ce l-am găsit. Cred că omul ăsta chiar e cine

spune.

— Atunci de ce era în portbagaj? a întrebat Abraham.

— Probabil că o să ne spună chiar el dacă-l întrebăm, am intervenit eu. În fond nu s-a dovedit din cale-afară de necooperant până acum.

— Asta mă și îngrijorează, a zis Tia. E prea ușor.

— Ușor? am întrebat eu. Megan a murit ca să-l capturăm pe tipul ăsta. Vreau să aud ce are de zis.

Profu' mi-a aruncat o privire, ciocănindu-și palma cu lanterna. A încuviințat și Abraham a adus un baston lung de lemn de care am legat lanterna. Ne-am întors în încăpere și Profu' s-a folosit de băț ca să lipească lanterna de obrazul lui Edmund.

Imediat becul lanternei a prins să strălucească. Edmund a căscat apoi, încercând să se facă mai comod în ciuda legăturilor.

Profu' a tras lanterna înapoi. Aceasta a continuat să strălucească.

— Ți-am reîncărcat bateria, a zis Edmund. E suficient ca să te convingă să-mi dai ceva de băut?

— Acum doi ani, în iulie, ai fost implicat într-un proiect amplu în serviciul lui Steelheart. În ce consta? am zis eu, înaintând în ciuda ordinelor Profului.

— Nu am un simț foarte precis al timpului... mi-a răspuns bărbatul.

— N-ar trebui să fie greu să-ți amintești, am zis. Cei din oraș nu știu asta, dar lui Conflux i s-a întâmplat ceva straniu.

— Vară? Hmm... o fi fost atunci când m-a scos din oraș? Edmund a zâmbit. Da, îmi amintesc lumina soarelui. Avea nevoie de mine ca să-i alimentez tancurile, nu știu de ce.

Fusese o ofensivă împotriva lui Dialas, un Epic din Detroit care îl mâniase pe Steelheart oprindu-i niște transporturi de alimente. Implicarea lui Conflux avusese loc în foarte mare secret. Puțini știau de ea.

Profu' mă privea cu buzele strânse într-o linie subțire. Nu l-am luat în seamă.

— Edmund, am întrebat, când ai venit în oraș?

— În primăvara lui 04 DC, a zis el.

La patru ani după Calamity. Asta m-a convins: majoritatea oamenilor credeau că i se alăturase lui Steelheart în 05 DC, când Forțele de Ordine căpătaseră primele armuri mecanizate, iar penele de curent din 04 deveniseră din ce în ce mai rare. Dar

surse din interior susțineau că la început Steelheart nu avusese încredere în Conflux și că vreme de un an nu-l folosise pentru proiecte importante.

Pe măsură ce îl priveam, o mulțime de chestii din notițele mele au început deodată să se lege. De ce Conflux nu era niciodată văzut? De ce era transportat așa cum era transportat? La ce foloseau vălul, misterul? Nu se datorau numai fragilității lui Conflux.

— Ești prizonier, am zis.

— Sigur că este, a zis Profu', dar Conflux a încuviințat.

— Nu, i-am zis Profului. A fost prizonier dintotdeauna. Steelheart nu îl folosește ca locotenent, ci ca pe o sursă de alimentare. Conflux nu e cel care comandă Forțele de Ordine, e doar…

— O baterie, a zis Edmund. Un sclav. E-n regulă, poți s-o spui. M-am obișnuit cu asta. Sunt un sclav valoros, ceea ce de fapt este o poziție de invidiat. Bănuiesc că nu va trece mult până când *el* o să ne dea de urmă și o să vă ucidă fiindcă m-ați răpit.

A făcut o grimasă.

— Îmi pare rău. Tare nu-mi place când oamenii se luptă pentru mine.

— În tot timpul ăsta… am zis eu. Scântei!

Steelheart nu-și putea permite să se afle cum îl trata pe Conflux. În Newcago Epicii erau sacri. Cu cât erau mai puternici, cu atât aveau mai multe drepturi. Era principiul de bază al guvernării lor. Epicii trăiau pe baza ierarhiei pentru că știau că, și dacă se aflau pe cea mai de jos treaptă, tot erau cu mult mai importanți decât oamenii de rând.

Dar aici aveam un Epic care era un sclav… nimic mai mult decât o centrală electrică. Asta avea consecințe imense pentru toți cei din Newcago. Steelheart era un mincinos.

„Cred că n-ar trebui să fiu prea surprins", mi-am zis. „Pe lângă toate celelalte pe care le-a făcut, asta e o chestiune minoră." Totuși părea important. Sau poate că mă agățam de cel dintâi lucru care îmi putea distrage gândul de la Megan.

— Stinge-l, a zis Profu'.

— Pardon? a zis Edmund. Ce să sting?

— Ești un dăruitor, a zis Profu'. Un Epic cu capacități de transfer. Retrage-le oamenilor puterea pe care le-ai oferit-o. Oprește armurile mecanizate, elicopterele, centralele electrice.

Vreau să rupi legătura cu orice persoană căreia i-ai dat putere.

— Dacă fac asta Steelheart n-o să fie foarte mulțumit de mine când o să mă recupereze, a zis Edmund șovăitor.

— Poți să-i spui adevărul, a zis Profu’, ridicând un pistol. Dacă te omor, puterea ta dispare. Nu mă tem să fac acest pas. Retrage-ți puterea, Edmund. După aia mai vorbim.

— Foarte bine, a zis Edmund.

Apoi pur și simplu a cufundat Newcago în beznă.

33

— Nu mă prea consider un Epic, a zis Edmund aplecându-se deasupra mesei improvizate. (Era făcută dintr-o cutie și o scândură și mâncam așezați pe podea în jurul ei.) Am fost capturat și folosit ca sursă de putere la doar o lună după transformarea mea. Pe cel dintâi stăpân al meu îl chema Bastion. Să vedeți ce urât a făcut când am descoperit că nu-i puteam transfera puterile mele.

— De ce crezi că se întâmplă asta? am întrebat mestecând niște păstramă.

— Nu știu, a zis Edmund, ridicându-și mâinile.

Îi plăcea să gesticuleze mult în timp ce vorbea. Trebuia să fii pe fază, altfel riscai să încasezi o lovitură în umăr ca parte a unei manifestări entuziaste față de un curry foarte bun.

Cam ăsta era cel mai mare pericol la care te puteai aștepta din partea lui. Deși Cody se aținea prin apropiere, cu noua lui pușcă mereu la îndemână, Edmund nu-i dăduse niciun motiv s-o folosească. Părea de fapt un tip plăcut, cel puțin atunci când nu pomenea despre morțile noastre cumplite și inevitabile în mâinile lui Steelheart.

— Pentru mine așa au stat lucrurile mereu, a zis Edmund, ațintindu-mă cu lingura lui. Pot să îmi ofer puterile numai oamenilor obișnuiți și ca s-o fac trebuie să-i ating. N-am reușit niciodată să-mi transfer puterile unui Epic. Am încercat.

Profu’ – care trecea pe lângă noi cărând niște provizii – s-a oprit brusc. S-a răsucit către Edmund.

— Ce-ai zis?

— Nu pot să le dăruiesc puterea mea altor Epici, a zis Edmund ridicând din umeri. Așa funcționează puterile.

— La fel stă treaba și pentru ceilalți dăruitori? l-a întrebat Profu’.

— N-am mai întâlnit niciunul, a zis Edmund. Dăruitorii sunt rari. Dacă mai sunt alții în oraș, Steelheart nu m-a lăsat niciodată să-i întâlnesc. Pe el nu-l deranja că nu îmi putea folosi el însuși puterile. Era foarte mulțumit să mă utilizeze drept baterie.

Profu’ părea preocupat. Și-a continuat drumul și Edmund m-a privit ridicând din sprâncene.

— Ce-a fost asta?

— Nu știu, i-am zis la fel de nedumerit.

— Ei, oricum, ca să-mi continui povestea, lui Bastion nu i-a convenit că nu îi puteam transfera puterea mea, așa că m-a vândut unui tip numit Insulation. Mereu mi-am zis că ăsta era un nume cam tâmpit pentru un Epic.

— Nu la fel de tâmpit ca El Brass Bullish Dude, am zis eu.

— Glumești. Chiar există un Epic cu numele ăsta?

Am încuviințat.

— În centrul LA-ului. Acum a murit, dar ai fi surprins ce nume tâmpite și-au născocit mulți dintre ei. Puterile incredibile nu vin la pachet cu un IQ sporit… sau măcar cu un simț al teatralului. Să-mi aduci aminte să-ți povestesc odată despre Pink Pinkness.

— Numele ăsta nu sună chiar atât de rău, a zis Edmund surâzând. E nițel autoironic. Simți un zâmbet în el. Mi-ar face plăcere să cunosc un Epic căruia îi place să zâmbească.

„Eu tocmai stau de vorbă cu unul”, mi-am zis. Încă nu mă obișnuisem cu ideea.

— Ei bine, am zis eu, n-a zâmbit prea multă vreme. A crezut că numele era isteț și apoi…

— Ce?

— Încearcă să-l rostești de câteva ori foarte repede, i-am sugerat.

Și-a mișcat buzele, apoi a zâmbit cu gura până la urechi.

— Măi să fie…

Am clătinat din cap surprins, continuând să-mi mestec păstrama. Nu știam ce să cred despre Edmund. Nu era nici pe departe eroul pe care îl așteptau oameni ca tata și ca Abraham. Edmund pălea când ne auzea vorbind despre lupta împotriva lui Steelheart. Era atât de timid că adesea cerea voie să vorbească înainte să-și dea cu părerea.

Nu, nu era un Epic eroic, născut să lupte pentru drepturile omenirii, dar era ceva aproape la fel de important. Nu mai întâlnisem, nu mai citisem și nici nu mai auzisem despre vreun Epic care să iasă atât de tare din tipar. Edmund nu era arogant, plin de ură și disprețuitor.

Era uimitor. O parte din mine gândea: „Cum, adică asta e? Am găsit în sfârșit un Epic care nu vrea să mă ucidă sau să mă înrobească și se dovedește a fi un indian bătrân, cu voce timidă, căruia îi place să-și pună zahăr în lăptic?”

— Ai pierdut pe cineva, nu? a întrebat Edmund.

L-am privit brusc.
— Cum ți-ai dat seama?
— Păi, de fapt, din genul ăsta de reacție. Și din faptul că toți membrii echipei tale par să calce pe folie de staniol încercând să nu facă zgomot.
„Scântei! Reușită metaforă. Călcând pe folie de staniol.” Pe asta voiam să o țin minte.
— Cine era fata? m-a întrebat Edmund.
— Cine-a zis că era o fată?
— Expresia de pe fața ta, fiule, a zis Edmund și mi-a zâmbit.
Nu i-am răspuns, în parte pentru că încercam să alung năvala amintirilor care-mi potopiseră mintea. Megan privindu-mă încruntată. Megan zâmbind. Megan râzând, cu doar câteva ore înainte să moară. „Idiotule! N-ai cunoscut-o decât vreme de două săptămâni.”
— Mi-am ucis soția, a zis Edmund absent, lăsându-se pe spate și uitându-se în tavan. A fost un accident. Am electrificat bufetul în încercarea de a alimenta cuptorul cu microunde. Ce idioțenie, nu? Voiam să dezgheț un burrito. Din pricina asta, Sara a murit.
A bătut ușor cu palma în masă.
— Sper că a ta a murit pentru o cauză mai mare.
„Asta depinde de ceea ce vom face în perioada următoare”, mi-am zis în gând.
L-am lăsat pe Edmund la masă și i-am făcut semn lui Cody, care stătea lângă perete reușind să se prefacă foarte bine că nu era de gardă. Am trecut în cealaltă încăpere, unde Profu’, Tia și Abraham erau adunați în jurul tabletei Tiei.
Am fost cât pe ce să mă duc după Megan, pentru că instinctul îmi spunea că stă de pază la intrarea în ascunzătoare, de vreme ce toți ceilalți erau aici. Idiot ce eram. M-am alăturat echipei, uitându-mă peste umărul Tiei la ecranul mărit al mobilului. Îl alimenta de la celulele de combustie furate din centrala electrică. Odată ce Edmund își retrăsese darurile, electricitatea se întrerupsese în tot orașul, inclusiv în cablurile care treceau ici și colo prin catacombele de oțel.
Tableta ei înfățișa un complex de locuințe transformate în oțel.
— Nu-i bun, a zis Profu’, indicând niște cifre de pe o latură a ecranului. Clădirea de alături încă este locuită. N-o să am o confruntare cu un Epic într-un loc unde sunt oameni atât de

aproape.

— Dar în fața palatului lui? a întrebat Abraham. La asta n-o să se aștepte.

— Mă îndoiesc că se așteaptă la ceva anume, a zis Tia. În plus, Cody a fost plecat în patrulare. În oraș au început jafurile, așa că Steelheart a grupat Forțele de Ordine cât mai aproape de palat. Nu i-au mai rămas decât trupe de infanterie, dar astea sunt de ajuns. N-o să apucăm să facem niciun fel de pregătiri acolo. Și va trebui să pregătim zona dacă vrem să ne luptăm cu el.

— Stadionul Soldier Field, am zis eu încet.

Toți s-au întors către mine.

— Uitați-vă, am zis, întinzându-mă și derulând harta Tiei.

Mi se părea de-a dreptul primitivă în comparație cu imaginile transmise de camere în timp real cu care lucraserăm până atunci. Am adus pe ecran o zonă a vechiului oraș care fusese în linii mari abandonată.

— Fostul stadion de fotbal, am zis. Nimeni nu locuiește prin preajmă și în zonă nu există nimic de furat, așa că nu va fi nici țipenie de om. Putem folosi tensorii ca să ne săpăm drum până acolo dintr-un punct apropiat din subteran. Asta o să ne permită să ne pregătim în liniște, fără să ne facem griji că vom fi descoperiți.

— E atât de deschis spațiul, a zis Profu’, frecându-și bărbia. Aș prefera să-l înfrunt într-o clădire, unde îl putem năuci și-l putem lovi din mai multe direcții.

— E valabil și aici, am zis. În mod aproape sigur va veni în zbor și va coborî în mijlocul terenului. Putem să plasăm un lunetist în tribunele de sus și ne putem săpa câteva tuneluri surpriză – prevăzute cu funii – din tribune până în măruntaiele stadionului. Îi putem încurca pe Steelheart și pe lacheii lui amplasând tuneluri unde nu se așteaptă, iar pentru oamenii lui terenul va fi nefamiliar, mult mai nefamiliar decât un complex de apartamente.

Profu’ a încuviințat lent.

— Încă nu ne-am ocupat de adevărata problemă, a zis Tia. Toți ne gândim la asta. Așa că am putea foarte bine să discutăm despre ea.

— Slăbiciunea lui Steelheart, a zis Abraham încet.

— Suntem prea eficienți pentru propriul nostru bine, a zis Tia.

L-am încolțit și-l putem scoate afară, la luptă. Putem organiza ambuscada perfectă. Dar o să aibă vreo importanță?

— Deci s-a ajuns la asta, a zis Profu'. Ascultați-mă bine, oameni buni. Asta-i miza. Am putea să ne retragem acum. Ar fi un dezastru: toată lumea va afla că am încercat să-l ucidem și am eșuat. Asta ar putea fi un rău la fel de mare cât tot binele pe care l-am face dacă l-am ucide. Oamenii vor crede că Epicii chiar sunt invincibili dacă nici noi nu-i putem ține piept unuia ca Steelheart. În plus, Steelheart în persoană va porni pe urmele noastre. Nu e genul care să se dea bătut cu una, cu două. Oriunde am merge, vom fi mereu siliți să fim cu ochii în patru și să ne facem griji din pricina lui. Dar am putea pleca. Nu-i cunoaștem slăbiciunea sau cel puțin nu suntem siguri. Poate ar fi mai bine să ne retragem cât mai putem.

— Și dacă nu? a întrebat Cody.

— Vom continua așa cum am plănuit, a zis Profu'. O să facem tot ce ne stă în putere ca să-l ucidem, o să încercăm cu orice posibil indiciu pe care și-l amintește David. O să întindem pe stadion o capcană care să înglobeze toate aceste posibilități și o să riscăm. O să fie cel mai nesigur atac la care am luat parte. Unul dintre aceste lucruri s-ar putea să funcționeze, dar cel mai probabil niciunul n-o va face și ne vom pomeni antrenați în luptă cu unul dintre cei mai puternici Epici din lume. Care probabil ne va ucide.

Toată lumea a rămas tăcută. Nu. Nu se putea încheia acum, nu?

— Eu vreau să încercăm, a zis Cody. David are dreptate. A avut dreptate tot timpul. Să ne strecurăm de colo-colo, omorând Epici mărunți… nu așa o să schimbăm lumea. Avem o șansă să-l doborâm pe Steelheart. Trebuie măcar să încercăm.

Am simțit un val de ușurare.

Abraham a încuviințat.

— E mai bine să murim aici, având șansa de a învinge făptura asta, decât să fugim.

Tia și Profu' au schimbat o privire.

— Și tu vrei s-o facem, John, nu-i așa? a întrebat Tia.

— Ori ne luptăm cu el acum, ori s-a terminat cu Răzbunătorii, a zis Profu'. Ar însemna să ne petrecem restul zilelor fugind. În plus, nu cred că m-aș putea împăca cu mine însumi dacă aș da bir cu fugiții după toate prin câte am trecut.

Am încuviințat.

— Trebuie măcar să încercăm. De dragul lui Megan.

— Fac pariu că i s-ar părea o ironie, a comentat Abraham.

Văzându-ne privirile, a ridicat din umeri.

— Ea era cea care nu voia să facem trebușoara asta. Nu știu ce ar zice dacă ar vedea că-i dedicăm operațiunea finală.

— Da’ chiar că știi să menții moralul ridicat, Abraham, a comentat Profu’.

— Adevărul n-are legătură cu ridicarea moralului, a zis Abraham cu accentul lui discret. Minciunile pe care te prefaci că le accepți, alea sunt distrugătoare.

— Și asta o zice omul care încă mai crede că Epicii ne vor salva, a comentat Profu’.

— Domnilor, ajunge! a intervenit Tia. Cred că suntem cu toții de acord. O să facem o încercare, așa ridicolă cum e. O să încercăm să-l ucidem pe Steelheart fără să avem cea mai mică idee despre slăbiciunea lui.

Am încuviințat cu toții, unul după altul. Trebuia să încercăm.

— Eu nu fac asta pentru Megan, am zis eu apoi. Dar, în parte, o fac din cauza ei. Dacă trebuie să ne împotrivim și să murim pentru ca oamenii să știe că mai există cineva care încă luptă, așa să fie. Profule, dumneata te temi că eșecul nostru îi va descuraja pe oameni. Eu nu văd lucrurile așa. O să audă de noi și își vor da seama că au și altă opțiune în afară de a face ce le poruncesc Epicii. Poate că nu noi vom fi cei care-l vor ucide pe Steelheart. Dar, chiar dacă dăm greș, am putea fi cauza morții lui. Într-o bună zi.

— Nu fi așa de sigur c-o să dăm greș, a zis Profu’. Dacă aș fi fost sigur că e o misiune sinucigașă nu aș fi acceptat să continuăm. După cum am zis, nu am de gând să-mi pun toate speranțele de a-l ucide în baza unei singure bănuieli. O să încercăm tot. Tia, ce-ți spune instinctul că va merge?

— Ceva din seiful din bancă, a zis ea. Unul dintre obiectele alea e special. Aș vrea numai să știu care anume.

— Le-ai adus aici când am abandonat vechea ascunzătoare?

— Le-am adus pe cele mai neobișnuite, a zis ea. Pe celelalte le-am depozitat în ascunzătorile pe care le-am făcut afară. Le putem recupera. Din câte știu, Forțele de Ordine nu le-au găsit încă.

— Le luăm pe toate și le presărăm aici, a zis Profu’ arătând

podeaua de oțel a stadionului, care odinioară fusese gazonul. David are dreptate. Probabil că Steelheart va ateriza acolo. Nu trebuie să știm ce anume l-a slăbit: putem pur și simplu să le ducem pe toate la fața locului și să ne folosim de ele.

Abraham a încuviințat.

— Bun plan.

— Tu care crezi că-i slăbiciunea? l-a întrebat Profu'.

— Așa, pe ghicite? Aș zice că e vorba sau de pistolul tatălui lui David sau de gloanțele cu care a tras. Fiecare armă e puțin diferită în felul ei. Poate era vorba despre compoziția anume a metalului.

— Asta nu-i greu de verificat, am zis. Iau arma cu mine și, când mi se ivește ocazia, trag asupra lui. Nu cred că o să meargă, dar sunt dispus să încerc.

— Bine, a zis Profu'.

— Și tu, Profule? l-a întrebat Tia.

— Eu cred că a avut legătură cu faptul că tatăl lui David era unul dintre Credincioși, a zis Profu' încet, fără să-l privească pe Abraham. Or fi ei nătărăi, dar sunt niște nătărăi de bună-credință. Oamenii ca Abraham văd lumea altfel decât noi, ceilalți. Așa că poate felul în care tatăl lui David îi privea pe Epici a fost lucrul care i-a permis să-l rănească pe Steelheart.

M-am lăsat pe spate gândindu-mă la asta.

— Ei, atunci n-ar trebui să-mi fie prea greu să-l împușc și eu, a zis Abraham. De fapt, probabil că fiecare dintre noi ar trebui să încerce. Asta și orice altceva ne mai trece prin minte.

S-au uitat cu toții la mine.

— Eu tot mai cred că trebuie să fie un glonț rătăcit. Sunt de părere că Steelheart poate fi rănit numai de cineva care nu vrea să-i facă rău.

— Asta nu-i ușor de făcut, a zis Tia. Dacă ai dreptate, probabil că nu vom reuși să-l vătămăm indiferent cu ce am trage în el, dat fiind că noi chiar îl vrem mort.

— De acord, a zis Profu'. Dar e o teorie valabilă. Trebuie să găsim o cale de a-i face pe soldații lui să-l împuște din greșeală.

— Mai întâi să-și aducă soldați cu el, a zis Tia. Odată ce s-a convins că în oraș a sosit un Epic rival, poate să apară însoțit doar de Nightwielder și de Firefight.

— Nu, am zis eu. O să vină însoțit de soldați. Limelight a avut trepăduși, așa că Steelheart va vrea să fie pregătit. Să aibă

propriii lui soldați care să se ocupe de asemenea factori perturbatori. Pe de altă parte, chiar dacă va vrea să-l înfrunte el însuși pe Limelight, își va dori să aibă totuși martori.

— Sunt de acord cu tine, a zis Profu'. Soldații lui vor avea probabil ordine să nu intre în luptă decât dacă se trage asupra lor. Ne putem asigura că vor simți impulsul să riposteze.

— Atunci trebuie să-l ținem ocupat pe Steelheart suficient ca să se declanșeze un foc încrucișat de proporții, a zis Abraham. A făcut o pauză: De fapt, va trebui să-l ținem ocupat pe durata focului. Dacă o să presupună că e numai o ambuscadă, o să-și ia zborul și o să lase treaba pe seama Forțelor de Ordine.

Abraham s-a uitat la Prof.

— Limelight va trebui să-și facă apariția.

Profu' a încuviințat.

— Știu.

— Jon… a zis Tia punându-și mâna pe brațul lui.

— E ceva ce trebuie făcut, a zis el. O să avem nevoie și de o cale de a-i scoate din joc pe Nightwielder și pe Firefight.

— Ascultați-mă pe mine, am zis, Firefight nu va fi o problemă. El..

— Știu că nu-i ce pare a fi, fiule, a zis Profu'. Accept teoria asta. Dar te-ai luptat vreodată cu un iluzionist?

— Sigur că da, am zis. Împreună cu Megan și Cody.

— Ăla era unul slab, a zis Profu'. Dar presupun că-ți poți face o idee despre lucrurile la care trebuie să te aștepți. Firefight va fi mai puternic. Mult mai puternic. Aproape că-mi doresc să fi fost pur și simplu un Epic cu putere de foc.

Tia a încuviințat.

— Ei ar trebui să fie o prioritate. O să avem nevoie de fraze codificate pentru cazul în care va crea versiuni iluzorii ale unor membri ai echipei ca să ne zăpăcească. Și va trebui să stăm cu ochii în patru după pereți falși, falși membri ai Forțelor de Ordine și alte asemenea chestii menite să semene confuzie.

— Crezi că Nightwielder se va arăta? a întrebat Abraham. Din câte am auzit, lanterna lui David l-a pus pe fugă cum fuge iepurele din calea șoimului.

Profu' s-a uitat la mine și la Tia.

Am ridicat din umeri.

— E posibil să nu vină, am zis.

Tia a încuviințat.

— Nightwielder e greu de anticipat.

— Ar trebui să fim oricum pregătiți pentru el, am zis. Dar eu o să fiu foarte încântat dacă păstrează distanța.

— Abraham, crezi că poți să asamblezi un proiector cu raze ultraviolete folosindu-te de celulele de combustie suplimentare? a întrebat Profu'. Și ar trebui ca fiecare dintre noi să aibă câte o lanternă din aia.

S-a făcut liniște și am avut senzația că ne gândeam cu toții la același lucru. Răzbunătorilor le plăceau operațiunile extrem de bine planificate și executate numai după săptămâni sau luni de pregătiri. În timp ce acum încercam să doborâm unul dintre cei mai puternici Epici din lume înarmați doar cu niște lanterne și niște tinichele.

Dar trebuia făcut.

— Cred, a zis Tia, că ar trebui să născocim un plan foarte bun de repliere în caz că niciunul dintre lucrurile astea nu are efect.

Profu' nu părea să fie de acord. Chipul îi devenise sumbru: știa că dacă niciuna dintre aceste idei nu ne ajuta să-l ucidem pe Steelheart, șansele noastre de supraviețuire erau infime.

— Un elicopter ar fi cea mai bună soluție, a zis Abraham. Fără Conflux, Forțele de Ordine sunt consemnate la sol. Dacă am putea utiliza o celulă de combustie sau l-am putea sili să ne alimenteze un elicopter…

— Ar fi foarte bine, a zis Tia, dar tot va trebui să ne retragem.

— Păi, încă-l mai avem pe Diamant în custodie, a zis Abraham. Putem să luăm câțiva explozibili de la el…

— Stai, am zis eu năucit. În custodie?

— I-am pus pe Abraham și Cody să-l ia pe sus în seara în care ai avut tu mica ta aventură, a zis Profu' neatent. Nu puteam risca să se apuce să spună ce-a văzut.

— Dar… ai zis că el n-ar…

— A văzut o gaură făcută de tensori, iar în mintea lui Nightwielder între tine și el exista o legătură, a zis Profu'. În clipa în care te-ar fi zărit la vreuna dintre operațiunile noastre, l-ar fi înhățat pe Diamant. Am făcut-o și pentru siguranța lui, nu numai pentru a noastră.

— Și… ce faci cu el?

— Îi dau o grămadă de mâncare și îl mituiesc să stea ascuns, a zis Profu'. Ciocnirea aia l-a cam tulburat și cred că a fost fericit când l-am reținut.

Profu’ a ezitat.

— I-am promis că o să-l las să vadă cum funcționează tensorii dacă stă într-una dintre ascunzătorile noastre până când se termină totul.

Tulburat, m-am rezemat din nou de perete. Profu’ n-o spusese explicit, dar i-o ghicisem din tonul vocii. Dacă se afla secretul tensorilor, modul în care operau Răzbunătorii urma să se schimbe. Chiar dacă l-am fi înfrânt pe Steelheart, ei pierdeau un mare avantaj: nu aveau să se mai poată furișa într-un loc sau altul. Dușmanii lor aveau să poată să plănuiască, să se păzească, să se pregătească.

Adusesem sfârșitul unei epoci. Nu păreau să mă învinovățească pentru asta, dar eu nu puteam să nu mă simt cumva vinovat. Eram ca tipul care a adus un cocteil de creveți stricați la o petrecere, provocându-le tuturor accese de vomă preț de o săptămână încheiată.

— Oricum, a zis Abraham ciocănind ecranul tabletei Tiei, am putea săpa sub teren cu tensorii, lăsând cam doi centimetri deasupra, și să umplem gaura cu explozibili. Dacă trebuie să ne retragem, aruncăm totul în aer, și poate și niște soldați odată cu asta, și ne folosim de fum și larmă ca să ne acoperim retragerea.

— Asta presupunând că Steelheart nu ne urmărește și nu doboară elicopterul din zbor, a zis Profu’.

Am amuțit cu toții.

— Mi se pare că m-ai acuzat pe mine că nu ridic moralul trupei? l-a întrebat Abraham.

— Scuze, a zis Profu’. Prefă-te că am zis ceva înălțător despre adevăr.

Abraham a zâmbit.

— E un plan de la care putem porni, a zis Profu’. Deși e posibil să vreau să declanșăm vreo explozie-diversiune, la palatul lui poate, ca să-l distragem. Abraham, te las pe tine să te ocupi de asta. Tia, poți să-i trimiți lui Steelheart un mesaj prin rețea fără să fii depistată?

— Așa ar trebui.

— Bine, transmite-i un răspuns din partea lui Limelight. Spune-i așa: „Fii gata în noaptea celei de-a treia zile. O să afli locul la momentul potrivit.”

Ea a încuviințat.

— Trei zile? a zis Abraham. Nu ne rămâne prea mult timp.

— Păi nici nu avem prea multe pregătiri de făcut, a zis Profu’. În plus, dacă ne mai lungim, o să intre la bănuieli. Probabil că se așteaptă să ne luptăm cu el chiar în seara asta. Va trebui să ne descurcăm.

Răzbunătorii au încuviințat și așa au început pregătirile pentru lupta finală. M-am rezemat din nou de perete, cuprins de o îngrijorare crescândă. În sfârșit, aveam o șansă de a-l înfrunta. Posibilitatea de a-l ucide pe baza acestui plan părea mai redusă ca oricând.

Dar eu în sfârșit aveam șansa s-o fac.

Vibrațiile mă zguduiau până în străfundul sufletului. Mi se părea că și sufletul meu vibrează ca răspuns. Am tras aer în piept, modelând sunetul cu gândul, apoi mi-am repezit mâna, propulsând muzica înainte. O muzică pe care numai eu o puteam auzi, o muzică pe care numai eu o puteam controla.

Am deschis ochii. O porțiune a tunelului din fața mea s-a dezintegrat într-o pulbere fină. Purtam o mască, deși Profu' mă tot asigura că substanța aia nu era chiar atât de periculoasă de inhalat pe cât credeam.

Purtam mobilul prins pe frunte, reglat la strălucire maximă. Micul tunel prin oțel era strâmt, dar eram singur, așa că mă puteam mișca nestingherit.

Ca de obicei, folosind tensorul mi-am amintit de Megan în ziua aceea în care ne infiltraserăm în centrala electrică. Mi-am amintit de puțul liftului, unde ea îmi împărtășise lucruri pe care se părea că nu le mai spusese nimănui. Îl întrebasem pe Abraham dacă știa că ea era din Portland și păruse surprins. Îmi spusese că Megan nu vorbise niciodată despre trecut.

Am depozitat pulberea de oțel într-o găleată, apoi am dus-o la capătul tunelului și am golit-o. Am repetat operațiunea de câteva ori, apoi am reînceput să sap cu tensorul. Ceilalți urmau să care praful restul drumului până afară.

Am mai săpat câțiva metri de tunel, apoi mi-am verificat mobilul ca să văd cum mă descurcam. Abraham instalase alte trei mobile deasupra ca să creeze un fel de sistem de triangulație, permițându-mi să sap cu precizie. Trebuia să cotesc puțin către dreapta, apoi să o iau în sus.

„Data viitoare când o să mai aleg locul unei ambuscade pentru un Super Epic, o să fie mai aproape de tunelurile deja săpate în subteran”, mi-am zis.

Restul echipei fusese de acord cu ideea lui Abraham de a împânzi dedesubtul terenului cu explozibili și mai voia și câteva tuneluri secrete care să ducă pe stadion. Eram convins că, odată ajunși față în față cu Steelheart, aveam să fim fericiți că existau, dar construcția lor devenea foarte obositoare.

Aproape regretam că demonstrasem atâta talent cu tensorul. Aproape. Încă mi se mai părea grozav să sap prin oțelul solid folosindu-mi doar mâinile. Nu eram un as al rețelelor, ca Tia, o

iscoadă pricepută cum era Cody sau un meșter în reparații de talia lui Abraham. Așa, măcar aveam și eu un rol în echipă.

„Desigur, pe lângă talentul Profului cu chestiile astea, priceperea mea e abia cât un bob de orez. Și nici măcar unul gătit”, mi-am zis în timp ce dezintegram o altă bucată de zid. Practic, eu jucam acest rol util numai pentru că el refuza să-l preia. Asta îmi tempera satisfacția.

Mi-a trecut prin minte un gând. Mi-am ridicat mâna, făcând tensorul să vibreze. Cum făcuse Profu’ când produsese spada aia? Lovise în zid, nu? Am încercat să imit mișcarea, izbind cu pumnul peretele lateral al tunelului și direcționând cu mintea explozia de energie a tensorului.

N-am obținut o spadă. Am făcut vreo câțiva pumni de praf să se înalțe dintr-o gaură din zid și m-am ales cu un bulgăre de oțel lunguieț, aducând vag cu un morcov bulbos.

„Ei, e un început. Cred.”

M-am aplecat să ridic morcovul, dar am zărit o lumină ce înainta prin micul tunel. I-am tras imediat un șut morcovului, expediindu-l în grămada de pulbere, apoi m-am întors la treabă.

În scurt timp, Profu’ s-a ivit în spatele meu.

— Cum merge treaba?

— Încă vreun metru, am zis. Apoi o să pot să sap buzunarul pentru explozibili.

— Bine, a zis Profu’. Încearcă să-l faci lung și subțire. Vrem să orienteze explozia către suprafață și nu înapoi, în tunel.

Am încuviințat. Planul era să slăbim „acoperișul” buzunarului, care avea să se afle chiar sub centrul stadionului Soldier Field. Apoi Cody urma să sudeze, izolând explozibilul și orientând explozia în direcția dorită de noi.

— Dă-i înainte, a zis Profu’. Deocamdată o să preiau eu transportul prafului.

Am încuviințat, recunoscător că aveam șansa să petrec mai mult timp cu tensorul. Era al lui Cody. Renunțase la el în favoarea mea, dat fiind că al meu era în continuare în starea lui de zombi cu ochii scoși din orbite și așa mai departe. Nu îl întrebasem pe Prof despre cele două pe care le purtase. Nu mi se păruse înțelept s-o fac.

Un timp am lucrat amândoi în tăcere, eu scobind bucăți de oțel, Profu’ cărând praful. A descoperit spada mea în formă de morcov și mi-a aruncat o căutătură stranie. Am sperat că nu-mi

vedea roșeața din obraji în lumina aceea slabă.

În cele din urmă, mobilul meu a scos un „bip”, anunțându-mă că mă apropiam de adâncimea dorită. Cu grijă, am săpat un șanț lung la nivelul umărului. Apoi mi-am strecurat brațul înăuntru și am început să creez o cămăruță în care să vâr explozibilul.

Profu’ s-a întors cu găleata și a văzut ce făcusem. Și-a verificat mobilul, a examinat tavanul, apoi a lovit ușor metalul cu un ciocănel. A încuviințat ca pentru sine, deși eu nu-mi dădeam seama dacă sunase diferit.

— Știi, am zis eu, sunt aproape sigur că tensorii ăștia sfidează legile fizicii.

— Cum? Vrei să zici că nu-i un lucru normal să distrugi metalul solid cu degetele?

— Nu numai asta, am zis eu. Cred că producem mai puțin praf decât ar trebui. Întotdeauna pare să se așeze și să ocupe mai puțin loc decât oțelul, dar nu ar trebui să se comporte așa decât dacă ar fi mai dens decât oțelul, ceea ce nu-i posibil.

Profu’ a mârâit umplând o altă găleată.

— Nimic legat de Epici nu e logic, am zis eu scoțând câțiva pumni de cenușă din gaura pe care o făceam. Nici măcar puterile lor. Am șovăit. Mai ales puterile lor.

— Asta așa-i, a zis Profu’. A continuat să umple gălețile. Îți datorez scuze, fiule. Pentru felul în care m-am purtat.

— Mi-a explicat Tia de ce, am zis eu grăbit. Mi-a zis că sunt anumite lucruri în trecutul tău. Ceva legat de folosirea tensorilor. Are sens. E OK.

— Nu, nu e. Dar asta se întâmplă când folosesc tensorii. Eu… ei, Tia ți-a explicat bine. Sunt lucruri din trecutul meu. Îmi pare rău că m-am purtat așa. Nu am nicio justificare pentru asta, mai ales ținând cont câte înduraseși tu.

— N-a fost chiar așa de rău, am zis eu. Felul în care te-ai purtat vreau să zic.

„Restul a fost groaznic.”

Am încercat să nu mă gândesc la marșul acela lung cu fata muribundă în brațe. O fată muribundă pe care n-o putusem salva. Am continuat:

— Profule, ai fost nemaipomenit. N-ar trebui să folosești tensorii numai când o să îl înfruntăm pe Steelheart. Ar trebui să-i folosești tot timpul. Gândește-te la câte…

— STOP!
Am încremenit. Tonul vocii mi-a trimis fiori pe șira spinării.
Profu’ a tras aer adânc în piept, cu mâinile îngropate în pulberea de oțel. A închis ochii.
— Nu mai vorbi așa, fiule. Nu-mi faci deloc bine. Te rog…
— Bine, am zis eu prudent.
— Pur și simplu… acceptă scuzele mele dacă vrei.
— Sigur că da.
Profu’ a încuviințat din cap și s-a întors la treaba lui.
— Pot să te întreb ceva? am zis. N-o să pomenesc de… știi tu ce. Cel puțin nu direct.
— Atunci dă-i bătaie.
— Păi, ai inventat chestiile astea. Chestii uimitoare. Tămăduitorul, jachetele. Din ce mi-a spus Abraham, când ai fondat Răzbunătorii aveai deja dispozitivele astea.
— Așa-i.
— Atunci… de ce nu ne fabrici altceva? Vreun alt soi de armă bazată pe Epici? Adică, vinzi genul ăsta de cunoștințe unora ca Diamant și el le vinde oamenilor de știință care lucrează ca să creeze tehnologii ca asta. Cred că ești cel puțin la fel de priceput ca oricare dintre ei. De ce vinzi cunoștințele și nu le folosești tu?
Profu’ a lucrat câteva minute în tăcere, apoi s-a apropiat de mine și m-a ajutat să scot praful din gaura pe care o săpam.
— O întrebare bună. I-ai întrebat pe Abraham sau pe Cody?
M-am strâmbat.
— Cody vorbește despre demoni și zâne, pe care spune că irlandezii le-au furat de la strămoșii săi. Nu pot să-mi dau seama dacă e serios.
— Nu e, a zis Profu’. Pur și simplu îi place să vadă cum reacționează oamenii când spune asemenea lucruri.
— Abraham crede că e din cauză că acum nu mai ai un laborator ca pe vremuri. Fără echipamentul necesar nu poți proiecta tehnologii noi.
— Abraham e un tip foarte atent. Tu ce crezi?
— Cred că dacă poți să faci rost de resurse ca să cumperi sau să furi explozibili, motociclete, ba și chiar și elicoptere la nevoie, atunci ai putea să-ți faci și un laborator. Trebuie să fie un alt motiv.
Profu’ și-a scuturat mâinile de praf și s-a întors spre mine.

— Bine. Văd încotro se îndreaptă discuția asta. Ai voie să pui o singură întrebare despre trecutul meu.

A zis-o de parcă ar fi fost un dar, un soi de... ispășire din partea lui. Se purtase urât cu mine, în parte din cauza a ceva din trecutul lui. Recompensa pe care mi-o oferea era o bucățică din acest trecut.

M-a luat complet pe nepregătite. Ce voiam să știu? Să întreb cum anume inventase tensorii? Să întreb ce anume îl făcea să refuze să-i folosească? Părea să se pregătească pentru întrebare.

„Nu vreau să-l bag cu forța în asta”, mi-am zis. „Nu dacă îl afectează atât de tare.” Nu voiam să-i fac așa ceva, la fel cum n-aș fi vrut să mă oblige cineva să retrăiesc amintirea morții lui Megan.

Am decis să aleg ceva inofensiv.

— Ce ai fost? înainte de Calamity. Ce meserie ai avut?

Profu’ a părut descumpănit.

— Asta-i întrebarea?

— Da.

— Sigur vrei să știi?

Am făcut semn că da.

— Am predat știință la clasa a cincea, a zis Profu’.

Am dat să râd la auzul glumei, dar tonul lui m-a făcut să șovăi.

— Serios? am întrebat în cele din urmă.

— Serios. Un Epic a distrus școala. Încă... încă nu se încheiaseră cursurile.

A privit fix peretele, golindu-și chipul de orice emoție, își punea masca.

Și eu care crezusem că am găsit o întrebare nevinovată.

— Dar tensorii? am zis. Tămăduitorul? Ai lucrat la un laborator cândva, nu?

— Nu, a zis el. Tensorii și tămăduitorul nu-mi aparțin. Ceilalți au presupus pur și simplu că i-am inventat eu, dar nu-i așa.

Revelația m-a făcut să împietresc.

Profu’ s-a întors să-și adune gălețile.

— Și copiii de la școală îmi ziceau Profu’. Mereu se lipește de mine numele ăsta, deși nu-s profesor. Nici măcar nu mi-am dat doctoratul. Am ajuns să predau știință din întâmplare. Actul predării în sine îmi era drag. Sau cel puțin îmi era drag pe

vremea în care credeam că ar fi de-ajuns să schimbe lucrurile.

S-a îndepărtat în lungul tunelului, lăsându-mă cu gura căscată.

— Gata. Poți să te-ntorci.

M-am întors, aranjându-mi mai bine rucsacul în spate. Deasupra mea, Cody, în echilibru pe o scară, și-a ridicat masca de sudură și și-a șters fruntea cu mâna în care nu ținea electrodul. Trecuseră câteva ore de când săpasem buzunarul de sub terenul de fotbal. Eu și Cody petrecuserăm aceste ore săpând tuneluri și găuri mai mici prin tot stadionul, Cody sudând în punctele unde era nevoie de susținere.

Cea mai recentă însărcinare a noastră era să pregătim adăpostul lunetistului, unde aveam să fiu postat eu la începutul bătăliei. Era situat în partea vestică a stadionului, la poalele celui de-al treilea inel al tribunei, cam în dreptul liniei de 50 de yarzi, unde acesta ieșea în afară, acoperind parțial cel dintâi nivel. Nu voiam să fie vizibil de sus, așa că folosisem tensorul ca să sap un spațiu sub podea, lăsându-l acoperit de doi centimetri de metal, cu excepția unei porțiuni de un metru din capăt, pe unde urma să-mi scot capul și umerii ca să pot ținti printr-o gaură făcută în marginea joasă a tribunei.

Cocoțat pe scară, Cody s-a întins și a zgâlțâit cadrul metalic pe care tocmai îl sudase pe fundul tunelului proaspăt săpat de mine. A încuviințat, părând convins că acesta avea să-mi susțină greutatea cât timp aveam să aștept în cuibul meu de lunetist. În această zonă podeaua era prea subțire ca să sap o gaură suficient de adâncă încât să mă ascundă complet. Cadrul era singura soluție la problema noastră.

— Încotro acum? am întrebat în timp ce Cody cobora de pe scară. Ce-ar fi să facem tunelul ăla de evacuare de pe nivelul trei?

Cody și-a agățat pe umăr echipamentul de sudură și s-a întins, dezmorțindu-și spatele.

— A sunat Abraham ca să anunțe că acum se apucă să instaleze reflectoarele cu ultraviolete, a zis el. A terminat de ceva timp amplasarea explozibililor sub teren, așa că e momentul să mă duc jos și să sudez. Poți să te ocupi singur de următoarea gaură, dar o să te ajut să cari scara până acolo. Pân-acu’ ai făcut o treabă bună, flăcăule.

— Deci te-ai întors la „flăcăule”? Ce s-a întâmplat cu „frățâne”? am întrebat.
— Mi-am dat seama de-o chestie, a zis Cody, strângând scara și înclinând-o pe o parte. Strămoșii mei australieni, știi tu?
— Da?
Am apucat de partea de jos a scării și l-am urmat dinspre primul inel al tribunei către interiorul stadionului.
— Erau originari din Scoția. Așa că, dacă vreau să fiu cu adevărat autentic, trebuie să fiu capabil să vorbesc australiana cu accent scoțian.
Am continuat să mergem prin spațiul întunecat de sub tribună, care avea forma unui coridor larg, curbat, care cred că se chema hol principal. Capătul de jos al tunelului pe unde urma să ne retragem trebuia să fie într-una dintre toaletele de aici.
— Un accent australiano-scoțiano-tennessean, ai? Te antrenezi? am zis eu.
— Ba pe naiba, a zis Cody. Doar nu-s nebun, măi flăcăule. Doar un pic excentric.
Am zâmbit, apoi mi-am întors privirea către teren.
— Chiar o să încercăm s-o facem, ei?
— Am face bine să. Am pus pariu cu Abraham pe douăzeci de dolari că o să ieșim victorioși.
— Da, numai că... Nu-mi vine să cred. Cody, mi-am petrecut zece ani făcând planuri pentru ziua asta. Peste jumătate din viața mea. Și-acum a venit momentul. Nu-i așa cum mi-am imaginat, dar a venit.
— Ar trebui să fii mândru, a zis Cody. Răzbunătorii fac ceea ce fac de mai bine de cinci ani. Fără schimbări, fără surprize, fără mari riscuri.
Și-a scărpinat urechea stângă.
— M-am întrebat de multe ori dacă nu cumva începuserăm să stagnăm, a continuat el. N-am reușit niciodată să adun suficiente argumente ca să propun o schimbare. A fost nevoie să vină cineva din afară ca să ne tragă o mică zgâlțâială.
— Atacul asupra lui Steelheart înseamnă „o mică zgâlțâială”?
— Ei, nu-i ca și cum ne-ai fi convins să facem ceva cu adevărat nebunesc, cum ar fi să încercăm să furăm cola Tiei.
Ajunși în fața toaletei am pus jos scara și Cody s-a dus să verifice niște explozibili montați pe peretele opus. Voiam să-i folosim ca să creăm o diversiune. Abraham urma să-i detoneze

la nevoie. Am ezitat, apoi am scos amorsele mele în formă de radieră.

— Poate ar trebui să le atașăm unul din astea, am zis. În caz că avem nevoie de o persoană de rezervă care să detoneze explozibilii.

Cody i-a examinat frecându-și bărbia. Înțelegea ce voiam să spun. Nu ne-ar fi trebuit o persoană de rezervă care să-i detoneze decât dacă Abraham ar fi fost doborât. Nu-mi plăcea să mă gândesc la asta, dar după Megan… Ei bine, mi se părea că toți suntem mai fragili decât înainte.

— Știi unde chiar mi-ar plăcea să am o rezervă? a zis Cody, luând amorsa din mâna mea. La explozibilii de sub terenul de colo. Pe ăia e cel mai important să-i detonăm. Ei o să ne acopere retragerea.

— Cred că da, am zis.

— Te superi dacă iau asta și o montez acolo jos înainte să închid cu aparatul de sudură? m-a întrebat Cody.

— Nu, cu condiția ca Profu’ să fie de acord.

— Lui îi place redundanța, a zis Cody strecurând capsa în buzunar. Tu ține la îndemână pixul ăla al tău. Și nu îl acționa din greșeală.

S-a îndepărtat grăbit către tunelul de sub teren, iar eu am dus scara în toaletă și m-am apucat de treabă.

Mi-am repezit pumnul în aer, apoi m-am ferit în timp ce în jurul meu ploua cu pulbere de oțel. „Deci așa a făcut-o”, mi-am zis, îndoindu-mi degetele. Nu mă prinsesem de șmecheria cu spada, dar deveneam priceput la a face să dispară lucrurile aflate în calea pumnului meu. Trebuia să proiectez valurile sonore ale tensorului astfel încât acestea să urmeze mișcarea mâinii mele, creând un soi de… înveliș în jurul ei.

Dacă o făceam cum trebuie, unda se propaga înainte odată cu pumnul meu. Așa cum fumul ți-ar putea urma mâna dacă ți-ai vâri pumnul prin el. Am zâmbit scuturându-mi mâna. În sfârșit, ghicisem. La timp chiar. Încheieturile degetelor mă cam dureau.

Am terminat gaura cu o explozie mai clasică de tensor, întinzându-mă din vârful scării ca s-o modelez. Prin ea se zărea un cer de un negru pur. „Mi-ar plăcea să văd din nou soarele într-o bună zi”, mi-am zis. Acolo sus nu era decât beznă. Beznă și Calamity arzând deasupra mea de departe, ca un ochi roșu,

necruțător.

Am urcat scara, ieșind la suprafață în partea de sus a celui de-al treilea inel. Dintr-odată m-a copleșit o amintire nefiresc de puternică. Eram aproape de locul unde stătusem în singura ocazie când fusesem pe acest stadion. Tata făcuse economii la sânge ca să cumpere biletele alea. Nu-mi aminteam cu ce echipă ținuserăm, dar nu uitasem gustul hot dogului cumpărat de tata. Și chiotele și încântarea lui.

M-am ghemuit printre scaune ascunzându-mă, pentru orice eventualitate. Dronele de supraveghere ale lui Steelheart erau probabil scoase din uz acum că orașul nu mai avea electricitate, dar era posibil să-și fi pus oamenii să patruleze pe străzi în căutarea lui Limelight. Ar fi fost înțelept să mă las văzut cât mai puțin cu putință.

Am scos o funie din rucsac și am legat-o de piciorul unuia dintre scaunele de oțel, apoi m-am furișat înapoi către gaură și am coborât scara, revenind în toaleta de sub cel de-al doilea inel. Pentru a asigura o retragere mai rapidă decât putea oferi scara, am lăsat funia să atârne, am depozitat scara și rucsacul gol într-una dintre cabine și am ieșit în tribune.

Acolo mă aștepta Abraham, rezemat de ieșirea către inelul inferior, cu brațele musculoase încrucișate și o expresie gânditoare pe față.

— Deci să înțeleg că proiectoarele cu ultraviolete sunt instalate? am întrebat.

Abraham a făcut semn că da.

— Ar fi fost frumos să putem folosi chiar reflectoarele stadionului.

Am izbucnit în râs.

— Mi-ar fi plăcut să văd pe cineva punând în funcțiune niște instalații de iluminat ale căror becuri au fost transformate în oțel și s-au sudat de duliile lor.

Am stat un timp acolo, contemplând amândoi viitorul câmp de luptă. Mi-am verificat mobilul. Era dimineața devreme. Plănuiam să-l chemăm pe Steelheart la cinci fix. Speram că soldații lui aveau să fie epuizați după o noapte în care se luptaseră, fără vehicule sau armuri protectoare, să prevină jafurile. Cât despre Răzbunători, ei oricum erau păsări nocturne.

— Cincisprezece minute până la momentul startului, am observat. A terminat Cody de sudat? Profu’ și Tia s-au întors?

— Cody a terminat de sudat și se duce pe pozițiile lui, a zis Abraham. Profu’ urmează să ajungă dintr-o clipă în alta. Au reușit să facă rost de un elicopter, iar Edmund i-a transferat Tiei abilitatea de a-l alimenta cu energie. S-a dus să lase elicopterul în afara orașului ca să nu ne dea de gol.

Dacă lucrurile aveau să meargă prost, ea trebuia să își calculeze zborul înapoi în așa fel încât să poată să coboare și să ne culeagă exact când se declanșau exploziile. Urma să eliberăm și un val de fum din tribune ca să ne acoperim fuga.

Însă eram de aceeași părere ca Profu’. Cu tot cu elicopterul, nu puteam să zburăm mai repede sau să tragem mai eficient decât Steelheart. Asta era lupta decisivă. Îl înfrângeam sau muream aici.

Mobilul mi-a clipit și o voce mi-a vorbit în ureche:

— M-am întors, a zis Profu’. Tia e și ea la locul ei.

A șovăit o clipă.

— Hai să-i dăm drumul!

35

Dat fiind că postul meu era chiar în partea din față a celui de-al treilea inel, dacă aș fi stat în picioare aș fi putut să mă uit peste margine direct către locurile de la nivelul inferior. Ghemuit însă în vizuina mea improvizată, nu le vedeam, deși aveam o deschidere bună asupra terenului.

Asta însemna că mă aflam suficient de sus ca să văd ce se petrece pe stadion, dar aveam și posibilitatea să cobor pe teren dacă voiam să folosesc pistolul tatei împotriva lui Steelheart. Tunelul și funia aflate mai în susul tribunei m-ar fi dus iute într-acolo.

Dacă se ivea ocazia, puteam să cobor și să încerc să mă furișez până în apropierea lui. Ar fi fost ca și cum ai fi încercat să te furișezi către un leu, înarmat numai cu un pistol cu apă.

M-am ghemuit la locul meu, așteptând. Aveam tensorul pe mâna stângă, iar în dreapta strângeam pistolul. Cody îmi dăduse și o pușcă de rezervă, dar deocamdată aceasta era pusă alături.

Deasupra capului, focuri de artificii au țâșnit în aer. Patru stâlpi aflați în partea de sus a stadionului azvârleau jeturi enorme de scântei. Nu știu unde găsise Abraham artificii care emanau numai lumină verde, dar semnalul avea să fie văzut și recunoscut fără urmă de îndoială.

Sosise momentul. Oare chiar avea să vină?

Focurile de artificii au început să se stingă.

— Văd ceva, ne-a rostit Abraham în auz cu vagul lui accent franțuzesc căzând pe silabele nepotrivite.

Ocupa poziția de tragere de sus, în timp ce Cody o ocupase pe cea de jos. Cody era un țintaș mai bun, dar Abraham trebuia să fie mai departe, în afara luptei. Treaba lui era să aprindă proiectoarele de la distanță sau să declanșeze explozii strategice.

— Da, vin, într-adevăr. Un convoi de camioane ale Forțelor de Ordine. Deocamdată nici urmă de Steelheart.

Am vârât în toc pistolul tatei și m-am întins după pușcă. Mi se părea prea nouă. O pușcă trebuie să fie un lucru mult folosit și mult iubit. Familiar. Numai atunci știi că poți avea încredere în ea. Știi cum trage, când se poate bloca și cât de bună îi e cătarea. Puștile, la fel ca pantofii, sunt cele mai rele când sunt

nou-nouțe.

Totuși nu mă puteam baza pe pistol. Cu pistoalele aveam dificultăți ori de câte ori încercam să lovesc ceva ce nu avea dimensiunile unui tren de marfă. Trebuia să mă apropii mai mult de Steelheart dacă voiam să-l testez. Se stabilise că aveam să-i lăsăm pe Abraham și pe Cody să verifice celelalte teorii înainte să risc să mă apropii atât de mult.

— Intră în stadion. I-am pierdut, a zis Abraham la urechea mea.

— Îi văd eu, Abraham, a zis Tia. Camera șase.

Deși era în afara orașului, în elicopter, ea monitoriza, grație abilităților oferite de Edmund, un șir de camere pe care le instalaserăm ca să supravegheze și să înregistreze bătălia.

— Văd, a zis Abraham. Da, se împrăștie. Am crezut că o să vină direct înăuntru, dar nu fac asta.

— Bine, a zis Cody. Asta o să ne ușureze treaba cu focul încrucișat.

Cu condiția să apară Steelheart, mi-am zis eu. Asta era teama și în același timp speranța mea. Dacă nu venea, însemna că nu-l considera pe Limelight o amenințare, ceea ce ar fi ușurat fuga Răzbunătorilor din oraș. Operațiunea ar fi fost un eșec, dar nu pentru că nu am fi încercat. Aproape că-mi doream să se întâmple asta.

Dacă Steelheart își făcea apariția și ne omora pe toți, mâinile mele ar fi fost pătate de sângele Răzbunătorilor, pentru că eu îi condusesem pe acest drum. Cândva asta nu m-ar fi deranjat, dar acum grija mă măcina pe dinăuntru. Am aruncat o privire spre terenul de fotbal, dar n-am văzut nimic. M-am uitat peste umăr, către partea de sus a tribunei.

În beznă am surprins o mișcare nedeslușită, ceva ca o străfulgerare aurie.

— Oameni buni, cred că am văzut pe cineva aici sus, am șoptit.

— Imposibil, a zis Tia. Am supravegheat toate intrările.

— Îți spun c-am văzut ceva.

— Camera paisprezece… cincisprezece… David, nu-i nimeni acolo sus.

— Fii calm, fiule, a zis Profu'.

Era ascuns în tunelul pe care-l săpaserăm sub teren și nu avea să iasă decât când apărea Steelheart. Se decisese că nu

trebuia să declanșăm explozibilii montați în acest perimetru decât după ce epuizaserăm toate celelalte căi de a-l ucide pe Steelheart.

Profu’ purta tensorii. Îmi dădeam seama că spera să nu fie silit să-i folosească.

Am așteptat cu toții. Tia și Abraham ne raportau mișcările Forțelor de Ordine. Trupele de la sol înconjuraseră stadionul, ocupaseră toate ieșirile despre care știau și apoi, fără grabă, se apucaseră să se infiltreze. Instalaseră puncte de tragere în câteva locuri din tribune, dar nu-l descoperiseră pe niciunul dintre noi. Stadionul era prea vast, iar noi prea bine ascunși. Puteai să construiești o grămadă de ascunzători interesante când îți permiteai să sapi tunele prin ceva ce toată lumea considera că era netunelabil.

— Pune-mă pe difuzoare, a zis Profu’ încet.

— S-a făcut, a răspuns Abraham.

— N-am venit aici ca să mă lupt cu niște viermi! a tunat Profu’, cu vocea răsunându-i în tot stadionul prin difuzoarele instalate de noi. Asta-i vitejia mărețului Steelheart?! Trimite niște omuleți cu puști cu capse ca să mă sâcâie? Unde ești, împărat din Newcago? Așa teamă ți-e de mine?

Pe stadion s-a lăsat tăcerea.

— Vedeți cum s-au dispus soldații în tribune? a întrebat Abraham pe canalul nostru. Sunt foarte prudenți. Formația e gândită în așa fel încât să nu se rănească între ei. O să ne fie greu să-l prindem pe Steelheart într-un foc încrucișat.

Eu tot continuam să mă uit peste umăr. N-am mai zărit nicio mișcare pe locurile din spatele meu.

— Ah, a zis Abraham încet. A funcționat. Vine. Îl văd pe cer.

Tia a fluierat încet.

— Asta-i, copii! E timpul să înceapă petrecerea!

Am așteptat, ridicând pușca și cercetând văzduhul prin lunetă. În cele din urmă am zărit un punct luminos în beznă, apropiindu-se tot mai mult. Treptat, din acesta s-au desprins trei siluete, coborând către centrul stadionului. Nightwielder plutea amorf. Firefight a aterizat lângă el, o formă umană în flăcări, atât de strălucitoare că mi se impregna pe retină.

Steelheart a coborât între cei doi. Am încremenit, cu respirația tăiată.

Nu se schimbase prea tare în deceniul ce trecuse de la

distrugerea băncii. Avea aceeași expresie arogantă, același păr perfect pieptănat. Același trup inuman de musculos și de puternic, învăluit într-o mantie neagră și argintie. Pumnii emanau o scânteiere de un galben palid și din ei se ridica fum, iar în păr avea fire argintii. Epicii îmbătrâneau mult mai încet decât oamenii de rând, dar tot îmbătrâneau.

Vântul se învolbura în jurul lui Steelheart, stârnind praful ce se adunase pe solul argintiu. Am descoperit că nu-mi puteam lua ochii de la el. Ucigașul tatălui meu. Era aici, în cele din urmă. Nu părea să fi remarcat lucrurile din seiful băncii. Le presăraserăm în mijlocul terenului, amestecându-le cu gunoaie aduse pe post de camuflaj.

Se aflau la fel de aproape de el ca în ziua aceea, la bancă. Degetul mi-a zvâcnit pe trăgaciul puștii: nici măcar nu-mi dădusem seama că îl mutasem acolo. L-am îndepărtat grijuliu. Voiam să-l văd pe Steelheart mort, dar nu neapărat de mâna mea. Trebuia să rămân ascuns. Îndatorirea mea era să îl nimeresc cu pistolul și deocamdată distanța era prea mare. Dacă trăgeam acum și împușcătura eșua, m-aș fi dat de gol.

— Cred că onoarea de a declara petrecerea deschisă îmi revine mie, a zis Cody încet.

Trebuia să tragă primul, dat fiind că poziția lui îi asigura cea mai ușoară retragere, verificând astfel teoria despre conținutul seifului.

— Afirmativ, a zis Profu’. Trage, Cody.

— Bine, slontze ce ești, a zis Cody încet, adresându-i-se lui Steelheart. Hai să vedem dacă gunoaiele alea au meritat să fie cărate pân-aici…

În văzduh a răsunat zgomotul unei împușcături.

Aveam fața lui Steelheart în centrul lunetei mele. Aș putea jura că am văzut cum nu se poate mai clar glonțul lovindu-l în tâmplă și deranjându-i pieptănătura. Cody nimerise, dar proiectilul nici măcar nu-l zgâriase.

Steelheart nici n-a tresărit.

Membrii Forțelor de Ordine au reacționat imediat, strigându-se între ei, încercând să descopere sursa împușcăturii. I-am ignorat, concentrându-mă în continuare asupra lui Steelheart. El era singurul care conta.

Au urmat alte împușcături. Cody încerca să se asigure că a nimerit.

— Scântei! a exclamat el. N-am văzut niciuna dintre împușcături, dar măcar un glonț trebuie să-l fi atins.

— Poate cineva să confirme? a întrebat Profu' cu urgență în glas.

— Lovitură confirmată, am zis eu cu ochiul în continuare lipit de lunetă. N-a mers.

Am auzit-o pe Tia bombănind printre dinți.

— Cody, degajează! a zis Abraham. Ți-au descoperit poziția.

— Faza a doua, a zis Profu', cu un glas ferm – îngrijorat, dar stăpân pe situație.

Steelheart s-a întors cu un aer relaxat, cu mâinile strălucind, și a examinat stadionul. Era un rege inspectându-și domeniul. În faza a doua, Abraham trebuia să provoace niște diversiuni cu explozibilii și să încerce să declanșeze un foc încrucișat. Rolul meu era să mă furișez, înarmat cu pistolul, și să mă plasez pe poziție. Voiam să ținem ascunzătoarea lui Abraham secretă cât mai mult timp, ca să poată folosi explozibilii, determinând Forțele de Ordine să se miște.

— Abraham, a zis Profu'. Ia...

— Nightwielder se deplasează! l-a întrerupt Tia. La fel și Firefight.

M-am silit să-mi desprind privirea de lunetă. Firefight devenise o dâră arzătoare de lumină și se îndrepta spre una dintre intrările ce duceau în holul de sub tribună. Nightwielder se ridica în aer.

Zburând direct către locul unde mă ascundeam eu.

„Imposibil", mi-am zis. „N-are cum..."

Forțele de Ordine au deschis focul de pe pozițiile lor, dar n-au tras în Cody. Au tras în alte ținte aflate în perimetrul stadionului. N-am înțeles de ce până când n-am auzit primul proiector cu ultraviolete spărgându-se.

— Știu de noi! am țipat bătând în retragere. Scot din circulație proiectoarele!

— Scântei! a exclamat Tia în timp ce celelalte proiectoare s-au spart pe rând, lovite de membrii Forțelor de Ordine. N-aveau cum să le fi observat pe toate!

— Ceva nu-i în regulă, a zis Abraham. Declanșez prima explozie.

Stadionul s-a zguduit, iar eu mi-am pus pușca pe umăr și am ieșit din ascunzătoare. Am gonit în susul unor trepte.

Tirul de dedesubt părea blând în comparație cu ceea ce trăisem cu câteva zile în urmă în tuneluri.

— David, Nightwielder e pe urma ta, a zis Tia. A știut unde erai ascuns. Probabil că au supravegheat locul.

— N-are sens, a zis Profu'. Ne-ar fi oprit mai devreme, nu?

— Ce face Steelheart? a întrebat Cody, respirând cu greutate în timp ce alerga.

Abia ascultam. M-am repezit către gaura din podeaua din fața mea, fără să privesc în urmă. Umbrele de pe rândurile de scaune din jurul meu au început să se alungească. Le-au crescut tentacule ca niște degete prelungi. Tocmai atunci, de-a lungul treptelor din fața mea au țâșnit scântei.

— Un țintaș al Forțelor de Ordine! a zis Tia. Te-a luat la ochi, David!

— L-am văzut, a zis Abraham.

N-am reușit să disting pușca lui Abraham în mijlocul tirului, dar nimeni n-a mai tras în mine. Abraham însă își dezvăluise probabil poziția.

„Scântei”, am zis în gând. Totul se ducea naibii cu iuțeală. Am apucat funia și am scotocit după lanternă. Umbrele prinseseră viață și se apropiau. Am aprins lanterna, am răsucit-o nimicind tentaculele din jurul găurii, apoi m-am prins de funie cu o mână și m-am lăsat să alunec. Din fericire, razele ultraviolete aveau același efect asupra umbrelor ca și asupra lui Nightwielder.

— Tot mai e pe urmele tale, a zis Tia. Este…

— Ce? am întrebat panicat, strângând funia cu mâna îmbrăcată în tensor, cu picioarele încolăcite în jurul ei ca să-mi

încetinesc căderea. Am străbătut spațiul deschis aflat între cel de-al treilea și cel de-al doilea inel al tribunei. Mâna mi s-a încins din cauza fricțiunii, dar Profu’ susținea că tensorul putea face față acestei solicitări fără să se strice.

Am alunecat prin gaura săpată în al doilea nivel și prin tavanul băii, de unde am ieșit în bezna totală a holului. Aici se aflaseră standurile cu gustări. Cândva, pereții exteriori ai acestui loc fuseseră numai din sticlă, dar acum erau din oțel, firește, așa că stadionul părea închis. Ca un depozit.

Încă mai auzeam împușcături îndepărtate, al căror ecou răsuna stins în pustietatea stadionului. Lanterna mea avea un filtru și răspândea mai ales raze ultraviolete, dar emana o vagă strălucire albăstruie.

— Nightwielder s-a scufundat prin tribune, mi-a șoptit Tia. I-am pierdut urma. Cred că a făcut-o ca să se ascundă de camere.

„Deci nu suntem singurii care au recurs la șmecheria asta!” m-am gândit cu inima galopându-mi în piept. Venise după mine. Avea o vendetă: știa că eu fusesem cel care îi ghicise slăbiciunea.

Neliniștit, am plimbat lanterna de jur-împrejur. Nightwielder avea să îmi dea de urmă din clipă în clipă, dar știa probabil că eram înarmat cu ultraviolete. Speram că asta avea să îl facă mai prudent. Am scos pistolul tatei din toc, ținând lanterna într-o mână și arma în cealaltă, cu pușca atârnată de umăr.

„Trebuie să mă mișc încontinuu”, m-am gândit. „Dacă nu mă ajunge din urmă, poate reușesc să scap de el”. Aveam tuneluri în și din toalete, birouri, vestiare și standuri alimentare.

Lanterna cu ultraviolete emana foarte puțină lumină, dar eu eram un locuitor al subteranului. Îmi era de ajuns. Avea un efect straniu, făcând lucrurile de culoare albă să emane o aură fantomatică și mă temeam că mă va da de gol. Ar fi fost oare mai bine să o sting și să mă orientez pe bâjbâite?

Nu. Era singura mea armă împotriva lui Nightwielder. Nu aveam de gând să umblu ca orbetele când eram confruntat cu un Epic care se putea folosi de umbre ca să mă strângă de gât. Trebuia să…

Am încremenit. Ce fusese aia în umbrele din fața mea? Mi-am îndreptat din nou lanterna într-acolo. Lumina ei a scos la iveală gunoaie împrăștiate, care se sudaseră cu podeaua în timpul Marii Transfersii, bariere demontabile pentru controlul mulțimii,

câteva postere lipite de zid. Gunoaie mai recente, cu o strălucire albă, fantomatică. Ce văzusem…

Lumina a căzut asupra unei femei care stătea tăcută în fața mea. Păr frumos despre care știam că, într-o lumină normală, ar fi fost auriu. Un chip perfect, căruia raza ultravioletă îi conferea o nuanță albăstruie, ca și cum ar fi fost sculptat în gheață de un maestru. Curbe pline și buze voluptuoase, ochi mari. Ochi pe care-i cunoșteam prea bine.

Megan.

37

Înainte să mă dezmeticesc, umbrele au început să se zvârcolească în jurul meu. M-am ferit în lături și câteva au spintecat aerul chiar în locul unde stătusem. Deși Nightwielder dădea impresia că putea însufleți umbrele, în realitate emana o ceață neagră care se acumula. Asta putea el să manipuleze.

Putea controla mai bine un număr redus de tentacule, dar de obicei prefera să recurgă la mai multe, probabil pentru că efectul obținut astfel era copleșitor. Cu cât erau însă mai multe, cu atât erau mai greu de controlat și ca urmare nu putea decât să apuce, să strângă sau să înjunghie cu ele. În fiecare petic de întuneric din jurul meu au început să se formeze sulițe dornice să-mi guste sângele.

M-am strecurat printre ele, fiind silit într-un final să mă rostogolesc ca să scap de un atac concertat. Să te rostogolești pe o podea de oțel nu e o experiență plăcută. Când m-am ridicat mă durea un șold.

Am sărit peste câteva dintre barierele de oțel, transpirând și ațintindu-mi lanterna asupra oricărei umbre suspecte. Dar nu puteam să o întorc în toate direcțiile deodată, așa că trebuia să mă rotesc tot timpul ca să mă feresc de cele din spatele meu. Auzeam vag în ureche discuția dintre ceilalți Răzbunători, dar eram prea ocupat să nu mă las ucis, așa că n-am priceput mare lucru. Se părea că totul era un haos. Profu' ieșise din ascunzătoare ca să-l țină ocupat pe Steelheart. Abraham fusese descoperit din pricina împușcăturii care mă salvase pe mine. Atât el, cât și Cody erau pe fugă, luptându-se cu soldații Forțelor de Ordine.

O explozie a zguduit stadionul și sunetul a călătorit prin coridor, ajungând până la mine ca o cola trezită sorbită printr-un pai. Am sărit peste ultimele bariere de oțel și m-am pomenit silit să agit disperat lanterna de jur-împrejur ca să opresc sulițele de întuneric ce veneau una după alta.

Megan nu mai era acolo unde o văzusem. Eram cât pe ce să cred că nu fusese decât o festă a minții mele. Cât pe ce.

„Nu pot s-o țin tot așa”, mi-am spus când o suliță neagră mi-a lovit jacheta, fiind respinsă de câmpul protector. Am simțit impactul prin mânecă și diodele de pe jachetă au început să clipească. Jacheta asta părea mult mai slabă decât cea pe care

o purtasem mai-nainte. Poate că era un prototip.

Următoarea suliță care m-a nimerit mi-a sfâșiat jacheta și mi-a zgâriat pielea. Am înjurat, abătându-mi lumina asupra altui petic de întuneric uleios, dens ca o cerneală. Dacă nu schimbam tactica, Nightwielder avea să-mi vină de hac în curând.

Trebuia să-mi folosesc creierul. „Ca să mă atace cu sulițe, Nightwielder trebuie să mă poată vedea”, mi-am zis. Deci era prin preajmă și totuși holul părea pustiu.

M-am împiedicat și asta m-a salvat de o suliță care era cât pe ce să mă decapiteze. „Idiotule”, mi-am zis. Se putea deplasa prin ziduri. Nu avea de ce să stea la vedere: trebuia doar să tragă cu ochiul. N-aveam decât să…

„Acolo”, mi-am zis, surprinzând imaginea unei frunți și a unor ochi răsărind din peretele opus. Avea un aer cam prostesc de fapt, ca un copil aflat la capătul mai adânc al unei piscine, care crede că e invizibil pentru că are cea mai mare parte din corp sub apă.

Mi-am îndreptat lumina asupra lui, încercând simultan să-l împușc. Din păcate, făcusem schimb ca să țin lanterna în mâna dreaptă, ceea ce însemna că a trebuit să trag cu stânga. Am apucat să spun ce cred despre pistoale și acuratețea lor?

Împușcătura s-a dus cât colo. Adică departe tare. Adică erau șanse mai mari să nimerească o pasăre care zbura afară, pe deasupra stadionului, decât pe Nightwielder. Dar lanterna și-a făcut treaba. Nu eram sigur ce se petrecea dacă Super Epicului îi dispăreau puterile în timp ce trecea printr-un obiect. Din nefericire, se părea că nu murea: în clipa în care a devenit corporal, fața i-a fost smucită îndărăt, dispărând în zid.

Nu știam ce se afla de cealaltă parte a peretelui. Era cel de lângă terenul de joc. Asta însemna că el era afară? Nu puteam să mă opresc și să verific harta de pe telefonul meu. M-am repezit în schimb către cel mai apropiat stand de produse alimentare. Săpaserăm un tunel acolo, unul care ducea în jos. Speram că, dacă mă deplasam cât timp Nightwielder se afla afară, acesta ar fi avut greutăți în a-mi da de urmă odată ce reușea să intre din nou.

Am intrat în stand și m-am strecurat în tunel.

— Oameni buni, am văzut-o pe Megan, am șoptit în mobil în timp ce înaintam.

— Ce-ai făcut? a întrebat Tia.

— Am văzut-o pe Megan. Trăiește.

— David, a zis Abraham. A murit. Știm asta.

— Dacă-ți spun c-am văzut-o!

— E Firefight, a zis Tia. Încearcă să te zăpăcească.

Am continuat să mă târăsc, simțind că mi se scufundă corăbiile. Desigur, o iluzie. Dar… era ceva aici care nu se lega.

— Nu știu ce să zic, am spus. Ochii păreau reali. Nu cred că iluziile pot fi atât de detaliate, atât de asemănătoare cu realitatea.

— Iluzioniștii care nu pot crea născociri realiste nu prea fac doi bani, a zis Tia. Trebuie să… Abraham, nu la stânga! În direcția opusă. De fapt, aruncă o grenadă acolo jos dacă poți.

— Mersi, a zis el gâfâind ușor.

Am auzit explozia de două ori – o dată prin microfonul lui. O zonă îndepărtată a stadionului s-a zguduit.

— Apropo, faza trei e un eșec. Am reușit să trag în Steelheart imediat după ce mi-am dat de gol poziția. N-a pățit nimic.

Faza a treia era teoria Profului, că Steelheart putea fi rănit de unul dintre Credincioși. Dacă gloanțele lui Abraham ricoșaseră, înseamnă că nu era viabilă. Nu mai aveam decât două idei. Cea dintâi era teoria mea despre focul încrucișat. Cea de-a doua – teoria că pistolul sau gloanțele tatei erau în vreun fel speciale.

— Cum face față Profu'? a întrebat Abraham.

— Se ține bine, a zis Tia.

— Se luptă cu Steelheart, a zis Cody. N-am apucat să văd decât nițel, dar… Scântei! O să mă deconectez un moment. Aproape că m-au ajuns.

M-am ghemuit înăuntrul tunelului îngust, încercând să înțeleg ce se petrecea. Încă mai auzeam o mulțime de focuri de armă și din când în când câte o explozie.

— Profu' îl ține ocupat pe Steelheart, a zis Tia. Tot nu avem confirmarea că a fost lovit de focuri încrucișate.

— Încercăm, a zis Abraham. O să atrag următorul grup de soldați după mine pe coridor și apoi Cody o să-i facă să tragă în el din cealaltă parte a terenului. Asta ar putea să meargă. David, unde ești? S-ar putea să fie nevoie să recurg la o explozie sau două ca să-i scot din ascunziș pe soldații de pe partea ta.

— Sunt în cel de-al doilea tunel din spatele standurilor cu mâncare. O să ies la parter, lângă urs. De acolo o s-o iau spre vest.

Ursul era un urs gigantic de pluș, care fusese parte din nu știu ce promoție pe parcursul sezonului fotbalistic, dar care acum era încremenit locului, ca toate celelalte.

— Am înțeles, a zis Abraham.

— David, a spus Tia. Dacă ai văzut o iluzie, înseamnă că îi ai pe urmele tale și pe Firefight, și pe Nightwielder. Pe de o parte, asta e bine: chiar ne întrebam unde a dispărut Firefight. E rău însă pentru tine: ai doi Epici puternici de înfruntat.

— Îți spun că n-a fost o iluzie, am zis blestemând în timp ce încercam să jonglez cu pistolul și lanterna.

Am scotocit în buzunarul pantalonilor și am scos banda adezivă de tip industrial. Tata obișnuia să-mi spună să o țin tot timpul la îndemână. Pe măsură ce am crescut, am constatat cu surprindere cât de bun se dovedea sfatul lui.

— Era în carne și oase, Tia.

— David, gândește-te un moment. Cum să fi ajuns Megan aici?

— Nu știu, am zis eu. Poate că au... făcut ceva ca să o readucă la viață.

— Am ars tot ce era în ascunzătoare. A ars și ea.

— Poate că a rămas ADN-ul, am zis. Poate că au un Epic care poate să scoale oamenii din morți sau ceva de genul ăsta.

— Paradoxul lui Durkon, David. E prea complicat.

Am reușit să atașez lanterna de o latură a țevii puștii mele. Nu în partea de sus, fiindcă voiam să pot folosi cătarea. Arma era dezechilibrată și butucănoasă, dar tot credeam că mă voi descurca mai bine decât cu pistolul. Pe acela îl îndesasem în tocul de la subraț.

Paradoxul lui Durkon se referea la un om de știință care studiase Epicii și natura lor în perioada de început. El subliniase că, dat fiind că Epicii încălcau legile fizicii, totul era practic posibil, dar avertizase împotriva tentației de a pune orice mică abatere de la acestea pe seama puterii lor. Acest mod de gândire oferea adesea false răspunsuri.

— Ai auzit vreodată de un Epic care să poată readuce pe cineva la viață? a întrebat Tia.

— Nu, am recunoscut eu.

Unii puteau vindeca, dar nimeni nu putea învia pe altcineva.

— Și n-ai fost tu acela care ne-a zis că probabil avem de-a face cu un iluzionist?

— Ba da. Dar de unde să știe ei cum arăta Megan? De ce să nu folosească imaginea lui Cody sau pe-a lui Abraham ca să îmi distragă atenția, pe a cuiva despre care știu că se află aici?

— Probabil că o au pe video de când cu atacul asupra lui Conflux, a zis Tia. Se folosesc de ea ca să te zăpăcească, să te scoată din minți.

Nightwielder chiar fusese cât pe ce să mă ucidă în timp ce mă holbam la fantoma lui Megan.

— Ai avut dreptate în privința lui Firefight, a continuat Tia. De îndată ce Epicul de foc a ieșit din raza vizuală a Forțelor de Ordine, a dispărut de pe camerele mele. Era numai o iluzie menită să ne distragă. Adevăratul Firefight e altcineva. David, încearcă să te amăgească, astfel ca Nightwielder să te poată ucide. Trebuie să accepți asta. Lași speranța să-ți întunece judecata.

Avea dreptate. Scântei, câtă dreptate avea! M-am oprit în tunel, inspirând și expirând controlat, silindu-mă să înfrunt realitatea. Megan era moartă. Acum slujitorii lui Steelheart se jucau cu mine. Chestia asta m-a enervat. Ba nu, m-a scos din minți de-a dreptul.

Asta ridica încă o problemă. De ce riscau ei să-l dea de gol pe Firefight? Lăsându-l să dispară de îndată ce ieșise din raza vizuală, când era aproape sigur că noi supravegheam locul? Folosind o iluzie a lui Megan? Chestiile astea trădau adevărata natură a lui Firefight.

Gândul mi-a dat frisoane. Știau. Știau că noi eram dușmanii, așa că nu trebuia să se prefacă. „Au știut și unde erau amplasate proiectoarele cu ultraviolete și unde se ascundeau unii dintre noi.”

Se petrecea ceva straniu.

— Tia, cred că…

— Ce-ar fi să nu mai trăncăniți ca idioții! a zis Profu’ cu o voce aspră. Încerc să mă concentrez!

— E în regulă, John, i-a zis Tia pe un ton liniștitor. Te descurci.

— Ah! Idioți! Sunteți toți niște idioți!

„Folosește tensorii. E aproape ca și cum l-ar transforma în altcineva”, mi-am zis.

Nu aveam vreme să mă gândesc la asta. M-am mulțumit să sper că vom trăi cu toții suficient cât să-l auzim pe Prof cerându-și scuze. Am ieșit din tunel în dosul unor lăzi înalte cu

echipament și mi-am plimbat pușca dotată cu lanternă de-a latul coridorului.

Numai norocul m-a scăpat de lovitură. Mi s-a părut că am văzut ceva în depărtare, așa că m-am întins într-acolo încercând să îl luminez mai bine. În timp ce o făceam, trei sulițe de beznă s-au năpustit asupra mea. Una mi-a străpuns spatele jachetei și mi-a făcut o brazdă în carne. Încă un milimetru-doi și mi-ar fi secționat coloana vertebrală.

M-am răsucit icnind. Nightwielder se afla în încăperea cavernoasă, aproape de mine. Am tras în el, dar nu s-a întâmplat nimic. Am înjurat apropiindu-mă și mai tare, cu pușca pe umăr și cu lumina ultravioletă strălucind înaintea mea.

Când i-am expediat un glonț drept în față, Nightwielder a zâmbit, un rânjet cu adevărat diabolic. Nimic. Ultravioletele nu funcționau. Am încremenit, panicat. Care era problema cu slăbiciunea lui? Doar funcționase mai înainte. De ce…

M-am răsucit, oprind în ultima clipă un mănunchi de sulițe. Lumina le-a spulberat de îndată ce le-a atins, deci încă funcționa. Atunci ce se întâmpla?

„E o iluzie”, mi-am zis simțindu-mă ca ultimul prost. „Slontze! De câte ori o să mă mai las păcălit de trucul ăsta?” Am cercetat pereții. Imediat, l-am surprins pe Nightwielder privindu-mă dintr-unul. S-a retras înainte să apuc să trag și întunericul s-a potolit din nou.

Am așteptat, transpirând, cu privirea concentrată asupra acelui punct. Poate că avea să tragă din nou cu ochiul. Falsul Nightwielder se afla la dreapta mea, impasibil. Firefight era undeva în încăpere. Invizibil. Putea să mă doboare. De ce n-o făcea?

Nightwielder s-a ivit din nou și am tras asupra lui, dar a dispărut cât ai clipi și glonțul a ricoșat din zid. Mi-am zis că probabil acum avea să mă atace din altă direcție, așa că am rupt-o la fugă. Din goană, l-am izbit cu patul puștii pe falsul Nightwielder. După cum mă așteptasem, arma a trecut direct prin el, iar apariția a fluctuat ușor, ca o proiecție.

Au răsunat explozii. În urechea mea, Abraham a înjurat.

— Ce-i? l-a întrebat Tia.

— Focul încrucișat n-are efect, a zis Cody. Am reușit să facem un grup numeros de soldați să se împuște unii pe alții prin fum, fără să-și dea seama că Steelheart era la mijloc.

— L-au nimerit cel puțin zece gloanțe, a zis Abraham. Teoria asta nu-i bună. Repet, împușcăturile accidentale nu-l rănesc.

„Pe Calamity!” mi-am zis. Și fusesem atât de sigur cu privire la teoria asta! Am scrâșnit din dinți și am continuat să alerg. „N-o să reușim să-l ucidem. Toate astea se vor dovedi inutile”, mi-am zis.

— Din păcate, pot să confirm, a zis Cody. Am văzut și eu gloanțele nimerindu-l și el nici nu le-a observat.

A ezitat.

— Profule, ești o mașinărie de luptă. M-am gândit să ți-o zic.

Unicul răspuns din partea Profului a fost un mârâit.

— David, cum te descurci cu Nightwielder? m-a întrebat Tia. Trebuie să treci la faza a patra. Să-l împuști pe Steelheart cu pistolul tatălui tău. Asta-i tot ce ne-a mai rămas.

— Cum mă descurc cu Nightwielder? am întrebat. Jalnic! O să ies de aici când o să pot.

Am continuat să alerg prin holul larg, deschis, de sub tribună. Poate că dacă reușeam să ies afară aveam o șansă mai bună. Aici erau prea multe ascunzători.

„Mă aștepta când am ieșit din tunelul ăla”, mi-am zis. „Probabil că ne ascultă conversațiile. Așa au știut atât de multe despre strategia noastră inițială.”

Asta, desigur, era imposibil. Semnalul mobilului nu putea fi interceptat. Atelierele Knighthawk aveau grijă de asta. Și în plus Răzbunătorii aveau propria rețea.

Cu excepția…

Mobilului lui Megan. Încă mai era conectat la rețeaua noastră. Le spusesem oare Profului și celorlalți că și-l pierduse în accident? Presupusesem că era stricat, dar dacă funcționa…

„Ne-au ascultat pregătirile”, m-am gândit. „Am pomenit vreodată la telefon că Limelight nu-i real?” M-am gândit din răsputeri, încercând să-mi amintesc conversațiile noastre din ultimele trei zile. N-am reușit. Poate că discutaserăm despre asta sau poate că nu. Răzbunătorii aveau tendința să fie prudenți în conversațiile purtate în rețea, ca măsură suplimentară de precauție.

Mi-am întrerupt speculațiile când am zărit o siluetă în fața mea, pe hol. Am încetinit, cu pușca la umăr, luând-o la ochi. Ce punea Firefight la cale de data asta?

Era o altă apariție a lui Megan, stând neclintită în fața mea.

Purta blugi și o cămașă roșie, strâmtă – dar nu și jacheta de Răzbunător – și avea părul blond prins într-o coadă ce-i ajungea până la umeri. Am trecut pe lângă ea prudent, așteptându-mă ca Nightwielder să mă atace pe la spate. Ea m-a privit cu ochi inexpresivi, dar nu s-a mișcat.

Cum să dau de Firefight? Probabil că era invizibil. Nu eram sigur că avea puterea asta, dar părea logic.

Am trecut repede în revistă metodele de a scoate la iveală un Epic invizibil. Trebuia să îi ascult mișcările sau să încețoșez aerul cu ceva. Cu ce anume? Cu făină, cu praf, cu pământ... poate cumva folosind tensorul? Transpirația mi s-a prelins de pe frunte. Nu puteam suferi ideea de a fi privit de cineva pe care nu-l puteam vedea.

Ce să fac? Planul meu inițial legat de Firefight era să anunț că îi știam secretul, să-l bag în sperieți ca pe Nightwielder în timpul atacului asupra lui Conflux. Acum nu avea să funcționeze. El știa că-i purtăm sâmbetele. Ca să-și păstreze secretul trebuia să se asigure că Răzbunătorii erau morți. „Calamity, Calamity, Calamity!”

Iluzia lui Megan și-a întors capul, urmărindu-mă cum încercam să supraveghez toate cotloanele încăperii și să ciulesc urechile ca să aud orice mișcare.

Iluzia s-a încruntat.

— Te cunosc, a zis ea.

Era vocea ei. M-am înfiorat. „Un Epic iluzionist puternic e capabil să creeze și sunete care să însoțească imaginile”, mi-am spus. „Știu că așa-i. N-am de ce să fiu surprins.”

Dar era vocea ei. De unde-i știa Firefight vocea?

— Da, a zis ea apropiindu-se de mine. Chiar te cunosc. E ceva legat de... genunchi.

M-a privit îngustându-și ochii.

— Ar trebui să te omor acum.

Genunchi. Firefight n-avea de unde ști despre asta, nu? Îmi spusese Megan pe numele ăsta pe mobil? Dar pe vremea aceea ei nu ne ascultau încă, nu?

Am ezitat, urmărind-o prin cătarea armei. Iluzia. Sau Megan? Probabil că Nightwielder se apropia. Nu puteam să stau acolo, dar nici să fug nu-mi venea.

Ea s-a apropiat de mine. Avea o expresie arogantă de parcă lumea i-ar fi aparținut. Megan se mai purtase așa și înainte, dar

acum parcă mai era ceva. Comportarea ei era mai încrezătoare, deși își mușca buzele nedumerită.

Trebuia să aflu. Trebuia.

Am coborât arma și am făcut un salt înainte. Ea a dat să se ferească, dar prea încet, și am apucat-o de braț.

Era reală.

O secundă mai târziu, holul a explodat.

Am tușit rostogolindu-mă într-o parte. Eram la podea și urechile îmi vuiau. Resturi ardeau în apropiere. Am clipit, alungând imaginile reziduale de pe retină și am clătinat din cap.

— Ce-a fost asta? am hârâit.

— David? mi-a vorbit Abraham la ureche.

— O explozie, am zis gemând și săltându-mă în picioare.

Am cercetat holul din priviri. Megan! Unde era? N-o vedeam nicăieri.

Fusese reală. O simțisem. Asta însemna că nu fusese o iluzie, corect? Sau îmi pierdeam eu mințile?

— Pe Calamity! a zis Abraham. Am crezut că o luaseși către celălalt capăt al holului. Ai zis că te îndrepți spre vest.

— Am fugit ca să scap de Nightwielder, i-am replicat. Am greșit direcția. Sunt un slontze, Abraham. Îmi pare rău!

Pușca! I-am văzut patul ițindu-se dintr-o grămadă de sfărâmături din apropiere. L-am tras afară. Restul armei nu era atașat de el. „Scântei”, mi-am zis. „În ultimul timp chiar nu reușesc să păstrez niciuna.”

Am descoperit restul puștii în apropiere. Teoretic ar fi putut să funcționeze încă, dar fără pat trebuia să trag de la șold. Chiar și așa, lanterna era în continuare atașată de ea și încă mai strălucea, așa că am înhățat întregul ansamblu.

— În ce stare ești? m-a întrebat Tia încordată.

— Puțin amețit, dar altfel în regulă, i-am răspuns. N-a fost suficient de aproape ca să mă nimerească altceva decât șocul.

— Holurile amplifică șocul, a zis Abraham. Pe Calamity, Tia! Pierdem controlul asupra situației.

— Să vă ia naiba pe toți! a rostit Profu’ cu sălbăticie în glas. Îl vreau pe David aici afară! Acum! Adu-mi pistolul ăla!

— Vin să te ajut, flăcăule, a zis Cody. Stai la cutie!

Dintr-odată mi-a venit o idee. Dacă Steelheart și oamenii lui chiar ne ascultau conversațiile, puteam să mă folosesc de asta.

Ideea se războia cu dorința mea de a o căuta pe Megan. Dacă era rănită? Trebuia să se afle pe undeva prin preajmă și acum pe coridor păreau să fie mult mai multe sfărâmături. Trebuia să văd dacă nu…

Nu. Nu-mi puteam permite să mă las dus de nas. Poate că de fapt fusese Firefight, folosind chipul lui Megan ca să îmi distragă

atenția.

— OK, i-am zis lui Cody. Știi toaleta de lângă locul unde am pus cea de-a patra bombă? O să mă ascund acolo până la sosirea ta.

— Am priceput, a zis Cody.

Am zbughit-o, sperând că Nightwielder, oriunde va fi fost, era dezorientat de explozie. M-am apropiat de toaleta de care îi zisesem lui Cody, dar nu am intrat în ea așa cum spusesem. În schimb, am găsit un loc din apropiere și mi-am folosit tensorul ca să fac o gaură în podea. Era o poziție care îmi permitea să mă ascund destul de bine, dar îmi oferea și o priveliște clară către restul coridorului, inclusiv toaletele.

Am săpat o gaură adâncă, apoi m-am strecurat pe fundul ei, așa cum mă învățase Profu', și m-am acoperit cu praf pe post de camuflaj. În scurt timp eram bine ascuns, ca un soldat într-o tranșee individuală. Mi-am trecut mobilul pe modul silențios și mi-am îngropat în praf jumătatea de pușcă, așa încât lumina lanternei să fie ascunsă.

Apoi am început să supraveghez ușa toaletei. Pe coridor era liniște. Numai resturile arzând îl luminau.

— E cineva aici? a sunat o voce de pe coridor. S… sunt rănită.

M-am încordat. Era Megan.

„E o șmecherie. Sunt sigur."

Am cercetat încăperea cufundată în penumbră. Acolo, pe cealaltă parte a holului, am văzut un braț ieșind dintr-un munte de dărâmături rezultate în urma exploziei. Bucăți de oțel, niște grinzi desprinse din tavan. Brațul a zvâcnit și am văzut că sângera din încheietură. Am privit mai atent și i-am deslușit fața și torsul în umbră. Părea că abia acum începe să se dezmeticească, de parcă și-ar fi pierdut pentru scurt timp cunoștința după explozie.

Era imobilizată. Era rănită. Trebuia să ies, să mă duc s-o ajut. Am dat să mă ridic și m-am silit să mă așez la loc.

— Vă rog, a zis ea. Vă rog! Să mă ajute cineva!

Nu m-am mișcat.

— O, pe Calamity! Ăsta-i sânge?

S-a zbătut.

— Nu pot să-mi mișc picioarele!

Am strâns cu putere din pleoape. Cum făceau chestia asta? Nu mai știam în ce să mă încred.

„Firefight face asta. Nu-i reală”, mi-am spus.

Am deschis ochii. Nightwielder tocmai răsărea din podea în spațiul din fața toaletelor. Părea nedumerit, ca și cum ar fi fost înăuntru în căutarea mea. A scuturat din cap și a înaintat pe coridor, privind cercetător în jur.

Era chiar el sau o iluzie? Oare era real ceva din ceea ce vedeam? O altă explozie a zgâlțâit stadionul, dar tirul de afară se stingea. Trebuia să fac ceva cât mai repede, altfel Cody avea să cadă drept în brațele lui Nightwielder.

Nightwielder s-a oprit în mijlocul coridorului cu brațele încrucișate. Își pierduse calmul lui obișnuit și părea iritat, în cele din urmă a vorbit.

— Ești pe-aici pe undeva, nu?

Să îndrăznesc să trag? Dacă era o iluzie? În acest caz, dându-mă de gol aș fi putut fi ucis de adevăratul Nightwielder. M-am întors atent, examinând pereții și podeaua. N-am văzut nimic altceva, doar întunericul desprinzându-se de umbrele din jur, tentaculele înaintând ca niște animale prudente în căutare de hrană. Adulmecând.

Dacă Firefight se prefăcea că e Megan, împușcând-o aș fi făcut iluziile să dispară. Aș fi rămas numai cu adevăratul Nightwielder, oriunde s-ar fi aflat el. Dar exista o șansă ca Megan rănita să fie ea însăși o iluzie. Scântei! Grinzile puteau fi o iluzie. Oare o explozie îndepărtată le putea face să se desprindă din tavan?

Și dacă totuși era Firefight, împrumutând chipul lui Megan, astfel ca, dacă aș fi atins-o, să simt că-i reală? Am ridicat pistolul tatei și am ochit fața ei însângerată. Am șovăit, cu pulsul bubuindu-mi în urechi. Eram sigur că Nightwielder îl putea auzi și el. Eu nu mai auzeam nimic altceva. De ce eram în stare ca să ajung la Steelheart? S-o împușc pe Megan?

„Nu-i reală. N-are cum.”

„Dar dacă este?”

Inima, bubuindu-mi ca un tunet.

Respirația poticnindu-mi-se.

Fruntea acoperită de sudoare.

Am luat o decizie și am țâșnit afară din tranșee, cu pușca în mâna stângă – cu raza lanternei ațintită înainte – și cu pistolul în dreapta. Am tras cu amândouă.

În Nightwielder, nu în Megan.

Când lumina a căzut asupra lui, s-a răsucit spre mine cu ochii măriți de groază și gloanțele l-au sfârtecat. A căscat gura îngrozit și sângele i-a țâșnit din spinare. Din spinarea lui materializată. S-a prăbușit, devenind din nou transparent în clipa în care a ieșit din raza lanternei mele. A căzut pe podea și a început să se scufunde.

Dar nu s-a scufundat decât pe jumătate, apoi a încremenit, cu gura căscată și cu pieptul însângerat. Și așa, pe jumătate scufundat în podea, s-a solidificat lent, aproape ca o imagine pe care focalizează un aparat foto.

Am auzit un clic și m-am răsucit. Era Megan, cu o armă în mână. Un pistol, un P226 ca acelea pe care le prefera. Cealaltă versiune a ei, cea prinsă sub dărâmături, a dispărut într-o clipită. La fel și grinzile.

— Nu mi-a plăcut niciodată de el, a zis Megan nepăsătoare aruncând o privire către cadavrul lui Nightwielder. Mi-ai făcut un serviciu. Negarea plauzibilă a responsabilității și așa mai departe.

Am privit-o în ochi. Cunoșteam ochii ăia. Chiar îi cunoșteam. Nu înțelegeam ce anume se petrecea, dar ea era.

„Nu mi-a plăcut niciodată de el...”

— Pe Calamity, am șoptit. TU ești Firefight, nu-i așa? De la bun început ai fost tu.

N-a zis nimic, deși ochii ei s-au îndreptat către armele mele: pușca încă la șold, pistolul din cealaltă mână. O pleoapă i-a zvâcnit.

— Firefight nu era bărbat, am zis eu. El... ea adică era femeie.

Am privit-o cu ochi măriți de surpriză.

— În ziua aia, în puțul liftului, când paznicii erau cât pe ce să ne descopere... n-au văzut nimic. Pentru că tu ai creat o iluzie.

Ea continua să-mi privească armele.

— Și dup-aia, când fugeam cu motocicletele, am zis eu. Ai creat iluzia că Abraham era cu noi ca să le distragi atenția celor care ne urmăreau și să-i împiedici să observe că adevăratul Abraham scăpa. Asta am văzut eu în urma noastră după ce ne-am despărțit de el.

De ce se uita la armele mele?

— Dar ansa? am întrebat. Te-au măsurat și a rezultat că nu erai un Epic. Nu, stai! Iluzii. Puteai să faci ecranul să arate orice voiai. Probabil Steelheart știa că Răzbunătorii urmau să vină în

oraș. Te-a trimis să te infiltrezi, înainte să apar eu, tu erai cea mai nouă dintre ei. Te-ai împotrivit de la început să-l atacăm pe Steelheart. Ai spus că tu crezi în eficiența regimului lui.

Ea și-a lins buzele, apoi a șoptit ceva. Nu părea să fi ascultat nimic din ceea ce zisesem eu.

— Scântei, a murmurat ea. Nu-mi vine să cred c-a mers!

Ce?

— I-ai dat șah-mat… a șoptit ea. A fost fantastic…

I-am dat șah-mat? Lui Nightwielder? Despre asta vorbea? Și-a ridicat ochii spre mine și mi-am amintit. Repeta una dintre primele noastre conversații, cea de după ce îl împușcase pe Fortuity. Atunci își ținuse pușca la șold și pistolul în cealaltă mână. Așa cum procedasem și eu ca să-l dobor pe Nightwielder. Vederea acestui episod părea să fi declanșat ceva în mintea ei.

— David! a zis ea. Așa te cheamă. Și cred că ești enervant.

Părea să-și amintească abia acum cine eram. Ce se întâmplase cu memoria ei?

— Ăăă, mersi? am zis.

O explozie a zguduit stadionul și ea s-a uitat peste umăr. Încă își mai ațintea pistolul asupra mea.

— De partea cui ești, Megan? am întrebat-o.

— A mea, a răspuns ea imediat, dar apoi și-a dus mâna liberă la frunte cu un aer nesigur.

— Cineva ne-a trădat lui Steelheart, am zis eu. Cineva l-a prevenit că urma să-l atacăm pe Conflux și cineva i-a spus că ne foloseam de camerele de supraveghere din oraș. Azi, cineva a ascultat conversațiile noastre și i-a raportat lui tot ce făceam. Tu ai fost!

Ea s-a uitat din nou la mine și n-a negat.

— Pe de altă parte, te-ai folosit de iluzii ca să-l salvezi de Abraham, am continuat eu. Și l-ai ucis pe Fortuity. Înțeleg că Steelheart voia să avem încredere în tine și ți-a permis să-i ucizi unul dintre Epicii minori. Și oricum Fortuity îi ieșise din grații. Dar de ce să ne trădezi pe noi și după aia să-l ajuți pe Abraham să scape?

— Nu știu, a șoptit ea. Eu…

— Ai de gând să mă împuști? am întrebat-o uitându-mă la țeava pistolului ei.

A ezitat.

— Idiotule! Chiar nu știi să vorbești cu femeile, nu-i așa,

Genunchi?

Și-a înclinat capul părând surprinsă de ceea ce-i ieșise din gură.

Și-a coborât arma, s-a răsucit și-a luat-o la fugă.

„Trebuie s-o urmezi”, mi-am zis, făcând un pas pe urmele ei. Afară a răsunat o altă explozie.

„Nu.” Mi-am desprins ochii de la silueta care se îndepărta în fugă. „Trebuie să ies și să-i ajut pe ai mei.”

Am țâșnit pe lângă cadavrul lui Nightwielder – încă pe jumătate scufundat în oțel, încremenit, cu sângele prelingându-i-se pe piept – și m-am îndreptat către cea mai apropiată ieșire care ducea spre terenul de joc.

Sau, în cazul acesta, către câmpul de luptă.

39

— ...Cody, când dai de băiatul ăla idiot, să-l împuști! a urlat Profu' în urechea mea de îndată ce mi-am reconectat telefonul.

— Jon, ne retragem, a zis Tia acoperindu-l. Vin cu elicopterul. Ajung în trei minute. Abraham o să declanșeze explozia ca să ne acopere.

— Să-l ia toți dracii pe Abraham! s-a răstit Profu'. Vreau să se încheie asta!

— Jon, nu poți să te lupți cu un Super Epic, a zis Tia.

— Fac ce vreau! Sunt...

Vocea lui a amuțit.

— L-am scos de pe canalul principal, ne-a zis Tia. E rău. Nu l-am mai auzit niciodată în halul ăsta. Trebuie să găsim o cale să-l scoatem de acolo, altfel o să-l pierdem.

— Să-l pierdem? a întrebat Cody părând nedumerit. Prin canalul de comunicare auzeam focuri de armă, și aceleași focuri le auzeam răsunând înaintea mea pe coridor. Am continuat să alerg.

— O să vă explic mai târziu, a zis Tia, pe un ton care de fapt însemna: „Mai târziu o să găsesc eu o metodă mai bună să ocolesc răspunsul."

Iată, mi-am zis zărind o lumină vagă înaintea mea. Afară era întuneric, dar nu bezna totală din coridoarele ca niște tuneluri dinăuntrul stadionului. Focurile de armă se auzeau mai tare.

— Vin să vă scot de-acolo, a zis Tia. Abraham, vreau să declanșezi explozibilii de pe teren când îți spun eu. Cody... ai reușit să dai de David? Fii atent, Nightwielder s-ar putea să fie pe urmele tale.

„Crede c-am murit, pentru că nu am răspuns", am înțeles eu.

— Sunt aici, am zis cu glas tare.

— David, a zis Tia ușurată. În ce situație ești?

— L-am doborât pe Nightwielder, am zis, ajungând în tunelul ce dădea pe teren, unul dintre cele pe care le foloseau echipele ca să iasă de la vestiare. Ultravioletele și-au făcut efectul. Cred că și Firefight a dispărut. L-am... pus pe fugă.

— Ce? Cum?

— Ăăăă... o să-ți explic mai târziu.

— Corect, a zis Tia. Mai avem două minute până ne retragem. Du-te la Cody!

Nu i-am răspuns. Examinam terenul. „Câmpul de luptă e bine zis”, mi-am spus în gând, înmărmurit. Cadavrele soldaților Forțelor de Ordine zăceau împrăștiate peste tot ca niște gunoaie. În câteva puncte ardeau focuri, trimițând fuioare de fum spre cerul întunecat. Pe deasupra terenului zburau rachete semnalizatoare de culoare roșie, lansate de soldați pentru a avea mai multă lumină. Din scaune și din teren se desprinseseră bucăți mari și oțelul odinioară argintiu era acoperit cu cicatrici înnegrite.

— Ați dus un adevărat război, am șoptit eu.

Apoi l-am văzut pe Steelheart.

Înainta pe teren cu pași apăsați, cu buzele întredeschise descoperindu-i dinții încleștați. Ținea întinsă dinainte mâna care îi strălucea, expediind foc după foc către ceva aflat în fața lui. Către Prof, care tocmai se ascundea în spatele uneia dintre băncile de rezerve. Fiecare explozie a fost cât pe ce să-l lovească, dar el s-a ferit de fiecare dată, strecurându-se printre ele cu o agilitate incredibilă. A dispărut printr-un perete lateral al stadionului, în care tensorii îi deschiseseră o intrare.

Steelheart a scos un urlet de furie, expediind rafală după rafală în deschizătură. Profu’ a apărut o clipă mai târziu, făcând o gaură într-un alt zid, cu pulberea de oțel așternându-i-se la picioare. Și-a repezit mâna înainte, azvârlind asupra lui Steelheart o serie de pumnale rudimentare. Probabil că fuseseră tăiate din oțel. Acestea au ricoșat în contact cu trupul Super Epicului.

Profu’ părea frustrat, de parcă faptul că nu-l putea răni pe Steelheart l-ar fi scos din sărite. Eu unul eram uluit.

— Asta a făcut tot timpul? am întrebat.

— Mda, a zis Cody. Am spus doar, omu-i o mașinărie de luptă.

Am cercetat terenul din dreapta mea și l-am descoperit pe Cody sub niște dărâmături. Se apleca deasupra puștii, urmărind un grup de soldați aflați pe inelul de jos al tribunei. Aceștia instalaseră o mitralieră imensă sub un scut de protecție, iar Cody părea să fie imobilizat sub dărâmături, ceea ce explica de ce nu reușise să vină după mine. Mi-am vârât pistolul în toc și am desfăcut lanterna de pe țeava puștii.

— Aproape c-am ajuns, domnilor, a zis Tia. Nu mai încercați să-l ucideți pe Steelheart. Renunțați la toate fazele. Trebuie să profităm de ocazie și să fugim cât mai putem.

— Nu cred că Profu’ o să vrea să plece, a zis Abraham.
— Mă ocup eu de Prof, a zis Tia.
— Bine, a răspuns Abraham. Unde o să…
— Oameni buni, am intervenit eu. Fiți atenți ce ziceți pe canalul principal! Cred că ne-au fost interceptate comunicațiile.
— Imposibil, a zis Tia. Rețelele de mobil sunt securizate.
— Nu dacă ai acces la un mobil autorizat, am contrazis-o eu. Și e posibil ca Steelheart să-i fi recuperat pe cel al lui Megan.
Pe linie s-a așternut tăcerea.
— Scântei! a zis Tia. Sunt o idioată.
— Ah, în sfârșit înțeleg, a zis Cody, trăgând în direcția soldaților. Mobilul ăla…
Am văzut mișcare la intrarea din spatele lui Cody. Am înjurat ridicând pușca, dar fără pat era greu să țintești cum trebuie. Am apăsat pe trăgaci chiar în clipa în care un soldat al Forțelor de Ordine a țâșnit afară cu arma în mână. Nu l-am nimerit. El a tras o rafală ca un *stacatto.*
Cody n-a scos niciun sunet, dar am văzut sângele țâșnind. „Nu, nu, NU!” mi-a zis rupând-o la fugă. Am tras din nou și de data asta l-am nimerit pe soldat în umăr. Glonțul nu a penetrat armura, dar omul și-a abătut atenția de la Cody și m-a luat la ochi.
A tras. Am ridicat mâna stângă, cea cu tensorul. Am făcut-o aproape instinctiv. De data asta era mai greu să-l faci să cânte și nu înțelegeam de ce.
Dar l-am făcut să meargă. Am lăsat cântecul să zboare.
Am simțit ceva izbindu-mi palma și un mic nor de pulbere de oțel mi-a învăluit mâna. Durerea a fost incredibilă și tensorul a început să scoată scântei. O clipă mai târziu a răsunat un șir de împușcături și soldatul s-a prăbușit, în spatele lui, Abraham s-a ivit de după colț.
Focuri de armă de deasupra mea! M-am repezit derapând pe teren și m-am strecurat după baricada lui Cody. Era acolo, gâfâind, cu ochii măriți. Încasase mai multe gloanțe, trei în picior și unul în stomac.
— Acoperă-ne, mi-a zis Abraham cu vocea lui calmă, desfășurând un pansament. L-a legat în jurul piciorului lui Cody. Tia, Cody e serios rănit.
— Sunt aici, a zis Tia.
În haosul acela nu remarcasem zgomotul elicopterului.

— Am creat noi canale de comunicare folosind un flux direct către fiecare. Asta ar fi trebuit să facem din clipa în care Megan și-a pierdut mobilul. Abraham, trebuie să ne retragem. Acum.

M-am uitat peste baricada din dărâmături. Soldații coborau din tribune îndreptându-se spre noi. Abraham a scos relaxat o grenadă de la centură și a aruncat-o în holul din spatele nostru, în caz că încerca cineva să ni se furișeze pe la spate. Grenada a explodat și s-au auzit strigăte.

Am înlocuit pușca mea cu a lui Cody și am deschis focul asupra soldaților care se apropiau. Unii s-au pus la adăpost, dar alții au continuat să înainteze cu îndrăzneală. Știau că eram la capătul resurselor. Am continuat să trag, dar am fost răsplătit cu o serie de clicuri. Cody rămăsese aproape fără muniție.

— Poftim, a zis Abraham, lăsând lângă mine pușca lui masivă de asalt. Tia, unde ești?

— Aproape de poziția ta, a răspuns ea. Chiar lângă stadion. Ia-o drept în spate și afară.

— Îl aduc și pe Cody, a zis Abraham.

Cody era conștient încă, deși în clipa aceea se mulțumea să blesteme cu pleoapele strânse. I-am făcut semn din cap lui Abraham. Aveam să le acopăr retragerea. Am luat pușca lui de asalt. Ca să fiu cinstit, mereu îmi dorisem să trag cu ea.

Era o armă pe care o foloseai cu drag. Reculul era redus, iar arma părea mai ușoară decât ar fi trebuit. Am proptit-o pe micul ei trepied frontal și am tras la foc automat, sfârtecând cu zeci de gloanțe rândurile soldaților care încercau să ajungă la noi. Abraham l-a cărat pe Cody prin ieșirea din spate.

Profu’ și Steelheart se luptau în continuare. Am mai doborât un soldat, a cărui armură nu reprezenta o problemă pentru gloanțele de mare calibru ale lui Abraham. În timp ce trăgeam, am simțit pistolul din tocul lui de la subțioară apăsându-mi coastele.

Nu încercaserăm să tragem cu el, să testăm această ultimă variantă. Dar nu aveam cum să-l nimeresc pe Steelheart de la o asemenea distanță. Iar Tia decisese să ne retragem fără să mai încercăm, abandonând operațiunea.

Am împușcat un alt soldat. Steelheart a tras de mai multe ori asupra Profului, făcând stadionul să se zguduie. „Nu pot să plec acum”, mi-am zis. „Orice-ar zice Tia, trebuie să încerc pistolul ăsta.”

— Suntem în elicopter, a zis Abraham în urechea mea. David, e momentul să pleci.

— Tot n-am încercat faza a patra. Și Profu' e încă acolo afară, am zis, ridicându-mă în genunchi și trăgând din nou în soldați; unul a aruncat o grenadă înspre mine, dar deja mă retrăgeam în coridor.

— Abandonăm, a zis Tia. Ne retragem. Profu' o să scape cu ajutorul tensorilor.

— N-o să reușească să-l lase în urmă pe Steelheart, am zis eu. În plus, chiar vrei să fugim fără să fi încercat?

Mi-am plimbat degetul peste pistolul din toc.

Tia a amuțit.

— O să încerc, am zis. Dacă sunteți atacați, retrageți-vă.

Am părăsit terenul, revenind pe coridoarele din spatele tribunelor, strângând pușca de asalt a lui Abraham și auzind strigătele soldaților din spatele meu. „Steelheart și Profu' se deplasau în direcția asta", mi-am zis. „Trebuie pur și simplu să dau ocol și să ajung suficient de aproape ca să pot trage în el. Pot s-o fac și pe la spate."

Avea să meargă. Trebuia!

Soldații mă urmau. Pușca lui Abraham avea și un lansator de grenade în partea inferioară. Ceva muniție? Astea erau menite să fie lansate înainte de explozie, dar îmi puteam folosi pixul meu detonator și capsele-radieră ca să fac una să explodeze.

N-am avut noroc. Pușca nu mai avea grenade. Am blestemat, apoi am observat pe armă comutatorul pentru control de la distanță. M-am oprit zâmbind, m-am răsucit și am așezat pușca pe jos, rezemată de o bucată de oțel. Am apăsat pe comutator și am luat-o la fugă.

Arma a început să tragă dezlănțuit, împroșcând cu gloanțe coridorul din urma mea. Probabil că nu aveau să facă cine știe ce pagube, dar tot ce-mi trebuia era un scurt răgaz. Am auzit soldații strigându-și unii altora să se adăpostească.

Era de-ajuns. Am ajuns la o altă deschidere și am părăsit culoarul, ieșind pe terenul de joc.

Din teren ieșea fum ici și colo. Se părea că exploziile lui Steelheart mocneau după ce-și atingeau ținta, aprinzând lucruri care nu ar fi trebuit să ardă. Am ridicat pistolul și, în treacăt, m-am întrebat ce avea să zică Abraham aflând că i-am pierdut arma. Din nou.

L-am văzut pe Steelheart, cu spatele la mine, concentrat asupra Profului. Am alergat din răsputeri, străbătând nori de fum și sărind peste dărâmături.

În timp ce mă apropiam, Steelheart a început să se întoarcă spre mine. I-am zărit ochii poruncitori și aroganți. Mâinile păreau să-i ardă de energie. M-am oprit, biciuit de fumul ce se împrăștia, și brațele mi-au tremurat în timp ce ridicam pistolul. Pistolul care îl ucisese pe tata. Unica armă care îl rănise vreodată pe monstrul din fața mea.

Am tras de trei ori.

Fiecare glonț a nimerit ținta… și fiecare a ricoșat din trupul lui Steelheart. Era ca și cum ai fi aruncat cu pietricele într-un tanc.

Am coborât arma. Steelheart și-a îndreptat o mână către mine, cu palma strălucind de energie, dar nu m-am sinchisit.

„S-a terminat. Am încercat totul”, mi-am zis. Nu-i știam secretul. Nu i-l știusem niciodată.

Eșuasem.

El a lansat o rafală de energie și o parte primară din mine a refuzat să stea pur și simplu locului. M-am aruncat într-o parte și explozia a lovit solul lângă mine, împrăștiind o ploaie de metal topit. Pământul s-a zguduit și suflul exploziei m-a făcut să mă rostogolesc cât colo. M-am lovit zdravăn de solul tare.

M-am oprit și am zăcut un timp amețit. Steelheart a înaintat. Mantia îi fusese sfâșiată ici și colo ca urmare a atacurilor Profului, dar nu părea să fi suferit altceva decât un disconfort minor. Se profila deasupra mea dominator, cu brațul întins.

Era măreț. Admiteam asta, chiar în clipa în care mă pregăteam să mor de mâna lui. Mantia argintie și neagră fâlfâind în vânt, găurile din ea făcând-o parcă mai reală. Chipul pătrat, clasic, cu o linie a fălcii pe care ar fi invidiat-o orice fundaș și un trup musculos și plin de vigoare, dar nu ca al unui pasionat de bodybuilding. Nu era o exagerare. Era perfecțiunea.

M-a examinat cu mâna strălucind.

— A, da, a zis el. Băiatul de la bancă.

Am clipit șocat.

— Îmi amintesc orice și pe oricine, a zis el. N-ai de ce să te miri. Sunt o zeitate, puștiule. Eu nu uit. Te credeam mort de mult. O treabă neterminată. Nu-mi plac poveștile neterminate.

— Mi-ai ucis tatăl, am șoptit.

O prostie, dar asta a fost tot ce-am găsit să-i spun.

— Am ucis o mulțime de tați, a zis Steelheart. Și mame, și fii, și fiice. E dreptul meu s-o fac.

Mâna a început să-i strălucească și mai tare. M-am pregătit pentru orice urma.

Profu' l-a doborât pe Steelheart venind din spate.

Din reflex, m-am rostogolit într-o parte și cei doi au căzut chiar lângă mine. Profu' era deasupra. Hainele îi erau arse, rupte și însângerate. Avea spada în mână și a început să

lovească fața lui Steelheart.

Când l-a lovit cu arma, Steelheart a râs. De fapt, fața lui ciobea spada și nu invers.

„Mi-a vorbit ca să-l atragă pe Profu’ încoace”, am înțeles eu amețit. „El…”

Steelheart l-a îmbrâncit pe Prof, propulsându-l îndărăt. Ceea ce păruse un mic efort din partea lui Steelheart l-a făcut pe Profu’ să zboare aproape trei metri în spate. S-a izbit de pământ cu un geamăt.

S-a stârnit vântul și Steelheart s-a înălțat în picioare. Apoi a făcut un salt, ridicându-se în aer. A aterizat într-un genunchi, repezindu-și pumnul în fața Profului.

Am văzut sângele țâșnind roșu.

Am țipat, am sărit în picioare și m-am repezit către Prof. Glezna însă nu-mi era chiar teafără și am căzut zdravăn, lovindu-mă de sol. Printre lacrimi de durere l-am văzut pe Steelheart lovind din nou.

Roșu. Atât de mult roșu.

Super Epicul s-a ridicat, scuturându-și mâna însângerată.

— E ceva de capul tău, Epic mititel, a zis el adresându-se siluetei prăbușite a Profului. Cred că m-ai făcut să mă agit mai mult ca oricare dintre cei dinaintea ta.

Am înaintat târâș până am ajuns lângă Prof. Avea partea stângă a craniului zdrobită și ochii ieșiți din orbite priveau fără să vadă. Era mort.

— David! mi-a rostit Tia la ureche.

Auzeam focuri de armă la celălalt capăt. Forțele de Ordine descoperiseră elicopterul.

— Plecați, am șoptit.

— Dar…

— Profu’ e mort, am zis. Și eu la fel. Plecați!

Tăcere.

Am scos pixul detonator din buzunar. Ne aflam în mijlocul terenului. Cody montase capsa mea pe grămada de explozibili aflată chiar dedesubt. Ei bine, în lipsă de altceva, măcar aveam să-l propulsez pe Steelheart în văzduh.

Câțiva membri ai Forțelor de Ordine s-au apropiat în fugă de Steelheart, dându-i raportul. Am auzit vuietul elicopterului care se înălța în aer. Am auzit-o și pe Tia plângând la celălalt capăt al liniei.

M-am ridicat cu greu în genunchi lângă trupul Profului.

Tata, murind alături de mine. Îngenuncheasem lângă el. Pleacă… Fugi…

Măcar de data asta nu mă mai purtasem ca un laș. Am ridicat pixul și mi-am pus degetul pe butonul din vârful lui. Explozia avea să mă omoare, fără să-l rănească însă pe Steelheart. Mai supraviețuise și altădată unor explozii. Puteam însă să iau cu mine câțiva soldați. Merita.

— Nu, le-a zis Steelheart oamenilor lui. O să mă ocup eu de el. Este… special.

L-am privit clipind năucit. Și-a înălțat brațul, făcându-le semn soldaților să se îndepărteze.

În depărtare, în spatele lui, dincolo de buza stadionului, s-a ivit ceva straniu, chiar deasupra lojelor pentru VIP-uri. M-am încruntat. Lumină? Dar… nu venea din direcția potrivită: nu stăteam cu fața spre oraș. În plus orașul nu emanase niciodată o lumină atât de puternică. Nuanțe de roșu, portocaliu, galben. Cerul însuși părea să fi luat foc.

Am clipit privind prin pâcla focurilor ce ardeau. Era lumina soarelui. Nightwielder murise. Soarele răsărea.

Steelheart s-a răsucit pe călcâie. Apoi s-a împleticit în spate, ridicând un braț ca să se apere de lumină. Gura i s-a căscat de uimire, apoi și-a închis-o, scrâșnind din dinți.

S-a întors din nou către mine, cu ochii holbați de furie.

— Nightwielder va fi greu de înlocuit, a mârâit el.

Am privit lumina, îngenuncheat în continuare în mijlocul terenului. Strălucirea aceea minunată, acea forță mai presus de toate.

„Există lucruri mai mărețe decât Epicii. Viața și dragostea și natura însăși”, mi-am zis.

Steelheart s-a apropiat de mine.

„Acolo unde-s ticăloși vor fi și eroi.” Vocea tatei. „Așteaptă. O să vină și ei.”

Steelheart și-a ridicat o mână care strălucea.

„Uneori, fiule, trebuie să le dai eroilor o mână de ajutor…”

Și, brusc, am înțeles.

Înțelegerea mi-a năpădit mintea ca razele arzătoare ale soarelui. Știam. Pricepusem.

Fără să privesc în jos, am ridicat arma tatei. Mi-am făcut puțin de lucru cu ea, apoi am îndreptat-o spre Steelheart.

Steelheart a pufnit, coborându-și ochii către mine.

— Ei?

Mâna îmi tremura nesigură, brațul îmi tremura. Soarele lumina din spate silueta lui Steelheart.

— Idiotule, a zis Steelheart și s-a întins, prinzându-mă de mână și strivindu-mi oasele.

Abia am simțit durerea. Arma a căzut pe jos cu un zăngănit. Steelheart a întins mâna și aerul s-a învolburat, formând un mic vârtej dedesubtul pistolului și ridicându-l până la nivelul degetelor lui. A întors arma către mine.

L-am privit. Un ucigaș învăluit într-o lumină strălucitoare. Văzut astfel, nu era decât o umbră. Întuneric. Un nimic, prin comparație cu adevăratele forțe ale naturii.

Oamenii acestei lumi, inclusiv Epicii, erau făpturi trecătoare. Poate că în ochii lui eu eram un biet vierme, dar el însuși era un vierme în marea schemă a universului.

Pe obraz avea o mică cicatrice. Unica imperfecțiune a trupului său. Un dar din partea unui om care crezuse în el. Un dar de la un ins mai bun decât avea să fie Steelheart vreodată.

— Ar fi trebuit să fiu mai atent în ziua aia, a zis Steelheart.

— Tatei nu-i era frică de tine, am șoptit.

Steelheart s-a crispat, cu arma ațintită către capul meu, în timp ce stăteam în genunchi în fața lui, sângerând. Întotdeauna îi plăcea să folosească arma dușmanului său împotriva acestuia. Era parte din modul lui de a acționa. Vântul împrăștia fumul ce se înălța în jurul nostru.

— Asta-i secretul tău, am zis. Ne ții în întuneric. Faci demonstrații ale puterii tale teribile. Ucizi, le permiți altor Epici să ucidă, întorci armele oamenilor împotriva lor. Ba chiar răspândești zvonuri false despre cât de groaznic ești, ca și când n-ai avea chef să fii atât de rău pe cât ai putea. Vrei să ne fie teamă…

Steelheart a făcut ochii mari.

— …pentru că nu poți fi rănit decât de cineva care nu se teme de tine, am continuat eu. Dar o asemenea persoană nu există, nu-i așa? Ai avut tu grijă de asta. Până și Răzbunătorii, până și Profu’. Până și eu. Tuturor ne e teamă de tine. Din fericire, cunosc pe cineva care nu se teme de tine și nici nu s-a temut vreodată.

— Nu știi nimic, a mârâit el.

— Știu tot, am șoptit eu. Apoi i-am zâmbit.

Steelheart a apăsat pe trăgaci.

Înăuntrul pistolului, cocoșul a lovit învelișul glonțului. Praful de pușcă a făcut explozie și proiectilul a țâșnit înainte, gata să ucidă.

Pe țeavă se afla însă un lucru pe care eu îl înțepenisem acolo. Un pix subțire, având la un capăt un buton pe care puteai să apeși. Era suficient de mic ca să încapă pe țeava armei. Era un detonator. Conectat la explozibilii aflați sub picioarele noastre.

Glonțul a atins declanșatorul și l-a acționat.

Jur că am văzut explozia desfășurându-se. Fiecare bătaie a inimii mele părea să dureze o eternitate. Focul a erupt în sus, sfâșiind solul de oțel ca pe o bucată de hârtie. Un roșu teribil, pe măsura frumuseții tihnite a răsăritului.

Focul l-a învăluit pe Steelheart și tot ce era în jurul lui, sfârtecându-i trupul în bucăți tocmai când deschidea gura să țipe. Pielea i s-a jupuit, mușchii s-au aprins, măruntaiele i-au fost sfâșiate. Și-a ridicat ochii spre cer, devorat de vulcanul furios de foc ce i se deschisese la picioare. Într-o fracțiune de secundă, Steelheart – cel mai măreț dintre Epici – a murit.

Nu putea fi ucis decât de cineva care nu se temea de el.

El însuși apăsase pe trăgaci.

El însuși provocase explozia.

Și, așa cum o mărturisea zâmbetul lui arogant și plin de sine, Steelheart nu se temuse de el însuși. Fusese poate singura persoană în viață care nu se temuse.

În clipa aceea încremenită nu am avut timp să zâmbesc de bucurie, dar bucurie am simțit când m-a învăluit focul.

41

Am privit modelele tremurătoare de roșu, portocaliu și negru. Un zid de foc nimicitor. L-am privit până s-a făcut nevăzut. A lăsat pe terenul din fața mea o cicatrice înnegrită care înconjura o gaură cu diametrul de cinci pași: craterul rezultat în urma exploziei.

Am văzut toate astea și, la sfârșit, am descoperit că încă mai trăiam. Recunosc, ăsta a fost cel mai straniu moment din viața mea.

Alături, cineva a gemut. M-am întors și l-am văzut pe Prof ridicându-se în capul oaselor. Hainele îi erau pline de sânge și avea câteva zgârieturi, dar craniul îi era intact. Mă înșelasem oare cu privire la gravitatea rănilor lui?

Mâna Profului era întinsă înainte, cu degetele răsfirate. Tensorul pe care-l purta devenise o ruină.

— Scântei! a zis el. Încă vreo doi centimetri și n-aș fi reușit să-l opresc.

Și-a dus pumnul la gură și a tușit.

— Ești un slontze al naibii de norocos.

Chiar în timp ce vorbea, zgârieturile de pe pielea lui s-au retras și s-au vindecat. „Profu' e un Epic", mi-am zis. „Profu' e un Epic. Ăla de adineauri a fost un scut energetic cu care a blocat explozia."

El s-a săltat nesigur în picioare și a examinat stadionul. Câțiva soldați ai Forțelor de Ordine fugeau, încercând să scape după ce-l văzuseră ridicându-se. Păreau să nu-și dorească să aibă de-a face cu ceea ce se petrecea în centrul terenului.

— Cum... am zis eu. De când?

— De când cu Calamity, a zis Profu' făcându-și gâtul să trosnească. Crezi că un om obișnuit ar fi putut să i se opună lui Steelheart atâta timp cât am putut eu în această noapte?

Sigur că nu.

— Invențiile alea sunt toate niște falsuri, nu? am întrebat, începând să înțeleg. Ești un dăruitor. Ne-ai cedat abilitățile tale. Abilități de protecție sub forma jachetelor, abilități de vindecare în forma tămăduitorului și puteri distructive în chip de tensori.

— Nu știu de ce-am făcut una ca asta, a zis Profu'. Sunteți niște caraghioși jalnici și...

A gemut, ducându-și mâna la cap, apoi și-a încleștat dinții,

scoțând un răcnet înăbușit.

M-am împleticit îndărăt speriat.

— E atât de greu să te împotrivești, a zis el printre dinți. Cu cât folosești mai mult puterile, cu atât… Ah!

A îngenuncheat, cu fruntea în mâini. A tăcut câteva minute și eu l-am lăsat în pace, fiindcă oricum nu știam ce să spun. Când și-a ridicat capul, părea să-și mai fi recăpătat controlul.

— Le cedez pentru că, dacă le folosesc, au efectul ăsta asupra mea, a zis Profu'.

— Dar poți să te împotrivești, Profule, am zis eu; simțeam că am dreptate. Te-am văzut cu ochii mei. Ești un om bun. Nu le lăsa să te consume.

El a încuviințat, trăgând aer adânc în piept.

— Ia!

Mi-a întins mâna.

Șovăitor, i-am luat-o în mâna mea sănătoasă. Cealaltă era zdrobită. Ar fi trebuit să mă doară, dar eram prea șocat.

Nu m-am simțit cu nimic diferit, dar Profu' a părut să își recapete și mai mult controlul. Mâna vătămată a început să mi se repare, oasele s-au îndreptat. În câteva secunde puteam îndoi din nou degetele și totul funcționa perfect.

— Trebuie să-mi împart puterea între voi ceilalți, a zis el. Nu pare să… te afecteze la fel de repede ca pe mine. Dar dacă o dau pe toată unei singure persoane, aceasta se va schimba.

— De aia nu putea Megan să folosească tensorii, am zis eu. Sau tămăduitorul.

— Ce?

— Au, scuze. Tu nu știi. Megan e și ea un Epic.

— Ce?!

— Ea e Firefight, am zis, trăgându-mă puțin în spate. Și-a folosit puterea de a crea iluzii ca să păcălească… Stai așa, ansa?!

— A fost programată de mine și de Tia în așa fel încât să mă excludă. Aplicată pe mine dă un fals rezultat negativ.

— Aha. În fine, cred că Steelheart a trimis-o pe Megan să se infiltreze printre Răzbunători. Dar Edmund a zis că el nu-și poate dărui puterile altor Epici, așa că… da. De aia nu reușea ea să utilizeze tensorii.

Profu' a clătinat din cap.

— Când el ne-a povestit asta, în ascunzătoare, chiar mi-a dat

de gândit. N-am încercat să-mi dăruiesc puterile unui alt Epic. Ar fi trebuit să-mi dau seama că… Megan…

— N-aveai de unde ști, am zis.

Profu’ a tras aer adânc în piept, apoi a încuviințat. M-a privit.

— E în ordine, fiule. Nu-ți fie frică. De data asta efectul se risipește rapid.

A șovăit.

— Cel puțin așa cred.

— Eu nu mă plâng, am zis, ridicându-mă în picioare.

Aerul mirosea a explozibili, a praf de pușcă, a fum și a carne arsă. Lumina crescândă a zilei se reflecta pe suprafețele de oțel din jurul nostru. Mi se părea aproape orbitoare, deși soarele nici nu răsărise complet.

Profu’ a privit către soare de parcă nu-l observase până atunci. A reușit chiar să zâmbească și de la o clipă la alta redevenea tot mai mult el însuși. A traversat terenul, înaintând către ceva ce zăcea în mijlocul sfărâmăturilor.

„Și personalitatea lui Megan se schimba ori de câte ori își folosea puterile”, mi-am zis. „În puțul liftului, pe motocicletă… s-a schimbat. A devenit mai îndrăzneață, mai arogantă, mai plină de ură.” îi trecuse repede de fiecare dată, dar nu-și folosise pe deplin puterile, așa că efectul asupra ei fusese probabil mai slab.

Dacă așa stăteau lucrurile, faptul că își petrecuse timpul printre Răzbunători – fiind silită să nu-și utilizeze abilitățile ca să nu se dea de gol – o ferise să fie afectată. Oamenii pe care ar fi trebuit să îi trădeze o făcuseră în schimb mai umană.

Profu’ s-a întors ducând ceva în mâini. Un craniu înnegrit și ars. Metalul sclipea prin funingine. Un craniu de oțel. L-a întors către mine. În pometele drept se vedea o adâncitură, urma lăsată de un glonț.

— Hm, am zis privind craniul. Dacă glonțul îi poate afecta oasele, explozia de ce n-a făcut-o?

— Nu m-ar surprinde ca moartea să-i fi declanșat abilitățile de transfersie, a zis Profu’. Transformându-i rămășițele în timp ce murea – oasele lui sau măcar unele dintre ele – în oțel.

Mi se părea cam forțată teoria asta. Dar în preajma Epicilor se petreceau lucruri stranii. Erau ciudățenii, în special când mureau.

În timp ce contemplam craniul, Profu’ a luat legătura cu Tia.

Absent, am auzit plânsete, exclamații de bucurie și un dialog al cărui rezultat a fost că ea a întors elicopterul și a venit să ne ia. Mi-am ridicat privirea, apoi m-am pomenit îndreptându-mă către intrarea în interiorul stadionului.

— David? a strigat Profu'.

— Vin imediat. Vreau să iau ceva.

— Elicopterul o să ajungă în câteva minute. Propun să NU fim aici când Forțele de Ordine o să-și facă apariția cu efective serioase ca să vadă ce s-a petrecut.

Am rupt-o la fugă, iar el n-a mai obiectat. Pătrunzând în beznă, am reglat la maxim luminozitatea mobilului, abătând-o asupra coridoarelor înalte, cavernoase. Am alergat pe lângă cadavrul imobilizat în oțel al lui Nightwielder. Pe lângă locul unde Abraham detonase explozibilii.

Am încetinit, verificând standurile alimentare și toaletele. Nu erau prea multe locuri unde să caut și, în curând, m-am simțit ca un prost. Ce mă așteptasem să găsesc? Ea plecase, cu siguranță. Era…

Voci.

Am încremenit, apoi m-am răsucit în lumina vagă a coridorului. Acolo era. Am înaintat și, în cele din urmă, am găsit o ușă de oțel deschisă și încremenită astfel, care ducea într-un soi de magazie. Aproape că recunoșteam una dintre voci. Îmi era cunoscută. Nu era vocea lui Megan, dar…

„… Meritai să supraviețuiești, chiar dacă eu n-aș fi reușit", a spus vocea. A urmat sunetul îndepărtat al unor focuri de armă. „Știi, cred că m-am îndrăgostit de tine din prima zi. Ce mai prostie, nu? Dragoste la prima vedere. Ditamai clișeul!"

Da, cunoșteam vocea aceea. Îmi aparținea. M-am oprit în prag, simțindu-mă de parcă aș fi visat și, în vis, m-aș fi auzit vorbind. Cuvintele pe care le spusesem în timp ce o apăram pe Megan care trăgea să moară. Am continuat să ascult până când scena s-a încheiat. Chiar până la capăt. „Nu știu dacă te iubesc", a spus vocea mea. „Dar orice-o fi emoția asta, e cea mai puternică pe care am simțit-o de ani de zile. Îți mulțumesc."

Înregistrarea s-a terminat. Apoi a luat-o din nou de la capăt.

Am pătruns în cămăruță. Megan stătea pe podea într-un colț, privind mobilul pe care-l ținea în mână. Când am intrat a redus volumul, dar nu și-a desprins ochii de pe ecran.

— Transmit în secret, și audio, și video, a șoptit ea. Camera e

implantată sub piele, deasupra ochiului. Începe să înregistreze dacă țin ochii închiși prea multă vreme sau dacă inima începe să-mi bată prea tare sau prea încet. Trimite datele către una dintre ascunzătorile mele din oraș. Am început să fac asta după ce am murit de vreo câteva ori. Întotdeauna sunt dezorientată când mă reîncarnez. Dacă văd ce anume mi-a provocat moartea, asta mă ajută.

— Megan, ăăă…

Ce puteam să spun?

— Megan chiar e numele meu, a zis ea. Nu-i nostim? Am avut senzația că pot să-l folosesc printre Răzbunători pentru că persoana respectivă, persoana care eram, a murit. Megan Tarash. Ea n-a avut nicio legătură cu Firefight. Era doar o ființă umană normală.

Și-a ridicat privirea către mine și în lumina emanată de ecranul mobilului ei am văzut că avea lacrimi în ochi.

— M-ai cărat tot drumul, a șoptit ea. Am văzut după ce am renăscut de data asta. Nu înțelegeam de ce ai făcut-o. M-am gândit că aveai nevoie de ceva de la mine. Acum însă văd gestul tău în altă lumină.

— Trebuie să plecăm, Megan, am zis înaintând spre ea. Profu’ poate să-ți explice mai bine. Dar acum trebuie să vii cu mine.

— Mintea mi se schimbă, a șoptit ea. Ori de câte ori mor, renasc o zi mai târziu. Undeva la întâmplare, nu în locul unde se află cadavrul meu, nici în locul unde am murit, dar prin preajmă. Diferită, de fiecare dată. Nu… nu mă simt eu însămi de data asta. Nu simt că-s persoana care aș vrea să fiu. Nu înțeleg. În ce să te încrezi, David? În ce să te încrezi când nu te împaci cu propriile tale gânduri și emoții?

— Profu’ poate…

— Stai acolo, a zis ea ridicând o mână. Nu… nu te apropia. Lasă-mă acum. Am nevoie să mă gândesc.

Am înaintat.

— Stai pe loc!

Pereții au dispărut și de jur-împrejur au părut să izbucnească flăcări. Podeaua s-a deformat sub picioarele mele, făcându-mă să amețesc. M-am împiedicat.

— Trebuie să vii cu mine, Megan.

— Mai fă un pas și o să mă împușc, a zis ea ducând mâna la pistolul aflat alături, pe podea. O s-o fac, David. Pentru mine

moartea nu mai înseamnă nimic. Absolut nimic.

Am dat înapoi, ridicând mâinile.

— Trebuie să mă gândesc la toate astea, a murmurat ea din nou, reîntorcându-se la mobilul ei.

— David.

Un glas în urechea mea. Era Profu’.

— David, plecăm acum.

— Nu-ți folosi puterile, Megan, i-am spus. Te rog! Trebuie să înțelegi! Ele te fac să te schimbi. Nu le folosi câteva zile. Ascunde-te și mintea ți se va limpezi.

Ea a continuat să privească ecranul. Înregistrarea a început din nou.

— Megan…

Și-a îndreptat arma către mine fără să își mute privirea. Lacrimi îi șiroiau pe obraji.

— David! a strigat Profu’.

M-am întors și am rupt-o la fugă către elicopter. Nu știam ce altceva aș fi putut să fac.

Epilog

L-am văzut pe Steelheart sângerând.

L-am văzut urlând. L-am văzut arzând. L-am văzut murind în mijlocul unui infern și eu am fost cel care l-a ucis. Da, mâna care a acționat detonatorul a fost chiar a lui, dar nu-mi pasă – și nu mi-a păsat niciodată – din mâna cui și-a primit practic moartea. Eu i-am provocat-o. Am craniul lui ca dovadă.

Am stat prins cu centura pe scaunul elicopterului, uitându-mă prin ușa laterală deschisă, cu părul fâlfâind, în timp ce decolam. Pe locul din spate, Cody se întrema repede, spre uimirea lui Abraham. Eu știam că Profu' îi cedase lui Cody o parte considerabilă din puterea lui de vindecare. Din câte știam eu despre capacitățile de regenerare ale Epicilor, asta era suficient să-l vindece pe Cody de orice, atâta timp cât încă mai respira în momentul transferului.

Ne-am înălțat în aer sub un soare auriu, incandescent, lăsând în urma noastră stadionul ars, distrus, răvășit, dar mirosind a victorie. Tata îmi spusese că Soldier Field fusese numit astfel în cinstea soldaților, bărbați și femei, care căzuseră în luptă. Acum, găzduise cea mai importantă luptă de când cu venirea Calamității. Numele stadionului nu mi se păruse nicicând mai potrivit.

Ne-am ridicat deasupra unui oraș care vedea lumina zilei pentru prima oară după zece ani. Oamenii erau pe străzi, privind în sus.

Tia pilota elicopterul ținându-și o mână pe brațul Profului, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că era cu adevărat alături de noi. El privea pe fereastră și m-am întrebat dacă vedea același lucru ca mine. Nu salvaserăm orașul. Nu încă. Îl uciseserăm pe Steelheart, dar alți Epici aveau să sosească.

Nu eram de părere că trebuia să-i abandonăm pe acești oameni. Doborâserăm unica autoritate din Newcago. Trebuia să ne asumăm răspunderea. Nu aveam de gând să-mi las orașul natal pradă haosului, nu acum, nici măcar de dragul Răzbunătorilor.

Rezistența însemna mai mult decât să ucizi Epici. Trebuia să fie un proiect mai măreț. Ceva care să aibă de-a face cu Profu' și cu Megan poate.

Epicii pot fi învinși. Poate că unii dintre ei pot fi chiar salvați.

Nu știu exact cum anume. Dar am de gând să încerc până o să găsesc răspunsul sau o să mor căutându-l.

În timp ce părăseam orașul, am zâmbit. „Eroii vor veni… și s-ar putea să trebuiască să le dăm o mână de ajutor.”

Întotdeauna am presupus că moartea tatei avea să fie evenimentul care îmi va schimba cel mai mult viața. Abia acum, cu craniul lui Steelheart în poală, mi-am dat seama că nu luptasem de dragul răzbunării și nu luptasem nici ca să mă mântui. Nu luptasem din cauza morții tatălui meu.

Luptasem de dragul viselor lui.

Mulțumiri

Romanul ăsta a stat mult la dospit. Ideea mi-a venit pentru prima oară în timpul unui turneu de promovare a unei cărți în… 2007? Când procesul de a duce la bun sfârșit o carte este o călătorie atât de lungă, asta înseamnă că m-am bucurat de feedback de la mulți oameni de-a lungul timpului. Sper să nu las pe dinafară pe nimeni!

Mulțumiri în primul rând minunatului meu editor, Krista Marino, pentru felul competent în care s-a ocupat de acest proiect. A fost o resursă inepuizabilă și editarea ei a fost de prima calitate, transformând acest proiect dintr-o obrăznicătură dolofană într-un produs perfect șlefuit. Aici ar trebui să-l pomenesc și pe șmecherul de James Dashner care a avut amabilitatea de a lua legătura cu ea și de a mă prezenta.

Alte persoane demne de aplaudat sunt: Michael Trudeau (care a făcut o redactare superbă), precum și cei de la Random House: Paul Samuelson, Rachel Weinick, Beverly Horowitz, Judith Haut, Dominique Cimina și Barbara Marcus. Îi mulțumesc și lui Christopher Paolini pentru feedback-ul și ajutorul oferit pentru această carte.

Ca întotdeauna, vreau să le mulțumesc din inimă agenților mei, Joshua Bilmes, care nu a râs prea tare când i-am zis că voiam să scriu această carte în locul celor douăzeci de alte proiecte de care trebuia să mă ocup în acel moment, și Eddie Schneider, printre ale cărui însărcinări figurează aceea de a se îmbrăca mai bine decât noi toți și de a avea un nume pe care trebuie să-l verific ori de câte ori vreau să-l includ la capitolul mulțumiri. În privința transformării lui *Steelheart* într-un film (lucru pentru care ne dăm toată osteneala), le mulțumesc lui Joel Gotler, Brian Lipson, Navid McIlhargey și supraomului Donald Mustard.

Aplauze și pentru incandescentul Peter Ahlstrom, asistentul meu editorial, care a făcut parte din comitetul de susținere a acestei cărți încă de la început. Din punct de vedere editorial, el a fost primul în mâinile căruia a ajuns acest proiect și mare parte din succes i se datorează lui.

Nu vreau să uit să le mulțumesc echipelor de publiciști din Marea Britanie/Irlanda/Australia, inclusiv lui John Berlyne și lui John Parker de la Zeno Agency și lui Simon Spanton și

publicistului meu din Marea Britanie, Jonathan Weir de la Gollancz.

Printre persoanele cu puteri demne de un Epic când a fost vorba să citească și să-mi ofere feedback (sau sprijinul lor neprețuit) se mai numără Dominique Nolan (expertul meu în materie de arme la care am recurs pentru *Dragonsteel),* Brian McGinley, David West, Peter (din nou) and Karen Ahlstrom, Benjamin Rodriguez și Danielle Olsen, Alan Layton, Kaylynn Zobell, Dan „Am scris romane postapocaliptice înaintea ta” Wells, Kathleen Sanderson Dorsey, Brian Hill, Brian „de-acuma tre’ să-mi plătești drepturi de autor, Brandon” Delambre, Jason Denzel, Kalyani Poluri, Kyle Mills, Adam Hussey, Austin Hussey, Paul Christopher, Mi’chelle Walker și Josh Walker. Sunteți nemaipomeniți cu toții.

În final, ca de fiecare dată, îi mulțumesc frumoasei mele soții, Emily, și celor doi băieței ai mei puși pe distrugeri, o constantă sursă de inspirație cu privire la modurile în care un Epic ar putea distruge un oraș. (Sau o sufragerie.)

Brandon Sanderson